၅၁၀၀

ငါးရာ့ငါးဆယ်

ကောက်နုတ်ချက်များ

တတိယပိုင်း

အမျိုးသား ပညာဝန် ဦးဖိုးကျား စီရင်သည်။

မြန်မာ့ဂုဏ်ရည် စာပုံနှိပ်တိုက်။
၁၇၀၊ ကုလားဘက်လမ်း၊ ကန်တော်ကလေး။
ရန်ကုန်မြို့။

၁၃၁၇—ခု။ မူပိုင် ၁၉၅၅—ခု။

ဗုဒ္ဓံ-ဓမ္မံ-သံဃံ-အဟံဝန္ဒာမိ
ဦးဖိုးကျား
အမျိုးသားပညာဝန်

မာတိကာ

ဦးရေ။ အကြောင်းအရာ။ မျက်နှာ

အဋ္ဌနိပါတ်။

၁၉၅။ အဋ္ဌသဒ္ဒဇာတ်။ ။ကောသလမင်းကြီး ကြားသောအသံရှစ်ပါး။ ၅၀၅

၁၉၆။ သုလသာဇာတ်။ ။လတ်တလော ဉာဏ်ကောင်းသော သုလသာ။ ၅၀၇

၁၉၇။ ဂင်္ဂမာလဇာတ်။ ။ရေသည်ဝတ္ထု။ ၅၁၀

၁၉၈။ စေတိယဇာတ်။ ။စေတိယမင်း။ ၅၁၆

၁၉၉။ ဒီပိဇာတ်။ ။သစ်နှင့်ဆိတ်။ ၅၂၀

နဝနိပါတ်

၂၀၀။ မဟာသုဝရာဇဇာတ်။ ။အလိုနည်းသော ကျေးမင်း။ ၅၂၂

၂၀၁။ ပဒကုသလမာဏဝဇာတ်။ ။ခြေရာခံတတ်သောလုလင်။ ၅၂၄

၂၀၂။ ပူတိမံသဇာတ်။ ။မြေခွေးနှင့်ဆိတ်။ ၅၃၁

၂၀၃။ တိတ္တိရဇာတ်။ ။ရသေ့စဉ်းလဲ။ ၅၃၄

ဒသနိပါတ်။

၂၀၄။ စတုဒ္ဒွါရဇာတ်။ ။မိဘကို ပြစ်မှားသော မိတ္တဝိန္ဒက။ ၅၃၈

၂၀၅။ ကဏှဇာတ်။ ။ အလိုနည်းသော ကဏှရသေ့။ ၅၄၁

၂၀၆။ ကဏှဒီပါယနဇာတ်။ ။ကဏှဒီပါယနရသေ့ ၅၄၃

၂၀၇။ တက္ကလဇာတ်။ ။သားသိမ္မာ။ ၅၄၈

မာတိကာ

၂၀၈။ ဓမ္မပါလဇာတ်။ ။အသက်ရှည်သောလူမျိုး ၅၅၂

၂၀၉။ မဓ္ဓကုဏ္ဍလီဇာတ်။ ။အပက်ိုဆုံးမသောသား ၅၅၆

၂၁၀။ မဟာမင်္ဂလဇာတ်။ ။မင်္ဂလာတရားတော်........၅၅၈

၂၁၁။ ဃဋပဏ္ဍိတဇာတ်။ ။ဒွါရာဝတီပြည် အကြောင်းပါသည်။ ၅၆၄

ကော ဒ သန္နိ ပါတ်

၂၁၂။ ဇူဏှဇာတ်။ ။ကတိတည်သောဇူဏှမင်း ၅၇၁

၂၁၃။ ဒသရထဇာတ်။ ။သီတာရာမ။ ၅၇၂

၂၁၄။ သံဝရဇာတ်။ သံဝရမင်း။ ၅၇၆

ဥါသန္နိပါတ်

၂၁၅။ ဘဒ္ဒသာလဇာတ်။ ။အဆွေအမျိုး၏ အကျိုးကိုဆောင်သော ရုက္ခစိုးနတ်။ ၅၇၉

၂၁၆။ သမုဒ္ဒဝါဏိဇဇာတ်။ ။လောဘ်လောဘကို ငဲ့၍ ပျက်စီးရခြင်း။ ၉၅၄

၂၁၇။ မဟာပဒုမဇာတ်။ ။မိဉ္စမာတာ အကြောင်းနှင့် မဟာပဒုမမင်းသား။ ၉၅၅

တေရ သန္နိ ပါတ်။

၂၁၈။ အမ္ဗဇာတ်။ ။အချိန်မဲ့ သရက်သီး သီးစေ တတ်သော မန္တာန်။ ၆၀၁

၂၁၉။ ဖန္ဒနဇာတ်။ ကြို့နှင့်ဝံ။ ၆၀၄

၂၂၀။ ဇဝနဟံသဇာတ်။ ။ ဇဝနဟံသာမင်း ၆၀၆

၂၂၁။ ထဏ္ဍာရိယဇာတ်။ ။နှုတ်မစောင့်၍ ပျက် စီးရခြင်း။ ၆၀၉

မာတိကာ

ပကိဏ္ဏကနိပါတ်။

၂၂၂။ ကေဒါရဇာတ်။ ။ကျေးမင်း။ ၆၁၄

၂၂၃။ စန္ဒကိန္နရီဇာတ်။ ၆၁၅

၂၂၄။ မဟာဥက္ကုသဇာတ်။ ။မိတ်ဆွေ ၃ဦး နှင့် ဝံလိုငှက်။ ၆၁၉

၂၂၅။ ဘိသဇာတ်။ ။လောကကိုကြောက်သော သူတို့။ ၆၂၃

၂၂၆။ သုရုစိဇာတ်။ ။မဟာပနာဒမင်းသား။ ၆၂၉

၂၂၇။ မဟာဝါဏိဇဇာတ်။ ။အလိုကြီး သဖြင့် ပျက်စီးသောကုန်သည်တို့။ ၆၃၁

၂၂၈။ သာဓိနဇာတ်။ ။လူအဖြစ်ဖြင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက်သော သာဓိနမင်းကြီး။ ၆၃၃

ဝီသတိနိပါတ်။

၂၂၉။ မာတင်ဇာတ်။ ။မာတင်။ ၆၃၆

၂၃၀။ သိဝိဇာတ်။ ။သိဝိမင်းကြီး။ ၆၄၃

၂၃၁။ ရောဟဏမိဂဇာတ်။ ။ရောဟဏမိဂ သမင်မင်း။ ၆၄၆

၂၃၂။ သတ္တိဂုမ္ဗဇာတ်။ ။ကျေးညီနောင်။ ၆၅၀

၂၃၃ ဘလ္လာတိယဇာတ်။ ။အလွန်ချစ်သော ကိန္နရာမိမတို့ ၆၅၃

၂၃၄။ စမ္မေယျဇာတ်။ ။စမ္မေယျနဂါးမင်း။ ၅၆၅

၂၃၅။ ဟတ္ထိပါလဇာတ်။ ၆၆၀

တိံသနိပါတ်။

၂၃၆။ ကိံဆန္ဒဇာတ်။ ။တံစိုးစားသောတရားသူကြီး။ ၆၆၇

မာတိကာ

၂၃၇။ ကုမ္မာသဇာတ်။ ။သေရည်သေရက်၏ အစဖြစ်ခြင်း၊ ၆၆၉

၂၃၈။ ဇယဒ္ဒိသဇာတ်။ ။အလိနသတ္တုမြင်းသား ၆၇၆

၂၃၉။ ဆဒ္ဒန္တဇာတ်။ ။ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း။ ၆၈၁

၂၄၀။ မဟာကပိဇာတ်၊ ။ပုဏ္ဏားနှင့်မျောက်။ ၆၈၇

၂၄၁။ ပဏ္ဍရကဇာတ်။ ။နဂါး၊ဂဠုန်၊တက္ကတွန်းတို့ ၆၈၉

၂၄၂။ သမ္ဗုလာဇာတ်။ ။သောတ္ထိသေနမင်း နှင့် သမ္ဗုလာ မိဖုရား။ ၆၉၃

၂၄၃။ ဘဏ္ဍုတိန္ဒုကဇာတ်။ ။တရားမစောင့်သောမင်း။ ၆၉၆

စတ္တာလီသနိပါတ်။

၂၄၄။ သရဘင်္ဂဇာတ်။ ။ဇောတိပါလလေးသွား ၇၀၁

ပဏ္ဏာသနိပါတ်။

၂၄၅။ ဥမ္မာဒန္တီဇာတ်။ ။ဥမ္မာဒန္တီ။ ၇၁၂

သတ္တတိနိပါတ်။

၂၄၆။ ကုသဇာတ်။ ။ကုသမင်း။ ၇၁၇

၂၄၇။ သောဏ-နန္ဒဇာတ်။ ၇၃၀

အသီတိနိပါတ်

၂၄၈။ စူဠဟံသဇာတ်။ ။နာဠာဂိရိဆင်ကို မြတ်စွာဘုရားဆုံးမခန်း။ ။ဟင်္သာမင်း။ ၇၃၂

၂၄၉။ မဟာသုတသောမဇာတ်။ ။လူသားစားပေါရိသာဒ။ ၇၃၇

---o---

ငါးရှငါးဆယ်
ကောက်နုတ်ချက်များ။

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ပဏာမနှင့်နိဒါန်း။

အကျွန်ုပ်သည်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ့ရတနာမြတ်သုံးပါး၊ ဆရာသမားတို့အား၊ ရိုသေမြတ်နိုး၊ လက်စုံမိုး၍၊ ရှိခိုးပါ၏။ ။ရှိခိုးပြီးသော်။

ဘုရားဟော နိပါတ်လာ၊ ငါးရှငါးဆယ် ဇာတ်တော်များမှ၊ အလွယ်တကူ မှတ်သူလွယ်စိမ့်သော၄ါ၊ ကောက်နုတ်ရေးထုတ်၊ အကျဉ်းချုပ်၍၊ ပြရာပြကြောင်းဖြစ်သော၊ ဤ **''ငါးရှငါးဆယ်ကောက်နုတ်ချက်များ''** ဟူသော ကျမ်းကို၊ကြိုးပမ်းအားစိုက်၊ ရေးလိုက်ပါအံ့သတည်း။

(၂) ပဏ္ဏာသမန္တင့် နိဒါန်း။

မြတ်စွာဘုရားသခင်ဟောတော်မူအပ်သော တရားတော်တို့ကို၊ ပိဋကတ်အားဖြင့် ရေတွက်သော်။

(၁) ဝိနည်းပိဋကတ်တော်။
(၂) သုတ္တန်ပိဋကတ်တော်။
(၃) အဘိဓမ္မာပိဋကတ်တော်။

ဟူ၍၊ ပိဋကတ် သုံးပုံ ရလေသည်။ ။ဤတွင်၊ ပိဋကတ် ဆိုသော ပါဠိစကားမှာ။ သင်ကြားအပ်သည့် ပရိယတ္တိ ဟူသောအနက်၊ တည်ရာဟူသော အနက်တို့ကိုရသည်။

(၁) ဝိနည်းဟူသည်ကား။ ။အထူးသဖြင့်၊ ကိုယ်နှုတ်နှစ်ပါးတို့ကို တားမြစ် ဆုံးမသော၊ ဥပဒေ ပညတ်ချက်များ ဖြစ်၏။

(၂) သုတ္တန် ဟူသည်ကား။ ။မိမိ အကျိုး စီးပွါး၊ သူတပါးအကျိုးစီးပွါး၊လောကီအကျိုးစီးပွါး၊လောကုတ္တရာ အကျိုးစီးပွါးတို့ကို ပြတတ် ပြုတတ်သောကြောင့်၎င်း။ ။ ဝေနေယျ သတ္တဝါတို့၏ သဘော အနေအရင့်နှင့် လျော်စွာ၊ ဟောတော်မူသောကြောင့်၎င်း သုတ္တမည်၏။ ။၎င်းသုတ္တ ကိုပင်၊ သုတ္တန္တ-သုတ္တန်ဟုခေါ်သည်။

(၃) အဘိဓမ္မာဟူသည်ကား။ ။အဘိ=လွန်ကဲသော၊ ဓမ္မ—သဘာဝ ဓမ္မမျိုး။ ။သုတ်တရား တို့ထက် လွန်ကဲ သော တရားမျိုး။ ။လွန်ကဲဟန်ကား။

သုတ္တန်တွင်။ ခန္ဓာ၊ အာယတန၊ ဓါတ် စသည့် ပရမတ္ထ သဘာဝ ဓမ္မတို့ကို၊ တစိတ်တဒေသ၊ အနည်းငယ် မျှသာ ဟောတော်မူသည်။

အဘိဓမ္မာ၌ကား၊ ထိုပရမတ္ထ သဘာဝဓမ္မ တရားမျိုးတို့ကို၊ နည်းအမျိုးစုံ အကျယ်ပြ၍၊ အကြွင်း အကျန်မရှိ၊ အပြည့်အစုံဟောတော်မူသည်။

တနည်းအားဖြင့်လည်း၊ ဝိနည်းပိဋကတ်၌၊ ဓမ္မက္ခန္ဓာ ပေါင်း ၂၁၀၀၀။ သုတ္တန်ပိဋကတ်၌၊ ဓမ္မက္ခန္ဓာပေါင်း ၂၁၀၀၀။ အဘိဓမ္မာပိဋကတ်၌၊ ဓမ္မက္ခန္ဓာပေါင်း ၄၂၀၀၀ ရှိ၏ဟုဆရာမြတ်တို့ဆိုကုန်သည်။ ။ဤတွင်၊ အဘိဓမ္မာက၊ သုတ္တန်ထက်၊ ဓမ္မက္ခန္ဓာ ၂၁၀၀၀ ပို၍ ရှိလေသည်။ ။ ဤကား၊ ဓမ္မက္ခန္ဓာ အရေအတွက် သာလွန်ပုံမျှသာတည်း။

ဤသို့ သုတ္တန်ထက် လွန်ကဲသည် ဖြစ်၍ အဘိဓမ္မာဟု ခေါ်လေသည်။

ထိုသို့ပိဋကတ်သုံးပုံ-ရှိရာ၊ ပါဝင်သောကျမ်း
အရေအတွက်ကား။

ဝိနည်းပိဋကတ်တော်။

ဝိနည်း ၅ ကျမ်းပါဠိတော် (ဒွေမာတိကာ
ပါဠိတော်နှစ်ကျမ်း ပါပြီး) .... ၅ ကျမ်း။

သုတ္တန်ပိဋကတ်တော်။

(က) ဒီဃနိကာယ်တွင် ၃
(ခ) မဇ္ဈိမနိကာယ်တွင် ၃
(ဂ) သံယုတ္တနိကာယ်တွင် ၅
(ဃ) အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်တွင် ၁၁
(င) ခုဒ္ဒကနိကာယ်တွင်........၁၅+၄

၃၇+၄ ကျမ်း။

အဘိဓမ္မာပိဋကတ်တော်။

အဘိဓမ္မာခုနစ်ကျမ်း .... ၇ ......ကျမ်း။

စုစုပေါင်း ၄၉+၄
=၅၃ ကျမ်း။

ဤသည်တို့တွင်၊ သုတ္တန်ပိဋကတ်တော်။ (င) ခုဒ္ဒကနိကာယ်၌ ပါဝင်သောကျမ်းရင်း ၁၅ ကျမ်း၊ သို့မဟုတ် ၁၉ ကျမ်းတို့သည်ကား။ ။

(၁) ခုဒ္ဒကပါဌ ပါဠိတော်
(၂) ဓမ္မပဒ ။
(၃) ဥဒါန်း ။

(၄) ဇာတိဝုတ် ပါဠိတော်။
(၅) သုတ္တနိပါတ် ။
(၆) ဝိမာနဝတ္ထု ။
(၇) ပေတဝတ္ထု ။
(၈) ထေရဂါထာ ။
(၉) ထေရီဂါထာ ။
(၁၀) ပါဠိဇာတ် ။
(၁၁) မဟာနိဒ္ဒေသ ။
(၁၂) ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ် ။
(၁၃) အပဒါန် ။
(၁၄) ဗုဒ္ဓဝင် ။
(၁၅) စရိယာပိဋက ။

ဤကျမ်းရင်း ၁၅ ကျမ်းအပြင်

(၁) သီဟိုဠ်ကျွန်း၊ အနုရာဓမြို့နေ၊ မထေရ်တို့သည် ဘုရားဟောသုတ္တန်ပါဠိတော်မှ၊ ထုတ်နုတ်ရေးသားထားတော်မူအပ်သော.........................သုတ္တသင်္ဂဟ ပါဠိတော်။

(၂) ရဟန္တာ ၁၅ဝမဟာကစ္စည်းမထေရ် ဟောတော်မူအပ်သော...............နေတ္တိပါဠိတော်၊

(၃) အထက်ပါ နေတ္တိပါဠိတော်ကိုအမှီပြု၍။ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့ဟောတော်မူအပ်သော၊ ပိဋကတ်သုံးပုံကို ညွှန်ပြသော ကျမ်းဟု အဓိပ္ပါယ်ရှိသည့်...................... ... ပေဋကောပဒေသ ပါဠိတော်။

သာဂလမြို့၊ မိလိန္ဒ မင်းကြီး
မေးလျှောက်သည့်တို့ကို၊ရဟန္တာအရှင်
နာဂသိန် မထေရ် ဟောဖြေတော်မူအပ်
သော................ ....မိလိန္ဒ ပဉှာပါဠိတော်။

အထက် လေးကျမ်းကိုလည်း၊ ဤခုဒ္ဒက နိကာယ်တွင် သွင်း၍ပြသည်။ ၊ဤသို့အားဖြင့် ၁၉ ကျမ်းဖြစ်သည်။

(မှတ်ချက်)။ နိကာယ်နည်းအားဖြင့်ရေတွက်သောအခါ ဝိနည်းပိဋကတ်တော် အလုံးစုံ၊ အဘိဓမ္မာပိဋကတ်တော် အလုံးစုံတို့ကိုလည်း၊ဤခုဒ္ဒက နိကာယ်သို့ သွင်း၍ပြသည်။

ငါးရာ့ငါးဆယ်ဇာတ်တော်များအကြောင်း။

ငါးရာ့ငါးဆယ် ဇာတ်တော် တို့ကို၊ သုတ္တန် ပိဋကတ်တော်၊ (င)ခုဒ္ဒကနိကာယ်အဝင်အပါ၊ ကျမ်းနံပါတ်(၁၀) ပါဠိဇာတ် ပါဠိတော်တွင် ဟောတော်မူသည်။

ထိုသို့ ဟောတော်မူရာ၌၊ ဇာတ်ပေါင်း ၅၄၇–ဇာတ် သာရှိသည်။ သို့ရာတွင်၊ ဂဏန်းပြတ် အခေါ်လွယ်အောင်၊ ၅၅၀-ဟု ခေါ်တွင်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ။(ရှေ့၌၊ငါးရာ့ငါး ဆယ်ရာဇဝင်၊အပိုဒ် ၁၅-တွင်ကြည့်ပါဦး။)

၎င်း-၅၄၇-ဇာတ်တို့ကား။

(၁)	ဧကနိပါတ်၌ ဇာတ်ပေါင်း	....	၁၅၀
(၂)	ဒုက	....	၁၀၀
(၃)	တိက	.. ....	၅၀
(၄)	စတုက	....	၅၀

(၅)	ပစ္စယ	....	၂၅
(၆)	ဆတ္တိ	....	၂၀
(၇)	သတ္တိ	....	၂၁
(၈)	အဓမ္မ	....	၁၀
(၉)	နဝ	....	၁၂
(၁၀)	ဒသ	....	၁၆
(၁၁)	ဧကာဒသ	....	၉
(၁၂)	ဒွါဒသ	....	၁၀
(၁၃)	တေရသ	....	၁၀
(၁၄)	ပကိဏ္ဏက	....	၁၃
(၁၅)	ဝိသတိ	....	၁၄
(၁၆)	တိံသ	....	၁၀
(၁၇)	စတ္တာလီသ	....	၅
(၁၈)	ပညာသ	....	၃
(၁၉)	သဋ္ဌိ	....	၂
(၂၀)	သတ္တတိ	....	၂
(၂၁)	အသီတိ	....	၅
		ပေါင်း	၅၃၇

မဟာနိပါတ်တွင်။

(၂၂) တေမိ၊ ဇနက၊ သုဝဏ္ဏသျှံ၊ နေမိ၊ မဟောသ်၊ ဘူရိဒတ်၊ စန္ဒကုမာရ၊ နာရဒ၊ ဝိဓုရ၊ ဝေဿန္တရာ-ဟူသော၊ဇာတ်တော်ကြီးများ ၁၀

၂-ရပေါင်း ၅၄၇

ဇာတ်တော်တို့၏ ကာလ အပိုင်းအခြား။

ထို ၅၄၇–ဇာတ်အနက်။လေးဇာတ်ကို၊ကမ္ဘာပိုင်းခြား၍ ဆိုသည်။ ။၎င်းတို့ကား။

နိပါတ်၊ဇာတ်နံပါတ်ရင်းနှင့် ဇာတ်မည်။ ကမ္ဘာအပိုင်းအခြား။

ဧကနိပါတ် ၃။သေရိဝ ဝါဏိဇဇာတ် ၅ ကမ္ဘာထက်။
ဧကနိပါတ် ၉၄။လောမဟံသဇာတ် ၉၁ ကမ္ဘာထက်။
ဒုကနိပါတ် ၁၆။အရကဇာတ် ၇ ကမ္ဘာထက်။
သတ္တနိပါတ် ၁၀။ဗက(ဗြဟ္မာ) ဇာတ် တချသောကမ္ဘာ။

ကျန်သော ၅၄၃ ဇာတ်မှာ ကမ္ဘာကို ခွဲခြား၍မဆို၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဟုသာဆိုသည်။ ဤကမ္ဘာအတွင်း၌ ဖြစ်သည်ချည်းယူရမည်ဟု အချို့ဆရာတို့ဆိုကုန်သည်။

ဖြစ်တော်မူရာဌာနများ။

ထိုဇာတ်တော်တို့၌၊ ဘုရားအလောင်းဖြစ်တော်မူရာဌာနများကို အောက်ပါစာရင်းအတိုင်း တွေ့ရသည်။

ဗာရာဏသီပြည်	၄၄၀	အဠမှုရပြည်	၂
မိထိလာပြည်	၂၂	တက္ကသိုလ်ပြည်	၂
ရာဇဂြိုဟ်ပြည်	၁၃	ကောသမ္ဗီပြည်	၂
ဇုန္နပဗ္ဗနဂိုရ်ပြည်	၇	ဟိမဝန္တာ–ဂင်္ဂါနား	၂
ဥတ္တရပဉ္စာလပြည်	၅	ကုရုတိုင်း	၂
သာကေတပြည်	၃	အင်္ဂတိုင်း	၂
ဟိမဝန္တာတော	၃	ကဿပဘုရားလက်ထက်	၂

ကုသိနာရုံပြည်	၁	သီဟိုဠ်ကျွန်း	၁။
ပါဋလိပုတ်ပြည်	၁	ကမ္ဘာဦးအခါ	၁။
ခဏ္ဍပူရပြည်	၁	ငါးကမ္ဘာထက်	၁။
သောတ္ထိယပြည်	၁	ဧ၁ကမ္ဘာထက်	၁။
ရောရုဝပြည်	၁	တခုသောကမ္ဘာထက်	၁။
မောလိနီပြည်	၁	ဂန္ဓာလရာဇ်တိုင်း	၁။
အသိတဉ္ဇနမြို့	၁	တခုသောတောင်ခြေ	၁။
ဥဇ္ဇေနီပြည်	၁	၇ကမ္ဘာထက်	၁။
ကုသဝတီပြည်	၁	ပထမ မဟာကပ်	၁။
သာဂလပြည်	၁	မဂဓရာဇ်တိုင်း	၁။
စေတုတ္တရပြည်	၁	ကာသိတိုင်း	၁။
သုရုန္ဓနပြည် *	၁	ပဒုမာအိုင်	၁။
ရမ္မာပြည် *	၁	ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်	၁။
သုဒဿနပြည် *	၁	မထင်ရှားသောရွာ	၁။
ဗြဟ္မဝဍ္ဎနာပြည် *	၁	တခုသောရွာအုပ်	၁။
ပုပ္ဖဝတီပြည် *	၁.	တခုသောရေကန်	၁။

ပေါင်း ၅၄၇ ဌာနဖြစ်၏။

*ဤငါးပြည်မှာ။ ဗာရာဏသီပြည်ကိုပင်၊ ခံခါ ရံခါ ပြောင်းလွဲ၍ ခေါ်ဝေါ်သော အမည်ငါးမျိုးဖြစ်၏။ ။ဧကာဒသနိပါတ်၊ ၆-ယုဝဉ္စယဇာတ်ကိုကြည့်လေ။

ဘဝအဖြစ်များ။

ထိုဇာတ်တော်တို့၌၊ ဘုရားလောင်းဖြစ်သော ဘဝမျိုးများ၊ ၆၇–မျိုးတွေ့ရသည်။ ။၎င်းတို့ကိုအောက်တွင်ပြပါ

လဏ္ဍုံ။ ။ဘဝအဖြစ်ကောက်ပုံမှာ။ ဘဝတခုချင်း၌၊ နောက်ဆုံး အနိဋ္ဌရောက်သည့်ဘဝကိုယူသည်။ ။ဥပမာ၊မဟာဇနကမင်းသည် တောထွက်၍၊ နောက်ဆုံး၌ ရသေ့ဖြစ်လေသည်။သို့ကြောင့်၊မဟာဇနကမင်းဘဝကို၊ ရသေ့ဘဝသို့သွင်း၍ ရေတွက်ပါသည်။

၁။ စကြာဝတေး ၁ကြိမ်
၂။ မင်း ၆၀
၃။ မင်းသား ၁၆
၄။ အမတ် ၄၉
၅။ ပုဏ္ဏား ၂၅
၆။ သူဌေးသူကြွယ် ၃၄
၇။ ရသေ့ ၁၀၈
၈။ ပညာရှိလုင် ၂၂
၉။ ကုန်သည် ၁၃
၁၀။ ဆေးသမား ၁
၁၁။ ဆင်ဆရာ ၂
၁၂။ လက်သမား ၁
၁၃။ ပန်းပဲ ၁
၁၄။ လယ်လုပ်မျိုး ၅
၁၅။ စည်တီးမျိုး ၁
၁၆။ ခရသင်းမှုတ်မျိုး ၁
၁၇။ စောင်းသမား ၁
၁၈။ တောစိုးအကြီး ၁
၁၉။ ဆတ္တာသည် ၁
၂၀။ ကျောခ်သွေးသမား ၁။
၂၁။ အိုးထိန်းသည့် ၁။
၂၂။ ဒွန်းစဏ္ဍား ၃။
၂၃။ ခိုးသူကြီး ၂။
၂၄။ လုင် ၇။
၂၅။ သိကြား ၁၉။
၂၆။ ဗြဟ္မာ ၁။
၂၇။ ရုက္ခစိုး ၃၁။
၂၈။ သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်၃။
၂၉။ ကောင်းကင်စောင့်နတ် ၅။
၃၀။ သာမန်နတ် ၆။
၃၁။ ခြင်္သေ့ ၁၁။
၃၂။ ဆင်ဖြူ ၄။
၃၃။ ဆင်သာမန် ၃။
၃၄။ မြင်း ၄။
၃၅။ နွား ၅။
၃၆။ ကျွဲ ၁။
၃၇။ ဆတ် ၃။

၃၈။	သမင်	၇။	၅၃။	ခါ	၂။
၃၉။	သာရတာသားမျိုး	၁။	၅၄။	ဒို	၆။
၄၀။	ယုန်	၁။	၅၅။	ငုံး	၄။
၄၁။	ခွေး	၁။	၅၆။	စက္ကဝတ်	၂။
၄၂။	မြေခွေး	၂။	၅၇။	လင်းတ	၄။
၄၃။	ဝက်	၁။	၅၈။	တင်ကြီး	၁။
၄၄။	ဖွတ်	၃။	၅၉။	ဘျိုး	၂။
၄၅။	ကြွက်	၂။	၆၀။	စာဝတီး	၁။
၄၆။	မျောက်	၁၂။	၆၁။	သစ်တောက်	၁။
၄၇။	ကိန္နရာ	၁။	၆၂။	ဗိလုံးငှက်	၁။
၄၈။	ဟင်္သာ	၉။	၆၃။	သာမန်ငှက်	၅။
၄၉။	ဥဒေါင်း	၃။	၆၄။	ဂဠုန်	၂။
၅၀။	ဥသြ	၂။	၆၅။	နဂါး	၄။
၅၁။	ကျေး	၉။	၆၆။	ငါး	၃။
၅၂။	ကြက်	၂။	၆၇။	ဖါး	၁။

တနည်းအားဖြင့် အကျဉ်းချုပ်ရေတွက်သော်။

လူဇာတ် (၁ မှ— ၂၄ ထိ) .... ၃၅၇ —ဘ၀။

နတ်ဇာတ် (၂၅ မှ—၃၀ ထိ) .... ၆၅ - ဘ၀။

တိရိစ္ဆာန်ဇာတ်။

ကုန်းသတ္တဝါ (၃၁ မှ—၄၆ထိ) ၆၀
ကောင်းကင်သတ္တဝါ (၄၇မှ-၆၄) ၅၇ } ၁၂၅-ဘ၀။
ရေသတ္တဝါ (၆၅မှ-၆၇ ထိ ၈

ပေါင်း ၅၄၇-ဘ၀

(၁၂) ပဏ္ဏာမနှင့် နိဒါန်း။

ဤသို့ဇာတ်အရေအတွက်၊ ဖြစ်ရာကာလ၊ ဌာန၊ ဘဝ= တို့ကိုပြပြီးနောက်။ ထိုဇာတ်တော်တို့ကို၊ ပါဠိတော်ရင်းမှ မည်သို့ဖွင့်ဆို၊ အနက်မြန်မာပြန်ကြသည်ကို အစဉ်အတိုင်း ပြပေအံ့။

(၁) **ဇာတ်ပါဠိတော်။** ။ရှေးဦးစွာမြတ်စွာဘုရားသည် ပါဠိဘာသာဖြင့် ဟောတော်မူသည်။

(၂) **ဇာတ်အဋ္ဌကထာများ။** ။သာသနာတော် ၉၃၀- လောက်တွင်။ (ယခုသာသနာတော် ၂၄၇၃။ သက္ကရာဇ် ၁၂၉၁-ခု)။ မဂဓတိုင်း၊ ရာဇဂြိုဟ်မြို့၊ မဟာ ဗောဓိပင်အနောက်ရှိ ဃောသရွာဖွါး၊ အရှင်ဗုဒ္ဓ ဃောသ မထေရ်သည်။ ။သီဟိုဠ်ကျွန်း အနုရာဓ မြို့တောင်ဖက်၊ မဟာဝိဟာရ ကျောင်းကြီးတိုက်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ ကျမ်းအများ အပြားပြု တော်မူသည့်အနက်၊ အထက်ပါဇာတ်ပါဠိတော်တို့ ကို၊ အကျယ်ဖွင့်ပြသည့်အနေနှင့်၊ ဇာတ်အဋ္ဌကထာ များကို၊ မဂဓ-ပါဠိဘာသာဖြင့် စီရင်တော်မူသည်။

အဋ္ဌကထာ ဆိုသည်မှာ။ ပါဠိတော် ရင်း၌ ခဲ ခက်၊ ကွယ်မြုပ်သော အနက်အဓိပ္ပါယ်တို့ကို၊ ရှင်း လင်းထုတ်ဖေါ်၍၊ ဝတ္ထုကြောင်းနှင့်တကွ၊ အကျယ် ဖွင့်ပြသော ကျမ်းမျိုးကိုဆိုသည်။

(၃) **မြန်မာပြည်သို့ရောက်လာခြင်း။** ထိုဇာတ်ပါဠိတော်အ ဋ္ဌကထာတို့သည်၊ သီဟိုဠ်ကျွန်းမှ အောက်မြန်မာပြည် သထုံမြို့သို့ သာသနာ ၉၃၀ကျော်တွင် ရောက်သည်။

(၄) ထိုသထုံမှ။ အထက်မြန်မာနိုင်ငံ - ပုဂံမြို့သို့၊ သာသနာ ၁၆၀၀-ကျော်။ (သက္ကရာဇ်၄၀၀-ကျော် လောက်တွင်၊ အနော်ရထာမင်း ဆောင်ယူ၍၊ မြန်မာနိုင်ငံတဝှမ်းလုံး၊ ထိုကျမ်းစာများ ပျံ့နှံ့လေသည်။

(၅) **ဇာတ်ဋီကာများ။** ။ဋီကာဟောင်း။ ။သီဟိုဠ်ကျွန်း၊အနုရာဓမြို့အနောက်၊ ဗဒရတိတ္ထ ကျောင်းနေ အရှင်ဓမ္မပါလမထေရ်သည်။ အထက်တွင်ပြခဲ့သော ဇာတ်ပါဠိတော်၊အဋ္ဌကထာများ၌ ကွယ်မြုပ်သည့် အနက်တို့ကို ထပ်မံရှင်းလင်းဖွင့်ပြသောဇာတ်ဋီကာများကို၊ ပါဠိဘာသာဖြင့်စီရင်တော်မူသည်။ ဋီကာ၏အမည်မှာ၊လီနတ္ထပကာသနီဋီကာ-ဟူ၍ဖြစ်သည်

(၆) ဋီကာသစ်။ ။ပဌမ သင်္ဂါယနာတင်၊ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးလက်ထက်။ အရှေ့ပြင်၊ မင်္ဂလာရာမ တိုက်တော်၌၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူသော၊ မောင်းထောင်ကြီးရွာ ဇာတိ၊ ပညာသာမိ သိရိကဝိဓဇ မဟာဓမ္မရာဇာဓိ ရာဇဂုရု-တံဆိပ်တော်ရ၊ ဒုတိယ မောင်းထောင်ဆရာတော်သည်။ မဂဓပါဠိဘာသာ ဖြင့်ပြုတော်မူသည်။ ၁၂၃၀ပြည့်၊နတ်တော်လပြည့် ကျော် ၆-ရက်၊ အင်္ဂါနေ့၊ သုံးချက်တီးအချိန်၊ ပြီးကြောင်း နိဂုံးတွင်ပါသည်။ ။ဤဋီကာ၏ အမည်မှာ၊ အသဒ္ဓမ္မဟာဝိလာသိနီ-ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ဋီကာဆိုသည်မှာ၊ ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာတို့၌ တိမ်မြုပ် ကွယ်ဝှက်သော အနက်အဓိပ္ပါယ်တို့ကို၊ အကျယ်ရှင်းလင်းဖေါ်ပြသောကျမ်းကိုဆိုသည်။

(၇) **ဇာတ်ဂဏ္ဍိ။** ။သက္ကရာဇ် ၇၀၄-ခုအခင်းဝတွင် နန်းတက်သော၊ စစ်ကိုင်းမြို့၊ ထူပါရုံစေတီဒါယကာ နရပတိမင်းကြီးလက်ထက်၊ ဝိဇယပူရမြို့ ပင်းယမြို့ဟု နှစ်မည်ရသော မြို့၏တောင်ဖက်၊ စကာအင်းရွာဇာတိ၊ ရှင်အဂ္ဂိယဝံသ မွေသေနာပတိ မထေရ်သည်။ ဇာတ်ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာတို့၌၊ ခဲခက်ကွယ်ဝှက်သော အနက်အဓိပ္ပါယ်တို့ကို၊ ထပ်မံရှင်းလင်းဖွင့်ပြသော-ဇာတ်ဂဏ္ဍိကို။ ပါဠိ-မြန်မာ ရောပြွမ်း၍စီရင်တော်မူသည်။ ။၎င်းဂဏ္ဍိကို-ဇာတကဝိသောဓနီ-ဒသဇာတက ဝိသောဓနီ-ဟုခေါ်သည်။ အရိယဝံသဇာတ်ဂဏ္ဍိဟုလည်း၊ အများ အားဖြင့်ခေါ်ကြသည်။

ဂဏ္ဍိဆိုသည်မှာ၊ပါဠိတော်၊အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာတို့၌။ ခဲရာခဲဆစ်တို့ကို ရှင်းလင်းထုတ်ပေါ် ပြသောကျမ်းမျိုးဖြစ်သည်။

(၈) **ဇာတ်ပါဠိတော်နိသျများ။** ။နိသျဟောင်း။သက္ကရာဇ် ၁၁၉၉-ခုမှ ၁၂၀၈-ခုအတွင်း။ အမရပူရ—မြို့တွင် နန်းစံသော၊သာယာဝတီ-ကုန်းဘောင်မင်းလက်ထက်။ ။အမရပူရမြို့ မြောက်၊ ကတိုးတိုက်နေ၊ သာသနဝံသ သီရိဓဇမဟာဓမ္မရာဇာဓိ ရာဇဂုရုကြိခင်းဆရာတော်သည်၊ ဇာတ်ပါဠိတော် နိသျကို စီရင်တော်မူသည်။

(၉) **နိသျသစ်။** ။မင်းတုန်း မင်းတရားကြီး လက်ထက် (အရှေက်) မေဓာဘိဝံသသီရိသဒ္ဓမ္မဓဇ မဟာဓမ္မ

ရာဇာဓိ ရာဇဂုရု ပြည်ဆရာတော်ဘုရား၊ စီရင်တော်မူသည်။

(နိသျဆိုသည်မှာ၊ ပါဠိကို၊ ပါဠိတချက်၊ မြန်မာတချက်၊ အနက်ပြန်ခြင်းကိုဆိုသည်။)

(၁၀) **ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိသျများ။** ။အမရပူရမြို့တည်နန်းတည်၊ ဖိုးတော်မင်းတရားကြီး (ဦးဝိုင်း) လက်ထက် (၁၁၄၃-၁၁၈၁-ခု) တွင်။ ။''ငါးရာ့ငါးဆယ်နိပါတ်တော်များမှာ၊ ရှေးမူနိသျည်းဟောင်းရှိသည့် ဇာတ်များလည်းရှိသည်။ မရှိသည့်ဇာတ်များလည်း မရှိဖြစ်သည်။ ရှိသည့် ဇာတ်များလည်း၊ အရေးအသား မသေမချာ ရှိလေသည်ကို၊ ပုဒ်နေပါဠိထား အနက်အဓိပ္ပါယ်၊အရေးအသားမှန်ကန် သေချာစွာရှိအောင်၊မဟာဒဏ်ဝန်က၊ဆရာတော်တို့ထံမှာလျှောက်၍ရေးသားပြုစုဆက်သွင်းစေ။အမရပူရပထမမြို့နန်း၊ဖန်ဆန်းတည်ထောင်စိုးစံအောင်မြေဘုံကုန်းဘောင်နန်းရိုး၊သတိုးရိပ်မြုံ၊ဗဒုံမင်းတရားကြီးလက်ထက်တော်၊သက္ကရာဇ် ၁၁၄၈-ခု၊ နတ်တော်လပြည့်ကျော် ၉ ရက်နေ့၊ အျှုလွှတ်တော်သို့ အမိန့်တော်ထုတ်ပြန်၍၊ မဟာဒဏ်ဝန်က၊ ဆရာတော်အသီးသီးတို့ထံ လျှောက်ထားရာ။ ။ဆရာတော်အသီးသီးတို့၊ ပုဒ်နေ ပါဠိနေ၊ အက္ခရာဂါထာဆန်းရိုက်း၊ နှိုင်းယှဉ်သုတ်သင်ပြင်ဆင်တော်မူကြ၍၊ အသေအချာရေးသားပြုစုချီးမြှောက်တော်မူကြသည်ဟူး။''

ကင်္ခါ၊ ဓာတ်	}	တောင်တွင်းဆရာတော်။
အဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂဟ		

ဒုက .... ပလိုင်းဆရာတော်။

တိက .... မဲထီးဆရာတော်။

စတုက္ကနှင့်ပဉ္စက........ ရွှေတောင်ဆရာတော်။

ဆက္ကနှင့်သတ္တ .... တောင်လေးလုံးဆရာတော်။

အဋ္ဌနှင့်နဝ .... ကတိုးဆရာတော်။

ဒသနှင့်ဧကာဒသ ..... ဗါးကရာဆရာတော်။

ဒွါဒသနှင့်တေရသ ... ဆုံထားဆရာတော်။

ပကိဏ္ဏက .... ပထမ၊မောင်းထောင်သာသနာပိုင်ဆရာတော်။

ဝီသတိနှင့်တိံသ ...... မုန်တောဆရာတော်။

စတ္တာလီသ-ပဏ္ဏာသ ... ညောင်ကန်ဆရာတော်။

(နောင် အခါ ငါးရာ့ ငါးဆယ်ဌွေ့ များကိုလည်း၊ စီရင်တော်မူသည်၊အပိုဒ်၁၆—တွင်ကြည့်။)

သဋ္ဌိနှင့်သတ္တတိ .... မင်းရွာဆရာတော်။

အသီတိ .... ပထမ ဆင်တဲ ဆရာတော်။

(မှတ်ချက်။ ။၎င်း ဆရာတော်တို့၏ တံဆိပ်တော်များကို၊ ပိဋကတ်သမိုင်းတွင် ကြည့်ပါလေ။)

(၁၁) ဤသို့အထက်တွင်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း၊အသီးသီးစီရင်တော်မူကြသည့်နှတပါး၊ကင်္ခါအစ အသီတိ ဒီပါတ်အဆုံး၊ အလုံးစုံသော ဓာတ်အဘိဓမ္မတ္ထာများကို။ ။ထိုမင်းလက်ထက်၊ ဝက်ခုတ်ဆရာတော်

ဘုရားက၊ မိမိတဦးတည်း သိမ်းကြုံး၍၊ အပြီးစီရင်တော်မူသည်။

(၁၂) တဖန်တုံ။ ဇာတ်ကြီး ဆယ့်ဖွဲ၊ အဋ္ဌကထာနိသျ များကိုလည်း၊ ဤဝက်ခုတ်ဆရာတော်ပင်၊ စီရင်တော်မူသည်။

(၁၃) ၎င်းပြင်။ ဇာတ်ကြီး ဆယ့်ဖွဲ့ အဋ္ဌကထာနိသျ (သစ်) များကို၊ ဆင်ဖြူရှင် လက်ထက် (၁၁၂၅-၁၁၃၈-ခု)။ ပင်းတလဲမြို့စီရင်စု၊ လှည်းကူးမရွာဇာတိ။ ဒန့်တိုင်ဆရာတော်၊ ရှင်ဂုဏာလင်္ကာရ မထေရ် စီရင်တော်မူပြန်သည်။

အထူးမှတ်ရန်ကား။ ။ယခု ခေတ်၌၊ ပုံနှိပ်ကြသော ဇာတ်အဋ္ဌကထာ နိသျများမှာ။ ဤနိသျများပင်ဖြစ်လေသည်။

ဤအပိုဒ်—၁၃ တွင် ပြထားသော နိသျများကို၊ ပိဋကတ်သမိုင်း၌၊ (နိသျသစ်)ဟု ပြထားသည်။ ။၎င်းတို့၏ ပဏ္ဏာမနိဂုံးများ၌ (နိသျ)ဟု သာမည္ဟသာပါလေသည်။ ။ထို့ပြင်၊ မင်းလက်ထက် တို့ကို ပြရာ၌ အပိုဒ် (၁၃) နိသျများ‌ဘာ အပိုဒ် (၁၂) နိသျများတက်။ မင်းနှစ်ဆက် (၅၆နှစ်) စောသေသည်။

(၁၄) **ဇာတ်ဋီကာနိသျများ။** ဋီကာနိသျများကို မတွေ့ရချေ။ ။ပိဋကတ် သမိုင်းများ၌လည်း မရှိဟုပြသည်။ အကျွန်ုပ်တို့ ဆရာများလည်း၊ မတွေ့ဖူးကြောင်း မိန့်ဆိုတော်မူကြသည်။

(၁၅) **နိသျများနှင့်ပတ်သက်၍မှတ်ရန်။** ။အပိုဒ်(၁၀) တွင်ပြခဲ့သော၊ ဖိုးတော် လက်ထက်၌၊ နိသျများ စီရင်ချပုံမှတပါး။ ။တွေ့ရသေးသည်ကား။

သက္ကရာဇ် ၁၀၆၀-ပြည့် အင်းဝ၌ နန်းတက်သော စနေမင်းလက်ထက်၊ စနေမင်းအမိန့်တော်နှင့်၊ ပါဠိ၊အဋ္ဌကထာဋီကာ၊ ကဏ္ဌိဏ္ဌရနိသျှများကိုဆရာတော်တို့စီရင်ရသည်ဟု၊ မဟာရာဇဝင်တော်ကြီးတွင် ဆိုသည်။သို့ရာတွင်၊ မည်သည့်ဆရာတော်တို့ စီရင်သည်ဟု၊ အသေအချာ မဆိုလေ။ ။သို့မဆိုသော်လည်း၊ နန်းကျွေးဝန် ယောဓါသမန်းတောင်းပန်၍၊ ညောင်စည် ရွှေကျောင်းဆရာတော် (ဒုတိယ) စီရင်တော်မူသည်၊ ရှင်တိသာသနဓဇ အဆက် အနွယ် စာတမ်း၌ ပါရှိသည်ကား ။ထို စနေမင်းလက်ထက်။

၁။ လယ်ပြင်ရွှေကျောင်းဆရာတော်။

၂။ ဝိနည်းမိုရ်ဆရာတော်။

၃။ အောင်မြေဘုံကျော်ဆရာတော်။

၄။ ညောင်စည်ရွှေကျောင်းဆရာတော်

တို့သည်။ မာန်အောင်ရတနာဘုရားတွင်၊ငါးရာ့ငါး ဆယ်ဇာတ်ပုံများကို၊ ကြည့်ကြပ် ရေးရသည့်ပြင် နိသျှများလည်း ပြန်ဆိုရကြောင်း။ ။ထိုအခါ၊ ၅၄၇ ဇာတ်သာ ရှိသည်ကို၊ ၅၅၀-ပြည့် အောင် ဟု

၁။ မဟာဂေါဝိန္ဒဇာတ်။

၂။ သဍ္ဍာဇယဇာတ်။

၃။ မဟာလောမဟံသဇာတ်။

ထိုသုံးဇာတ်ကို ဖြည့်စွက်ရာ၊ သံဃာတော် တို့က မထည့်သွင်း သင့်ကြောင်း၊ တားမြစ် ကြသည်နှင့်၊

မထည့်ဘဲ ပယ်ဖျက်ရသည် ဆိုသည်။ ။အကျယ်ကို ထိုစာတမ်း၌ ကြည့်ရှုတော်မူကြပါကုန်။

အခြားတနည်းကား။ ။ပုဂံ ဝန်ထောက် တော်မင်း ဦးတင်၏ ငါးရာ့ငါးဆယ် စာရင်းချုပ်အရ၊ ထိုသို့ ၅၅၀-ပြည့်အောင်ထပ်ဖြည့်သော ဇာတ် ၃ ဇာတ်ကား။

(၁) ဝေလာမဇာတ်။

(၂) မဟာဂေါဝိန္ဒဇာတ်။

(၃) သုမေဓ ပဏ္ဍိတဇာတ်တို့ ဖြစ်သည်။

ဤ ၃ ဇာတ်ကို၊ ပကိဏ္ဏက နိပါတ်၏ အဆုံးက ဖြည့်ထားသည်။ ။အထူးကား။ ။ပုဂံအာနန္ဒာဂူနှင့် မင်းကွန်းဘုရားရှိ၊ ငါးရာ့ ငါးဆယ်ဇာတ်ရုပ်ပုံများမှာ၊ ၅၅၀-အပြည့် တိတိကျကျရှိ၍၊ အထက်အဆိုပါ ၃ ဇာတ်၏ ရုပ်ပုံများလည်း အထင်အရှား ပါလေသည်။

ထို့မှ တပါးလည်း။ ။အရှင်မဟာ သီလဝံသ အကျော် ရေးစပ်တော်မူသည် ဆိုသော၊ ဖြစ်ခတော်ပေါင်း လင်္ကာ၌........ ပေါင်းလီ ရေတွက်၊ သံသာစက်ဝယ်၊ ဖုန်းထက်လူဖျား ငါးရာ့ငါးဆယ်၊ တွက်ဖွယ် သချ်ာ၊ ဤမျှသာတည်း'' ဟု ဆို၍၊ ဇင်းဖြစ်တော်ပေါင်း အရေအတွက်ကို၊ အစိပ်စိပ်ပြ၍ စာရင်းပေးသောအခါ၊ ၅၅၀ တိတိကျကျရှိလေသည်။

ဤသို့ အားဖြင့်၊ ၅၅၀ အပြည့် ရေတွက်ပုံများလည်းရှိကြောင်း၊ ဗဟုသုတအဖြစ်ဖြင့် မှတ်သားရာ

၏။ ။သို့ရာတွင်၊ ဆရာစဉ်ဆက်၊ အများ ယူကြ သည့်အတိုင်း၊ ၅၄၇ ဇာတ်သာ ဟု မှတ်ယူထား ကြရသည်။

(၁၆) မြန်မာသက်သက် စကားပြေ၊ ဇာတ်တော် ဝတ္ထုများ။

(က) ပိဋကတ် သမိုင်းတွင်၊ ထိုဝတ္ထု စကား ပြေများကို။ တပယင်းမြို့ စီရင်စု၊ မုံ တိုင် ပင် ဆရာတော်စီရင်သည်ဟုပြသည်။

(ခ) ဇင်းပြင်၊ယခု အကျွန်ုပ်တို့ သုံးစွဲလျက် ရှိသောဇာတ်ဝတ္ထုစကားပြေတို့ကိုကား။ ဖိုးတော် ဘုရား လက်ထက် (၁၁၄၃—၁၁၈၁—ခု)။ (အိမ်ရှေ့ မင်း၏ မယ်တော်) မိဖုရား မြတ်သည်။ ဆောက်လုပ် လှူဒါန်း အပ်သော မင်္ဂလာဘုံကျော် ကျောင်းတော်နေ။ ။ကပိန္ဒာဘိဓံသ သီရိသဒ္ဓမ္မ ဓဇ မဟာ ဓမ္မရာဇာဓိ ရာဇဂုရု ကျေး ဇုံး ရှင် ညောင်ကန်ဆရာတော်ဘုရား စီရင်တော် မူသည်။

(ဒုတိယ ညောင်ကန်ဆရာတော်။ ။၁၁၁၅-ခု ဖွါး၊ အလုံမြို့ကျေး ညောင်ကန်ရွာဇာတိ။ လူမည် ဦးရောင်။ အသက် ၁၅ တွင် သာမဏေပြုသည်။ ဘွဲ့ ရှင်ကပိန္ဒ။ ။သာမဏေ ၄—ဝါတွင် ရဟန်းပြု သည်။ ဘွဲ့ ရှင်ကပိန္ဒာဘိ။ ။၁၁၅၃-ခု တွင်၊ မင်္ဂလာဘုံကျော် ကျောင်းကို ရတော်မူသည်။ ။ အသက် ၆၇၊ဝါ-၄၇၊ ၁၁၈၃—ခုတွင်၊ ပြန်လွန် တော်မူသည်။

(၁၇) ဇာတ်ကြီးဆယ်ဖွဲ့၊စကားပြေ ဝတ္ထု၊များ။

(က) ဇာတ်ကြီးဆယ်ဖွဲ့အနက်၊ဝေဿန္တရာ စန္ဒကုမ္မာ၊ ဝိဓူရ၊ မဟောသဓါ၊ နာရဒ၊ ဇနက၊ နေမိ၊ တေမိ၊ ဤ၇စ်ဇာတ်ကို၊ အစဉ်အတိုင်း၊ ဖိုးတော်လက်ထက်၊ မင်းပူးမြို့၊ လေသာတိုက် ဆရာတော် အရှင် ဦးဩဘာသ စီရင်တော်မူ သည်။

(ခ) ဘူရိဒတ် ဇာတ်တော်ကြီး ဝတ္ထု ကို၊ မင်းပူးမြို့အနောက်၊လေသာတိုက်ကျောင်းဆရာ တော်၏ တပည့် နန္ဒမေဓါ အမည် ရှိသော မထေရ်သည် စီ ရင် ရေး သား တော် မူ၏။ သက္ကရာဇ် ၁၁၄၄-ခု၊ နတ် တော် လ ပြည့် ကျော် ၂ ရက်နေ့တွင် ပြီးကြောင်းပါသည်။

(ဂ) သုဝဏ္ဏသာမ (သုဝဏ္ဏသျှံ) ဇာတ် တော်ကို သက္ကရာဇ် ၁၁၇၇-ခုတွင်၊ မင်းပူးမြို့၊ ရန်ကုန်တိုက်၊ ရန်ကုန်ဆရာတော်၏ တပည့်၊ အရှင် ဦးပညာ တိက္ခသည်။ ။မကွေးမြို့နယ်၊ ရေဝတီ အနောက်ဖက်၊ ကျည်းပင်တက်ရွာ၏ ကျေးလက်၊ ကျွဲသိုးမြောင် ရွာ၏ ကျေး လက် ဖြစ်သော၊ ပုဂံစစ်ရွာ၊ အရှေ့မျက်နှာရှိကျောင်း တွင် သိတင်းသုံးနေ [illegible] သားတော်မူသည်။

ငါးရာ့ငါးဆယ် ကောက်နှုတ်ချက်များကို ရေးခြင်းအကြောင်း။

ရှေးက ရဟန်းကျောင်းများ၌၊ဇာတ်တော်များကို သင်လေ့သင်ထရှိကြသည်၊သုတ်တရားများဖြစ်၍၊ လူအများနှင့် အထူး သင့်လျော်သည့်ပြင်၊ကိုယ်ကျင့်တရားများလည်း၊အပြည့်ရှိလေသည်။

ယခုခေတ်၊ လူငယ်လူရွယ်တို့မှာ၊ ရှေးကကဲ့သို့ ရဟန်းကျောင်းများတွင် အများအားဖြင့် နေခွင့်မရကြလေ။ သို့ကြောင့်လည်း၊ ရတနာသုံးပါးနှင့် ဝေးလျက်၊ အကျိုးယုတ်ကြရသည်။

သို့ဖြစ်၍၊ ယခုခေတ်၌ အထူးသဖြင့် လူငယ်လူရွယ်တို့သည်။ရတနာသုံးပါးနှင့်နီးစပ်ယဉ်ကျေးလေအောင်။ ။အယုတ်သဖြင့်၊ကိုယ်ကျင့်တရားအများပါသော ဝတ္ထုတို့နှင့် နီးစပ် သိကျွမ်း မှတ်သား အကျိုးများရလေအောင်။ ။ထိုဇာတ်တော်များကို၊ ဖတ်ရှုသင်ကြားသင့်လေသည်။

ဤတွင်လွှန်ခဲ့သော အပိုဒ်-၁၆ (ခ)တွင်ပြခဲ့သော၊ကျေးဇူးရှင် ညောင်ကန်ဆရာတော်ဘုရားကြီး စီရင်တော်မူသည့် ယခု ဖတ်ရှု သုံးစွဲလျက် ရှိကြသော၊ စကားပြေ ငါးရာ့ငါးဆယ်ဝတ္ထုတော်များမှာ၊ ၆-လက်မ ၉-လက်မစာအုပ်နှင့်၊ မျက်နှာ ၃၂၅၀-ခန့်နှင်နှင်ရှိ၏။ ယခုအတိုင်း၊ ဖတ်ရှုသင်ကြားကြရန် မလွယ်ကူချေ။ သို့ကြောင့်၊ လွယ်ကူစွာဖတ်ရှုသင်ကြားနိုင်ကြရန်၊ ထိုဝတ္ထုတော်များကိုမူတည်၍၊ အကျဉ်းချုပ်ကြံစည်သည်ကား။ ။

(၁) ဝတ္ထုအရေအတွက် လျှော့အောင် ရွေးထုတ်ခြင်း။

(က) သဘောတူသော ဝတ္ထုများအနက်၊ ထင်ရှားသော ဝတ္ထုများကိုသာ ထုတ်ယူသည်။

(ခ) သူငယ်တို့ အတွက်၊ မြင့်လွန်းသော ဝတ္ထုတို့ကို ချန်ထားသည်။

(၂) စကားလုံးနည်းအောင်ပြုခြင်း။

(က) မြန်မာစကားသက်သက်ကိုသာ ထုတ်ယူသည်။

(ခ) ထိုစကားတို့ကို၊ လိုရင်းအဓိပ္ပါယ်မပျက်အောင် အကျဉ်းချုံး၍ရေးထားသည်။

(ဂ) နားလည် လွယ်သော စကားလွယ် တို့ကိုသာ သုံးထားသည်။

ဤသို့ ပြုလိုက်သဖြင့်၊ ဝတ္ထု ၅၅၀-အနက်၊ ၂၅၀-မျှ ကောက်ယူရ၍-အရေအတွက်တဝက်ခန့်မျှရလေသည်။ ။ စာမျက်နှာ မှာလည်း၊ ၅-လက်မ ၇-လက်မ စာအုပ်နှင့်၊ ၇၆၀-သာ ရှိလေသည်။

အတိုချုပ်ကို ဆိုသော်၊ ယခု ကောက်နုတ် ချက်များသည်။ မူရင်း၏ ၇ ပုံ ၁-ပုံမျှသာ ဖြစ်လာလေသည်။

ဤသို့အားဖြင့်၊ ဖတ်ရှုသင်ကြားမှတ်သားရန်၊ အလွန် လွယ်ကူသောအဖြစ်သို့ရောက်လာလေသည်။

ဤနိဒါန်း စကားရပ်တို့ကို၊ ပါရာဇိကဏ် အဋ္ဌကထာ၊ အဘိဓမ္မာ သဒ္ဒါနီတိ အဋ္ဌကထာ၊ ဆရာတော် ဦးဇဗ်ိ စီရင်သည့် ပိဋကတော်ဒေသနာ၊ ပိဋကတ် သမိုင်းဟောင်း သမိုင်း

သစ်၊ ပိဋကတ်မှန်၊ သာသနာပိုင်ဆရာတော်ဘုရား ဝီရင်တော်မူသည့်၊ ဂုဋ္ဌတ္ထဝိနိစ္ဆယ၊ ဂဏ္ဌိဝင် ရာဇဝင်၊ စသော ကျမ်းဂန်များနှင့်ညှိနှိုင်းလျက်။ ။အချို့နေရာများမှာလည်း ကျေးဇူးရှင် ကျမ်းဂန်တတ်ပုဂ္ဂိုလ်များ ဆရာတော်များထံမှ ချီးမြှောက်ထောက်ပင့်ခြင်းကိုရသည့်အတိုင်း။ ။ရေးထည့်လိုက်ခြင်းများဖြစ်ပါသတည်း။

ချွတ်ယွင်းတိမ်းပါး၊ တွေ့ခဲ့ငြားသော်၊စိတ်ထားသဒ္ဓါ၊စေတနာဖြင့်၊ ညွှန်ပါမည့်ကြောင်း၊ ကျွန်–ခွင့်တောင်းသည်၊ ညွတ်ပျောင်းခခ ယမ်းယမ်းတည်း။

မောင်ဖိုးကျား။

အမှာ။

ဤဇာတ်ဝတ္ထုတို့တွင်၊ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု၊ အတိတ်ဝတ္ထုဟူ၍ ပါရှိရာ၊ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုမှာ၊အတိတ်ဝတ္ထု၏အကြောင်းနိဒါန်း မျှသာဖြစ်သည်။ ။စင်စစ်သော်ကား၊အတိတ်ဝတ္ထုသည် လိုရင်းဖြစ်သည်။ ။သို့ကြောင့်လည်း၊ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုတို့ကို၊ အများအားဖြင့် စာလုံးငယ်ဖြင့် ရေးရှိပ်ထားသည်။

သို့အားလျော်စွာ၊ စာလုံးငယ်ဖြင့် ရှိသည်တို့ကို၊အမှတ်အသားမျှပြု၍၊ စာလုံးကြီးဖြင့် ရှိသည် တို့ကို၊ အထူးသင်ကြား မှတ်သား ကျင့်ဆောင်ကြရာသည်။

အဋ္ဌနိပါတ်။

၁၉၅။ ။အဋ္ဌသဒ္ဒဇာတ်။ ။

(အဋ္ဌ = ရှစ်။ ။သဒ္ဒ = အသံ။)

ကောသလမင်းကြီးကြားသော အသံရှစ်ပါး အကြောင်း

မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်။ ကောသလမင်းကြီးသည်။ တညဉ့်သောသန်းကောင်ယံ၌၊ ဒုံသံကြီးရှစ်ရပ် တို့ကို ကြားရ၍၊ ထိတ်လန့်လျက် ရှိသည်ကို။ ပုဏ္ဏားတို့က လေးခုစီသော တိရစ္ဆာန်တို့ဖြင့် ပူဇော်အပ်သော သဗ္ဗစတုက္ကယာဇ်ကို ပူဇော်အပ် ကြောင်းလျှောက်ကြ၏။ နောက်မှတဖန်၊မင်းကြီးသည် ဘုရားထံလျှောက် ပြန်သော်။ ဘုရားက၊မစိုးရိမ်လင့်။ ရှေးမင်းတို့လည်း ဤသို့ပင်ကြားဖူး ပြီဟု၊ အောက်ပါဇာတ်ကိုဟောတော်မူသည်။

ရှေးသောအခါ၊ ဗာရာဏသီမင်းတပါးသည်၊ညဉ့်သန်းကောင်ယံ၌၊ ဗျိုင်းသံ၊ ကျီးမသံ၊ပိုးသံ၊ဥဩမသံ၊သမင်သံ၊ မျောက်သံ၊ကိန္နရာသံ၊ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဥဒါန်းကျူးသံ-ဤရှစ်ရပ် သောအသံတို့ကိုကြား၍။ အလွန်ထိတ်လန့်လျက် ပုဏ္ဏား တို့အား ကြားသော်၊ အန္တရာယ်ကြီးစွာ ဖြစ်လတ္တံ့သော နိမိတ်တို့တည်း။ ပြေပျောက်ရန်၊ သဗ္ဗစတုက္ကယာဇ်ကို ပူ ဇော်တော်မူပါလောဟု၊ လာဘ်လာဘကိုမြှော်၍လျှောက် ကြ၏။ဤသို့လျှောက်ကြသည်ကို၊ ပုဏ္ဏားလုလင်တယောက် က မနှစ်မြို့၍ထွက်လာပြီးလျှင်၊ ထိုယာဇ်ကို တားမြစ်အံ့ဟု၊ မင်းဥယျာဉ်၌နေသော ရသေ့တပါးအား လျှောက်ထား၍။ မင်းကြီးကို ထိုရသေ့ထံသို့ ပို့လေ၏။

မင်းကြီးလည်း၊အသံကြီးရှစ်ပါးကြားရပုံကိုပြန်၍လျှော့ထားမှ၊ရသေ့သည် အောက်ပါအတိုင်း ရှင်းလင်း၍ပြပေ၏။

(၁) ဈေးမြည်သည်မှာ၊ သင်မင်းကြီးရေကန်၌ ရေခမ်း၍ အစာမရနိုင်သော်လည်း၊မိဘတို့နေရာဟောင်းဖြစ်၍ မစွန့်နိုင်သဖြင့်၊ မြည်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရေကန်၌ရေပြည့် စေလောဟုဆို၏။ ။မင်းလည်း ပြည့်စေ၏။

(၂) ကျီးသံမှာ။ ကျီးတခုသည် အသင်မင်းကြီး၏ ဆင်တင်းကုပ်၏ အထွက်အဝင် တုရင်တိုင်၌ အသိုက်နှင့် တကွ သားငယ်တို့ကိုထား၏။ဆင်ထိန်းသည်၊ ထိုအသိုက် သားငယ်တို့ကို အထွက်အဝင် ပုတ်ခတ် နှောင့်ယှက်သဖြင့်၊ကျီးမသည်၊ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသောကြောင့် မြည်ခြင်း ဖြစ်၏။ထိုကိုတားမြစ်လောဟုဆို၏။ ။မင်းလည်းမြစ်ပေ၏။

(၃) ပိုးမြည်သည်ကား။ အသင်မင်းကြီး၏ပြာသာဒ် အတွင်း၌၊ သစ်ပိုးဘကောင်သည် အကာကို စား၍နေရာ။ ယခုအကာကုန်ပြီဖြစ်၍၊ အနှစ်ကိုလည်းမစားနိုင်၊ ပြင်သို့ လည်း မထွက်နိုင်၊ ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နေသောကြောင့် ငိုမြည်ခြင်းဖြစ်၏။ ။ပိုးကို ထုတ်စေလောဟုဆို၏။ ။မင်းကြီးလည်း ထုတ်စေ၏။

(၄) အသင်မင်းကြီး နန်းတော်၌၊ ဥဩမတကောင် မွေးထားသလောဟုမေး၏။ မွေးထားပါသည်ဟု ဆိုသော်။ ။ ။၎င်းဥဩမသည်၊ တောအုပ်ကို လွမ်းဆွတ်၍၊ မြည်အော်၏။လွှတ်ပေဟုဆို၏။ ။မင်းလည်း လွှတ်ပေ၏။

(၅)သမင် (၆)မျောက် (၇)ကိန္နရာ–တို့မှာ။ မိမိတို့ ဆိုင်ရာ အသီးသီးဖြစ်သော။ သမင်မ၊ မျောက်မ၊ ကိန္နရာမ တို့ကို လွမ်းဆွတ်အောက်မေ့၍ အော်မြည်ကြခြင်းဖြစ်၏။ လွှတ်ပေဟုဆို၏။ ။မင်းကြီးလည်း လွှတ်ပေ၏။

(ဂ) ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတပါးသည် ကောင်းကင်ဖြင့်လာ၍၊ အသင်မင်းကြီး၏ဥယျာဉ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု၏။ ။မပြုမီတွင်၊ သံသရာမှလွတ်မြောက်၍ နိဗ္ဗာန်သို့ ကူးမြောက်ရတော့မည့် အကြောင်းကို၊ ဥဒါန်းကျူးခြင်း အသံကို မင်းကြီးကြားခြင်းဖြစ်၏။ ဥယျာဉ်၌အလောင်းတော်ကိုသင်္ဂြိုဟ်လေလော ဟုဆို၏။ ။မင်း၊ မှူးမတ်၊ ပြည်သူအပေါင်းတို့သည်။ ကြီးစွာသောချီးမြှောက်ခြင်းဖြင့် အလောင်းကိုသင်္ဂြိုဟ်ကြသေး၏။

ရှင်ရသေ့လည်း၊ ဟိမဝန္တာသို့ပြန်လေ၏။မင်းကြီးလည်း သက်သာရာရ၍၊ ယာဇ်ကောင်တို့ကိုလွှတ်လေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

မင်းသည်	ရှင်အာနန္ဒာ	ဖြစ်လာ၏။
ပုဏ္ဏားလုလင်သည်	ရှင်သာရိပုတ္တရာ	
ရသေ့သည်	ဘုရား	

အဋ္ဌနိပါတ်။

၁၉၆။ ။သုလသာဇာတ်။ ။၃

လက်တလောဥာဏ်ကောင်းသောသုလသာအကြောင်း

မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်၊ အနာထပိဏ်သူဌေး၏ ကျွန်မတယောက်သည်။ ပွဲသဘင်နေ့၌ ဥယျာဉ်သို့ အပေါင်းအပေါင်းနှင့်ထွက်လိုရကား။ မိမိ၏အရှင်မ-ပုဏ္ဏလက္ခဏာဒေဝီ ထံမှ အဖိုးတသိန်းထိုက်သော တန်ဆာကိုတောင်းယူ၍ ဥယျာဉ်သို့ဝင်၏။

ထိုအခါ၊ သူခိုးတယောက်သည်။ ထိုကျွန်မ၏ တန်ဆာတို့ကိုမြင်သော်။ သတ်၍ယူအံ့ကြံပြီးလျှင်။ ထိုကျွန်မနှင့်အကျွမ်းတဝင်ပြု၍၊ ဆိတ်ကွယ်ရာသို့သွားကြကုန်အံ့ဟု ဖြားယောင်းခေါ်ငင်သေး၏၊

ထိုအခါ၊ ကျွန်မသည်။ ခိုးသူအပေါ်၌ မယုံသင်္ကာ ဖြစ်လာပြီးလျှင်။ ထိုသူသည် ကောန်ငါ့အားသတ်၍ တန်ဆာတို့ကိုယူလိုသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ သို့ရာတွင်၊ ထိုသူမိုက်အား ငါဆုံးမလိုက်အံ့ဟု။အရှင်၊ ငါရေငတ်လှ၏။ ဤရေတွင်းမှ ငါ့အား ရေငင်၍ ပေးပါဟုဆိုလေ၏။

ခိုးသူလည်း ရေကိုငင်စဉ်။ ကျွန်မသည် အမှတ်မဲ့ သူခိုးကိုရေတွင်း ထဲသို့ တွန်းချ–အုတ်ခဲဖြင့် ထပ်မံပစ်ချ၍ သတ်ပစ်လိုက်လေ၏။

ဤအကြောင်းကို ထိုကျွန်မ၏အရှင်မမှတဆင့်၊ အနာထပိဏ်သူဌေး ကြား၍၊ ဘုရားအားလျှောက်သောအခါ။ မြတ်စွာဘုရားက၊ ဤကျွန်မ သည် ယခုသာမဟုတ်။ ရှေးကလည်း ဤသို့ပင် လတ်တလောဉာဏ် ကောင်းဘူး၏ဟု အောက်ပါဇာတ်ကိုဟောတော်မူသည်။

လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ သုလသာ မည်သော၊ ကျော်စောထင်ရှားသော ပြည့်တန်ဆာမ တ ယောက်သည်ရှိ၏။ ။တနေ့၌ထိုသုလသာသည်။ မင်းမိန့် ဖြင့်သတ်ရန်ဆောင်သွားသော–သတ္တုကမည်သော ခိုးသူကို မြင်လျှင်။ တပ်စွမ်းသည်နှင့်၊ လင်ပြုရန်ဟု၊ မြို့စောင့်အား အသပြာတထောင်ပေး၍ယူလိုက်၏။

ထိုခိုးသူနှင့် နေ၍ ၃–၄ ရက်လွန်သော်။ ခိုးသူသည် သုလသာကိုသတ်၍ အဖိုးတသိန်း ထိုက်သော တန်ဆာတို့ ကို ယူ၍ပြေးအံ့ဟု ကြံပြီးလျှင်။ ။ရှင်မ။ ငါ့အား သတ်ရန် ဆောင်ယူကြစဉ်က။ အသက်ချမ်းသာလျှင် ဤမည်သော တောင်၌ ရုက္ခစိုးနတ်အားပူဇော်ပါအံ့ဟု–ငါဝန်ပြုခဲ့၏။ယခု ထိုရုက္ခစိုးသည်။ပူဇော်ခြင်းကိုမရသဖြင့် ငါ့အား ခြိမ်းခြောက် ၏။ သို့ကြောင့် ငါတို့ နှစ်ယောက် ယနေ့ တောင်ထိပ်သို့ တက်၍၊ ပူဇော်ကြကုန်အံ့ဟုဆိုလေ၏။

သုလသာလည်းယုံကြည်၍။ လိုက်လာ–တောင်ထိပ်သို့

ရောက်သော်၊ ခိုးသူက။ ရှင်မ၊ ငါသည် သင့်ကိုသတ်၍ တန်ဆာတို့ကိုယူရန် လှည့်ဖြားခေါ်ခဲ့၏။ သင်၏ တန်ဆာတို့ကို ချွတ်၍ထုပ်လေလောဟုဆို၏။

အရှင်၊ ငါ၏ကျေးဇူးသည် အသင်၌များစွာရှိ၏။ ငါသည် သင်၏ အသက်သခင်လည်းဖြစ်၏။ သင့်ကိုလည်း၊ ချစ်ခင် တည်ကြည်စွာ ငါသည်ပေါင်းသင်း၏။ သို့ကြောင့် သင်အလို ရှိသောဥစ္စာတို့ကိုငါပေးအံ့။ ငါ၏အသက်ကို လွှတ်ပါလော ဟု တောင်းပန်၏။

ရှင်မ၊ စကားများစွာမဆိုလင့်၊ တန်ဆာတို့ကိုသာချွတ်၍ထုပ်လော။ ဥစ္စာရှင်ကိုမသတ်ဘဲ ဥစ္စာကိုသာ ယူကြသည်ဟု ငါမကြားဘူးလေဟု ဆို၏။

ထိုအခါ။ သုလသာသည်။ ဤယောကျ်ားကား၊ ငါ့ကိုချမ်းသာပေးမည်မဟုတ်။ သို့ကြောင့်ဥပါယ်ဖြင့် ထိုသူကိုသတ်အံ့ဟု။ အရှင်၊ ငါသည်အရွယ်ရောက်သည်မှစ၍၊ သင့်ထက်ပို၍ချစ်သော လင်ယောကျ်ားသည် မရှိဘူးပါ။ သို့ကြောင့်၊ နောက်ဆုံးပွေ့ဖက်ခြင်း၊ လက်ျာရစ်လှည့်၍ရှိခိုးခြင်းတို့ကို ပြုပါရစေဦး၊ ပြီးသောအခါ၊ သတ်ပါတော့ဟုဆိုလေ၏။

သတ္တုကလည်း၊ သုလသာ၏ အကြံကိုမသိသည်နှင့်၊ ကောင်းပြီဟုဝန်ခံ၏။ ။ထိုအခါ။သုလသာသည် သတ္တုကကိုပွေ့ဖက်ပြီးနောက်။ လက်ျာရစ်လှည့်၍ ရှိခိုးသွားရာ၊ သတ္တုက၏ နောက်ပက်သို့ရောက်ကာလ။ ထိုသူ၏နောက်ခြေ နှစ်ဖက်ကိုကိုင်မ၍။ နက်စွာသောတောင်ချောက်တွင်းသို့ ထိုးချလိုက်လေ၏။ ။ခိုးသူလည်း မှုန့်မှုန့် ညက်ညက်ကျေ၍သေလေ၏။

ထိုအခါထိုအခြင်းအရာတို့ကို မြင်ရသောတောင်စောင့် နတ်သည်။အောက်ပါအတိုင်းကျူးရင့်လေ၏။

ခပ်သိမ်းသော အရာတို့-အရာ၌နတ်ရှိ၍။ ယောကျ်ား သာလျှင်ပညာရှိသည်မဟုတ်။မိန်းမတို့လည်းရှိပေ၏။ ။ သုလသာသည်သေခြင်းအနီးသို့ ရောက်လျက်လည်း။ လျှင်မြန်သောဉာဏ်ဖြင့်ကြံဆောင်နိုင်၍၊ မိမိအသက်လွတ်၏။ ။ သတ္တုကသည့်ကား။ ယောကျ်ားဖြစ်လျက်၊ နုံ့သောပညာဉာဏ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ တောင်ကမ်းပါးပြတ်၌ ကျ၍ သေရလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

ထိုနှစ်ယောက်သည် ... . ဤနှစ်ယောက်	}	ဖြစ်လာ၏။
တောင်စောင့်နတ်သည် .... ဘုရား	}	

အဋ္ဌနိပါတ်။

၁၉၇။ ။ဂဂ်ါမာလဇာတ်။ ။၅

ရေသည်ဝတ္ထု။

မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်။ ဥပုသ်သီတင်းစောင့်ခြင်း၏ အကျိုးနှင့်စပ်၍၊အောက်ပါဇာတ်ကိုဟောတော်မူသည်။

လွန်လေပြီးသောအခါ၊ဗာရာဏသီပြည်၌ သူဌေးတဦး၏အခစားယောကျ်ားသည်။ နေ့ထက်ဝက်သောဥပုသ်မျှကိုစောင့်ရာ။တနေ့လုံးအစာမစားသည်နှင့်လေထ၍သေအံ့နီး၌ ဗာရာဏသီမင်းလှည့်လာသည်ကိုမြင်ရ၊'တောင့်တမိသဖြင့်။ နေဝံဘဝ၌ဥဒယမည်သောမင်းဖြစ်လေ၏။ ။ထိုမင်းသည်ဇာတိသရဉာဏ်ဖြင့်။ ရှေးဘဝက မိမိသီလကြောင့်။ ဤသို့

သောအသရေစည်းစိမ်ကိုရ၏ဟု၊ဥဒါန်းကျူးရင့်နေလေ၏။

ထိုအခါ၊ ဗာရာဏသီမြေဝံ့တံခါး၌ ရေသည်တယောက်သည်၊ ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာအသက်မွေးရ၏။ မိမိနေ့စဉ်ရောင်းရသောအခမှ စုဆောင်းသဖြင့်၊ ကာလကြာသော် ပဲဝက်မှ်သောဥစ္စါကိုရရှိလျှင်။မြေဝံ့တံခါး၏တံတိုင်းအုပ်ကြား၌ထါး၍တဖန်တောင်တံခါးသို့ ပြောင်းရွှေ့ ရေရောင်းပြန်လေ၏။

ထိုသို့ တောင်တံခါးသို့ရောက်လာသော်။ ထိုအရပ်၌မိမိကဲ့သို့ပင် အလွန်ဆင်းရဲစွာသော ရေသည်မတယော်နှင့်တွေ့ရှိ၊ သင့်နေကြလေ၏။

တနေ့သော်၊ မြို့၌ပွဲလမ်းသဘင် အကြီးအကျယ်ဖြစ်၏။ ထိုအခါရေသည်မက။ အရှင်၊ငါတို့လည်း ပွဲသဘင်ကစားကြကုန်အံ့။အသင်၌ဥစ္စာတစိုးတစည်ရှိပါ၏လော့ဟုမေး၏။

ရှင်မ၊ရှိပါ၏။

အဘယ်မျှနည်း။

ပဲဝက်ရှိ၏။

အဘယ်မှာထားသနည်း။

ဤမှ ၁၂-ယူဇနာကွာသော မြောက်တံခါးအုတ်ကြား၌ လုံခြုံစွာထားအပ်၏။ ရှင်မ၌လည်း တစုံတရာရှိပါ၏လော။

အရှင်၊ အသို့ထင်သနည်း။ ငါ့၌လည်း ကာလရှည်စွာစုဆောင်း၍ထားအပ်သောပဲဝက်မျှသောဥစ္စာသည်ရှိ၏။ ။ ငါတို့တွင် ပဲဝက် ၂ ရပ်ကိုစပ်၍ တပဲသော ဥစ္စာရှိသည်အနက်။ တမှိုက်ကိုပန်း၊ တမှိုက်ကိုနံ့သာ၊ တမှိုက်ကိုသေဝယ်၍။ ငါတို့လင်မယား ပွဲသဘင်ကစားကြကုန်အံ့ဟုဆိုလေ၏။

ရေသည်လည်း၊ မယားနှင့်တကွ ပွဲသဘင်ပျော်ရမည်

ကို၊ အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိလျက်။ ရှင်မ၊ မစိုးရိမ်လင့်၊ ငါဥက္ကာယူချေဦးအံ့ဟုဆိုပြီးလျှင်။

ပြေးသွားသည်ရှိသော်၊ မြောက်ယူဇနာကိုလွန်၍မွန်းတည့်အချိန်၌နန်းတော်ရင်ပြင်သို့ရောက်လာလေ၏။ ထိုအခါအလွန်ပူသောသဲမြေတွင်နင်းခါ၊ မမောနိုင်မပန်းနိုင်၊ ရွှင်လန်းစမ်းမြောက်စွာသီချင်းသီဆို၊ မြူးတူးလျက်မင်းရင်ပြင်၌သွားလေ၏။

ဥဒယမင်းသည်၊ ထိုသူကိုလေသာပြူတင်းမှ မြင်သော်။ ထူးခြားလှ၏ဟုခေါ်စေ၏။ ။မင်းချင်းတယောက်သည်သွား၍။ မင်းကြီးကခေါ်တော်မူကြောင်းပြောသော်။ သင့်မင်းနှင့်ငါ နှင့်အသို့တော်စပ်သနည်း။ သင့်မင်းကိုငါမသိ၊ မလိုက်နိုင်ဟုဆို၏။ ။ထိုအခါမှ၊ အနိုင်အထက်ပြု၍ခေါ်ခဲ့ရလေ၏။

မင်းကြီးက၊ အသင်ယောကျ်ား၊ နေသည်ကျိုက်ကျိုက်ဆူအောင်ပူ၏။ အောက်ကသဲမြေသည်လည်း။ မီးကျီးအတူပူ၏။ထိုသို့အထက်အောက် ပြင်းစွာပူသောအခါ၌၊ အသို့သော အကြောင်းကြောင့် အားရ ရွှင်လန်းစွာ သီဆို၍သွားသနည်းဟု မေး၏။

အရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်၌အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်သောကိစ္စသည်ရှိ၏။ သို့ကြောင့်လည်း၊နေပူမြေပူတို့ကိုခံနိုင်ပါသည်။

အသင့်ကိစ္စကား၊အဘယ်နည်း။

အရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်၏မယားနှင့်ပွဲသဘင်ပျော်မွေ့ရန်၊ထိုမြောက်တံခါး၌ ထားအပ်သော အကျွန်ုပ်၏ဥက္ကာကိုသွားရောက်ယူရမည်ဖြစ်ပါသည်။

အချင်းယောကျ်ား၊ ထိုထားအပ်သောဥက္ကာသည်၊တသိန်းမျှရှိသလော။ ။မရှိပါ။

ငါးသောင်းလော၊ လေးသောင်းလော၊ စသည်ဖြင့်အစဉ် အတိုင်း၊ တပဲလော အထိမေးရာ၊ မဟုတ်ပါဟူ၍ချည်းသာ အစဉ်အတိုင်း ဆိုလေ၏။

ပြီးမှ၊ ပဲဝက်လောဟုမေးသော်၊ အရှင်မင်းကြီး၊ အော်မှန်ပါ၏၊ ဤမျှသောပဲဝက်ကိုဆောင်၍ အကွန့်ပ်၍ မယား နှင့်ပျော်မွေ့ရပါမည်၊ ထိုသို့ပျော်မွေ့ရမည်ကို ဝမ်းမြောက် လှသဖြင့်၊ ဤမြေပုနေပုဘ်ရှိသည် အကွန့်ပ်ကို မပုစေနိုင်ပါဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ၊ မင်းကြီးသည် နှလုံး၌ အလွန်ထိခိုက်လှုက်၊ အချင်းယောကျ်ား၊ ဤသို့သောနေပုံ၌ထိုအရပ်သို့မသွားလေ လင့်၊ ငါသည် သင့်အားပဲဝက်သော ဥစ္စာကိုပေးအံ့ဟုဆို၏။

အရှင်မင်းကြီး သနားတော်မူသော ပဲဝက် ကိုလည်း ယူပါအံ့၊ ထိုအကွန့်ပ်၌ ဒြေးနည်းစသော ပဲဝက်ကိုလည်း မစွန့် နိုင်ပါ၊ ပြေး၍ယူလိုက်ပါစေဦးဟုဆို၏။

ထိုအခါ၊ မင်းကြီးသည်၊ မသွားစေလိုသည်ဖြစ်၍၊ တပဲ နှစ်ပဲ၊ သုံးပဲ၊ လေးပဲ-စသဖြင့် တက်၍တက်၍ ပေးသွားရာ၊ ကုဋေတရာတိုင်အောင်ရောက်လေ၏။ ၊ရေသည်ကလည်း ပေးသမျှကိုယူ၍၊ ပဲဝက်ကိုလည်း မထွတ်နိုင်ကြောင်းသာ အထပ်ထပ်လျှောက်လေ၏။

တပ်၊ မင်းကြီးက၊ သူဌေးအရာ- ဒိဝ်ခွေ့မင်းအရာကို အောင်ပေးငြားသော်လည်း၊ ထိုအတူသာထွင်ဆို၍နေ၏။

ထို့နောက်၊ မင်းကြီးက၊ အချင်းယောကျ်ား၊ သင့်အား ထက်ဝက်သော မင်းအဖြစ်ကိုပေးအံ့၊ မသွားလေလင့်ဟု ဆို၏၊ ထိုအခါမှ၊ မသွားပါတော့ပြီဟု ဝန်ခံ၏။

ထိုသို့ထက်ဝက်သော မင်းအဖြစ်ကို ရပြီးနေသော်လည်း။ ဗိုလ်ပါနှင့်တကွ ထိုမြေခံတံခါးသို့ သွားရောက်၍၊ မိမိ၏ စွဲလန်းခင်တွယ်သောပဲဝက်ကို ယူသည်သာတည်း။ ထိုမင်းကား။ အဓမ္မာသကမင်း (ပဲဝက်မင်း) ဟု အမည်တွင်၏။

ထိုသို့မင်းပြိုင်ပြု၍နေကြရာ။ တနေ့သော် ဥယျာဉ်တော်၌ ဥယျာဉ်ကစားပြီးနေသော်။ ဥဒယမင်းသည် ပဲဝက်မင်း၏ ပေါင်ကိုခေါင်းအုံးလျက်အိပ်နေစဉ်။ ပဲဝက်မင်းသည်။ ငါကား၊ ထက်ဝက်သော မင်းအဖြစ်ကိုရ၍ အဘယ်မှုအံ့နည်း။ ဥဒယမင်းကို သတ်၍ အလုံးစုံသောမင်းအဖြစ်ကို ယူအံ့ဟု။ သန်လျက်ဖြင့် ဦးခေါင်းကိုဖြတ်မည်ပြု၏။

တဖန်လည်း။ ဤမင်းသည်၊ ငါ့ကိုဆင်းရဲသော အဖြစ်မှ ဆယ်၍ချီးမြှောက်သောကျေးဇူးရှင်ဖြစ်ပေသည်။ ငါ၏အကြံ မသင့်လျော်တကားဟု သန်လျက်ကိုသိမ်းပြန်၏။

ဤသို့သုံးကြိမ်ဖြစ်ပြီးမှ၊ ကြာသော် ငါ့အား မကောင်းမှုများလတ္တံ့ဟု ဥဒယမင်းကိုနှိုး၍၊ အရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ဤသို့သော မကောင်းမှုကို ကြံစည်မိပါသည်။ အကျွန်ုပ်အားသည်းခံတော်မူပါလော-ဟု၊ ခြေရင်း၌ဝပ်၍ တောင်းပန်လေ၏။

ထိုအခါ ဥဒယမင်းက။ ကောင်းပြီ၊ ငါသည်းခံ၏။ သင်အလိုရှိသော်၊ အလုံးစုံသောမင်းအဖြစ်ကို ယူလေတော့။ ငါသည်ကား အိမ်ရှေ့မင်း အဖြစ် ဖြင့်ပင် နေတော့အံ့ဟု ဆိုလေ၏။ အရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်သည်မင်းအဖြစ်ကို အလိုမရှိတော့ပြီ။ ဤတပ်မက်သော တဏှာ လောဘ သည်။ အကျွန်ုပ်အား မကောင်းကျိုးပေးလတ္တံ့။ တဏှာလောဘ၏

အပြစ်ကို ကျွန်ုပ်မြင်အပ်ပါပြီ။ အရှင်မင်းကြီးသော အလုံးစုံသော မင်း အပြစ်ကို ခံယူတော်မူပါတော့-ဟု ဆို၍ တိုင်းပြည့်ကို အပ်ပြီးလျှင်။ လူအပေါင်းတို့ ငိုယိုတားမြစ်ကြစဉ်တောထွက်-ရဟန်း ပြုသွားလေသတည်း။

ထိုနောက်၊ ဂင်္ဂါမာလခေါ်သော မင်း၏ ဆတ္တာသည်သည်။ ကျန်ရစ်သော ဥဒယမင်းထံမှ နေ့ထက်ဝက်စောင့်ရသော သီလ၏အကျိုးမျှဖြင့်၊ မင်းအဖြစ်ကိုရကြောင်း ကြားသိ-တရားတော်၌ကြည်ညို၍ ဟိမဝန္တာသို့ ထွက်ပြီးလျှင် ရသေ့ရဟန်းပြုကာ၊ တရားအားထုတ်ရာ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဖြစ်လေ၏ ။တနေ့သော် ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ဥဒယမင်းထံသို့ ကြွရောက် တရားဟောပြောရာ၊ မင်းကိုအမျိုး၏အမည်ဖြင့် "ဗြဟ္မဒတ်"ဟု ခေါ်သည်ကို။ မင်း၏မယ်တော်နှင့် တကွ မင်းပရိသတ်တို့က၊ ဤအမျိုးယုတ် ဆတ္တာသည်-သည်။ ဤသို့ခေါ်ရာသလောဟု အမျက်ထွက်ကြလေ၏။

ထိုအခါ ဥဒယမင်းကြီးက။ ဆတ္တာသည်ပင် ဖြစ်သော်လည်း။သီလနှင့်ပြည့်စုံသော သူတော်သူမြတ်-ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအဖြစ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၍ အမျက်မထွက် သင့်ကြောင်း ဆုံးမပြီးနောက်။ အမျက်ထွက်သူတို့ကို။ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား တောင်းပန် ကန်တော့စေလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

အဆမ္မာသကမင်းသည်	ရှင်အာနန္ဒာ	ဖြစ်လာ၏။
ဥဒယမင်း၏မယ်တော်သည်	မယ်တော်မာယာ	
မိဖုရားကြီးသည်	ရာဟုလာမယ်တော်	
ဥဒယမင်းသည်	ဘုရား	

အဋ္ဌနိပါတ်။

၁၉၇။ ။စေတိယဇာတ်။ ။၆

စေတိယမင်းအကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်။ ဒေဝဒတ်ကို မြေမျိုသည်နှင့်စပ်လျဉ်း၍။ ယခုသာမဟုတ်၊ ရှေးကလည်း မျိုဘူးလေပြီဟု အောက်ပါဇာတ်ကိုဟောတော်မူသည်။

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ၊ စေတိယတိုင်း၊ သောတ္ထိယမြို့၌ ဥပရဝမည်သောမင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုစေတိယမင်းကား (၁)ကောင်းကင်သို့သွားနိုင်ခြင်း။ (၂)နတ်သားလေးယောက်တို့သည်၊ လေးမျက်နှာတို့၌ သန်လျက် စွဲ၍စောင့်ခြင်း။ (၃)ကိုယ်မှ စန္ဒကူးနံ့ လှိုင်ခြင်း။ (၄)ခံတွင်းမှ ကြာညိုနံ့ လှိုင်ခြင်းတည်းဟူသော ဂုဏ်ဂုဏ် ၄ပါးနှင့်ပြည့်စုံ၏။

ထိုစေတိယမင်း၌ ခမည်းတော်လက်ထက်မှ ဆက်၍ အမှုထမ်းလာသော ကပိလမည်သော ပုရောဟိတ်တယောက်ရှိ၏။ထိုကပိလသည် ကြီးရင့်သည်နှင့် မိမိ၏သားကို ပုရောဟိတ်ရာထူး၌ ထားခဲ့၍။ မိမိကား ရဟန်းပြုပြီးလျှင်၊ ဈာန်အဘိညာဉ်ကို ဖြစ်စေလျက်၊မင်းဥယျာဉ်၌ပင်နေ၏။

ထိုပုရောဟိတ် ကပိလ၏ ညီဖြစ်သူ ကောရကလမ္ဗကနှင့်စေတိယမင်းသည် ကျောင်းနေဖက်ဖြစ်ဘူး၏။ ထိုသို့ဖြစ်စဉ်က၊ စေတိယမင်းသားက၊ မိမိမင်းဖြစ်သော် ပုရောဟိတ်ရာထူးကိုပေးမည်ဟု ကတိပြုဘူး၏။

ယခုစေတိယမင်းသား မင်းဖြစ်သည့်အခါ၌။ ကပိလ၏သားက ပုရောဟိတ် ရာ ထူး ကို ဆက် ခံ ရ သဖြင့်။ ညီ

ကောရကလမ္ဗကသည်၊ ရာထူးကို မရဘဲရှိနေရာ။ ထိုစဉ် အခါကလည်း၊အမျိုးအရိုး၏ ရာထူးကို သားကြီးသာလျှင် ဆက်ခံရမြဲ ဖြစ်သည်နှင့်။ စေတိယ မင်းသည် ကပိလကို အငယ်၊ ကောရကလမ္ဗကကို အကြီးဟု မုသားဆို၍၊ ကောရကလမ္ဗကအား ပုရောဟိတ်ရာထူးကို ရစေမည့် အကြောင်း၊ထုတ်ဖေါ် ပြောဆိုလေ၏။

ထိုသို့ မုသားကို ၇—ရက်မြောက်သော နေ့၌ ဆိုမည့် အကြောင်း တိုင်းပြည်၌ ပျံ့နှံ့သွားလေရာ။ထိုခေတ်ကာလ၌ လူတို့သည် မုသားမဆိုကြသော ခေတ်ဖြစ်၍ မုသားသည် မည်သို့သဘောရှိလေသနည်း၊အဖြူလော,အနီလောစသည် ဖြင့် အမျိုးမျိုး ကြံတွေးကြလျက်။ မုသားကို ကြည့်ကြကုန် အံ့ဟု။ ထို၇—ရက်မြောက်သောနေ့၌ မင်းရင်ပြင်တွင် လာ ရောက် စည်းဝေးကြ ကုန်၏။ ။ကပိလ ရှင်ရသေ့လည်း ထိုအကြောင်းကိုကြားသော်၊ စေတိယမင်းအား မုသားဆို ခြင်းမှ တားမြစ်အံ့ဟု ကြွရောက်လာလေ၏။

စေတိယမင်းသည်၊ တန်ဆာဆင်ယင်၍ ပရိသတ် အလယ် ကောင်းကင်၌ရပ်၏။ ။ထိုအခါ၊ကပိလရှင်ရသေ့ လည်း ကောင်းကင်၌ထက်ဝယ်ဖွဲ့လျက်၊ အသင်မင်းကြီး၊ မုသားဆိုမည် မှန်သလောဟု မေး၏။ ဆရာမှန်၏။ ငါ ဆိုလတ္တံ့ဟုဆို၏။ ။အသင်မင်းကြီး၊ မုသားဆိုခြင်းကား အပြစ်လေး၏။ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဖျက်တတ်၏။ အပါယ် ဆင်းရဲကိုပေးတတ်၏။ မင်းတို့သည်မုသားဆိုသည်ရှိသော် တရားကို သတ်သည်မည်၏။ တရားကိုသတ်သော်၊ မိမိ ကိုယ်ကိုမိမိသတ်သည်မည်၏။ထို့မှတပါးလည်း မုသားကို

ဆိုလျှင်၊ သင့်အားစောင့်နေသော နတ်သားလေးယောက်တို့သည်ဖဲကုန်လတ္တံ့။ ကိုယ်နံ့ခံတွင်းနံ့တို့သည်ပုတ်လတ္တံ့။ သင်မင်းကြီးလည်း မြေသို့ ချွောကျလတ္တံ့ဟုဆိုပေ၏။

စေတိယမင်းကလည်း။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ မုသားကို ဆိုအံ့ဟုပြန်ပြောလျက် ။အရှင်ကပိလရသေ့၊ သင်ကား-ညီတည်း။ ကောရကလမ္ဗကကားအစ်ကိုတည်းဟုဆိုလေ၏။ ထိုသို့ဆိုသောခဏ၌ စောင့်သော နတ်သားလေးယောက်တို့လည်း ဖဲကုန်၏။ ကိုယ်နံ့-ခံတွင်းနံ့တို့လည်း ပုတ်လေ၏။ ကောင်းကင်မှလည်းချွောကျလေ၏။

ထိုအခါ ကပိလရှင်ရသေ့က။ အသင်မင်းကြီး၊ ယခုတန်ခိုးလေးပါးကွယ်လေပြီ။ အကယ်၍မှန်သော စကားကို ပြန်၍ဆိုအံ့။ ပြကတေ့အတိုင်း ဖြစ်စေခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါသေး၏ဟုဆို၏။ ။မင်းလည်းထိုစကားကိုမယူဘဲ၊ နှစ်ကြိမ်မြောက်မုသားဆိုပြန်ရာ၊ ဖမျက်တိုင်အောင် မြေသို့ဝင်လေ၏။

ထိုအခါ၊ ကပိလရှင်ရသေ့က။ အသင်မင်းကြီး၊ မုသားဆိုသောမင်း၏တိုင်းပြည်သည် မိုးယံမမှန်လေ။ အကယ်၍ အမှန်ကိုဆိုအံ့ ပြကတေ့အတိုင်းဖြစ်စေနိုင်သေး၏ဟုဆို၏။ မင်းလည်းမနားယူဘဲ၊ တတိယအကြိမ် မုသားဆိုပြန်ရာ၊ ပုဆစ်တိုင်အောင် မြေသို့ဝင်လေ၏။

ထိုအခါ ကပိလရှင်ရသေ့က။ အသင်မင်းကြီး၊မုသားဆိုသောသူတို့သည် လျှာနှစ်ခွရှိသောမြွေနှင့်တူ၏။ အမှန်ကိုဆို၍ ပြကတေ့ဖြစ်စေလောဟု ဆို၏။ မင်းသည်လည်း စတုတ္ထအကြိမ် ထပ်၍ဆိုရာ။ ခါးတိုင်အောင် မြေတွင်းနစ်လေ၏။

ရှင်ရသေ့က။ မုသား ဆိုသူသည် လျှာမရှိသော ငါးနှင့်
တူ၏ အမှန်ကိုဆို၍ ပြကတေ့အတိုင်း ဖြစ်စေလောဟုဆို
ပြန့်၏။ မင်းလည်းမနှောယူဘဲ၊ ငါးကြွမ်မြောက်ထပ်၍ဆိုရာ၊
ချက်တိုင်အောင်မြေသို့ဝင်လေ၏။

ရှင်ရသေ့က၊မုသားဆိုသောမင်းတို့၌ သားယောကျ်ား
မရကုန်။အမှန်ကိုဆို၍ပြကတေ့အတိုင်းဖြစ်စေလောဟုဆို
ပြန်၏။ ။မင်းလည်း မယူဘဲ၊ ခြောက်ကြိမ်မြောက်ဆိုရာ၊
သားမြွတ်တိုင်အောင်နစ်လေ၏။

ရှင်ရသေ့က၊မုသားဆိုသောမင်းတို့၌သားရသော်လည်း
သားကောင်း သားမြတ်မရနိုင်။ အမှန်ကိုဆို၍ ပြကတေ့
အတိုင်းဖြစ်စေလောဟု ဆို၏။ ။မင်းသည်ကား ၇-ကြိမ်
မြောက်ဆပ်၍သာလျှင် မုသားကိုဆိုလေသော်၊ မြေသည်
ဟင်းလင်းအပြင်ကိုပေး၍ မျိုးယူသွားလေ၏။

ထိုသို့မုသားဆို၍ စေတိယမင်းကို မြေမျိုလေသည်ဟု
လူအပေါင်းတို့သည် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ထိတ်လန့်
ကြောက်ရွံ့ခြင်းဖြစ်ကြကုန်၏။

ထိုမင်း၏။သား ငါးယောက်တို့သည်လည်း ထိတ်လန့်ကြ
လျက်။ ကပိလရှင်ရသေ့၏ညွှန်ကြားချက်ဖြင့်၊ ထိုအဖ၏မြို့
ကိုစွန့်၍၊ အခြားတော်ရာသင့်ရာ၌ မြို့ပြတည်၍ နေကြလေ
သတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

စေတိယမင်းသားသည်........................ဒေဝဒတ် } ဖြစ်လာ၏။
ကပိလရသေ့သည် .... ဘုရား }

အ ဋ္ဌ နိ ပါ တ်။

၁၉၉။ ။ဒိပိဇာတ်။ ။၁၀

(ဒိပိ=သစ်တိရစ္ဆာန်)

သစ်နှင့်ဆိတ်အကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်။ ဆိတ်မတကောင်သည် သစ်နှင့်တွေ့ရာ။သတိပညာဖြင့် ထိုမှ၍မှကောက်ကွေ့ရှောင်လွှဲပြေး၍ အသက်မှ ချမ်းသာ သည်ကို၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်မြင်ခဲ့၍ ဘုရားအား လျှောက်ထား သည်တွင်။ မြတ်စွာ ဘုရားက ထိုဆိတ်မသည် ယခုဘဝ၌ လွတ်သော်လည်း။ ရှေးကမူ အစားခံရဘူး၏ဟု အောက်ပါဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

ရှေးသောအခါ ရသေ့ကျောင်း အနီး၌ အပေါက်ကဲ့နေသော ဆိတ်မ တကောင်သည်၊ သစ်တကောင်နှင့်ရင်ဆိုင်တွေ့၍ မပြေးနိုင်သဖြင့်။ အသက်ကို တောင်းပန် အံ့ဟု။ လောကွတ်ပြု၍ ငါ့နှင့်-ဦးရီး၊ ကျန်းမာပါ၏လော။ အကျွန်ုပ်၏အမိသည်ဦးရီး၏ချမ်းသာခြင်းကိုလိုကြောင်းပြောပါသည်၊ စင်စစ်သော်ကား။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဦးရီး၏အကျိုးကိုလိုပါကုန်၏-ဟုဆို၏၊

သစ်ကလည်း၊ဟယ်-ဆိတ်မ၊နင်သည် ငါ့အမြီးကိုနင်း၍ လာသည်မဟုတ်လော။ ယခုမှ လောကွတ်ပြု၍ ငါ့နှင့်ခေါ်လျှင် လွတ်မည်ထင်သလောဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ဆိတ်မက၊ ဦးရီး၊ အကျွန်ုပ်သည် ဦးရီး၏

ရွှေမှလာပါ၏။ အမြီးမှာ ဦးရိုး၏နောက်၌ရှိပါ၏။ အသို့လျှင် အမြီးကို အကျွန်ုပ်နင်းနိုင်ပါအံ့နည်းဟုဆို၏။

သစ်ကလည်း။ ဟယ်ဆိတ်မ၊ ငါ၏အမြီးသည် သမုဒ္ဒရာ ရေမြေ တောတောင်၊ ကျွန်းကြီး ၄-ကျွန်းတည်း ဟူသော အရပ်ခပ်သိမ်းတို့၌တည်၏။ အဘယ် အရပ်မှပင် အသင် လာစေ၊ ငါ့အမြီးကို နင်းမိသည်သာတည်းဟု ဆိုပြန်၏။

ဦးရိုး၊ ရှေးကပင်လျှင် သစ်တို့၏ အမြီးသည် အလွန် ရှည်၏ဟု မိဖတို့ပြောသံကို ကြားဖူးသည်နှင့်၊ အကျွန်ုပ်သည် မြေမှမလာဘဲ၊ ကောင်းကင်မှ လာခဲ့ပါသည်ဆို၏။

ထိုအခါ သစ်က၊ သင်သည်ကောင်းကင်မှ လာသည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ ငါ၏အစာ- သတ္တဝါတို့ ကြောက်လန့်၍ပြေးကြကုန်ပြီ။ သို့ဖြစ်၍ သင်သည် ငါ၏အစာကို ဖျက်ဆီးသူ ဖြစ် သည် သာ တကား ဟု ဆိုပြီးလျှင် ဆိတ်မကို ကိုက်စားလိုက် လေသတည်း။

ပြစ်မှားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သောသူတို့အား၊ ချစ်ဖွယ်သောစကား အကျိုးအကြောင်းနှင့်စပ်သောစကားတို့ကို ပြောဆိုခြင်းသည် အကျိုးမရှိ နိုင်သည်သာတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

ထိုဆိတ်မသည်	ဤဆိတ်မ	ဖြစ်လာ၏။
ထိုသစ်သည်	ဤသစ်	
ထိုအကြောင်းကိုမြင်ရသောရသေ့သည်	ဘုရား	

နဝနိပါတ်။

၂၀၀။ ။မဟာသုဝရာဇဇာတ်။ ။၃

(မဟာ=ကြီးမြတ်သော။သုဝ=ကျေး။ရာဇ=မင်း။)

အလိုနည်းသောကျေးမင်းအကြောင်း။

မြတ်စွာ ဘုရားသည်၊ ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်။ ရဟန်း တပါးသည် တောရွာတခု၌ ကောင်းသောကျောင်း ရသော်လည်း။ ဆွမ်းကောင်းစွာ မရခြင်းကြောင့်။ ကျောင်းကိုစွန့်၍ လာခဲ့ကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရား ကြားသိတော်မူလျှင်၊ ရဟန်းတို့ မည်သည်မှာ။ ရသမျှဖြင့် ရောင့်ရဲသင့်ကြောင်း၊ ရှေးက၊ တိရစ္ဆာန်တို့ပင် ရောင့်ရဲခြင်းဖြင့်၊ မိမိ နေရာ သစ်ပင်ကိုမစွန့်ကြောင်း၊ အောက်ပါဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

ရှေးသရောအခါ။ ဂင်္ဂါမြစ်အနီး ရေသဖန်းပင် တပင်၌ များစွာသော ကျေးတို့ နေကြရာ။ ရေသဖန်းသီး ကုန်လတ်သော်၊ အခြားအရပ်သို့ ပျံသွားကြလေ၏။ ။တခုသော ကျေးမင်းသည်ကား။အသီးကုန်သော်အညွန့်၊ အရွက်၊ အခွံ အပွေးတို့ကို အစဉ်အတိုင်းစား၍၊ ဂင်္ဂါရေကို သောက်လျက် သာ ထိုသဖန်းပင်ကို မစွန့်ဘဲနေ၏။ ။ကာလ အတန် ကြာသော်၊ သဖန်းပင်ခြောက်၍ အငုတ်သာ ဖြစ်ပြီးလျှင်၊ ပိုးပေါက်တို့သည်ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအခါလည်းထိုပိုးစားသော အမှုံ့မှုလောက်ကိုသာစား၍၊ ရောင့်ရဲခြင်းဖြင့် သစ္စာတည် ကြည်စွာနှင့်နေ၏။

ထိုကျေးမင်း၏ကျေးဇူးဂုဏ်ကြောင့်၊သိကြားမင်း၏နေရာ တုန်လှုပ်၍၊ စုံစမ်းသိရသော်၊ သိကြားမင်းသည်သုဇာတာ

မိဖုရားနှင့်၊ဟင်္သာဗိုမသဏ္ဌာန်ဖန်းဆင်းလျက်၊ လာရောက်ပြီးလျှင်၊အဆွေကျေးမင်း၊ဤရေသဖန်းပင်သည် ခြောက်၍အရွက်မျှသာကျန်တော့၏။ အဘယ့်ကြောင့် မစွန့်ပါသနည်း။

ဟင်္သာမင်း သူတော်ကောင်းတို့သည်။ အဆွေ ခင်ပွန်းတို့ကို ဆင်းရဲသည်ဖြစ်စေ၊ ချမ်းသာသည်ဖြစ်စေ၊ မစွန့်ကုန်။ ။ဤရေသဖန်းပင်သည်၊ ငါ၏မှီခိုရာဖြစ်၍၊အဆွေခင်ပွန်းမည်၏။ ယခုအသီးအပွင့် စသည်ကုန်၍အရွတ်သာကျန်သော်လည်း၊ငါမစွန့်နိုင်ဟုဆို၏။

ထိုအခါ ဟင်္သာမင်းသည် ဝမ်းမြောက်လျက်၊ အဆွေကျေးမင်း၊ ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်း၊ မိမိတို့ အဆွေ ခင်ပွန်းတို့အပေါ်၌ သဒ္ဓါ တည်မြဲခြင်း တို့ကား။ စင်စစ် ချီးမွမ်းဖွယ်ဖြစ်၏။ ယခုသော်၊ သင်အလိုရှိသောဆုကို ငါပေးအံ့၊ တောင်းလောဟုဆို၏၊

အဆွေဟင်္သာမင်း အကယ်၍ သင်ပေးအံ့။ ဤသဖန်းပင်ကိုအသီးအပွင့်နှင့်ပြန်၍ ပြည့်စုံအောင်ပြုလောဟု ဆို၏။

ထိုအခါ၊သိကြားမင်းနှင့်သုဇာတာသည် မိမိတို့ကိုယ်ကိုပြပြီးလျှင်။ ဂင်္ဂါမှရေကို လက်ချပ်ဖြင့် ယူ၍၊ သဖန်းငုတ်တို့၌ သွန်းလောင်းသည်ရှိသော်၊ သဖန်းပင်သည် ချက်ချင်းပင် စိမ်းစို၍၊အရွက်အပွင့်အသီးတို့နှင့်၊ ပြကတေ့အတိုင်းပြည့်စုံလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

သိကြားသည် .... ရှင်အနုရုဒ္ဓါ
ကျေးမင်းသည် . .. . ဘုရား
} ဖြစ်လာ၏။

နဝနိပါတ်။

၂၀၂။ ။ပဒကုသလမာဏဝဇာတ်။ ။၆

(ပဒ=ခြေရာ။ကုသလ=လိမ္မာသော။ မာဏဝ=လုလင်ပျို။)

ခြေရာခံတတ်သောလုလင်အကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်၊ သာဝတ္ထိပြည်၌ သူကြွယ်သား တယောက်သည်။ ခုနစ်နှစ်အရွယ်ကပင် ခြေရာခံ အတတ်ကို ကောင်းစွာနားလည်၏။ အဖသည် မိတ်ဆွေတို့ အိမ်များသို့ အလည်အပတ် သွားလျှင် ထိုသူငယ်သည်၊ လူတို့အား မမေးမြန်းဘဲ၊ ခြေရာကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့်သာ၊ အဖထံသို့ အရောက် လိုက်လေ့ ရှိ၏။ ဤသို့လျှင်၊ မည်မျှပင် ကောက်ကွေ့ လိမ်ရှုပ်၍ သွားသော် လည်း၊ မမှားအောင် လိုက်နိုင်၏။

ထိုအကြောင်းကို သူကြွယ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်သော်၊ ရှေးကလည်း ဤသို့ပင်တည်းဟု အောက်ပါဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

ရှေးသောအခါ တခုသောဟောင်ခြေ၌ လူယောကျ်ား တယောက်နှင့် ဘီးလူးမတယောက်တို့ သင့်မြတ်နေကြရာ၊ သားတယောက်ဖွါး၏။ ။ဘီးလူးမသည် အစာရှာ သွားသောအခါ လင်နှင့် သားတို့ ထွက်ပြေးမည်ကိုစိုး၍၊ ၎င်းတို့ကို ကျောက်ဂူတွင်ကျောက်ဖျာဖြင့် ပိတ်ထားလေ့ရှိ၏။ ။သားကြီးလည်း အလုံးစုံအကြောင်းကို သိရသော်၊အဖနှင့် တိုင်ပင်၍ ထွက်ပြေးကြလေ၏။ ။အမိလိုက်၍ တားရာ၊ မရ မမိပိုင်သော နယ်မှလွန်လျက် မြစ်ကိုကူးကြသော အခါ၊ အမိ ဘီလူးမက၊ သားကို၊ အမောင်၊ ငါ့ထံ ပြန်မလာလျှင်၊ လူ့ပြည်၌ အသက်မွေးရန် စိန္တာမဏိ မန္တရားကို ငါသင် လိုက်အံ့။ထိုမန္တရားအစွမ်းမှာ၊လွန်ခဲ့သော ၁၂-နှစ်လောက်

အတွင်း၌ခိုးဆောင်သော ဥစ္စာကိုရင်း။ခြေရာ အစဉ်ကိုရင်း၊ သိနိုင်၏ဟုဆိုပြီးလျှင်၊ မန္တရားကိုသင်ပြီးနောက်၊ သား၌၊ အလွန်ချစ်ခင်သည်ဖြစ်၍၊ ထိုနေရာ၌ပင် ဘီလူးမ ရင်ကွဲ လေသတည်း။ ။လင်နှင့်သားလည်းအလောင်းကိုသင်္ဂြိုဟ် ကြပြီးနောက်၊ ဗာရာဏသီသို့ သွားရောက်ကြ၍၊ သားသည် ထိုအတတ်ဖြင့် မင်းထံ၌ ခစားလေ၏။

တနေ့သော်၊ မင်းနှင့် ပုရောဟိတ်တို့သည် ထိုလုလင်၏ အတတ်ကို စုံစမ်းကြအံ့ဟု မင်း၏ဥစ္စာကိုပင်ယူ၍—

ပြာသာဒ်မှဆင်း၍၊

မင်းအိမ်တံခါး၌ သုံးကြိမ်လှည့်၍၊

လှေကားဖြင့် တံတိုင်းကို ကျော်တက်၍၊

တရားစီရင်ရာ- တင်းကုပ်သို့သွား၍၊

ထိုမှတဖန် လှေကားဖြင့် တံတိုင်းကိုကျော်၍၊

နန်းတွင်းရေကန်သို့သွား၍၊

ရေကန်ကို သုံးကြိမ်ရစ်၍၊

ရေကန်တွင်းသို့ဆင်း၍၊

ဥစ္စာကိုထားခဲ့ပြီးမှ၊ နန်းတော်သို့ ပြန်ခဲ့ကြ၏။

ထိုနောက်၊ မင်း၌ဥစ္စာပျောက်သည်ဟု ခုတ်ခုတ်ကျက် ကျက်ဖြစ်စေ၍၊ထိုခြေရာကို ခံတတ်သောလုလင်အား ဥစ္စာ ကိုရှာစေ၏။

လုလင်လည်း ဝန်ခံ၍၊အမိအား ရည်ရွယ် ရှိခိုးလျက် မန္တရားကိုရွတ်ပြီးလျှင်။ ။အရှင်မင်းကြီး၊ နှစ်ယောက်သော သူတို့၏ခြေရာကို မြင်ပါသည်ဟုဆို၍၊ မင်းကြီးနှင့် ပုရော ဟိတ်တို့၏ခြေရာတို့ကို သွားသည့်အစဉ်အတိုင်း မလွဲမချော်

လိုက်လေ၏။အဆုံး၌ ရေကန်မှဥဗ္ဗာကိုယူ၍ပေးပြီးမှ၊ အရှင်မင်းကြီး၊ ဤသူနှစ်ယောက်ကား ထင်ရှားသောသူနှစ်ယောက်ဖြစ်ရာ၏။အကြောင်းကား၊ရေကန်မှမင်းအိမ်သို့ တက်သွားပါသည်ဟု ဆိုလေ၏။

လူအပေါင်းတို့လည်း၊လုလင်အားချီးမွမ်းအံ့ဩကြလျက်လက်ခါခြင်း၊ ပုဆိုးဦးရစ်ပတ်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြုကုန်၏။

မင်းနှင့်ပုရောဟိတ်တို့သည်ကား၊ထိုလုလင်သည်ဥဗ္ဗာကိုရှာနိုင်သော်လည်း၊ ခိုးသူကို ဖမ်းပေးနိုင်မည် မဟုတ်ဟု။ အသင်လုလင်၊ ခိုးသူကိုဖမ်းပေးလောဟု ဆိုလေ၏။

အရှင်မင်းကြီး၊ ခိုးသူ တို့သည် ဤရပ် တွင်ပင် ရှိ၏။ အကျွန်ုပ် ပြနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင်၊ ဥဗ္ဗာရပြီ ဖြစ်ရကား၊ ခိုးသူကိုဖမ်း၍ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။

အမောင်၊သင့်အားတနေ့လျှင် ငါသည်တထောင်သော ဥဗ္ဗာကိုပေး၏။ ဥဗ္ဗာထက် ခိုးသူကို ပို၍ အလိုရှိ၏။ ခိုးသူကိုသာ အပ်လော။

အရှင်မင်းကြီး၊ ထိုသို့တပြီးကား၊ ဤသူဟု တိုက်ရိုက်မပြဘဲ၊ ဥပမာဖြင့်ပြပါအံ့၊ဆင်ခြင်၍သာ သိတော်မူကြပါလော့ဟုဆို၍ အောက်ပါဝတ္ထုတို့ကိုဆောင်၏။

(က) ရှေးသရော အခါ၊ စောင်းသမား တယောက်သည်၊ သေအတန်ငယ်ယစ်လျက်၊ စောင်းကိုလည်း၌ဆွဲ၍၊ မယားနှင့် တကွ မြစ်ကိုကူးရာ။ မြစ်လယ်၌ စောင်းထဲသို့ ရေဝင်သည်နှင့်၊ စောင်းသမားနစ်လေ၏။

ထိုအခါ၊ မယားသည် တဖက်သို့ အရောက် ကူး၍၊ ကမ်းမှနေလျက်၊ ငါ့လင်သည် ရေနစ်၍ သေတော့အံ့၊ သူ

သေသည့်ထက် ငါအနေရခက်လိမ့်မည်၊ မသေမီ သီချင်းတပုဒ်တောင်း၍ အသက်မွေးရတော့အံ့ဟုကြံပြီးလျှင်၊ လင်ဖြစ်သူနှစ်ချည့် ပေါ်ချည့်တွင်၊ အရှင်၊ ငါ့အား အသက်မွေးရန် သီချင်းတပုဒ်မျှသင်ပေးခဲ့ပါလော့ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ၊ လင်က၊ ရှင်မသင်သည့်သီချင်းတောင်းရက်ပေ၏။ ငါကားရေနစ်လျက်ရှိ၏။ ယခုလူတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သောရေသည် ငါ့ကိုသတ်လျက်ရှိ၏ဟုဆိုလေသတည်း။

အရှင်မင်းကြီး၊ ဝဠ္ဍ၌ ရေသည်လူတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သကဲ့သို့၊ မင်းသည်လည်းလူတို့၏ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်ပါ၏။ မင်းထံမှ ဘေးဖြစ်သော် ထိုဘေးကို အဘယ်သူ ကာကွယ်နိုင်အံ့နည်း။ အရှင်မင်းကြီး၊ ဥပမာဖြင့် ခိုးသူကို သိပါလော့ဟု ဆို၏။

မင်းသည်ကား။လင်၊သင့်ဥပမာကို ငါးနားမလည်၊ခိုးသူကိုသာ ဖမ်းပေးလော့ဟု ဆို၏။

(ခ) ထိုအခါ လင်က၊ အရှင်မင်းကြီး၊ ဥပမာတခုဆောင်ပါဦးအံ့။ ။ရှေးအခါက၊ အိုးထိန်းသည် တယောက်သည်၊ မြေယူရန် မြေလိုဏ်တူးရာ၊ လိုဏ်ပြိုကျ၍ ခေါင်းကွဲလေ၏။ထိုအခါ၊အိုးထိန်းသည် သည်၊ လူတို့၏ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော မြေကြီးသည်၊ ငါ၏ဦးခေါင်းကို ခွဲ၏ဟု ငိုပါသည်။ ထို့အတူလည်းကောင်း။ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်သော မင်းက-စ၍ခိုးသည်ရှိသော်၊ အဘယ်သူ တားနိုင်အံ့နည်း။ ဤဥပမာဖြင့် ခိုးသူကို သိတော်မူပါလော့ဟုဆို၏။

မင်းကလည်း။လင်၊ သင်၏ ကွယ်ဝှက်သောစကားကို ငါအလိုမရှိ၊ဤသူ-ခိုးသူတည်းဟုပြ၍၊ ဖမ်းပေးလော့ဟုဆို၏။

(ဂ) လုလင်လည်း မင်းအား စောင့်ရှောက်လိုသည်ဖြစ်၍၊ အရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ် ဥပမာတခုဆောင်ဦးအံ့။ ။လူတယောက်သည်အိမ်ဦး၌မီးလောင်၍အိမ်တွင်းသို့ဝင်ရောက်-ဥစ္စာတို့ကိုယူရာ၊ တံခါးပိတ်၍မထွက်နိုင်သည်နှင့်။ လူတို့၏ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော မီးသည်ငါ့ကိုသတ်၏ဟု ငိုသကဲ့သို့။ ယခုလည်းကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော တယောက်သောသူသည် ဥစ္စာကိုခိုး၏။ အရှင်မင်းကြီး ခိုးသူကို မပြောပါရ စေနှင့်၊ ဥပမာဖြင့်သာ သိတော်မူပါလော့ဟု ဆို၏။

(ဃ) အရှင်မင်းကြီး၊ ဥပမာ ဆိုဦးအံ့။ ။လူတယောက်သည်၊ အစားလွန်၍ အစာမကျေ ဝေဒနာဖြစ်ရာ၊လူတို့၏ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော ထမင်းအစာသည်၊ ငါ့ကိုသတ်၏ဟု ဆိုသကဲ့သို့ရင်း။

(င) သစ်တပင်၌ ငှက်တို့နေကြရာ၊ အကိုင်းချင်းကြိတ်၍၊မီးဖြစ်လျှင်၊ ကိုးကွယ်ရာသစ်ပင်မှ ဘေးဖြစ်၏ ဟူ၍ရင်း။ ဤဥပမာတို့ဖြင့်၊ ခိုးသူကို သိတော်မူပါလောဟု လျှောက်၏။

(စ) တဖန် ဆက်လက်၍။ ။ရှေးသောအခါ။ ချွေးမတယောက်သည်၊ ယောက္ခမကို မလို၍၊ လင်အား အသတ်ခိုင်း၏။ ။လင်က၊ လူတယောက် အသက်ကို သတ်ရန်မလွယ်ကူပါ။ အသို့သတ်ရအံ့နည်းဟု မေး၏။

သင့်အမိ အိပ်ပျော်စဉ်၊ ခုတင်ပါချီမ၍၊ မိကျောင်းရဲသောမြစ်၌ ချလေလော့။

ကောင်းပြီ၊ သင့်အမိ ဘယ်မှာအိပ်သနည်း။

ငါ့အမိသည် သင့်အမိအနီးတွင် အိပ်၏။

ကောင်းပြီ၊ ငါ့ အမိ၏ ခုတင်ကို ကြိုးဖြင့် ချည်မှတ်

ထားလော့ဟု၊လင်ကဆို၏။ မယားလည်း ချည်ထား၏။

ညဉ့်အခါ လင်က၊ ရှင်မ ငါ့အမိ အိပ်ပျော်မှ မြစ်တွင်ချကြအံ့ဆို၍၊အိပ်ချင်ယောင်ပြုပြီးမှ၊ တိတ်တဆိတ်ထသွားပြီးလျှင်၊ကြိုးကို မယား၏အမိခုတင်တွင် ပြောင်းလွှဲ ချည်ထားလေ၏။

ထို့နောက် လင်မယားနှစ်ယောက်သည်၊မယား၏အမိကိုသာ ခုတင်ဖြင့် ချီယူသွားကြ၍ မြစ်တွင်ချလေ၏။

နံက်အခါ မယားသည်၊ မိမိ၏အမိကို သတ်မိကြောင်းသိလျှင်၊အရှင်၊မှားချေပြီ။ သင့်အမိကို သုသာန်တွင်မီးတိုက်၍ သတ်ကြဦးစို့ဟု တိုင်ပင်ပြီးလျှင်။ အမိ အိပ်ပျော်စဉ်သုသာန်သို့ ချီယူသွားကြလေ၏။

မီးမယူခဲ့ကြသဖြင့်၊ အိမ်သို့ပြန်၍၊ လင်မယားနှစ်ယောက်မီးယူနေစဉ်။ အမိသည် နိုး၍၊ ဆင်ခြင်၊ သိလေသော်။ ထင်းတုံးတခုကို မိမိနေရာတွင် အဝတ်ဖုံးလွှမ်း ထားပြီးမှ၊ အနီးအနားရှိ လိုဏ်တွင် ဝင်၍နေလေ၏။

လင်မယား နှစ်ယောက်တို့သည်၊ ထင်းတုံးကို အမိအမှတ်ဖြင့်၊ မီးတိုက်၍သွားကြလေ၏။

ခိုးသူ တယောက်သည်၊ အမိအောင်းသော လိုဏ်၌ ဥစ္စာထုပ်ကိုထားခဲ့၍၊တဖန်ယူရန် လာလတ်သော်။ ထိုမိန်းမအိုကို မြင်လျှင်၊ ဘီလူးမ ထင် သည် နှင့်၊ ဆေး သ မား တယောက်ကို ပြန်၍ခေါ်လာလေ၏။

ဆေးသမားသည် မန္တာန်ကို ရွတ်လျက် လိုဏ်သို့ဝင်သော်၊ထိုမိန်းမအိုက၊ငါသည် ဘီလူးမ မဟုတ်၊ သင်ဝင်ခဲ့လော့၊ ငါတို့နှစ်ယောက် ဥစ္စာကို ဝေယူအံ့ဟု ဆို၏။ ။

ဆေးသမားကလည်း၊ အသင့်စကားကို အဘယ်သို့ယုံအံ့နည်းဟု ဆိုသော်၊ သင်၏လျှာကို ငါ၏လျှာပေါ်သို့ တင်ထားလေဟု ဆိုသည့်အတိုင်း၊ တင်လေလျှင်၊ မိန်းမအိုသည်ဆေးသမား၏ လျှာကို ကိုက်ဖြတ်၍ လည်းစေ၏။ ဆေးသမားလည်း စင်စစ်ဘီလူးမ-ဖြစ်သည်ဟုအော်ဟစ်ထွက်ပြေးလေ၏။
ထိုအခါ အမယ်အိုသည်၊ ဥက္ကာထုပ်ကို ယူလျက် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့၏။ ချွေးမ မြင်လျှင်၊ အံ့ဩ၍၊ ဥက္ကာကို အဘယ်သို့ရခဲ့သနည်းဟု ဆို၏။ ။သူသာနံ၌ မီးတိုက်ခြင်းကို ခံရသဖြင့် ရပေသည်ဟုဆို၏။ ။မိခင်၊ အကျွန်ုပ်လည်း ရနိုင်ပါမည်လော့။ ။သမီး ငါကဲ့သို့ဖြစ်သော်၊ ရလတ္တံ့ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ချွေးမသည် ဥက္ကာရလိုသည်နှင့်၊ မိမိလင်အား ပြောပြ၍၊ မိမိကိုမီးတိုက်စေ၏။ နောက်တနေ့နံနက်၌ထိုမိန်းမပြန်မလာသဖြင့်၊ သားက၊ အမိ၊ သင်၏ချွေးမ မလာတကားဟုဆို၏။ အမိကလည်း။ ဟယ်လူမိုက်၊ သေလေပြီးသောမိန်းမသည်အဘယ်သို့လျှင်ပြန်လာနိုင်အံ့နည်းဟုဆိုလေသတည်း။
ဤတွင်၊ ချွေးမသည် ယောက္ခမ၏ မိုခိုရာဖြစ်လျက်၊ ထိုချွေးမမှ ဘေးဖြစ်သကဲ့သို့၊ လူတို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်သောမင်းမှဘေးဖြစ်သော်၊ အဘယ်သူမြင်နိုင်အံ့နည်း။ ။အရှင်မင်းကြီး၊ ဆိုခဲ့ပြီးသော ဥပမာတို့ကို ထောက်၍ ခိုးသူကိုသိတော်မူပါလော့ ဟုဆို၏။
မင်းကြီးကလည်း၊ အမောင်၊ အသင်၏ဥပမာတို့ကို ငါအလိုမရှိ။ ခိုးသူကိုသာ ဆွဲ၍ပြလောဟုဆို၏။
ထိုအခါ၊ လုလင်က၊ ထိုသို့တပြီးကား၊ ခိုးသူကိုပြပါတော့အံ့ဟု ဆို၍၊ လူအပေါင်းတို့ကိုစည်းဝေးစေပြီးလျှင်။ ။အို

လူအပေါင်းတို့၊ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သောသူတို့မှ ဘေးသည် ဖြစ်ခဲ့၏။ ဤမင်းနှင့် ပုဏ္ဏားတို့သည် ခိုးသူတို့ပင်ဖြစ်ပါ၏။ ဖမ်းကြလေကုန်ဟုဆိုလေ၏။

လူတို့လည်း၊ မင်းနှင့် ပုရောဟိတ်တို့သည်၊ လူတို့အား စောင့်ရှောက်ရမည်ဖြစ်လျက်။ မိမိတို့ဥစ္စာကို မိမိတို့ခိုး၍၊ သူတပါးတို့အပေါ်၌ အပြစ်ရောက်စေခြင်းငှာ၊ ခိုးသူကိုရှာစေ၏။ ထိုသူတို့ကို တဖန်မခိုးနိုင်အောင် သတ်ကြကုန်အံ့ဆို၍၊ မင်းနှင့်ပုဏ္ဏားတို့ကိုသတ်ပစ်ကြပြီးနောက်၊ ထိုပဒကုသလ လုလင်အား မင်းမြှောက်ကြလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

ပဒကုသလလုလင်၏အဖသည် ...... ကဿပမထေရ်	}	ဖြစ်လာ၏။
ပဒကုသလလုလင်သည် .... ဘုရား		

နဝနိပါတ်။

၂၀၂။ ။ပုတိမံသဇာတ်။ ။၁၁

(ပုတိ=အပုပ်၊ပုတ်သော၊မံသ=အသား။)

မြေခွေးနှင့်ဆိတ်အကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်၊ ကြည့်သင့်သောကာလ၊ မကြည့်သင့်သောကာလတို့ကို ဆင်ခြင်၍၊ ဣန္ဒြေကိုစောင့်ရှောက်အပ်ကြောင်း၊အောက်ပါဇာတ်ကိုဟောတော်မူသည်။

ရှေးသောအခါမြေခွေးလင်မယားတို့သည်မိမိတို့နှင့်မနီးမဝေးသောအရပ်၌ နေသော ဆိတ်တအုပ်မှ ဆိတ်တို့ကို၊

ဥပါယ်အားဖြင့် ဖမ်းဆီးစားသောက်၍ ဆိတ်မတကောင် သာကျန်တော့၏။ တနေ့သော်။ ထိုဆိတ်မ ကိုလည်း ဥပါယ်ဖြင့် စားဦးအံ့ဟု။ မြေခွေးဖိုက မြေခွေးမအား ငါသည် သေဟန်ပြု၍ အိပ်နေအံ့။ သင်သည် ဆိတ်မထံသို့၊ သွား၍အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့ပြီးလျှင်၊ ခေါ်ခဲ့လောဟုဆို၏၊

မြေခွေးမလည်း ဆိတ်မထံသို့ သွားရောက် မိတ်ဆွေဖွဲ့လျက်။မိမိလင် သေဆုံးသည်ဖြစ်၍ ကိုးကွယ်ရာလည်း မရှိသောကြောင့်၊ သင်္ဂြိုဟ်ရန် လာရောက် ကူညီပါမည့် အကြောင်းဖြင့် တောင်းပန်လေ၏။

ဆိတ်မကလည်း သင်၏လင်သည် ငါတို့၏ဆွေမျိုးတို့ကို စားသည်မှာကုန်ချေပြီ။ ငါကြောက်၏ မလိုက်ဂံ့ဟု ဆိုလေ၏။ ။မြေခွေးကအဆွေ ဆိတ်မ၊ သေပြီးသော သူသည် အသို့လျှင် ဘေးပြုနိုင်အံ့နည်း၊ မကြောက်လင့်၊ လိုက်ခဲ့ပါလောဟုအကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန်၏။

ထိုအခါ ဆိတ်မသည် ဟုတ်တန်ရာ၏ဟုလိုက်လာ၏။ သို့ရာတွင် များစွာမယုံကြည်သည်နှင့်၊ မြေခွေးမကို ရှေ့က ထားလျက်၊ သတိနှင့် လိုက်လာခဲ့၏။

မြေခွေးသည်ကားခြေသံကိုကြားသော်။ ဆိတ်မ-ပါ၏ လော-မပါ၏လောဟုဦးခေါင်းကိုထောင်၍ကြည့်လေ၏။ ။ ထိုကို ဆိတ်မ မြင်သော်၊ မြေခွေး၏ အကြံအစည် တို့ကို သိ၍၊ ပြန်ပြေးလေ၏။

ထိုအခါ၊ အကြံမမြောက်၍ မြေခွေးမ မှိုင်နေသည်ကို။ မြေခွေးဖိုက၊ သင်သည် ပြန်သွားသော ဆိတ်မ၌ အမျက် ထွက် စိုးရိမ်သည်မှာ၊အရှုးနှင့်တူ၏ ဟုဆို၏။

မြွေခွေးမကလည်း ငါသည်မရှုး။ကြည့်သင့်သောကာလ မကြည့်သင့်သော ကာလတို့ကိုမဆင်ခြင်ဘဲ၊ သေဟန်ပြုနေရာမှ ခေါင်းထောင်၍ကြည့်သော အသင်သည်သာလျှင်ရှုး၏ ဟုဆို၏။

ထို့နောက်မှ၊ မြွေခွေးမသည် မြွေခွေးဖိုအား၊ အသင်မစိုးရိမ်လင့်၊ ဆိတ်မကို ငါရအောင် ခေါ်ခဲ့မည်ဟု ဆို၍။ ဆိတ်မထံသို့ သွားပြီးလျှင်၊ အဆွေခင်ပွန်းမ၊ သင်၏လာခြင်းသည် ငါတို့အား အကျိုးဖြစ်စေ၏။ အကြောင်းကား၊ သင်လာသည့်အတွက်ငါ၏လင်သည်ပြန်ရှင်ရ၏။ သို့ကြောင့် ငါ၏လင်နှင့်မေးမြန်းပြောဆိုရန်လာပါလော့ဟုဆို၏။

ထိုအခါ ဆိတ်မသည်။ ထိုမြွေခွေး ယုတ်မကား။ ငါ့ကို လှည့်ဖြားလာပြန်၏။ ငါကလည်းဥပါယ်ဖြင့် ၎င်းကိုပြေးစေအံ့ဟုကြံပြီးသော်။ ။အဆွေမြွေခွေးမ ကောင်းပြီ ငါလာအံ့၊ သို့ရာတွင်ငါသည် သင်တို့အား ချီးမြှောက် ခြင်းငှာ များစွာသောအခြံအရံတို့နှင့် လာခဲ့အံ့။ အစားအစာလုံလောက်စွာ ပြုပြင်ထားလောဟုဆိုလေ၏။

မြွေခွေးမက၊ အခြွေအရံဆိုသည်တို့ကား အသူတို့နည်း ဟုမေး၏။ ဆိတ်မက၊ ငါ၏ အခြွေအရံကား မြွေခွေးလေးကောင်တည်း။ထိုတကောင်တကောင်သော မြွေခွေး၌ အခြွေအရံ ငါးရာစီရှိ၏။ ။ဤသို့လျှင် မြွေခွေးနှစ်ထောင်နှင့် ငါလာခဲ့အံ့။အစားအစာ မလုံလောက်သော်၊ သင်တို့လင်မယားကို သတ်၍စားလတ္တံ့ ဟုဆိုလေ၏။

ထိုအခါမှ၊ မြွေခွေးမသည်၊ကြောက်လန့်ရကား အဆွေခင်ပွန်းမ၊ သင်သည် အိမ်မှထွက်သွားသော်၊ သင်၏ဥဒ္ဒါ

ဘဏ္ဍာတို့ပျက်စီးယိုယွင်းလတ္တံ့။ သို့ကြောင့်၊ သင်၏ကျန်းမာကြောင်းကို ငါပင် ပြောလိုက်ပါတော့အံ့။ သင်မလာပါနှင့်တော့-ဟုဆို၍။ အလျင်အမြန်ပြန်ပြေးလေသတည်း

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

ထိုအခါက အဖြစ်အပျက်တို့ကိုမြင်ရသော ရုက္ခစိုးသည်။
ယခုအခါ ဘုရားဖြစ်လာ၏။

နဝမနိပါတ်။

၂၀၃။ ။တိတ္တိရဇာတ်။ ။၁၂

(တိတ္တိရ = ခါငှက်)

ရသေ့စဉ်းလဲအကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ ဒေဝဒတ်သည်။ မြတ်စွာဘုရားအား သတ်အံ့သောငှါ လုံ့လထုတ်သည်နှင့်စပ်လျဉ်း၍။ ရှေးကလည်း သတ်ဖူးလေပြီဟု အောက်ပါ ဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗိုလ်သာပါမောက္ခဆရာကြီးသည်။ ဟိမဝန္တာအရပ်၌ ခေတ္တယာယီကျောင်းပြု၍ လုလင်ငါးရာတို့အား ပညာသင်ကြားလျက်နေ၏။ ။ထိုဆရာကြီး၏ကျောင်း၌နွားသားအမိသည်ရင်း၊ ကျောင်းအနီး၌သားငယ်၂-ခုနှင့်ဖွတ်မသည်ရင်း၊ ခါ၊ ခြင်္သေ့၊ ကျား-တို့သည်ရင်း။ အချင်းချင်း အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကြလျက်နေကြကုန်၏။

တနေ့သော်၊ တပည့်တို့သည် အတတ်အပြီးသို့ မရောက်

မိ၊ ဆရာကြီးသေလွန်ရာ။ ထိုဆရာကြီး သင်ကြားသည်တို့ကို အထပ်ထပ်ကြားနာ မှတ်သားထားသော ထိုခါ၏ထံ၌ တပည့်တို့သည်ဆက်လက်၍ပညာသင်ကြားကြကုန်၏။

တခါသော်။ လုလင်တို့သည် မိမိတို့အရပ်ဒေသနသို့ခရီးပြန်နေကြစဉ်အခါ။ ဂရုဏာမဲ့သောရသေ့ပျက်တဦးသည် ထိုကျောင်းသို့ ရောက်လာရာ။ ဖွတ်မက ဤမည်သောနေရာတို့၌ ဆီဆန်တို့ရှိ၏ဟု-ထိုရသေ့အား ပြထားခဲ့ပြီးလျှင်။ အစာရှာ ထွက်သွားလေ၏။

ရသေ့ပျက်သည်ကား၊ နံနက်၌ ဖွတ်ငယ်နှစ်ခုကိုသတ်၍စား၏။ နေ့အခါ၌ ခါနှင့်နွားငယ်ကို၊ ညချမ်းအခါ၌ နွားမကြီးကိုသတ်စားပြီးလျှင်၊ အိပ်နေလေ၏။

ဖွတ်မသည် ညချမ်းအခါပြန်လာရာ။ ရက္ခစိုးကပြောပြသဖြင့် အကြောင်းအလုံးစုံကိုသိရသော်။ မိမိကိုလည်းစားမည်ကိုကြောက်သဖြင့် ပြေးလေ၏။

ထိုအခါ၊ မိတ်ဆွေဖြစ်သော ကျားနှင့်ခြင်္သေ့တို့သည်။ ခါကိုမမြင်သည်မှာ ၇-ရက်ခန့်ရှိပြီဖြစ်၍။ ကျားသည် စုံစမ်းရန်လာလေ၏။ ။ထိုရသေ့ပျက်၏ ဆံကျစ်ကြား၌ ခါမွေးတို့ကိုရင်း၊ အနီးအနား၌ နွားရိုး ဖွတ်ရိုးတို့ကိုရင်း၊ ကျောင်း၌ ခါမရှိသည်ကိုရင်း၊ ကျားသည်မြင်သောအခါ။ ထိုသူယုတ်ပင် ထိုသတ္တဝါတို့ကို သတ်စားလတ္တံ့ဟု၊ ခြေဖြင့်ခတ်၍ထစေ၏။ ။ရသေ့လည်း ကြောက်လန့်တကြားထလေ၏။

ထိုအခါ။ ကျားက၊ ဟယ်ယောက်ျားယုတ်၊ သင်သည် ဖွတ်၊ ခါ၊ နွားတို့ကိုသတ်စားသည်မဟုတ်လော။

အရှင်၊အကျွန်ုပ်မစားရပါ။

ဟယ်လူယုတ်၊ သင်မသတ်သော် အသူသတ်အံ့နည်း။ မှန်တိုင်းကိုမဆိုလျှင်။ ယခုပင် သင့်ကို ငါသတ်အံ့ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါမှ။ရသေ့သည်ကြောက်လန့်သည်ဖြစ်၍။ အရှင် ဖွတ်တို့သွားတို့ကို စားမိသည်မှာ မှန်ပါသည်၊ သို့ရာတွင် ခါကိုကား မသတ်ပါဟုဆိုလေ၏။

ကျားလည်း ရသေ့၏စကားကို မယုံသည်နှင့်။ သင် အဘယ်မှလာသနည်း။ မည်သို့အသက်မွေးသနည်းဟု မေး ၏။ ။ရသေ့ကလည်း ဤမည်သောအရပ်မှလာကြောင်း၊ ဤသို့ အသက်မွေးကြောင်းတို့ကိုပြောလျှင်။ ကျားက။ အသင်၏အသက်မွေးပုံတို့ကိုထောက်သော်။ သင်ပင် ခါကို သတ်မည်ဖြစ်၏။ လိုက်ခဲ့လော့ဟုဆို၍၊ ရသေ့ကို ခြင်္သေ့ ထံသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ရောက်သော်၊ကျားက။ အဆွေခြင်္သေ့၊ ဤရသေ့ပျက် ၏ အသက်မွေးပုံကိုထောက်သော်၊ ငါတို့၏ အဆွေ ခါကို ဤရသေ့ပင် သတ်တန်ရာ၏ဟုဆို၏။ ။ထိုအခါ။ ခြင်္သေ့ က အဆွေကျား၊ သင်၏ ထင်မြင်ချက်တို့ကို အကျယ် ပြောပါလော့ဟုဆို၏။

ကျားက—ဤသူသည်။ ကုန်သည်တို့၏ အစေအပါး လည်းဖြစ်ဖူး၏။ ကုန်လည်း သွယ်ဖူး၏။ သစ်ဂုတ်ညှောင့် ရှိသော ခရီးကြမ်းကိုလည်းသွားဖူး၏။ သဘင်သည်တို့နှင့် လည်း ပေါင်းသင်းလေ့ကျက်ဖူး၏။ အထူးထူးသော ပွဲသ ဘင်အလယ်၌ ဆောက်ပုတ်တို့ဖြင့်ထိုးဖူး၏။ ငှက်တို့ကို

ဖမ်းဆီးရောင်းချဖူး၏၊ စပါးလည်းချင်ဖူး၏။ ကြွေအန်ကစားဖူး၏။ သူ့သတ်ယောက်ျား လုပ်ဖူး၏။ ရသေ့ကြောင်လည်း လုပ်ဖူး၏။ ။ဤသို့အလုပ်အမျိုးမျိုးစုံလင်၍ ယုတ်မာသော အသက်မွေးခြင်း အမျိုးမျိုး ရှိဖူးသည်ကို ထောက်၍ဧင်း။ ဧင်း၏ဆံကျစ်ကြားဌ် ခါမွေးကို တွေ့သည်ကိုထောက်၍ဧင်း။ ထိုသူသည် မုချ ခါကိုသတ်၏ဟုသိရ၏။ နွားတို့ကိုပင်သတ် လျက်နှင့်၊ ခါတို့ကို မသတ်ဟု ဆိုသည်မှာ၊ ယုံကြည့်ဖွယ် မဟုတ်ဟုဆိုလေ၏။

ထိုအခါ။ ခြသေ့်က ဒို-ရသေ့၊ သင်သည် ခါကို သတ် သည်မဟုတ်လောဟုမေး၏။ မကွယ်သာပြီဖြစ်၍။ အရှင်၊ ခါကိုသတ်မိပါသည်ဟု ဖြောင့်ချက်ပေးလေ၏။

ခြသေ့်ကား။ အဖြောင့်ကို ဝန်ခံပေသည်ဟု ရသေ့ကို လွှတ်လို၏။ ။ကျားသော်ကား။ ဤရသေ့ပျက်သည်။မလွှဲ သာ၍မှ ဝန်ခံသည်ဖြစ်၍ မလွှတ်အပ်။ သတ်အပ်၏ဟု ဆိုပြီး လျှင်၊ ထိုအရပ်၌ပင် ရသေ့ကို ကိုက်ခဲ သတ်ဖြတ်လိုက် လေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

ရသေ့သည်	......................ဒေဝဒတ်	ဖြစ်လာ၏။
ဖွတ်မသည်	......................ဥပ္ပလဝဏ်	
ကျားသည်	......................ရှင်မောဂ္ဂလာန်	
ခြသေ့်သည်	......................ရှင်သာရိပုတ္တရာ	
ဆရာကြီးသည်	......................ရှင်မဟာကဿပ	
ခါသည်	......................ဘုရား	

—◆၀◆—

ဒ သ နိ ပါ တ်။

၂၀၄။ ။စတုဒွါရဇာတ်။ ။၁

(စတုဒွါရ=တံခါးလေးခု။)

မိဘကိုပြစ်မှားသောမိတ္တဝိန္ဒကအကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်။ ဆုံးမခက်သော ရဟန်းတပါးကိုစွဲ၍၊ အောက်ပါဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

လွန်လေပြီးသောအခါ။ ကဿပဘုရားလက်ထက်ဝယ် ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ကုဋေ ၈၀ ဆယ် ကြွယ်ဝသောသူဌေး၌၊ မိတ္တဝိန္ဒကမည်သောသားတယောက်ရှိ၏။အမိအဖတို့ကား သောတာပန်ဖြစ်ကုန်၏။ မိတ္တဝိန္ဒကကား သီလ မရှိသဒ္ဓါ တရားလည်း မရှိလေ။

တခါသော်။အဖသေ၍ အမိနှင့်နေရသောအခါ၊အမိက အမောင်၊ဒါနသီလပြုလော့ဟုဆို၏။ ။မပြုလို-ဟုသားက ဆို၏။ ။တဖန်။ အမိက အမောင်၊ နက်ဖြန်သည်ဥပုသ်နေ့ တည်း။သင်သည်ဥပုသ်စောင့်၍ကျောင်း၌တညဥ့်လုံးတရား နာ၍ လာ သော်။ ငါသည် သင့်အား ဥစ္စာ တထောင် ပေးအံ့ဟု ဆို၏။

မိတ္တဝိန္ဒကလည်း။ဥစ္စာကိုလိုသည်နှင့်။ ကျောင်းသို့သွား ရောက်-သီလဆောက်တည်၍၊ ညဉ့်အခါ၌၊ တော်သင့်ရာ တွင်အိပ်ပြီးလျှင်၊နံက်၌စောစောထ၍ပြန်ခဲ့၏။

အိမ်သို့ရောက်သော်။ အမိကယာဂုတိုက်လျှင်၊ ဥစ္စာ တထောင်ကိုရမှသောက်မည်ဆိုသဖြင့်။ ဥစ္စာတထောင်ကို အလျှင်ပေးရလေ၏။

မိတ္တဝိန္ဒကသည်။ ထိုဘာထောင်ဖြင့်ကုန်သွယ်ရာ။ မကြာမီပင်၊ တသိန်းနှစ်သောင်းသော ဥစ္စာကိုရ၏။ ။ထိုအခါ အမိအား လှေဖြင့်ကုန်ကူးလိုကြောင်းပြောပြရာ။ အမိက။ အမောင်၊ငါတို့၌ဥစ္စာများစွာရှိ၏။ သင်သည်လည်းတယောက်တည်းသော သားတည်း။ သမုဒ္ဒရာ ဆိုသည်မှာ လည်း။ ဘေးများလှ၏။မသွားလေလင့်ဟုတား၏။

မိတ္တဝိန္ဒကလည်း မနာယူဘဲ၊ သွားမည်ပြုသောအခါ။ အမိကလက်ကိုဆွဲ၍ တား၏။ ထိုအခါ၊ လက်ဖြင့် ခါတွက်ပုတ်သတ်၍ အမိကိုလည်းစေလျက်၊ ကျောက်ကန်ခဲ့ပြီးလျှင် သမုဒ္ဒရာသို့ ထွက်လေ၏။

လှေထွက်၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့တွင် လှေသည် သမုဒ္ဒရာအပြင်၌၊ မတုန်မလှုပ်-ရပ်တည်နေလေ၏။ ။ ထိုအခါ။လှေသွားတို့ထုံးစံအတိုင်း၊သူယုတ်မဲချရာ။ မိတ္တဝိန္ဒကဥ္စသာလျှင်၊ သုံးကြိမ်တိုင်မဲကျလေ၏။ ။ထိုအခါ။ မိတ္တဝိန္ဒကကို ဖေါင်ငယ်တခုတွင်တင်၍ သမုဒ္ဒရာသို့ မျှောသောခဏာ၌။လှေသည် လျှင်မြန်ဖြောင့်တန်းစွာသွားလေ၏။

မိတ္တဝိန္ဒကလည်း ဖေါင်ငယ်ဖြင့်မျောလေ၍၊ ကျွန်းငယ်တခုသို့ရောက်လေရာ။ ဖလ်ဗိမာန်တွင်နေသော ဝေမာနိကပြိတ္တာမလေးယောက်တို့မှာ။အလှည့်အလှည့်အားဖြင့် ၇-ရက်နတ်စည်းစိမ်ကိုစံရ၍။ ၇-ရက်ဆင်းရဲကိုခံကြရ၏။ ။မိတ္တဝိန္ဒကသည်။ ထိုပြိတ္တာမတို့နှင့်၇-ရက်စံပြီးနေခံ။ ပြိတ္တာမတို့သည်ဆင်းရဲခံရန်သွားသောအခါ။ အရှင်အကျွန်ုပ်တို့သည်။ ၇-ရက်ကြာကာလ၊ ပြန်လာခဲ့ပါအံ့။ စောင့်နေပါလောဟုဆို၍သွားကြလေ၏။

မိတ္တဝိန္ဒကသည်ကားမစောင့်ဘဲ။ ပေါင်ဖြင့်ပင်သွားပြန်ရာ။အခြားကျွန်းတခုတွင်၊ငွေဗိမာန်၌၊ရှစ်ယောက်သောပြိတ္တာမတို့ကိုရင်း။အခြားကျွန်းတခုတွင်၊ ပတ္တမြားဗိမာန်၌၊တဆဲ့ခြောက်ယောက်သောပြိတ္တာမတို့ကိုရင်း။ အခြားကျွန်းတခုရွှေဗိမာန်၌။ သုံးဆဲ့နှစ်ယောက်သော ပြိတ္တာမ တို့ကိုရင်း၊ တွေ့ရှိ-ရှေးနည်းဖြင့်စွန့်၍စွန့်၍လာခဲ့ရာ။ တံတိုင်းခြံရံလျက်၊ တခါး ၄ ခုနှင့် ဥဿဒငရဲကိုတွေ့ရလေ၏။ ။မိတ္တဝိကန္ဒကား။ထိုငရဲကိုတန်ဆာဆင်အပ်သောမြို့ဟုထင်ရ၏။

မိတ္တဝိန္ဒကသည်။ ထိုမြို့တွင်းသို့ မင်းပြုရန် ဝင်လာရာ။ မကောင်းမှုအကျိုးဖြင့်။ သင်ဒုံးစက်ကို ဦးခေါင်း၌ရွက်၍ ခံနေရသောငရဲသူကိုမြင်သောအခါ။ မိတ္တဝိန္ဒကသည်။ သင်ဒုံးစက်ကိုပဒုမ္မာကြာဟုထင်၏။ရင်တို့၌ဖွဲ့သော အနှောင်အဖွဲ့တို့ကို။ ရင်လွှမ်းတန်ဆာဟု ထင်၏။ ဦးခေါင်းမှ ယိုစီးသောသွေးတို့ကို စန္ဒကူးနံ့သာပျောင်းဟုထင်ရ၏။ ငိုကြွေးသောအသံကိုသီချင်းသံဟုထင်၏။

ဤသို့အားဖြင့်။မိတ္တဝိန္ဒကသည် ငရဲသူအား။အချင်း၊သင်၏လှပတင့်တယ်သော ကြာပဒုမ္မာကို ငါ့အားပေးပါလော့ဟုတောင်း၏။ ငရဲသူကလည်း။ အချင်း၊ ဤကား ကြာမဟုတ်သင်ဒုံးစက်ဖြစ်၏ဟုဆို၏။

ထိုအခါ။ မိတ္တဝိန္ဒက က၊ အချင်း၊ သင်မပေးလိုသောကြောင့် ဆိုသည်ဖြစ်ရာ၏ဟု ဆိုသော်။ ငရဲသူသည်၊ ငါ၏အကုသိုလ်ကံကုန်ပြီဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုယောက်ျားသည်၊ ငါကဲ့သို့ပင်၊ အမိကို ပုတ်ခတ်လာသူဖြစ်လိမ့်မည်။ ပေးအံ့ဟုကြံလျက်။ ။အချင်း၊ယူတော့ဟုပစ်ပေးလိုက်ရာ။ သင်ဒုံးစက်

သည်။ မိတ္တဝိန္ဒကာ၏ ဦးခေါင်းထက်သို့ ကျသည်နှင့် တပြိုင်နက် ပြင်းစွာသောဝေဒနာကို ဖြစ်စေလေ၏။ ။ထိုအခါမှ၊ မိတ္တဝိန္ဒကာသည်။ သင်ဒုံးစက် ဖြစ်ကြောင်း သိရှိ-ငိုကြွေးလျက်။ သင်၏သင်ဒုံးစက်ကို ပြန်၍ယူလောဟုဆိုလေ၏။ ။ ငရဲသူလည်း ကွယ်လေ၏။

ထိုအခါ၊ ဥဿဒငရဲသို့လှည့်လည်လာသော ရက္ခစိုးနတ်တပါးကိုမြင်သော်။မိတ္တဝိန္ဒကာသည်။ အရှင်၊ ဤသင်ဒုံးစက်သည် အကျွန်ုပ်အား ပြင်းစွာကြိတ်နယ်ပါသည်။ အဘယ်မကောင်းမှုကြောင့် ခံရပါသနည်းဟု မေး၏။

အသင်ယောကျ်ား၊သင်သည် အမိကိုပုတ်ခတ်ကျောက်ကန်၍လာခဲ့၏။ လေးယောက်သော ပြိတ္တာမတို့ကို စွန့်၍၊ ရှစ်ယောက်၊ တဆဲ့ခြောက်ယောက်၊ သုံးဆဲ့နှစ်ယောက်တို့နောက်သို့၊ တဏှာ၏အစွမ်းဖြင့် လိုက်ခဲ့၏။ ဤသို့သော အကုသိုလ် တို့၏ အ ကျိုး ကြောင့် သင် ခံရခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအကုသိုလ်အကျိုးဆက်မကုန်မချင်း သင်သည် ကာလရှည်စွာခံရလတ္တံ့ဟုဆို၍၊ ဖဲလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

မိတ္တဝိန္ဒကသည် .... ဆိုနိုင်ခက်သေ းရဟာန်း	}	ဖြစ်လာ၏။
ရက္ခစိုးသည် .... ဘုရား	}	

—◆○◆—

၁ သ နိ ပ ါ တ် ။

၂၀၅။ ။ကဏှာဇာတ်။ ။၂

အလိုနည်းသော ကဏှရသေ့အကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် နိဂြောဓါရုံကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်

မူစဉ်၊ တခနေ့၌ ရဟန်းတို့နှင့် စကြံကြွတော်မူရာ။ တခုသောအရပ်ကို ကြည့်၍ ပြုံးတော်မူလိုက်၊ ဤအရပ်၌ ရှေးက ကကျွမည်သော ရသေ့ နေဖူးကြောင်း ပြောပြတော်မူသည်တွင်၊ ရှင်အာနန္ဒာက တောင်းပန် အပ်သည့်အတိုင်း၊ အောက်ပါဇာတ်ကိုဟောတော်မူသည်။

ရှေးသောအခါ၊ ဗါရာဏသီပြည်၌ကုဋေရှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝ သောသူဌေးတဦးတွင်။ မည်းနက်သော အဆင်း ရှိသော ကြောင့် ကဏှမည်သောသားတယောက်သည်ရှိသည်။

ထိုကဏှသတို့သားသည်၊ ပညာသင်ကြား-အိမ်ထောင် ပြုပြီးနောက်၊အဖသေလွန်သည်ရှိသော်။ များစွာသောဥစ္စာ ရတနာတို့ကို မတာတွယ်ဘဲ၊ တိုက်တာ ကျီကျတို့ကို ဖွင့်လျက်၊ အလိုရှိသူတို့ယူကြကုန်လော့၊ငါ့သွန်ခဲ့၏ဟု-ဆို၍ ရက်ရောစွာစွန့်ခဲ့ပြီးလျှင်၊ရဟန်းပြုလေ၏။

တောအရပ်တွင်၊ သစ်တပင်ရင်း ဝါတပင်အောက်၌ သာနေလျက်။ အလွန်သည်းစွာ ကျင့်၏။ တစုံတရာ ဆန်စ သည်တို့ကို ချက်၍မစားဘဲ သစ်သီးသစ်ရွက်တို့ကိုသာစား ၏။ ထိုအသီးအရွက်များကိုပင်၊ လိုက်လံရှာဖွေခြင်းမရှိဘဲ။ မိမိနေသောသစ်ပင်မှ အသီးကုန်သော် အပွင့်ကိုစား၏။ အပွင့်ကုန်သော် အရွက်ကို၊ အရွက်ကုန်သော် အပွေးကို စား၏။ တဖန်လည်း၊သစ်သီးကိုဆွတ်၍မစား၊လက်ဖြန့်ထား ၍။ထိုလက်ပေါ်သို့ ကျလာသော အသီးကိုသာ စား၏။ ။ ရသောသစ်သီးများအနက်၊ ကောင်းနိုးရာရာ မရွေး၊တွေ့ကြုံ လာသမျှဖြင့်သာ ရောင့်ရဲ၏။

ထိုပြင်းသော သီလတန်ခိုးကြောင့်၊ သိကြား၏ နေရာ ပူပြင်းသဖြင့်၊ သိကြားမင်း ဆင်ခြင်—အကြောင်းကိုမြင်မှ

ထိုသီလရှင်ကိုချီးမြှောက်အံ့ဟု၊ လာရောက်—ရုံစမ်းသည့်အခါနေ နှင့်၊ မည်းနက်သောယောက်ျားတယောက်သည်။ မည်းနက်သောမြေ၌မည်းနက်သောသစ်သီးကိုစားလျက်နေ၏။ ထိုသူကို ငါမနှစ်သက်တကားဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ၊ ကဏှရသေ့က အိုသိကြား၊ အသင်းအရေ မည်းနက်ခြင်းသည် စင်စစ်မည်းနက်သည်မမည်။ ကိုယ်တွင်း၌ မကောင်းမှုကံရှိသော သူတို့သာ၊ မည်းနက်သည်မည်၏။ သီလ-သမာဓိ စသော အနှစ်တို့ရှိသောသူကား ဖြူစင် သန့်ရှင်းသောသူမည်၏ဟု ဆိုပေ၏။

ထိုအခါမှသိကြားမင်းသည်။ အထူးကြည်ညိုလာလျက် ရှင်ရသေ့အလိုရှိသော-အပြစ်ကင်းသော ဆုမြတ်လေးပါးကိုပေး၍ဖဲလေသတည်း။ ။ရှင်ရသေ့လည်း ဘဝအဆုံး၌ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

သိကြားသည် .... ရှင်အနုရုဒ္ဓါ	}	ဖြစ်လာ၏။
ကဏှရသေ့သည် .... ဘုရား	}	

ဒသနိပါတ်။

၂၀၆။ ။ကဏှဒီပါယနဇာတ်။ ။၆

ကဏှဒီပါယနရသေ့အကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်။ သာသနာ၌ ငြီးငွေ့သော ရဟန်းတပါးကို စွဲ၍၊ မမွေ့လျော် မနှစ်သက် သော်လည်း ထင်စွာမပြဘဲ၊ ဟိရီဩတ္တပ္ပကို စောင့်အပ်ကြောင်း။ အောက်ပါဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

ရှေးသောအခါ၊ဗာရာဏသီပြည်သုသာန်တခု၌၊ မဏ္ဍဗျ မည်သောရသေ့တပါးသည်နေစမှတ်ပြု၏။ ။တညဉ့်သော် ခိုးသူတယောက်သည်။ ရွာသားတို့လိုက်သည့်နှင့်ခိုးခဲ့သော ဥစ္စာထုပ်ကို ထိုရသေ့၏ကျောင်းတံခါး၌ပစ်၍ပြေးလေ၏။ လူတို့သည်ဥစ္စာထုပ်ကိုမြင်သော်။ ရသေ့ကို ခိုးသူအမှတ် ဖြင့် ဖမ်းဆီး-မင်းအားပြ-မစူးစမ်းဘဲ တံကျင်လျှိုစေဟု အမိန့်မှတ်လေ၏။

ထိုအခါ ရသေ့ကို ရှားတံကျင်ဖြင့်လျှိုရာ။ မပေါက်နိုင် ရှိလေ၏။ ထို့နောက်၊တမာသား တံကျင်၊ ထို့နောက် သံ တံကျင်-တို့ဖြင့် လျှိုသော်လည်း၊မပေါက်နိုင်ရှိလေ၏။

ထိုအခါ၊ ရသေ့သည် ဆင်ခြင် သော်။ ရှေးဘဝက လက်သမားတယောက်၏သားဖြစ်၍။သစ်ရွေရာအနီး၌ယင်တ ကောင်ကို၊ ကသစ်မြစ်ဖြင့်ထိုးဖူး၏။ ထိုမကောင်းမှုကံဆိုက် ရောက်လာကြောင်း၊မလွတ်နိုင်ကြောင်းတို့ကိုမြင်မှ။ ပင်လယ် ကသစ်သားတံကျင်ဖြင့်လျှိုလျှင် ပေါက်လတ္တံ့ဟုဆိုလေ၏။

မင်းချင်းသူသတ်တို့လည်း။ ဆိုတိုင်းထိုးသော်၊ ပေါက် သည်နှင့်။ သုသာန်တွင် အ စောင့် အ ရှောက် ထားခဲ့၍ သွားကြလေ၏။

ထိုမဏ္ဍဗျရသေ့၏ အဆွေ ဖြစ်သော ဒီပါယန ရသေ့ သည်။ အရပ်ဝေး၌နေရာမှ၊ မဏ္ဍဗျရသေ့ကိုဖူးမြင်ရန်ဟု လာသော်၊အကြောင်းကိုကြားသိ-လာရောက်မေးမြန်းလေ၏။

မဏ္ဍဗျရသေ့ကလည်း။ အဆွေငါ၌အပြစ်မရှိ။မင်းအား လည်း အမျက်မထွက်ပါဟုဆို၏။ ။ဒီပါယန ရသေ့သည် အဆွေ၊ သင်၏ သီလကို ငါကြည်ညို၏။အဆွေကဲ့သို့သော

သူ၏အရိပ်သည် ဧးမြစွာ၏ဟု ဆို၏။ ထိုတံကျင် ပျှို့ထား သောရသေ့ကိုမှီ၍ချစ်ကြည်စွာနေလေ၏။ ။ထိုသို့နေရာ။ သွေးတို့သည် ဒိပါယနအပေါ်သို့စီးကျ-ခြောက်သွေ့သော အခါ၊ မည်းနက်သောအကွက်တို့သည်ထင်ကုန်၏။ထိုအခါ မှစ၍ ကဏှဒိပါယန ရသေ့ဟု တွင်၏။ (ကဏှ=မည်း နက်သော။)

ထိုသို့သုံးညဥ့်ပတ်လုံးနေကြပြီးနေ့ဝယ်။အစောင့်အရှောက် တို့က။ထိုရသေ့ ၂-ပါးပြောဆိုကြသည်ကို မင်းကြီးအား လျှော်လေ၏။မင်းကြီးသည်လာရောက်၍ ကဏှဒိပါယနအား၊

ဒိုရသေ့၊အဘယ့်ကြောင့်တံကျင်ကိုမှီ၍နေသနည်း။

ငါ၏အသွေကို စောင့်လျက်နေ၏။

သင်၏အဆွေ၌ အပြစ်ရှိမရှိကို သိ၍စောင့်ပါသလော။

မြတ်သောမင်းကြီး၊ အပြစ်မရှိကြောင်းကိုငါသိ၏ဟုဆို ၍၊ဖြစ်ပျက်သောအကြောင်းတို့ကို ဆင်ခြင်၍ပြောပြ၏။

ထိုအခါမှမင်းကြီးသည် ငါမှားချေပြီဟု၊တံကျင်ကိုနှုတ် စေ၏။မနှုတ်နိုင်ရှိမှ။ရသေ့ကမင်းကြီး၊ငါ့အားမကောင်းမှု ကံသည်ရှိ၏။ နှုတ်၍ရမည်မဟုတ်။အကယ်၍ ငါ့အား အ သက်ကိုပေးအံ့။ ကိုယ်မှပိုထွက်နေသော တံကျင်စွန်းတို့ကို သာဖြတ်-တိလောဟုဆို၏။ ။ဆိုတိုင်း တိမှ၊ ကိုယ်တွင်း၌ တံကျင် ကျန်နေလေ၏။

ဤသို့ခံရခြင်းကား။ ယင်ကိုထိုးစဉ်က ဝဠမဂ်ကို ထိုး သည်ဖြစ်၍၊ ကသစ်မြစ်သည် ယင်၏ကိုယ်တွင်း၌ ကျန်ရစ် ၏။ ဟာင်လည်း ထိုဒါဏ်ရာဖြင့်မသေလေ။ ။သို့ကြောင့် မဏ္ဍဗျရသေ့လည်း မသေဘဲ အသက်ရှင်ရ၏။

ထိုနောက် ကဿပဗုဒ္ဓဝါယန ရသေ့သည် မိမိ၏သိက္ခမ်းဟောင်း မဏ္ဍဗျသူကြွယ်ထံသို့ လာရောက်အမှီပြု၍နေ၏။

တနေ့သော်။ ထိုသူကြွယ်၏သားကိုမြွေကိုက်၍ အဆိပ်ကြောင့် မိန်းမောနေလေရာ။ ရသေ့!အဖ၊ အမိတို့သည် သစ္စာဆို၍ ကုစားကြအံ့ဟု၊ရှေးဦးစွာရသေ့သည် သူငယ်အားမေတ္တာပြု၍ သူငယ်၏ဦးခေါင်း၌ကိုင်ထားလျက်။ ။ငါသည်ရဟန်းပြုသည်မှာ။၇-ရက်သာလျှင်ကြည်ညို၍မြတ်သောအကျင့်ကိုကျင့်၏။ထို ၇-ရက်နောက်မှစ၍ ယနေ့တိုင်အနှစ်ငါးဆယ်ကျော်ကာလပတ်လုံး၊စေတနာမရှိဘဲ ရသေ့အဖြစ်နှင့်နေခြင်းဖြစ်၏။ ။ဤငါဆိုသောသစ္စကြောင့် မြွေဆိပ်ပျောကြ၍၊ အသက်ရှင်ပါစေသတည်း—ဟု သစ္စာပြု၏။ ။ထိုအခါ၊သူငယ်၏ သားမြတ်အထက်ရှိ အဆိပ်တို့သည် ပျောကျလေ၏။

အဖကလည်း။ ငါသည်အလှူဒါနကိုမနှစ်သက်၊ ငါ့ထံသို့လာသော အလှူခံတို့ကိုလည်း မနှစ်သက်။ထိုအကြောင်းတို့ကို လည်း လူတို့မသိကုန်။ ။ဤသို့လျှင် ငါသည်စေတနာမရှိဘဲ အလှူဒါနတို့ကို ပြုလျက်နေ၏။ ။ဤဟုတ်မှန်သောစကားကြောင့်၊မြွေဆိပ်ပျောကျ၍ ငါ့သားအသက်ရှင်စေသတည်း—ဟုဆိုသောခဏ၌။ခါးအထက်ရှိအဆိပ်တို့ပျောကျလေ၏။

ထိုအခါ အမိက။ ငါသည်- ငါ၏ လင်ယောကျ်ားနှင့် ပေါင်းသင်းနေရသော်လည်း။ ယခုငါ့သားကို ကိုက်သောမြွေဟောက်နှင့်အတူ မေတ္တာမဲ့၏။ ။ဤမှန်သောစကားကြောင့် အဆိပ်ပျောက်၍၊ ငါ့သားရှင်စေသတည်း-ဟုဆို

သောခဏာ၌။ အဆိပ်အလုံးစုံလျှောကျ၍။ သားသည် ပြကတေ့ အတိုင်းဖြစ်လေ၏။

(သစ္စာဆိုသည်မှာ။ မှန်သောစကား သက်သက်ကိုသာဆိုသည်၊ ဖွဲ၍ဆိုအပ်သောအကြောင်းသည်။ ကောင်းသည်လည်းရှိ၏။ မကောင်းသည်လည်းရှိ၏။ ။သို့ကြောင့်။သစ္စာသည် အကြောင်းကိုပဓာနမပြု။ အမှန်ဆိုသည်ကိုသာ သက်သက်ဆိုလေသည်။ ။ယုံကြည်ခြင်းစေတနာနှင့်ဆိုသော်၊ သစ္စာစကားသည် စင်စစ်ထက်မြက်သောတန်ခိုးရှိ၏။ ။ ဤကားစကားချပ်တည်း။)

ထို့နောက်။ သူကြွယ်သည် ရသေ့အား၊ အရှင်၊ ရဟန်းဘဝ၌ စေတနာမရှိ-မပျော်ပိုက်ဘဲ အဘယ့်ကြောင့် နေနိုင်ဘိသနည်းဟု မေး၏။

သူကြွယ်၊ ရဟန်းပြုပြီးနေ၍ လူထွက်သော်၊ ဤသူသည် မတည်မကြည်-လျှပ်ပေါ်၏ဟု လူတို့၏အကဲ့ရဲ့ကိုငါမခံလို။ ဝင်းပြင် မြတ်သောအကျင့်ကို သူတော်ကောင်းတို့ချီးမွမ်းသည်လည်းဖြစ်၏။သို့ကြောင့်ငါသည်နှစ်၍ပင်နေ၏ဟုဆို၏။

ပြီးမှ။သူကြွယ်အားပြန်၍မေးသော်။ အရှင်၊ အကျွန်ုပ်၏ အမိအဖဘိုးဘွားစသောအဆွေ ၇ - ဆက်တို့သည်ဒါနကိုအစဉ်ပြုကြ၏။ထိုအမျိုးတို့၏အဆက်၌ အကျွန်ုပ်သည်အယုတ်ဆုံးမဖြစ်လို၍။ စေတနာမရှိဘဲပင် ပေးလှူ၍နေတော့သည်ဟုလျှောက်လေ၏။

သူကြွယ်က တဖန် မိမိမယားအားမေးမြန်းပြန်၏။ ။ အရှင်၊ ငါတို့၏အမျိုးအစဉ်အဆက်၌ တယောက်သောမိန်းမမှု မိမိလင်ကိုစွန့်၍ တပါးသောယောကျ်ားကို ယူဖူးသည်

မရှိ။ ။ထိုအမျိုး၏ ဂုဏ်ကိုမပျက်စေခြင်းငှါလည်း၊ အမျိုးတွင် အယုတ်ဆုံးမိန်းမ-မဖြစ်လို၍လည်း၊အရှင်နှင့်ပေါင်းဖော်၍ နေခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟုပြန်ပြောလေ၏။

ထိုနောက်မှ။ သုံးဦးသားတို့သည် အချင်းချင်း ဆုံးမကြလျက်။ယနေ့မှစ၍ ငါတို့သည်ပြုပြင်၍ကျင့်ကြကုန်အံ့ဟု။ ။ရသေ့သည် စေတနာဖြင့် အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်ခြင်း။ သူကြွယ်သည် စေတနာဖြင့် ဒါနပြုခြင်း။ မယားသည် လင်အား ချစ်ခင်ရှိသေခြင်း-တို့ကို ပြုလျက်။ကောင်းရာသို့ သွားကြလေသတည်း။

ဤတွင်။ မိမိတို့ကိုယ်တိုင်က ဝိတ်မပါသော်လည်း။ အရှက်အကြောက်ကို ငဲ့၍လည်း၊ အမျိုး၏ဂုဏ်ကို ငဲ့၍လည်း၊ စောင့်ဆည်းကြသည်မှာ။ နည်းယူမှတ်သားဖွယ်ကောင်းလှ၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

မလ္လာမျိုးသူကြွယ်	ရှင်အာနန္ဒာ	ဖြစ်လာ၏။
သူကြွယ်သားသည်	ရာဟုလာ	
မလ္လာမျိုးရသေ့သည်	ရှင်သာရိပုတ္တရာ	
ဒိပါယနရသေ့သည်	ဘုရား	

ဒသနိပါတ်။

။၂၀၇။ တက္ကလဇာတ်။ ။၈

(တက္ကလ=တံတွေးဥ။)

သားလိမ္မာအကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ မယားကလင်အား၊ လင်၏အဖကိုအိမ်မှနှင်ထုတ်ရန်။ဂုံးချောသော်လည်း။

မယား စကားကို မယူဘဲနေသော လင်၏ အကြောင်းနှင့် ပတ် သက် ၍။ အောက်ပါဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

ရှေးသောအခါ ကာသိကရာဇ်တိုင်း၌။ သပိဋ္ဌကမည်သောသူတယောက်သည်။ မိမိ၏အဖ၊ မယား၊ ခုနစ်နှစ်အရွယ်သာရှိသော သားတို့နှင့်အတူ နေရာ။ မယားက ယောက္ခမကို မလိုသည်ဖြစ်၍။ သတ်ဖြတ်ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရန် အဖန်ဖန်တိုက်တွန်းလေ၏။

ထိုအခါ။ လင်က လူတယောက်ကို သတ်ရန် မလွယ်ကြောင်းပြောလျှင်။ မယားက အရှင်၊ တခုသောနံက်၌ ဤမည်သောရွာတွင် အကျွန်ုပ်တို့ကြွေးရှိရာ အဖကိုယ်တိုင် လိုက်၍တောင်းမှရမည် ဖြစ်သောကြောင့် လိုက်ခဲ့ပါလော့ဟု၊ လှည်းဖြင့်သုသာန်သို့ ဆောင်သွားပြီးမှ။ ခိုးသူတို့ကို လုယက်သကဲ့သို့ အသံပြုပြီးလျှင်။ သင့်အဖကို သတ်ဖြတ်—မြေတွင်မြှုပ်ခဲ့လောဟုဆိုလေ၏။

လင်ကလည်း ဤအကြံသင့်၏ဟု အဖကိုလှည်း၌ဖျား၍ခေါ်ရာ။အမိ၏အကြံပေးချက်ကို ကြားလိုက်ရသော သားငယ်သည်အမိးနှင့်အဖတို့ကိုကယ်ဆယ်အံ့ဟု လှည်းပေါ်သို့အလျင် တက်နေလေ၏။ အဖကအမျိုးမျိုး ချော့မော့တားမြစ်သော်လည်း၊ မဆင်းဘဲနေသည်နှင့်။ သားငယ်ကိုပါသုသာန်သို့ခေါ်သွားရလေ၏။

သုသာန်သို့ရောက်သော်၊ ထိုယောက်ျားသည် သားငယ်ကိုတော်ရာ၌ထားပြီးလျှင်။ အဖကိုသတ်မြှုပ်ရန်ဟု တွင်းတူးနေလေ၏။

ထိုအခါ သားငယ်က။ ဖခင်၊ သူသာ၌ တံတွေးဥ၊ ပိန်းဥ စသည်တို့မရှိပါဘဲလျက်နှင့်၊ အဘယ့်ကြောင့်တူး သနည်းဟု၊ မသိယောင်ပြု၍မေး၏။

အမောင်၊သင့်အဖိုးသည် အိုမင်းမစွမ်း မကျန်းမမာ ရှိပြီ။ကြာရှည်စွာလည်းနေရတော့မည်မဟုတ်။ အိုခြင်းဆင်းရဲမှလွတ်မြောက်စေခြင်းငှါ၊ သင့်အဖိုးကို မြှုပ်သတ်ရန် တွင်းတူးပေသည်ဟု ဆို၏။

ထိုအခါသားငယ်က၊ဖခင်၊သင်သည်ယုတ်မာ-ကြီးမား သောအဖသတ်ကံကိုပြုမည်ကြံဘိ၏တကားဟု ဆိုခါ အဖ လက်မှပေါက်တူးကိုယူ၍ အခြားတွင်းတခုကို တူးလေ၏။

အဖကမေးသော် သားငယ်က။ ဖခင်၊ ဖခင်သည်လည်း အိုမင်းမစွမ်းရှိပြီဖြစ်သဖြင့်၊ သင်ကိုသတ်၍ မြှုပ်ရန် ငါ လည်းတွင်းတူး၏။ ။စင်စစ်သော်ကား။ ငါသည် အဖ၏ အကျင့်ကိုလိုက်၍ သင်ဖခင်ကိုလည်း မြှုပ်သတ်ရမည်သာ တည်းဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ အဖက။ ချစ်သား၊ သင်သည် ငါ့ကိုထိပါး၍ ကြမ်းကြုတ်သောစကားကိုဆို၏။သင်သည်ငါ၏အစီးအပွါး ကို အလိုမရှိတကားဟု ဆို၏။

ဖခင်၊ဖခင်၏အစီးအပွါးကိုမလိုမဟုတ်၊ စင်စစ်လိုသော ကြောင့် ယုတ်မာစွာသောအမှုကိုပြုခြင်းမှ ငါတားမြစ်ခြင်း ဖြစ်၏။ အမိအဖကိုသတ်သောကံသည်ကြီးလေးလှ၏။ သေ သော် ငရဲအပါယ်ငရဲ၌ ခံရလတ္တံ့။ မိဘကို လုပ်ကျွေးသူ သည်ကား၊ ကောင်းရာသို့ရောက်လတ္တံ့ဟု ဆိုပေ၏။

ထိုအခါမှ အဖက သင့်စကားဟုတ်ပေ၏။ ငါမှားချေပြီ

ဟုဝန်ခံလေ၏။ ။သားငယ်ကလည်း၊ ဖခင်၊ယုတ်မာသော ငါ့အမိကိုလည်း၊ ချိမ်းခြောက်ဆုံးမခြင်းငှါသင့်၏။ သို့ကြောင့် အိမ်သို့ရောက်သော် အမိကိုနှင်ထုတ်လောဟု ဆို၏။

အိမ်သို့သုံးယောက်သားပြန်လာခဲ့ရာ။ မယားကဆီး၍ လင်အား၊ ဟယ်စဉ်းလဲသောယောကျ်ား၊ အိမ်မှထုတ်လေပြီးသော အသရေမရှိသူကို အဘယ်ကြောင့်ပြန်၍ ခေါ်ခဲ့သနည်းဟု ဆဲရေးလေ၏။

ထိုအခါလင်ကဟယ်အယုတ်မ၊နင်သါသွားလေလော့ဟု ရိုက်ပုတ် ကျောက်ကန် နှင်ထုတ်လိုက်လေ၏။ ။ထိုမိန်းမလည်း၊ သူတပါးအိမ်၌ မှီခိုနေရလေ၏။

၂-ရက် ၃-ရက်ကြာသော်။ သားငယ်က၊ ဖခင်၊အမိ၏စိတ်ကိုထိခိုက်စေအောင် ဤမည်သောရွာမှ သင်၏ဦးရီးသမီးကို သွား၍ဆောင်လေလော့ဟုဆိုလေ၏။

အဖလည်းသွား၍ဆောင်အံ့ဟုထွက်လေသော်။ ထိုမိန်းမသည် ပြင်းစွာစိုးရိမ်လျက်၊ သားငယ်ထံသို့ ပြေးသွားပြီးလျှင် ခြေရင်း၌ဝပ်၍။ ချစ်သား၊ အမိမှားပါပြီ။သင်မှတပါး ငါ့အား ကိုးကွယ်ရာမရှိပြီ။ငါ့အား သည်းခံပါလော။ဤနေ့မှစ၍ သင်၊သင်၏အဖ၊ သင်၏အဖိုးတို့ကို စေတီကဲ့သို့ရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးပါအံ့ဟု ငိုယိုတောင်းပန်လေ၏။

သားငယ်ကလည်း။ကောင်းပြီဟုအဖကိုပြန်ခေါ်၍၊အမိအား အဖနှင့်အဖိုးတို့ကို ကန်တော့စေ၏။ ။ထိုနောက်။ မိသား ဖသား တစုတို့ ကောင်း မှုပြု လျက် ချမ်း သာ စွာ နေကြလေ၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

ထိုအဖ၊သား၊ချွေးမတို့သည်။ဤအဖ၊သား၊ချွေးမတို့ } ဖြစ်လာ၏။
သားငယ်သည် .... ဘုရား

ဒသနိပါတ်။

၂၀၀၊ ။ဓမ္မပါလဇာတ်။ ။၉

(ဓမ္မ=တရား။ ပါလ=စောင့်ထိန်းသော)

အသက်ရှည်သောလူမျိုးအကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည်။ မိမိ၏ နေရင်းတိုင်းပြည် ကပိလဝတ် ပြည်သို့ ကြွရောက်ရာ။ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးက။ အရှင်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားသည် ဘုရား မဖြစ်မီ ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်နေစဉ် အခါက နတ်တို့သည် လာရောက်၍။ အရှင်မင်းကြီး၏ သားတော် သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် အာဟာရ နည်း၍သည် ဖြစ်၍ သေဆုံးလေပြီ–ဟု ပြောကြားကြပါသည်။ သို့ရာတွင် အကျွန်ုပ်သည်။ ငါ့သားကား–ဘုရားမဖြစ်ဘဲ မသေဟု နတ်တို့၏စကားကိုမယုံပါဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ၊ မြတ်စွာဘုရားက။ ရှေးကလည်း ခမည်းတော်သည် ဤသို့ပင် မယုံလေဟု အောက်ပါဇာတ်ကိုဟောတော်မူသည်။

လွန်လေပြီးသောအခါ။ကာသိတိုင်း၊ဓမ္မပါလမည်သော ရွာတခုရှိ၏။ ထိုရွာရှိလူတို့သည် တရား–သီလစောင့်ကြသည်ဖြစ်၍၊ငယ်ရွယ်စဉ်က သေသူမရှိဖြစ်လေ၏။

ထိုရွာမှ ဓမ္မပါလမည်သော သူငယ်တယောက်သည်။ တက္ကသိုလ်ပြည်၌လာရောက်ပညာသင်နေရာ။ တနေ့သော်၊ ဆရာ၏ လက်ထောက်တပည့်ကြီး တယောက် သေလွန်

သဖြင့်။ဆရာနှင့်တကွ တပည့်တပန်း-ခွေမျိုးတို့ပါ ငိုကြွေး မြည်တမ်း- သပြုံဟ်ကြသည်ကို။ ထိုမွေပါလ သတို့သား ကြားမြင်လေလျှင်။-

အချင်းတို့၊သင္ဘာဝါတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ငယ်စဉ်က သေကြလေသနည်း။ ငယ်ရွယ် စဉ်က သေ ခြင်း သည် မသင့်။

အချင်းဓမ္မပါလ။ အသို့ဆိုသနည်း။ သေရခြင်းတရားကို အသင်မသိသလော။ သင္ဘာဝါမည်သည် အမြဲမရှိ။ သေရ မည်သာတည်း။

အချင်းတို့၊ သေရမည်ကို ငါသိ၏။ သို့ရာတွင် ငယ်ရွယ် နုနယ်စဉ်က မသေသင့်-မသေအပ်၊ အရွယ်ကြီးရင့်မှသာ သေသင့် သေထိုက်၏။

အချင်း ဓမ္မပါလ၊ သင်တို့အိမ်၌ ငယ် ရွယ် သူ တစုံ တယောက်မျှ မသေဖူးသလော။

မသေဖူးလေ။ ကြီးမှသာသေကြကုန်၏ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုစကားကို တပည့်တို့က ဆရာအား ကြားလျှောက် လျှင်၊ ဆရာက ဓမ္မပါလကိုခေါ်၍ မေးမြန်းရာ။ ဆိုမြဲတိုင်း ဆိုသော်၊စုံစမ်းအံ့ဟု ဓမ္မပါလအား တပည့်တို့ကိုအပ်လျက် ဆိတ်ရိုးတခုကိုဆောင်ပြီးလျှင်၊ ဓမ္မပါလရွာသို့သွားလေ၏။

ဓမ္မပါလ မိဘများ၏အိမ်သို့ မေးမြန်း-ရောက်လာလျှင်။ မိဘများက လောကွတ်ပျူငှာနှင့် ခရီးဦးကြိုပြု၍၊ ကောင်းစွာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးလေ၏။

ပြီးမှ။ ဆရာကြီးက အဆွေ၊ သင်၏သား ဓမ္မပါလသည် အတတ်ပညာတို့ကို ကောင်းစွာတတ်မြောက်လေပြီ။ သို့ရာ

တွင်၊ တစုံတခုသောရောဂါအနာကြောင့် သေဆုံးခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍၊ ငါကိုယ်တိုင် ပြောကြားရန် လာခဲ့၏။ လူတို့၌သေခြင်းသည် မြဲ၏။ သို့ကြောင့် စိုးရိမ်ခြင်းမရှိလင့် ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ၊ ဓမ္မပါလ ဖခင်သည် လက်ခုပ်လက်ဝါး တီး၍ ပြင်းစွာ ရယ်မောပြီးလျှင်၊ ဆရာကြီး၊ ငါ၏သား မသေ။ အခြားတစုံတယောက်သေသည်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်ဟုဆိုလေ၏။

ဆရာကြီးကလည်း။ သင့်သား၏အရိုးကို ငါဆောင်ခဲ့၏။ အရိုးကို ကြည့်၍ ယုံလေလော့ဟု။ မိမိ ယူဆောင်ခဲ့သော ဆိတ်ရိုးကိုပြပေ၏။

အဖကလည်း၊ ဤအရိုးသည် ဆိတ်ရိုး—ခွေးရိုး စသည် တခုခုဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ငါ့သားမသေသည်သာတည်း၊စင်စစ် သော်ကား။ ငါတို့အမျိုး၌ ငယ်ရွယ်စဉ်က သေဖူးသူမရှိ လေ။ အဆွေ ဆရာကြီးသည် မုသားဆိုခြင်းသာဖြစ်၏ဟု ဓမ္မပါလ၏ သားချင်းဆွေမျိုးတို့ပါ ဝိုင်း၍ရယ်ကြကုန်၏။

ထိုအခါမှဆရာကြီးသည် များစွာအံ့ဩဝမ်းမြောက်လျက်။ အဆွေ၊ အဘယ့်ကြောင့်၊ သင်တို့အမျိုး၌ ငယ်ရွယ်စဉ်က မသေကြသနည်းဟုမေး၏။

ဓမ္မပါလ ဖခင်ကလည်း၊ အဆွေဆရာကြီး၊ ငါပြော ပြပေအံ့။

(၁) ငါတို့သည် ပေးလှူခြင်းစသော ကုသလကမ္မပထ တရား ဆယ်ပါး- ကောင်းမှု တို့ကို ပြု၏။ မုသားမဆို။ မသူတော်တို့ အကျင့်-မကောင်း တို့ကို ရှောင်၏။

(၂) ငါတို့သည်၊သူတော်ကောင်းနှင့်သာပေါင်း၍၊ဒုင်းတို့၏အဆုံးအမကိုနာယူ၏။ မသူတော်တို့ နှင့် မပေါင်းပါ။

(၃)ငါတို့သည်။အလှူပေးရာ၌၊မပေးမီဒုင်း၊ပေးဆဲဒုင်း၊ပေးပြီးနောက်ဒုင်း။ဤသုံးရပ်သောကာလတို့၌ ဝမ်းမြောက်သည်သာတည်း။

(၄) ငါတို့သည်၊အယုတ်အမြတ်မရွေး၊အလှူခံတို့အားတတ်နိုင်သမျှပေးလှူ၏။

(၅) ငါတို့သည်၊မိမိမယားမိမိလင်တို့မှတပါး။အခြားမယား-လင်တို့ကိုမလွန်မကျူးကြကုန်။

(၆) ငါတို့သည်၊သတ်ခြင်း၊ခိုးခြင်း၊မသင့်လျော်သောမိန်းမ တို့၌ လွန်ကျူးခြင်း။ မုသား ဆိုခြင်း၊ သေရည်သောက်ခြင်းတို့ကို မပြုကုန်။

(၇) ငါတို့၏သားသမီး၊ဆွေမျိုး၊ကျေးကျွန်အခြွေအရံတို့သည် သီလစောင့်၍၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို မပြတ်ပြုကုန်၏။

အထက်ပါကျင့်ဝတ် တို့ကို ငါတို့ကျင့်ဆောင်ကြသည်ဖြစ်၍။ငယ်ရွယ်စဉ်က မသေကြကုန်။ ။ဆရာကြီး၊ အထူးမှတ်သားစေလိုသည့်ကား။

တရားကိုစောင့်သောသူကိုတရားကပြန်စောင့်၏။

မိုးယံ့ရွာသောအခါထီးကို ဆောင်းသောသူသည်။ ထီးကလူကို မိုးယံမှကာကွယ်ဘိသကဲ့သို့ပင်ဖြစ်၏။ ။ငါ့သားမွေပါလသည် အမျိုး၏အစဉ်အလာအတိုင်း တရားစောင့်သူဖြစ်၏။ အဘယ့်ကြောင့် ငါ့သားသည် ငယ်ရွယ်စဉ်က

သေနိုင်အံ့နည်း၊ ငါ့သား မသေရာ။ သင်ယူခဲ့သောအရိုးတို့သည် အခြားအရိုးများ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ဆရာကြီးသည်။ ငါလာခဲ့ခြင်းကား ကောင်းသောလာခြင်းတည်းဟု ဝမ်းမြောက်လျက်၊မိမိသည်စုံစမ်းရန်လာခဲ့ကြောင်း၊ဓမ္မပါလသည်မသေဘဲ ကျန်းမာချမ်းသာစွာရှိကြောင်းများကို ပြောပြီးမှ။ ထိုကျင့်ဝတ် တရား တို့ကိုတောင်း၍၊ စာဖြင့် မှတ်သားဆောင်ယူခဲ့ပြီးလျှင်၊ တပည့်တို့အားပြန်ကြား-ကျင့်ဆောင်ကြစေ၏။

နောက်မကြာမီ ဓမ္မပါလအား၊ အခြံ အရံ နှင့် တကွ၊ မိဘတို့ထံသို့ ပြန်လွှတ်လိုက်လေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

ဆရာကြီးသည် .... ရှင်သာရိပုတ္တရာ
ဆရာကြီး၏ပရိသတ်သည်.... ...... ဘုရားပရိသတ်
ထိုအခါမိဘတို့သည် ..... ယခုမည်းတော်မယ်တော်
ဓမ္မပါလသည်.... .... ဘုရား

} ဖြစ်လာ၏။

၃ သနိပါတ်။

၂၀၉။ ။မက္ကဋကုဋ္ဌလီဇာတ်။ ။၁၁

(မက္ကဋ=ချောမွေ့သော။ ။ကုဋ္ဌလ=နားဋောင်း။)

အဖကိုဆုံးမသော သားအကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ သာဝတ္ထိပြည်၌ သားသေ၍ အလွန် ပူဆွေး ငိုကြွေး နေသော သူကြွယ်တယောက်ကိုတရားပြရန် အောက်ပါဇာတ်ကိုဟောတော်မူသည်။

ရှေးသောအခါ။ယောကျ်ားတယောက်သည်မိမိ၏သား သေသည်ဖြစ်၍ အလွန်ပူဆွေး ငိုကြွေးလျက်နေ၏။ ။သား သည်ကား၊သေပြီးနောက်နတ်ဖြစ်၍ အဖ ပူဆွေးနေသည်ကို ဆုံးမအံ့ဟု၊ လူ့ဘဝက သားသဏ္ဍာန်ဖြင့် လာရောက်ပြီး လျှင်။ထိုအဖနှင့်မနီးမဝေး၌ လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်လျက် ပြင်းစွာငိုကြွေးလေ၏။

ဖခင်သည်မြင်၍မေးသော်။ ဖခင်၊ အကျွန်ုပ်၌ အလွန် လှပဆန်းကြယ်သောရထားရှိပါသည်၊ထိုရထား၌ ဘီးတစုံ တပ်ရန် ကောင်းကင်၌ရှိသောနေနှင့်လ-ကို လိုပါသည်ဟု ဆိုလေ၏။

ချစ်သားသူငယ်၊ သင်သည်မတောင့်တအပ်သည် တို့၌ တောင့်တခြင်းကြောင့် အလွန်မိုက်၏။ ငိုကြွေး တောင့်တ ခြင်းဖြင့် သင်သည်သေသော်သာသေမည်။ နေနှင့်လ-တို့ကို ရနိုင်မည်မဟုတ်။

ဖခင်၊ငါသည်နေလ-တို့ကိုမရနိုင်သော်လည်းမြင်ရသေး ၏။ထွက်ရာဝင်ရာအရပ်တို့သည်ရှင်း။ထိုနေ—လတို့ သွားရာ လမ်းသည်ရှင်း ထင်ပါသေး၏။ ။ဖခင် တောင့်တငိုကြွေး နေသော-သေလေပြီးသောသူကား။တစုံတရာမထင်လေ။ ။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ယခု ငိုကြသော ငါတို့ နှစ်ယောက် တွင် အဘယ်သူသည် ပို၍မိုက်လေသနည်းဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါမှအဖသည် သတိရ၍၊ ချစ်သား၊ သင်၏စကား မှန်ပေသည်။ ငါသာလျှင်ပို၍မိုက်ပါ၏။ ယခုငါသည် တရား သဖြင့် စိတ်ဖြေးချမ်းလေပြီ။ ငါသည်ငိုယိုခြင်းကို မပြုတော့ ပြီဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါနတ်သားသည်မိမိကိုယ်ကိုပြ၍။ ငါကားသင်၏ သားပင်တည်း။ ငါသည်နတ်ပြည်၌ဖြစ်ပြီ။ ငါ၏ အတွက် တစုံတရာ ပူပန်ခြင်း မရှိလင့်တော့။ ကောင်းမှုတို့ကိုသာ ပြုလေတော့ ဆို၍ နတ်ပြည်သို့ ပြန်သွားလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်—နတ်သားသည် ဘုရားဖြစ်လာ၏။

ဒသနိပါတ်။

၂၁၀။ ။မဟာမင်္ဂလဇာတ်။ ။၁၅

မင်္ဂလာတရားတော်အကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည်ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်။ လူတို့သည် မင်္ဂလာဆိုသော စကားနှင့်ပတ်သက်၍။ အယူကွဲပြားခြင်းဖြစ်ကြကုန်၏။

အချို့က မင်္ဂလာဆိုသည်ကား။ ကောင်းသောမြင်ခြင်းကိုဆိုသည်။ ဥပမာ-နံနက်စောစော၌ ဖြူသော နွားလား၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမ၊ ငါးကြင်း၊ ရေပြည့်အိုး၊ နွားနို့စသည် တို့ကို မြင်ရခြင်းသည် မင်္ဂလာ မည်၏ဟု ဆို၏။

အချို့ကကောင်းသောမြင်ခြင်းသည် မင်္ဂလာ မဟုတ်။ ကောင်းသော ကြားခြင်းသာလျှင်မင်္ဂလာတည်း။ ဥပမာ-ချမ်းသာ၏။ ချမ်းသာပါစေ။ တိုးပွါး၏။ တိုးပွါးပါစေ-စသော နှစ်လိုဖွယ်သော အသံတို့ကို ကြားရခြင်းသာလျှင်၊ မင်္ဂလာဖြစ်၏ဟု ဆိုကြ၏။

အချို့ကကောင်းသော မြင်ခြင်း ကြားခြင်း တို့သည်။ မင်္ဂလာမဟုတ်ကုန်။ ကောင်းသော တွေ့ထိခြင်းသာ မင်္ဂလာ ဖြစ်၏။ ဥပမာ— နံနက်ထအခါ၌။ မြေကြီး၊ နေဇာမြက်၊

ငါးကြင်း၊ ရွှေခွက်၊ ငွေခွက်-စသည်တို့ကို ကိုင်တွယ်သုံးသပ်မိခြင်းသည် မင်္ဂလာစင်စစ်တည်းဟု ဆိုကြ၏။

ဤသို့လျှင် မင်္ဂလာဆိုသောစကားနှင့်စပ်၍။

(၁) ဒိဋ္ဌမင်္ဂလာ—ကောင်းသောမြင်ခြင်း။

(၂) သုတမင်္ဂလာ—ကောင်းသောကြားခြင်း။

(၃) မုတမင်္ဂလာ—ကောင်းသောတွေ့ထိခြင်း။

ဟူသော အယူဝါဒ သုံးမျိုး ကွဲပြားကြကုန်၏။ လူတို့သည်၎င်း၊ ဘုမ္မစိုးမှစ၍ အကနိဋ္ဌဗြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင် နတ်တို့သည်၎င်း၊ မည်သူမျှတပ်အပ်သေချာစွာ မင်္ဂလာအစစ်ကို မပြနိုင်လေကုန်။

ထိုအခါ သိကြားမင်းသည်။ ဤမင်္ဂလာတရားအစစ်ကို မြတ်စွာဘုရားမှ တပါး အခြားဖြေစွမ်းနိုင်သူမရှိပြီ။ ဘုရားအားမေးလျှောက်အံ့ဟု လာရောက်ရိုသေစွာမေးလျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း၊ သုံးဆဲ့ရှစ်ဖြာသော မင်္ဂလာတရားအစစ်တို့ကို ဟောပေ၏။ ထိုသုံးဆဲ့ရှစ်ဖြာ၏အကျဉ်းကား။

၁။ ။လူမိုက်တို့ကိုပေါင်းဖော် ဆည်းကပ်မပြုရခြင်း။

၂။ ။ပညာရှိတို့ကိုပေါင်းဖော် ဆည်းကပ်ရခြင်း။

၃။ ။ပူဇော်ထိုက်သောသူကို ပူဇော်ရခြင်း။

၄။ ။သင့်တင့်လျောက်ပတ်သောအရပ်၌နေခြင်း။

၅။ ။ရှေးဘဝက ပြုခဲ့ဖူးသော ကောင်းမှုရှိသောသူ၏အဖြစ်။

၆။ ။မိမိ၏ကိုယ်ကိုကောင်းစွာ ဆောက်တည်ရခြင်း။

၇။ ။အကြားအမြင်များခြင်း။

၈။ ။လက်မှုပညာစသော အတတ်တို့ကို တတ်ခြင်း။

၉။ ။ဝိနည်းတရားကို ကောင်းစွာသင်အပ်-တတ်အပ် သည်ဖြစ်ခြင်း။
၁၀။ ။ကောင်းသောစကားကို ဆိုခြင်း။
၁၁။ ။အမိအဖတို့ကို လုပ်ကျွေးမွေးမြူခြင်း။
၁၂။ ။သားမယားတို့အား သင်္ဂြိုဟ်ထောက်ပံ့ခြင်း။
၁၃။ ။အနှောင့် အယှက် မရှိ လွတ်လပ်သော အမှု အလုပ်တို့ကို ပြုလုပ်ခြင်း။
၁၄။ ။အလှူပေးခြင်း။
၁၅။ ။ကောင်းသောအကျင့်ဟုဆိုအပ်သော သုစရိုက် ဆယ်ပါးကို အရှုံးထား၍ ကျင့်ခြင်း။
၁၆။ ။အဆွေအမျိုးတို့အားထောက်ပံ့ခြင်း။
၁၇။ ။အပြစ်မရှိသော အမှုတို့ကို ပြုခြင်း။
၁၈။ ။မကောင်းမှုဝေးစွာ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း။ (မတွေ့မီ ရှောင်ကွင်းခြင်း။)
၁၉။ ။မကောင်းမှုမှ အထူးသဖြင့် ရှောင်ကြဉ်ခြင်း။ (တွေ့သောအခါ ရှောင်ခြင်း။)
၂၀။ ။သေရည်-သေရက်သောက်ခြင်းမှရှောင်ခြင်း။
၂၁။ ။ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို မမေ့မလျော့ခြင်း။
၂၂။ ။ရိုသေထိုက်သောသူကို ရိုသေခြင်း။
၂၃။ ။မိမိကိုယ်ကိုနှိမ့်ချခြင်း။
၂၄။ ။ရောင့်ရဲ လွယ်ခြင်း။
၂၅။ ။သူပြုဖူးသောကျေးဇူးကို သိခြင်း။
၂၆။ ။သင့်တင့် လျောက်ပတ်သော အခါ၌ သူတော် ကောင်းတရားကိုနာခြင်း။

၂၇။ ။သည်းခံခြင်း။
၂၈။ ။သူတော်ကောင်းတို့ ဆုံးမအပ်သော စကားကို နာလွယ်ခြင်း။
၂၉။ ။ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့အားဖူးမြင်ရခြင်း။
၃၀။ ။သင့်လျော်သောအခါ၌ တရားတော်ကို ဆွေးနွေးမေးမြန်းရခြင်း။
၃၁။ ။မြိုးမြံစွာကျင့်ခြင်း။
၃၂။ ။မြတ်သော်အကျင့်တရားတို့ကိုကျင့်ခြင်း။
၃၃။ ။သစ္စာလေးပါးတရားကိုသိခြင်း။
၃၄။ ။နိဗ္ဗာန်၏အကျိုး အရသာကို ဆင်ခြင်အဘော်မှေ၍ သိခြင်း။
၃၅။ ။ဆင်းရဲချမ်းသာစသော လောကဓံတရားရှစ်ပါး နှင့် တွေ့သော အခါ မတုံလှုပ်ခြင်း။ ဝမ်းနည်း ဝမ်းသာမရှိခြင်း။
၃၆။ ။လောကဓံတရားရှစ်ပါးနှင့် တွေ့ကြုံသောအခါ။ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းမရှိခြင်း
၃၇။ ။လောဘဓံတရားရှစ်ပါးနှင့် တွေ့ကြုံသောအခါ။ လောဘ၊ဒေါသ၊မောဟ တည်းဟူသော အညစ် အကြေးမှ ပယ်ခွါခြင်း။
၃၈။ ။လောဘဓံတရား ရှစ်ပါးနှင့်တွေ့ကြုံသော အခါ။ ဘေးမှကင်းခြင်း။

ဤသို့လျှင်၊မြတ်စွာဘုရားသည်။ မင်္ဂလာအစစ်သုံးဆယ့် ရှစ်ပါးကို ဟောကြားတော်မူပြီးနေ၁ လူအပေါင်းတို့သည်

များစွာနှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ကြကုန်လျက်။ မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ရဟန်းတို့ကပြောဆိုကြသည့်တွင်၊ မြတ်စွာဘုရားက။ ယခုသာ မဟုတ်။ ရှေးကလည်း ဟောဖူးလေပြီဟု အောက်ပါဇာတ်ကိုဟောတော်မူသည်။

လွန်လေပြီးသောအခါ ဟိမဝန္တာ၌။ ရက္ခိတမည်သော ရသေ့ကြီးသည် အခြံအရံငါးရာနှင့်နေရာ၊ တခါသော်။ တပည့်ရသေ့ငါးရာတို့သည် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ချဉ်ဆား မှီဝဲအံ့သောငှါ လာကြသည့်တွင်။ လူတို့သည် အထက် ပဉ္စပြုန်ဝဏ္ဏ၌ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဒိဋ္ဌမင်္ဂလာ၊ သုတမင်္ဂလာ၊ မုတမင်္ဂလာ၊ ဤမင်္ဂလာသုံးပါးပြဿနာသည် ဖြစ်လျက် နေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

မင်းနှင့်တကွလူတို့သည်။ ထိုရသေ့တို့အား မင်္ဂလာ ပြဿနာကိုမေးလျှောက်လေသော်။ ငါတို့မသိကုန်။ သို့ရာတွင် ငါတို့၏ဆရာကိုမေးလျှောက်ပြီးမှ၊ သင်တို့အားပြန်ကြားပေအံ့ ဟုဆို၍။ ဟိမဝန္တာသို့ပြန်ရောက်-မေးလျှောက်ရာ၊ ဆရာ ရက္ခိတရသေ့ကြီးက မင်္ဂလာတရားတို့မှာ၊ အောက်ပါအ တိုင်းဖြစ်ကြောင်းဟောပေ၏။

၁။ ။သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား အစဉ်မပြတ် မေတ္တာ ထားခြင်း။

၂။ ။မိမိကိုယ်ကိုနှိမ့်ချ၍၊ သူတပါးတို့က ဆဲရေးရေ ရွတ်သည်ကို အမျက်မထွက်ဘဲ။ ကောင်းသော စကားကိုသာဆိုခြင်း။ အချုပ်သော်ကား၊ သည်း ခံတတ်ခြင်း။

၃။ ။မိမိ၏ အဆွေ ခင်ပွန်း တို့အား၊ မထေမဲ့မြင် မပြုခြင်း။

၄။ ။အဆွေခင်ပွန်းကောင်းရှိ၍၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့၏ အကျိုးကိုမဖျက်ဘဲ မိမိ၏ဥစ္စာကို အဆွေခင်ပွန်း တို့အားခွဲဝေပေးလေ့ရှိခြင်း။

၅။ ။အရွယ်တူသော အညီ အညွတ် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နေလေ့ရှိသော လင်ကိုရှိသော်၍၊ လင်၏ အလိုသို့ လိုက်သော ကုသိုလ် ကောင်းမှုကိုနှစ် သက်တတ်သောမိန်းမမြဲ မဟုတ်သော-မယား ကိုရခြင်း။

၆။ ။အရှည်အခြင်းကို သိတတ်သော မင်းထံ၌ ခစား ရခြင်း။

၇။ ။အစား အသောက်၊ ပန်းနံ့သာ စသည်တို့ကို စေတနာဖြင့် ပေးလှူခြင်း။

၈။ ။သီလ သမာဓိ ပညာဖြင့် အားထုတ်၍၊ မဂ်ဖိုလ် ကို ရခြင်း။

ဤသည်တို့ကား၊ စင်စစ် ကောင်းမြတ်သော မင်္ဂလာ တရားတော်ပေတည်းဟု ဟောတော်မူ၏။

တပည့်တို့လည်း၊ဗာရာဏသီသို့ပြန်ကြွ-ဟောပြ-လူတို့ ကျင့်ဆောင် ကြသဖြင့်၊ ကောင်းရာ သို့သာ လားကြလေ သတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

တပည့်ရသေ့တို့သည်	ဘုရား၏ပရိသတ်	ဖြစ်လာ၏။
မေးလျှောက်သောတပည့်ကြီးသည်	ရှင်သာရိပုတ္တရာ	
ရက္ခိတရသေ့သည်	ဘုရား	

ဒသနိပါတ်။

၂၁၁။ ။ယဝပဏ္ဍိတဇာတ်။ ။၁၆

(ဥါရဝတီပြည်အကြောင်းပါသည်။)

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်၊ သားသေသဖြင့် ပူဆွေးနေသောသူကြွယ်တယောက်ကို အကြောင်းပြု၍၊ အောက်ပါဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

လွန်လေပြီးသောအခါ၊ ဥတ္တရာပထတိုင်း၊ အသိတဉ္ဇနမြို့၌ ကံသမင်း မင်းပြုရာ။ ညီတော်ဥပကံသမှာ အိမ်ရှေ့မင်းဖြစ်၏။ ။ထိုညီနောင်တို့တွင်။ ဒေဝဂဗ္ဘာမည်သော နှစ်မတယောက်ရှိရာ။ ထိုနှစ်မမှ မွေးဖွါးသောသားတို့သည်၊ ကံသမင်းအနွယ်ကိုဖျက်ဆီးလတ္တံ့ဟု၊ အဟောအပြောရှိကုန်၏။ သို့ကြောင့် ညီနောင်နှစ်ပါးတို့သည်၊ နှစ်မတော်ကိုလင်ပေးစားခြင်းမပြုဟု၊ တပင်တိုင်ပြာသါဒ်နှင့်လုံခြုံစွာထားလေ၏။

ထိုအခါ၊ ဥတ္တရမဓုရမည်သောပြည်မှ သာဂရမင်း၏ ညီတော် အိမ်ရှေ့မင်း ဥပသာဂရသည်။ တစုံတခုအပြစ်ကြောင့် ထွက်ပြေးလာပြီးလျှင်၊ ကျောင်းနေဖက် ဖြစ်ဖူးသောထိုကံသမင်းထံ၌နေလာ၏။ ။ကံသမင်းကလည်း ချီးမြှောက်၍ထား၏။

တနေ့သော် ဥပသာဂရသည်၊ နှစ်မတော်၏အကြောင်းကိုကြားသော်၊ ဘယ်စွမ်းသည်နှင့် အထိန်းတော်အား ဘံစိုးပေး၍ ကြံစည်ရာ။ ၎င်းတို့နှစ်ဦး ချစ်ကြိုက်—ယှဉ်ပါး၍။ နှစ်မတော်၌ သန္ဓေတည်လေ၏။

ထိုအကြောင်းကို ညီနှောင်နှစ်ပါးကြားလျှင်။ သမီးဖွါးသော် မထောင်းတာ၊ သားဖွါးသော် သားကိုဖျက်ဆီးအံ့ဟု၊ ဥပသာဂရနှင့် နှစ်မတော်ကိုထိမ်းမြားလေ၏။

ကံအားလျော်စွာ၊ သမီးမိန်းမဖွါးခဲ့၏။ ညီနှောင်တို့လည်း ဝမ်းမြောက်ကြလျက်၊ အဥ္စနဒေဝီဟု အမည်ပေးထား၏။

နောက်တကြိမ်ဖွါးသောအခါ၌ကား။ သားယောက်ျား ဖြစ်နေသဖြင့်။ နှစ်မတော်သည် စိုးရိမ်၍ ထိုနေ့ တွင်ပင် ဖွါးသော အထိန်းတော်၏သွီးနှင့်လဲလှယ်၍ထားလေ၏။ ။ ဤနည်းဖြင့်သားတကျိပ် ဖွါးသည်ကို၊ အထိန်းတော်၏သွီး တကျိပ်နှင့်လဲလှယ်၍ မွေးကျွေးကြီးပြင်းစေ၏။

ကြီးပြင်းကြသော်၊ အလွန်ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်-သောင်းကျန်းကြကုန်လျက် နိုင်ငံတော်အတွင်း၌ လုယက်ဖျက်ဆီးကြကုန်၏။

ကံသမင်းကြီးသည်။ ထိုအကြောင်းကိုကြားသောအခါ ဂ၀င်းတို့၏(အဖဖြစ်သော)အထိန်းတော်အါး။ အဘဲ့ကြောင့် သားတို့ကို နိုင်အောင်မထိန်းသနည်းဟု၊ ခြိမ်းခြောက်၍သုံးကြိမ်ရှိသော် အထိန်းတော်သည်မှန်ရာကို လျှောက်လေ၏။

မင်းကြီးလည်း ထိတ်လန့်၍၊ မည်သို့ ပြုသင့်ကြောင်း အမတ်တို့နှင့် တိုင်ပင်သော်။ ထိုသူတကျိပ်တို့သည် လက်ဇွေလက်ပမ်းသတ်ခြင်း၌ကြူးကုန်၏။ သို့ကြောင့်လက်ဇွေ့ပွဲကျင်းပ၍ လာရောက် ကြသောအခါ၊ ဖမ်းဆီးပါလောဟု လျှောက်ကြ၏။

လျှောက်ကြသည်အတိုင်းစီရင်၍ လာရောက်ကြသော်။ ထိုညီနောင်တကျိပ်တို့ကို ချံနိုင်သူမရှိ၊ လက်ဇွေ့သမား ဟူသမျှတို့သုံးဦးသေကျေကြလေ၏။

ထိုအခါ မင်းမိန့်ဖြင့် ဝန်းဝိုင်းဖမ်းကြသော်။ ထိုညီနောင်တကျိပ်တို့သည် ဦးရီးတော်ညီနောင်နှစ်ပါးကို သတ်ဖြတ်၍ မြို့ကိုသိမ်းယူကြလေ၏။

ထိုသို့အသိတဦနမြို့ကိုသိမ်းယူပြီးနောက်၊ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌ မင်းအဖြစ်ကိုယူအံ့ဟု၊ အစဉ်သဖြင့် တိုက်ခိုက်လေရာ။ အယုဇ္ဈတိုင်း၊ ကာဠယောနကမင်းကို ဖမ်းဆီးယူငင်ပြီးနေ၍ ဒွါရဝတီပြည်သို့ ရောက်လာကြကုန်၏။

ထိုဒွါရဝတီမြို့၏ မျက်နှာတဖက်၌ သမုဒ္ဒရာ၊တဖက်၌ တောင်ရှိ၏၊ ထိုမြို့ကိုဘီလူးတို့သိမ်းဆည်းထားသည်ဖြစ်၍။ ရန်သူလာသော် အစောင့်ဖြစ်သော ဘီလူးသည်။ မြည်း အသွင်ဖြင့် မြည်းသံကိုမြည်၏။ ။ထိုသို့ မြည်သောခဏ၌၊ ဘီလူးတို့၏အာနုဘော်ဖြင့် မြို့အလုံးသည် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍၊ မဟာသမုဒ္ဒရာဝယ် ကျွန်းငယ်တခု၌တည်၏။ ရန်သူတို့ပြန်သွားသည်ရှိသော်၊ထိုမြို့သည်နေရာဟောင်းသို့ ပြန်ရောက် တည်မြဲတည်လေ့ရှိ၏။

ထိုညီနောင် တကျိပ်တို့ လာသော်၊ မြည်းမြည်၍ မြို့ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်သည်နှင့် ပြန်သွားကြရ၏။ ။ဤသို့လျှင်၊လာတိုင်းကောင်းကင်သို့ ပျံတက်သဖြင့် မြို့ကိုမရနိုင်သော်။ ကဏှဒီပါယန မည်သော ရသေ့ ထံတွင် အကြောင်းကို လျှောက်ထားမေးမြန်းကြ၏။

ရသော့ကလည်း၊ အကြောင်းမျိုးကို ပြန်ကြားပြီးလျှင်။ သင်တို့သည်။မြည်းတကောင်ကိုတွေ့မြင်လျှင်။ ခြေကိုကိုင်၍ မမြည်ရန်တောင်းပန်လော့။ သင်တို့အလိုပြည့်လတ္တံ့ဟုဆိုလေ၏။

ဆိုတိုင်းတောင်းပန်သောအခါ။မြည်းက-မမြည်ဘဲမနေနိုင်။သို့ရာတွင် မဆွကာ၊ မြို့တံခါးလေးမျက်နှာတို့တွင် မြေ၌ သံတံသင်း (သံဒုတ်) တို့ကိုစိုက်၍၊ မြို့ပျံ့အံ့သောကာလ၌ သံချောင်းသံကွင်းတို့ဖြင့် ချိပ်တွယ်၍ ထားလေဟု အကြံပေးလေ၏။

အကြံပေးတိုင်းဖြင့်၊ ဒွါရဝတီ မြို့ကိုရ၍၊ ထိုမြို့၌ပင် ညီနောင်တကျိပ်တို့သည်။ နှစ်မတော်နှင့်တကွအခြေစိုက်၍ နေကြလေ၏။

တခါသော်၊ နောင်တော်အကြီးဖြစ်သော ဝါသုဒေဝ မင်းကြီး၏ သားတော် တယောက်သေရာ။ ဝါသုဒေဝ မင်းကြီးသည်။ အလွန်ပူဆွေးငိုကြွေးလျက်ရှိနေလေ၏။

ထိုအခါ ညီတပါးဖြစ်သော ဃဋပဏ္ဍိတသည်။ နောင်တော်၏ စိုးရိမ်ခြင်းကိုဖျောက်အံ့သောငှါ။ သူရူးအသွင်ဖြင့် ငါ့အား ယုန်ကိုပေးလော့၊ ငါ့အား ယုန်ကို ပေးလော့ဟု ဆိုမြည်လျက် မြို့တွင်လှည့်လည်၏။

ထိုမင်းသား ရူးသွပ်သည်ဟုမြို့အလုံးချောက်ခြားလျက်။ ရောဟိဏေယျမည်သော အမတ်သည် ချော်က် လာ၍၊ ဝါသုဒေဝမင်းကြီးကြားသော်၊ ညီတော်ထံသို့ သွားရောက်ပြီးလျှင်၊အဘယ်သို့သော ယုန်ကို လိုသနည်းဟု မေး၏။

ညီတော်က အခြားယုန်တို့ကို မလိုပါ၊ လ အတွင်းရှိ ယုန်ကိုသာလိုပါသည်ဟုဆို၏။ ထိုအခါ နောင်တော်လည်း။ ညီတော်သည် အကယ်ရူးပြီထင်၍ စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့်— ညီတော်၊သင်၏အသက်သေသော် သေရာ၏။လမှ-ယုန်ကို ရနိုင်မည် မဟုတ်ဟု ဆို၏။

နောင်တော်၊ ဤသို့ လမှယုန်ကို မရ နိုင် ကြောင်းဖြင့် သူတပါးကို ဆုံးမတတ်ပါလျက်။ သေလေပြီးသော သား၌ စိုးရိမ်ခြင်းသည် သင့်လျော်ပါ၏လောဟု ဆို၏။

ထိုအခါမှ နောင်တော်သည်။ သတိတရားရ၍ စိတ်၏ ချမ်းသာခြင်းကို ရလေ၏။

ဤသို့လျှင် ညီနောင်တို့နေကြ၍၊ ၎င်းတို့မှ ပေါက်ဖွါး သောမင်းသားတို့သည်၊ကြမ္မာဖေါက်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ကဏှဒီပါယနမည်သောရသေ့သည် ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ရှိ ၏ဟုဆိုသည်ကို စုံစမ်းကြအံ့ဟု၊ ယောကျ်ားတယောက်အား မိန်းမကဲ့သို့ ပြုပြင်ဝတ်ဆင်စေ၍ ကိုယ်ဝန်ရှိဟန်ပြုပြီးလျှင်။ ရသေ့အားပြလျက်။ ဤသူငယ်မသည် အဘယ် အခါ၌ ဖွါးလတ္တံ့နည်းဟု မေးကြလေ၏။

ရသေ့လည်း ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့် ဆင်ခြင်သော်။ မိမိသည် ယနေ့ပင် အသက်ကုန်မည့်အကြောင်း၊ ညီနောင်တသိုက်၏ မင်းဆက်လည်း ပျက်စီးပြတ်စဲတော့မည့်အကြောင်းတို့ကို သိသည်နှင့်။ မင်းသားတို့ ဤသားဖွါးခြင်းကိစ္စဖြင့် အသင် တို့ အဘယ်ပြုအံ့နည်း၊ငါမဖြေဆိုလိုဟု ဆို၏။

မင်းသားတို့က အကြိမ်ကြိမ်ဆိုစေရကား။ ရသေ့က၊ မင်းသားတို့၊ ဤနေ့မှ ၇-ရက်မြောက်သောနေ့၌ ရှားတုံးကိုဖွါးလတ္တံ့။ ထိုရှားတုံးဖြင့် ဝါသုဒေဝမင်းမျိုးသည်ပျက်စီးလတ္တံ့။ ။သို့ကြောင့် ဖွါးသောရှားတုံးကို မီးဖုတ်-ပြာပြု၍၊ မြစ်၌ချလေလောဟု ဆို၏။

ထိုအခါ။ မင်းသားတို့သည်။ ဟယ်-ရသေ့ စဉ်းလဲ၊ ယောကျ်ားက သားဖွါးနိုင်သလောဟု ဆို၍။ ချည့်နှောင်ပုတ်ခတ်ကြသည်နှင့်၊ ရသေ့ သေဆုံးလေ၏။

ဝါသုဒေဝမင်းကြီးသည် ထိုအကြောင်းကြားသော်၊ စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် မင်းသားတို့ကိုအပြစ်တင်ပြီးလျှင်။ အကယ်ပင် ရှားတုံးဖွါးသောအခါ၊ ပြာပြု၍ မြစ်၌ချစေ၏။ ။ပြာတို့သည်မျောလေ၍ကမ်းစပ်၌တင်သောအခါ၊ ပြိန်းမြက်တို့ပေါက်လေ၏။

တနေ့သ၌ မင်းသားတို့ ရေကစားကြစဉ်၊ ၂-စု ကွဲ၍ ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြရာ။ လက်နက်မရှိသဖြင့် ပြိန်းမြက်တို့ကို ကိုင်လျှင်၊ ရှားကျည်ပွေ့တို့ဖြစ်ကုန်၏။ ။ထိုရှားကျည်ပွေ့တို့ဖြင့်ရိုက်နှက်ကြရာ။ အလုံးစုံသော မင်းသားတို့ သေကျေပျက်စီးကြလေ၏။

ထိုသို့မင်းသားတို့ ပျက်စီးလေသည်ကို ကြားရသော်။ ဝါသုဒေဝ၊ ဗလဒေဝ၊ အဥ္စနဒေဝီ၊ ပုရောဟိတ်။ ဤ-၄-ယောက်တို့သည်ပြေးကြရာ၊ ဗလဒေဝသတ်စဉ်က သေသော မုဋ္ဌိကမည်သော လက်ဝှေ့သမားသည်၊ ဘီလူးဖြစ်၍ စားရလိသောဟုဆုတောင်းသည့်အတိုင်း၊ ဘီလူးဖြစ်နေသောတောသို့ရောက်လာလျှင်။ ဗလဒေဝကို ကိုက်သတ်စားလေ၏။

ဝါသုဒေဝမင်းကြီးသည်လည်း၊ ပုရောဟိတ်နှင့် နှစ်မတော်တို့ကို အနီးအနားရှိရှာမှ အစားအစာဆောင်ယူရန် စေလွှတ်လိုက်ပြီးနောက်၊ ချုံတွင်း၌ အိပ်နေစဉ်၊ မုဆိုးတယောက်သည်၊ ချုံလှုပ်သည်ကို ဝက်ထင်၍ လှံဖြင့် ထိုးလိုက်ရာ၊ ဝါသုဒေဝမင်းကြီးကို ထိုးမိလေ၏။

နှစ်မတော်နှင့်ပုဏ္ဏားတို့အစာယူလာသော်။ ဝါသုဒေဝမင်းကြီးသည်သေအံ့ဆဲဆဲဖြစ်၍ အစာကိုမစားနိုင်ဘဲ၊ နှစ်မတော်ကို အသက်မွေးရန်ဟု၊ မန္တာန်သင်ကြားပေးပြီးနောက် သေဆုံးရလေ၏။

ဤသို့လျှင် နှစ်မတော် အဉ္စနဒေဝီကိုထား၍။ညီနောင်တကျိပ်နှင့်တကွသားသမီးဆွေမျိုးအစဉ်အဆက်၊ ဒွါရာဝတီတမြို့လုံးပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်လေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

ရောဟိဏေယျအမတ်သည်	ရှင်အာနန္ဒာ	ဖြစ်လာ၏။
ဝါသုဒေဝသည်	ရှင်သာရိပုတ္တရာ	
ကြွင်းသောညီနောင်စသော		
ပရိသတ်သည်	ဘုရား၏ပရိသတ်	
ဃတပဏ္ဍိတမင်းသားသည်	ဘုရား	

ကောဒသနိပါတ်။

၂၁၂။ ။ဇုဏှဇာတ်။ ။၂

ကတိတည်သော ဇုဏှမင်းအကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်၊ မြတ်စွာဘုရား၏ အလုပ်အကျွေးရွေးကြရာ။ အရှင်အာနန္ဒာ က၊ မိမိ တောင်းသော ဆုရှစ်ပါးကိုရလျှင် လုပ်ကျွေးအံ့ဟုဆို၍၊ ဆုရှစ်ပါးကို တောင်း၏။ ။မြတ်စွာဘုရားလည်း ထိုဆုရှစ်ပါးကိုပေးတော်မူ၏။

ထိုအကြောင်းကို ရဟန်းတို့သဘင်၌ စကားပြောကြရာ။ ရှေးကလည်း ဤသို့ပင်ပေးဖူး၏ဟု အောက်ပါဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

ရှေးသောအခါ ဗာရာဏသီမင်း၏ ဇုဏှမည်သောသားတော်သည်။ တက္ကသိုလ်၌ပညာသင်စဉ်။ တညဥ့်၌ အသွားအလာသော ပုဏ္ဏားတယောက်ကို အမှတ်မဲ့ တိုက်ခိုက်မိသဖြင့်၊ ထိုပုဏ္ဏား၏ထမင်းခွက်သည် လွတ်ကျ-ကွဲလေ၏။

ထိုအခါ ပုဏ္ဏားသည် ငိုကြွေး၍အလျော်တောင်းရာ။ ယခုပေးလျော်ရန်မရှိပါ။ သို့ရာတွင် ငါသည် ဗာရာဏသီမင်း၏သားတည်း၊ ငါမင်းဖြစ်သောအခါ အသင်လာရောက်တောင်းပါလော့။ ငါပေးအံ့ဟုဆို၏။ ပုဏ္ဏားလည်းဝန်ခံ၏။

ဗာရာဏသီသို့ ပြန်ရောက်-မင်းဖြစ်သော်။ ထိုပုဏ္ဏားသည် လာရောက်၍၊ ထမင်းခွက်ဖိုးတောင်းအံ့ဟု၊ မင်းသည်ဆင်စီး၍ မြို့ကိုလှည့်လာရာတွင်။ ။အရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်အား။ရွာငါးရွာ၊ကျွန်မတရာ၊ နို့ညှစ်နွားမ ခုနစ်ရာ၊ နိက္ခတထောင်မကသော ရွှေစင်၊ အဆင်းအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော မယားနှစ်ယောက်။ ဤသည်တို့ကို ပေးတော်မူပါလော့ဟု တောင်းလေ၏။

ထိုအခါ။ မင်းကြီးက။ အသင်ပုဏ္ဏားၑ ထိုမျှလောက်တောင်း ရာ၌။ အသင့်တွင် အကျင့်သီလ ပြည့်စုံပါသလော။ သို့မဟုတ် ဆန်းကြယ်သောမန္တာန် မန္တရားသည် ရှိပါသ လော။ သို့မဟုတ် သင်သည်အချို့သော နတ်တို့ကို အုပ်ချုပ် နိုင်ပါသလော။ သို့မဟုတ်၊ငါ့အား တစုံတရသော ကျေးဇူး ပြုဖူးပါသလော-ဟု မေးတော်မူ၏။

အရှင်မင်းကြီး'တစုံတခုမျှမရှိပါ၊ မပြုဖူးပါ။ သို့ရာတွင် ခေတ္တမျှတွေ့ကြုံဖူးပါ၏။ ။တက္ကသိုလ်တွင်၊ အကျွန်ုပ်ကို တိုးတိုက်မိ၍ ထမင်းခွက်ကျ၍ ကွဲဖူးပါသည်။ ထိုအခါက ခေတ္တမျှရပ်ကြ၍။ အောက်မေ့အပ်သောစကားတို့ကို ဆိုဖူး ပါသည်ဟုလျှောက်၏။ ။အသင်ပုဏ္ဏားၑ ထိုသို့တပြိုကား၊ တွေ့ဖူးသော မိတ်သင်္ဂဟကို မဖျက်ကောင်း။ သင်တောင်း တိုင်း ရစေဟု ပေးတော်မူလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

ပုဏ္ဏားသည် .... ရှင်အာနန္ဒာ	}	ဖြစ်လာ၏။
မင်းသည် .... ဘုရား		

ကောသနိပါတ်။

၂၁၃။ ။ဒသရထဇာတ်။ ။၇

သီတာရာမတို့အကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်။ အဖသေ သဖြင့်၊ အလွန်ပူဆွေး စိုးရိမ်နေသော သူကြွယ်တဦးအား၊ စိတ်၏ချမ်း သာခြင်းကိုရစေရန်၊အောက်ပါဇာတ်ကိုဟောတော်မူသည်။

ရှေးသောအခါ၊ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဒသရထ မည်သော မင်းကြီး၌ မိဖုရားခေါင်ကြီးမှမွေးဖွါးသော၊ရာမ၊လက္ခဏ ညီနောင် နှစ်ယောက်နှင့်၊ သီတာမည်သော သမီးတော်တယောက်ရှိ၏။

တရံခါသော်၊ ထိုမိဖုရားခေါင်ကြီးသေလွန်သဖြင့်။ မင်း သမီးတယောက်ကိုမိဖုရားမြှောက်၏။ ထိုဒုတိယမိဖုရားကြီးမှ ဘရတမည်သောသားကိုဖွါး၏။

မင်းကြီးသည် ထိုမိဖုရားနှင့် သားကို အလွန် ချစ်နှစ် သက်သည်ဖြစ်၍၊ မိဖုရားအား အလိုရှိသောဆုကို ယူလေ ဟု-ဆုပေး၏။ ထိုအခါ မိဖုရားက၊ မိမိသား ဘရတအား မင်းအဖြစ်ကိုပေးရန် တောင်းလေ၏။

မင်းကြီးလည်း။သါးတော်ကြီးများထင်ရှားရှိလျက်၊သါး ငယ်အတွက် မင်းအဖြစ်ကိုတောင်းရသည်လောဟု-ပြင်း စွာ အမျက်ထွက်၍မပေးဟုဆို၏။ ။တောင်းဖန်များလတ် သော်၊ဤမိဖုရားသည်သဘောဆိုးယုတ်၏။တနေ့နေ့၌ ငါ၏ သားတော်ကြီးများ၏အသက်ကိုရန်ရှာလတ္တံ့ဟု သားတော် ကြီးနှစ်ယောက်အား၊ပညာရှိတို့ ဟောပြောချက်အရ၊ ငါ သည်နောင်တဆဲ့နှစ်နှစ်သာအသက်ရှည်ရအံ့၊ ထိုတဆဲ့နှစ် နှစ်အတွင်း၊သင်တို့သည် အခြားရပ်သို့ သွားရောက်နေကြ လေ။ ငါသေသောအခါမှ၊ လာရောက်၍ထီးနန်းကို ယူကြ လော့ဟုဆိုလေ၏။

သားတော်တို့လည်း။ ခမည်းတော်အလိုဘော်အတိုင်း။ ထွက်ကြသောအခါ၊နှစ်မတော်သီတာသည်လည်း၊ ခမည်း တော်ထံခွင့်ပန်း၍၊ မောင်ဘော်များနှင့်လိုက်လေ၏။ ။ဤသို့

လျှင်၊ မင်းသုံးပါးတို့သည် ဟိမဝန္တာသို့ထွက်လာကြလျက် သစ်မ်းတချဉ်နေပြီးလျှင်။ လက္ခဏာနှင့်သီတာသနှစ်ယောက်တို့က သစ်သီးကြီးငယ်ရှာဖွေ၍၊ နောင်တော်ရာမအား လုပ်ကျွေးကြကုန်၏။

ဒသရထမင်းကြီးသည်ကား။ သားတော်သမီးတော်တို့ကို လွမ်းဆွတ်သည်နှင့် တဆဲ့နှစ်နှစ်မနေရဘဲ၊ကိုးနှစ်လွန်လျှင် သေဆုံးလေ၏။ ။ထိုအခါမိဖုရားသည် မိမိသား ဘရတအား ထီးနန်းကိုပေးရန် အမတ်တို့အားပြောရာ။ အမတ်တို့ကမပေးဘဲ၊ ထီးနန်းရှင်တို့သည် တောဌ်ရှိကုန်၏ဟုသာ ဆိုကြလေ၏။

ဘရတမင်းသားသည်လည်း၊ နောင်တော်ရာမမင်းကို တောမှဆောင်၍ထီးနန်းကိုသိမ်းစေအံ့ဟု။ မင်းမြောက်တန်ဆာငါးပါးကိုယူပြီးလျှင်။စစ်အင်္ဂါ၄ ပါးနှင့်တကွ၊ရာမမင်းထံသို့လာရောက်၊ မင်းကြီးသေဆုံးကြောင်းကို လျှောက်၍၊ အမတ်တို့နှင့်တကွ ခြေရင်း၌ဝပ်၍ငိုကြ၏။

ရာမမင်းသည်ကား တစုံတရာ ပူဆွေးခြင်းမရှိ၊ တည်ကြည်စွာနေ၏။ ။ထိုခဏ၌သစ်သီးရှာရာမှပြန်လာကြသော လက္ခဏာနှင့်သီတာတို့ကိုကား၊ရုတ်ချည်း အဖသေကြောင်းပြောလျှင်၊ နှလုံးငဲ့ကြမည်ကို စိုး၍၊ ရေကန်တွင်း၌ဆင်း၍နေစေပြီးမှ အကြောင်းကြားလေ၏။ လက္ခဏာနှင့် သီတာတို့သည် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင်မြောမေ့သေးသောဟူ၏။

ထိုအခါ ဘရတမင်းသားက။ နောင်တော် ရာမမင်းအား အဘဲ့ကြောင့် မပူဆွေးဘဲ ဣန္ဒြေကြီးစွာဖြင့် နေနိုင်ကြောင်းကိုမေးလျှောက်လေ၏။

ရာမမင်းကလည်း။ညီထွေး၊ သတ္တဝါတို့သည်သေရမည့် အမြဲဖြစ်၏။ ။ကြီးသည့်ဖြစ်စေ၊ ငယ်သည့်ဖြစ်စေ၊ သေခြင်းလျှင်အဆုံးရှိ၏။ ။သတ္တဝါတို့မှာ နေ့မြင်ညပျောက်၊ ညမြင်နေ့ပျောက် ဖြစ်ကြကုန်၏။ ။ထိုသေသူတို့အတွက်၊ ငိုကြွေးခြင်းသည်၊ မိမိကိုယ်ကို ညှဉ်းဆဲခြင်းမျှသာဖြစ်၏။ မီးကိုရေဖြင့်ငြိမ်းစေဘိသကဲ့သို့၊ ပူပန်စိုးရိမ်ခြင်းကို သတိပညာဖြင့်ငြိမ်းစေရာ၏။ ။သတ္တဝါတို့သည် တယောက်ထည်းသာလျှင် ဖွါး၏။ တယောက်ထည်းသာလျှင်သေ၏။ အဆွေအမျိုးဆိုသည်မှာ။လူတို့ခေါ်ဝေါ်သောပညတ်မျှသာဖြစ်၏။ ။သို့ကြောင့် ငိုကြွေးပူဆွေးခြင်းကို တရားဖြင့်ဖြေရ၏ဟု ဆိုပေ၏။

ဘရတလည်းတရားရ၏၊ ။ပြီးမှ နောင်တော် ရာမမင်းအား မင်းအဖြစ်ကိုသိမ်းယူရန်လျှော်၏။ ရာမမင်းကလည်း သီတာနှင့် လက္ခဏတို့ကိုခေါ်သွား၍၊ သင်တို့ မင်းပြုနှင့်ကြလေ။ငါမူကား အဖ၏စကားကို နားထောင်ရာရောက်အောင် တဆဲ့နှစ်နှစ်ပြည့်မှ(နောင်-သုံးနှစ်ကြာမှ)၊လိုက်လာခဲ့အံ့ဟု ဆိုလေ၏။

ညီတော်တို့က ထိုသုံးနှစ်အတွင်း၌ပင် မင်းမပြုလိုဟု ဆိုကြလျှင်။ရာမမင်းက၊ထိုသို့တပြီးကား ငါ၏မြက်ခြေနင်းတို့ကိုယူသွား၍ မင်းအရာ၌ ထားကြလော့ဟုဆို၍ ပေးလိုက်လေ၏။

ခြေနင်းကိုယူသွားကြ၍၊ ရာဇပလ္လင်ထက်၌ တင်ထားပြီးလျှင် တရားဆုံးဖြတ်လေ့ရှိကြ၏။ တရားသဖြင့်ဆုံးဖြတ်သော် ခြေနင်းတို့သည်ငြိမ်စွာနေ၏၊ မတရားဆုံးဖြတ်သော်

ခြေနင်းတို့သည် အချင်းချင်း ခွပ်ကြကုန်၏။ ။ဤသို့လျှင် သုံးနှစ်မင်းပြု၍နေကြလေ၏။

သုံးနှစ်စေ့သော်။ ရာမမင်းသားသည် တိုင်းပြည်သို့ပြန်၍ သီတာဒေဝီကို မိဖုရားကြီးမြှောက်ပြီးလျှင်၊ တရားသဖြင့် မင်းပြုလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

ဒသရထမင်းသည်	....သုဒ္ဓေါဒန	ဖြစ်လာ၏။
မယ်တော်သည်	....မယ်တော်မာယာ	
သီတာဒေဝီသည်	.... ရာဟုလာမယ်တော်	
ဘရတသည်	.... ရှင်အာနန္ဒာ	
လက္ခဏာသည်	.... ရှင်သာရိပုတ္တရာ	
ရာမမင်းသည်	.... ဘုရား	

ကောဒသနိပါတ်။

၂၁၄။ ။သံဝရဇာတ်။ ။၁

သံဝရမင်းသားအကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်။ လုံ့လဝီရိယ လျော့သော ရဟန်းတပါးအား၊ လုံ့လဝီရိယ ရှိအပ်ကြောင်း အောက်ပါ ဇာတ်ကိုဟောတော်မူသည်။

လွန်လေပြီးသောအခါ။ ဗာရာဏသီမင်းတပါး၌ သားတရာရှိရာ။ အငယ်ဆုံးမှာ သံဝရဟုခေါ်၏။ ။မင်းကြီးသည် ထိုသားတချို့တို့ကိုပညာသင်ရန် အမတ်တရာတို့ ထံ၌ အသီးသီးအပ်နှံထား၏။ ။သံဝရ၏ဆရာကား၊ ဘုရားလောင်းဖြစ်၍၊အသိပညာ အမြော်အမြင်နှင့်ပြည့်စုံ၏။

အတတ် တတ်မြောက်သော သားတို့ကို၊မြို့ရွာပေး၍လွှတ်လိုက်လေ၏။ ။သိဝရမင်းသား ပညာတတ်သောအခါ။ ဆရာကမြို့ရွာကိုမယူဘဲ၊ မင်းကြီး၏ခြေရင်း၌သာနေလော့ ဟု အကြံပေး၏။ ။ဤသို့လျှင် သိဝရမင်းသားအား မြို့ရွာ ပေးသောအခါ၊အကျွန်ုပ်သည် အငယ်ဆုံးတည်း။ အကျွန်ုပ် လည်းသွားသည်ရှိသော် ခမည်းတော်၌ လုပ်ကျွေးမည့်သူ မရှိဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့ကြောင့် ခြေရင်းတော်၌သာ နေပါ အံ့ဟု-လျှောက်၍နေလေ၏။

အတန်ကြာသော်။ ဆရာ၏ အကြံပေးချက် အတိုင်း။ ခမည်းတော်ထံမှ ဥယျာဉ်ဟောင်းဘခုကို တောင်းယူ၍။ ထို ဥယျာဉ်မှရသော အသီး-အနှံ-အပွင့်တို့ကို၊ ပြည်၌ အစိုးရ သောသူတို့အား ပေးကမ်းခြင်းကိုပြု၏။

ထိုနောက် ခမည်းတော်ကို ပန်ကြား၍။မြို့တွင်း၌ ထမင်း ရိက္ခာတို့ကို အလစ်အလပ်-အယုတ်အလျော့မရှိပေးပြန်၏။

ဤသို့လျှင် ဆရာ့အကြံအတိုင်း၊ တဆင့်ထက်တဆင့်။ ဆင်၊ မြင်း၊ ဗိုလ်ပါ၊ နိုင်ငံခြားရေး၊ အခွန်တော်ရေးမှစ၍ စီမံ ဆောင်ရွက် သွားလေရာ၊ အဆုံး၌ အလုံးစုံသော တိုင်းရေး- ပြည်မှုတို့သည် သိဝရမင်းသား လက်တွင်းသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ။အတွင်းအပြင် လူအပေါင်းတို့လည်း ချစ်လို နှစ်သက်ခြင်း ရှိကြကုန်၏။

တနေ့သော်၊မင်းကြီးနတ်ရွာစံအံ့ရှိသည့်တွင်။အမတ်တို့ ကမည်သူ့ကို ထီးနန်းပေးရပါအံ့နည်းဟုလျှောက်ကြ၏။ ။ မင်းကြီးကလည်း၊ အလုံးစုံသော သားတို့သည် ထီးနန်းကို ရထိုက်သောသူချည်း ဖြစ်ကြ၏။ သို့သော်လည်း ...းမတ်

ပြည်သူတို့ သဘောနှစ်သက်သူကို ရွေး၍ နန်းတင်ကြလေလော့ဟု မိန့်ဆိုပြီးလျှင် နတ်ရွာစံလေ၏။

မှူးမတ် ပြည်သူတို့လည်း သံဝရမင်းသားကို နန်းတင်ကြလေ၏။ ထိုအခါ-ကျန်သောနောင်တော်ကိုးဆယ့်ကိုးတို့သည်။အငယ်ဆုံးကိုနန်းတင်ရာသလောဟု မကျေနပ်ကြဘဲ လာရောက် ဝိုင်းဝန်းချက်။ နန်းကိုလည်း ပေးမည်လော-စစ်သော်လည်း ပြုမည်လောဟု စေလေ၏။

ထိုအခါ။ သံဝရမင်းသားသည် မိမိဆရာ၏ အကြံပေးချက်အတိုင်း၊ နောင်တော်တို့နှင့် စစ်မထိုးလိုပါ။ အဖေ၏အမွေကို အစုတရာပြု၍ နောင်တော်တို့၏ဝေစုကို ယူကြပါကုန်လော့ဟု ပြန်ကြားလိုက်လေ၏။

နောင်တော်တို့တွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သော ဥပေါသထမင်းသားသည်။ညီတော်တို့၊သံဝရသည် ငါတို့ကို မချခံပေ၊ ငါတို့၏ဝေစုကိုလည်း ပေး၏။ ။ရင်းပြင် အလုံးစုံသော ငါတို့သည် တပြိုင်နက် မင်းပြုနိုင်ကြမည်မဟုတ်။ ။သို့ကြောင့် ညီထွေးသံဝရပင် မင်းပြုပါစေတော့ဟု ဆိုလေ၏။ အားလုံးသော ညီနောင်တို့ကလည်း သဘောတူကြလေ၏။

ထို့နောက်မှ၊ ညီတော်နှင့် တွေ့ဆုံ၍။ ကြံရည်-ဖန်ရည်နှင့်တကွ အမှုအကျင့်တို့ကို ကြားသိရသောအခါ၊ နောင်တော်တို့သည် အတိုင်းထက်အလွန် ညီတော်အား ချစ်ခင်ကြည်ညိုလျက်။ အုပ်ချုပ်ရေး၌ တတ်နိုင်သမျှ ကူညီကြလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

သံဝရမင်းသည် …. …. …. ဝီရိယလျှော့သောရဟန်း
ဥပေါသထသည် .. …… …… ….. ရှင်သာရိပုတ္တရာ
ကြွင်းသောညီနောင်
တို့သည် …. မဟာသာဝက ပကတိသာဝကတို့
သံဝရ၏ ပရိသတ်သည် ….. ……….. ဘုရား၏ပရိသတ်
ဆရာအမတ်သည် …. …… ….. ….. ….. ….. ဘုရား
ဖြစ်လာ၏။

ဥ ါ ဒ သ နိ ပါ တ် ။

၂၁၅။ ။ဘဒ္ဒသာလဇာတ်။ ။၂

အဆွေအမျိုးတို့၏အကျိုးကိုဆောင်သော ရုက္ခစိုးနတ်အကြောင်း။

သာဝတ္ထိပြည်ဝယ်၊ ဝိသာခါဒါယိကာမအိမ်၌ရင်း၊ အနာထပိဏ်သူဌေးအိမ်၌ရင်း၊ ကောသလမင်းကြီး နန်းတော်၌ ရင်း၊ ရဟန်းတော်တို့ကို ဆွမ်းကျွေးလေ့ရှိရာ။ ကောသလ မင်းကြီး၏နန်းတော်၌ကား၊ ရဟန်းတော်တို့နှင့်အကျွမ်းဝင် သောသူ မရှိသဖြင့်၊ရဟန်းတော်တို့သည် နန်းတော်၌မစား လိုဘဲ ဆွမ်းကိုယူခဲ့၍ ဝိသာခါအိမ်၌ သော်ရင်း၊ အနာထ ပိဏ်သူဌေးအိမ်၌ရင်း၊ လာရောက် စားသောက်ကြကုန်၏။

ဤအကြောင်းကို ကောသလမင်းကြီး ကြားသိသော်။ ရဟန်းတို့နှင့် အကျွမ်းဝင်အောင်။ ရဟန်းတို့အမျိုးနှင့်ရင်း၊ သာကီဝင် မျိုးတို့နှင့်ရင်း၊ အမျိုးဆက်ခြင်းငှါ သင့်၏ဟု— သာကီဝင် မင်းမျိုးတို့နေရာ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ တမန် စေလွှတ်၍၊ သါကီဝင်အမျိုးသွီးတယောံကိုတောင်းလေ၏။

ထိုအခါ သာကီဝင်မျိုးတို့သည် မပေးဘဲလည်းမနေဝံ့။ ပေးလျှင်လည်း မိမိတို့အမျိုး ပျက်တော့မည်ဟု။ သာကီဝင် မဟာနာမ်မင်း၏ ကျွန်မကိုစွဲ၍ရသော–ဝါသဘခတ္တိယာကို သာကီဝင်မင်း သမီး အစစ် ဆို၍–ဆက်လိုက် လေ၏။ ကောသလမင်းကြီးလည်း မြတ်နိုးတနာ ချီး မြှောက် ထား လေ၏။

မကြာမီပင် သားတော် တယောက် ဖွါး၍ မိုးတော် မဟာနာမ်မင်းကြီးထံ အမည်တောင်းရန် အမတ်တယောက် ကိုစေလိုက်၏။ ထိုအမတ်ကား-အတန်ငယ်နားလေး၏။

မိုးတော် မဟာနာမ် မင်းကြီးလည်း။ အမည်တောင်း သည်ကို ကြားသော်။ ဝါသဘခတ္တိယာသည် သားမဖွါးမီ ကပင် လူအပေါင်းတို့ကို လွှမ်းမိုးနိုင်၏။ယခု သားဖွါးပြီးမှ သော်ကား၊အလွန်လျှင် မင်းနှင့် အကျွမ်းဝင်သည်ဖြစ်လတ္တံ့ ဟု ဆိုသည်တွင်။(အကျွမ်းဝင်)ဆိုသော စကားကို၊ မာဂဓ ဘာသာဖြင့်၊(ဝလ္လဘ)ဟုဆိုသည်ကို၊နားလေးသောအမတ် က(ဝိဋဋူဘ)ဟုကြား၍။ဤကား-အမည်ပင်တည်း ဟုထင် မှတ်လျက် ပြန်ကြားလျှောက်လေလျှင်။ထိုဝါသဘခတ္တိယာ ၏သားကို၊ဝိဋဋူဘဟု အမည်ပေးလေ၏။

ဆဲ့ခြောက်နှစ် အရွယ်သို့ ရောက်သော်။ မိုးတော် မဟာနာမ်မင်းကြီးကို ဖူးမြင်လိုကြောင်း မယ်တော်ထံ၌ အခွင့်တောင်းရာ၊ အကြိမ်ကြိမ် တားမြစ်သော်လည်းမရ။ နောက်ဆုံး၌အခွင့်ပေးရလေ၏။

ဝိဋဋူဘမသွားမီ၊ မယ်တော်သည် မဟာနာမ်မင်းထံ သို့။ အကျွန်ုပ်သည် ဤအရပ်၌ချမ်းသာစွာနေရပါ၏။မပျက်

ပါစေလင့်ဟု-စာနှင့်စေ၏။ ။ဝိဋူဍူဘလည်း။ အခြံအရံနှင့် တကွ ကပိလဝတ်ပြည်သို့သွားလေ၏။

သာကီဝင်မင်းတို့လည်း၊ ဝိဋူဍူဘကိုရှိခိုးလိုသည်ဖြစ်၍၊ ဝိဋူဍူဘအောက်ငယ်သော မင်းသား မင်းမြေးတို့ကို တောရွာသို့ပို့ထားကြကုန်၏။

ဝိဋူဍူဘရောက်သော်။ စည်းဝေးရာအရပ်၌၊ ဤကား သင့်အဖိုးတည်း။ ဤကားသင့်ဦးရီးတည်း၊စသည်ဖြင့်။ ကြီးကုန်သောမင်းတို့ကိုသာပြ၍ ။ဝိဋူဍူဘလည်း ရှိခိုးလျက်—ရှိခိုးလျက် သွား၏။ ။မိမိကိုရှိခိုးသော မင်းသားတို့ကို မမြင်၍မေးသော်၊ ချစ်သား။သင်၏ညီ,တူ, စသည်တို့သည် အကြောင်းတစုံတရာကြောင့် တောရွာဇနပုဒ်သို့ သွားနေကြ၏ဟု ဆိုကြကုန်၏။

ဝိဋူဍူဘလည်းကျေနပ်နှစ်သက်လျက်၊ နှစ်ရက်သုံးရက် ကြာသော်၊လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတို့ကိုယူခါထွက်ခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ။ ကျွန်မတယောက်သည်။ ဝိဋူဍူဘထိုင်သွားသောနေရာတည်းဟုဆဲရေးလျက် နို့ရည်ဖြင့်ဆေးလေ၏။

ထိုခဏ၌ မင်းချင်းယောကျ်ားတယောက်သည်။ လက်နက်မေ့ရစ်သဖြင့် ယူရန်ပြန်လာသည်နှင့်ကြုံ၍ ထိုဆဲရေးသံကိုကြား၍-မေးမြန်းသော်ဝိဋူဍူဘအမိဝါသဘခတ္တိယာသည်၊ကျွန်မဝမ်း၌ဖြစ်သော၊ မဟာနာမ်မင်းကြီး၏ သမီးတည်းဟုသို၏။ ။ထိုမင်းချင်းကစ၍၊ မကြာမီပင်လူအများတို့သိလေသည်နှင့်၊ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်သွားလေ၏။

ဝိဋူဍူဘကြားသော်။ ငါထိုင်သောနေရာကို သာကီဝင်တို့သည် နို့ရည်ဖြင့်ဆေးနှင့်စေဦး။ ငါမင်းဖြစ်သောအခါမှ

သာကီဝင်တို့၏ လည်ချောင်းသွေးဖြင့်၊ ထိုငါထိုင်သော နေရာကို ဆေးအံ့ဟု စိတ်ထား၍ပြန်ခဲ့၏။

ထိုအကြောင်းကိုကောသလမင်းကြီးကြားသော်၊သာကီဝင်တို့အား အမျက်ထွက်သဖြင့်။ ဝါသဘခတ္တိယာနှင့် ဝိဋုဋ္ဋဘတို့အား ပေးထားသော အဆောင်အယောင်တို့ကို နှုတ်၍၊ ကျွန်မှုလောက်ဖြင့်သာ ထားလေ၏။

နှစ်ရက်သုံးရက်လွန်သော်၊ ကောသလမင်းကြီးသည်။ မြတ်စွာဘုရားအား။အရှင်ဘုရား—အရှင်ဘုရား၏ဆွေတော်မျိုးတော်တို့သည် အကျွန်ုပ်အား ကျွန်မ၏သမီးကို လှည့်ဖြား၍ပေး၏။ယခုသိရသဖြင့်၊ သားအမိနှစ်ဦးလုံးကို ကျွန်မှုလောက်ဖြင့်သာ ထားပါသည်ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားကလည်း မြတ်သောမင်းကြီး၊သာကီဝင်တို့သည် မသင့်သောအမှုကိုပြု၏။ ။သို့ရာတွင်။ ကျွန်မသမီးပင်ဖြစ်သော်လည်း။ အဖမှာနာမ်မင်းကြီးမှာအမျိုးမြတ်ဖြစ်၏။ တဖန်ဝါသဘခတ္တိယာသည်။ရေမြေကိုအစိုးရသော အသင်မင်းကြီး နန်းတော်၌ ဘိသိက်သွန်းခြင်းကို ခံရ၏။ သားတော်ဝိဋုဋ္ဋဘသည်လည်း၊အသင်မင်းကြီးကိုစွဲ၍ရ၏။အမိအမျိုးဖြင့် အဘယ်မှုအံ့နည်း။ အဖအမျိုးသာ ပဓါနလိုရင်းတည်း။ ။သို့ကြောင့်၊ ယုတ်ကျသည်ဟုမမှတ်ရာ။ရှေးပညာရှိတို့သည်ဆင်းရဲလှစွာသော ထင်းခွေးမအား မိဖုရားကြီး အရာကိုပေးဖူး၏။ ထိုထင်းခွေမ၏ဝမ်း၌ဖြစ်သောသားအား၊ တဆဲ့နှစ်ယူဇနာရှိသောဗာရာဏသီပြည်၏ မင်းအဖြစ်ကိုပေး၍၊ ကဋ္ဌဝါဟနမင်းဟု ကျော်စောဖူး၏ဟု၊ ကဋ္ဌဝါဟနဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

ကောသလ မင်းကြီးလည်း။ အဖမျိုးသာ ပဓါန ဖြစ်ကြောင်းကြားသိရသော်၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိ၍၊ သားအမိတို့အား ပကတိအတိုင်းချီးမြှောက်ပြန်၏။

စစ်သူကြီးဗန္ဓုလအကြောင်း။

ကောသလမင်းကြီး၏ စစ်သူကြီးဖြစ်သောမဟာဗန္ဓုလသည်။ မလ္လိကာခည်သော မိမိခယားကို။သင်သည်-မြင့်၏။ သင့်မိဘအိမ်သို့သွားလေတော့ဟုကုသိနာရုံပြည်သို့သွတ်၏။ မလ္လိကာလည်း မြတ်စွာဘုရားအားဖူးမြင်ပြီးမှ သွားအံ့ဟုဝင်ရောက်ဖူးမြင်—အကြောင်းမျိုးကိုလျှောက်သော်။ မြတ်စွာဘုရားက၊သားမရသောကြောင့် သွားမည်ဖြစ်သျှင်၊ မသွားလင့်တော့ပြန်လေတော့ဟုမိန့်တော်မူ၏။

မလ္လိကာလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့်ပြန်ခဲ့၍၊ မကြာမီပင် သန္ဓေတည်လေရာ။ဝေသာလီပြည် လိစ္ဆဝီမင်းတို့၏ ဘိသိက်သွန်းရာ ဖြစ်သော မင်္ဂလာရေကန်တွင်း၌ ရေချိုးလိုသော ချင်ခြင်းဖြစ်ပေါ်လာသေ၏။

ထိုအခါ၊ဗန္ဓုလသည် ဗိုလ်ဘဲတသောင်နိုင်ခသာလေးကိုယူ၍။မိဖုရားနှင့်တကွ ရထားဖြင့် ဝေသာလီပြည်သို့ဝင်၏။

ထိုအခါကောသလမင်းနှင့်ရင်း ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးနှင့်ရင်း တဆရာတည်း အဘတ်သင်ဖက် ဖြစ်သော မဟာလိခည်သောလိစ္ဆဝီမင်းသည်။ မျက်စေ့မမြင်သည်ဖြစ်၍၊ လိစ္ဆဝီမင်းတို့အား အကျိုးအကြောင်းဆုံးမလျက်၊ မြို့တံခါး၌နေ၏။ ။ထိုမဟာလိသည်။ ဗန္ဓုလရထား၏တံခါး၌ထိခိုက်

သံကိုကြားလျှင်။ ဤရထားသံကား ဗန္ဓုလ၏ရထားသံ တည်း။ယနေ့လိစ္ဆဝီမင်းတို့ ဘေးဖြစ်လတ္တံ့ဟုဆို၏။

အဆိုပါ ရေကန်၏အတွင်းအပ၌ အစောင့်အရှောက်လုံ ခြုံစွာထား၍၊ ရေကန်ထက်၌သံကွန်ယက်ကိုကြက်ထား၏။ ငှက်မျှသော်လည်း မဝင်နိုင်ကုန်။

ဗန္ဓုလသည် ရထားမှဆင်း၍၊အစောင့်အရှောက်တို့အား သန်လျက်ဖြင့် ပုတ်ခတ်လျက် ပြေးစေပြီးမှ။ သံကွန်ယက် ကိုဖြတ်၍။ နှစ်ယောက်လုံးသောက်ချိုးပြီးနောက်။ လာလမ်း ဖြင့်ပြန်ခဲ့ကြ၏

ထိုအကြောင်းကိုလိစ္ဆဝီမင်းတို့ကြားသော်။အမျက်ပြင်း စွာ ထွက်ကြလျက်။ရထားငါးရာကိုစီး၍ ဗန္ဓုလကိုဖမ်းရန် လိုက်ကြကုန်၏။ ။ထိုအခါ၊မဟာလိက၊ အသင်တို့မလိုက် ကြလင့်။လိုက်လျှင်အသင်တို့မှချုပျက်စီးလတ္တံ့ဟုဆို၏။ လိစ္ဆဝီမင်းတို့လည်းမနာယူဘဲ လိုက်အံ့ဟုသာဆို၏။

ထိုအခါမဟာလိက။ထိုသို့တပြီးကား၊ ရထားလှည်းဘီး သည်ပုံတောင်းတိုင်အောင်မြေ၌နစ်သောအရာကိုမြင်သော် ပြန်ခဲ့ကြလော့။ ။ထိုအရပ်မှ မပြန်လိုသော်၊ရှေ့မှမိုးကြိုး သံကဲ့သို့သော အသံကိုကြားလျှင် ပြန်ခဲ့ကြလော့။ ။ထိုအ ရပ်မှမပြန်ခဲ့သည်ရှိသော်။သင်တို့၏ ရထားဦးတို့၌အပေါက် ကိုမြင်သော် ပြန်ခဲ့ကြကုန်။ရှေ့သို့တိုး၍ မလိုက်ကြလေလင့် ဟုဆိုလေ၏။

လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည်ကား၊ မဟာလိစကားကို မယူဘဲ၊ လိုက်လာကြသည်ကို၊မလ္လိကာမြင်၍ ဗန္ဓုလအားကြား၏။ ဗန္ဓုလကလည်း၊ရထားအပေါင်းတို့သည်။တတန်းတည်းနေ

၍၊ တစီးတည်းကဲ့သို့ထင်သောအခါ။ငါ့အားကြားလော့ဟု မှာထား၏။

မကြာမီပင်၊တစီးတည်းကဲ့သို့ ထင်သည်ကို၊ ကြားပြော၍သိရလျှင်၊ ဗန္ဓုလသည် ရထားထက်၌ရပ်လျက်၊လေးကို တင်လေသော်။ရထားဘီးသည် ပုံတောင်းတိုင်အောင် မြေသို့ဝင်၏။ ။လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည်။ ထိုနစ်ရာကို မြင်သော်လည်း မပြန်ကြကုန်။

အတန်ငယ်သွားကြ၍၊ ဗန္ဓုလ၏ မိုးကြိုးသံကဲ့သို့သော လေးညို့ကို ဖြန့်သောအသံကို၊ လိစ္ဆဝီမင်းတို့ ကြားသော အခါ၌လည်း မပြန်ကြကုန်။

ထိုအခါဗန္ဓုလသည်၊ရထါးပေါ်မှနေလျက်၊လိစ္ဆဝီမင်းတို့၏ရထားများသည်၊တစီးထည်းကဲ့သို့ ထင်သောအခါ၌၊ မြှားတစင်းဖြင့်ပစ်ရာ၊ထိုမြှားသည်ရထါးငါးရာတို့၏ရထါးဦးတို့ကိုဖေါက်၍ လိစ္ဆဝီမင်းငါးရာတို့၏ ပျဉ်ဝတ်ချပ်တန်ဆာ့ပွဲရာအရပ်တို့၌ ဖေါက်ထွင်းပြီးမှမြေသို့ဝင်လေ၏။

လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည်ကား။ မိမိတို့အား မြှားဖေါက်ထွင်းသွားသည်ကို မသိကြဘဲ။ ဟယ်-လူပျက်၊ ရပ်လော့ဟုဆို၍ လိုက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါဗန္ဓုလက။မိမိ၏ရထားကိုရပ်၍၊သင်တို့သေကုန်ပြီ။သူသေတို့နှင့်ငါစစ်မထိုးလိုဟုဆို၏။ ။အသို့လျှင် ငါတို့ သူသေဖြစ်နိုင်အံ့နည်း။ ။မယုံလျှင် သင်တို့သည် နောက်ဆုံးလူ၏ချပ်ဝတ်တန်ဆာကိုဖြေ၍ကြည့်လော့ဟုဆို၏။ ။ဆိုတိုင်းဖြေသည်နှင့်တပြိုင်နက်၊ထိုသူသေ၍လည်းလေ၏။

ထိုအခါမှ ဗန္ဓုလက။ သင်တို့လည်း ဤအတူ သေကုန်

သည်သာတည်း။သင်တို့အိမ်များသို့ ပြန်သွားကြပြီးလျှင်၊စိတ်
ရင်မှာထားဖွယ်တို့ကိုမှာထား၍။သားမယားတို့ကိုဆုံးမပြီး
မှ ပျဉ်ချပ်ဝတ်တန်ဆာတို့ကို ဖြေကြလေကုန်ဟုဆိုလိုက်၏။
လိစ္ဆဝီမင်းတို့လည်း။ ဗန္ဓုလ ဆိုတိုင်း ပြုပြီးနောက်၊
အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်ကြလေ၏။ ။ဗန္ဓုလနှင့်မလ္လိကာ
တို့လည်း။သာဝတ္ထိပြည်သို့ကောင်းစွာပြန်ရောက်ကြလေ၏။
ထိုမလ္လိကာမိဖုရားသည်။ သားနှစ်ယောက်စီ၊ တဆဲ့
ခြောက်ကြိမ်ဖွါးသဖြင့်။ သားသုံးဆဲ့နှစ်ယောက် ရလေ၏။
ထိုသားတို့သည်။ ပညာတတ်မြော် ရဲရင့်လျက်။တယောက်
တယောက်မှာ အခြံအရံတထောင်စီရှိ၏။ ဗန္ဓုလသည်။
ထိုသားတို့နှင့် မင်းထံသို့သွားရောက် ခစားလေ့ရှိရာ။ ထို
အခြံအရံတို့ဖြင့်သာလျှင်၊မင်းရင်ပြင်၌ပြည့်နှက်ရှိလေ၏။

တနေ့သော်၊ကောက်ကျစ်သော တရားသူကြီးတယော်
သည်။တရားမမှန်ဆုံးဖြတ်သဖြင့်။တရားရှုံးက ငိုကြွေးလျက်
ဗန္ဓုလအားလျှော်ကြား၏။ဗန္ဓုလက၊ထိုတရားကို တဖန်မှန်
ကန်အောင်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်နှင့် လူအပေါင်းတို့ ကောင်း
ကြီးပေးသံကို မင်းကြား၍။မေးမြန်း-သိရသော်။ ထိုတရား
သူကြီးကိုပယ်၍၊ဗန္ဓုလကိုတရားသူကြီးခန့်အပ်လေ၏။
ထိုတရားသူကြီးဟောင်းသည်။ဗန္ဓုလအားအညှိုးထား
၍။ ဗန္ဓုလသည် မင်းအဖြစ်ကို ကြံစည်လျက် ရှိပါသည်
ဟု။ ကောသလမင်းထံ၌ကုံးချောလေ၏။ ။အဖန်ဖန်ရှိလတ်
သော်၊ မင်းကြီးယုံကြည်သည်နှင့် ဥပါယ်တမည်ဖြင့် သတ်
အံ့ဟု။ ။မင်းစေခိုးသူတို့ကို မြို့စွန်၌တိုက်ခိုက်စေ၍။ဗန္ဓုလ
လာသောအခါ ပြေးကြလေကုန်ဟုမှာထားပြီးလျှင်။ဗန္ဓုလ

ကို သားတို့နှင့်တကွ သွားရောက် မြှုပ်ဖျက်ရန်လွှတ်လိုက်၏။ ရဲရင့်သန်မာသူ၊ သူခဲကောင်းများစွာတို့ကိုလည်း။ ဗန္ဓုလ နှင့်တကွ သားတို့ကို လမ်းတွင် သတ်ဖြတ်ပစ်ရန် စကား ထည့်၍။ ဗန္ဓုလနှင့်တကွပင် ထည့်လိုက်လေ၏။

မင်းကြီးစီမံသည့်အတိုင်းအထမြောက်သည်နှင့်။ဗန္ဓုလ နှင့်တကွ သားသုံးဆဲ့နှစ်ယောက်တို့ သေကျေချက်စီးကြ လေ၏။

ထိုနေ့တွင်၊မလ္လိကာသည်။ ရဟန်းငါးရာနှင့်တကွ အဂ္ဂ သာဝကနှစ်ပါးတို့ကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေးနေစဉ်။ ထိုသို့လင်နှင့် သားတို့ သေကျေကြောင်း စာရောက်လာ၏။ ။မလ္လိကာ လည်း။ ထိုစာကိုဖတ်ကြည့်၍ အကြောင်းအရာကို သိသော် လည်း။တစုံတရာပူပန်ခြင်းကိုမပြ။မည်သူ့အါးမျှလည်း၊ထို အကြောင်းနှင့်စပ်၍တစုံတရာမပြောဆိုဘဲ၊စာကိုခါးပိုက်၌ ထည့်ထား၍၊ ဆွမ်းကျွေးမြဲ လုပ်ကျွေးနေလေ၏။

ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပြီးနေခံ။ ထောပတ်အိုးတို့ကို အစေခံတို့ သည်ဆောင်ယူခဲ့ရာ။မထေရ်တို့ရှေ့၌ထောပတ်အိုးတို့ ကျ၍ ကွဲကုန်၏။ ။ထိုအခါ။ ရှင်သာရိပုတ္တရာက။ ဒါယကာမ၊ ကွဲပြုတတ်သောသဘောသည် ကွဲပြီတတ်၏။ မစိုးရိမ်လင့် ဟုမိန့်တော်မူ၏။ ။ထိုအခါ၊မလ္လိကာသည်။ ခါးပိုက်မှစာကို ထုတ်ပြပြီးလျှင်။ သုံးဆိုပ်နှစ်ယောံသော သားတို့နှင့်တကွ ချစ်လင်၏ဦးခေါင်းတို့ပြတ်လေကုန်ပြီဟု ဤစာဖြင့်ကြားသိ လျက်လည်း၊ တစုံတရာစိုးရိမ်ခြင်းမဖြစ်ပါ။ ထောပတ်အိုး ကွဲရုံမျှဖြင့် အသို့လျှင် စိုးရိမ်ပူပါအံ့နည်းဟု လျှောက်ပေ၏။

ရဟန်းတို့ကျောင်းတော်သို့ပြန်ကြွပြီးနောက်။ မဠ္ဌကာ သည်။ သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်ကုန်သော ချွေးမတို့ကို ခေါ်၍။ သင်တို့၏လင်တို့သည်။ မိမိတို့၏ရှေ့ဇာတ်အကျိုးကို ရကြကုန် ၏။ သင်တို့မစိုးရိမ်ကြလင့်။မင်း၏အပေါ်၌လည်း ပြစ်မှားသောစိတ်မထားကြလင့်ဟု ဆုံးမ၏။

ထိုစကားကို မင်းချင်းတို့မှတဆင့် မင်းကြီး ကြားသော် ထိတ်လန့်လျက်။ မဠ္ဌကာ၏အိမ်သို့သွားရောက်၊ မဠ္ဌကာ ကိုရင်း၊ ချွေးမတို့ကိုရင်း၊ တောင်းပန် သည်းခံစေပြီးလျှင်။ မဠ္ဌကာအား ဆုပေး၏။မဠ္ဌကာကား၊မိမိနှင့်တကွချွေးမတို့ ကိုပါ။မိဘအိမ်သို့ပြန်ရောံနေထိုင်ရန် ခွင့်တောင်း၍ရလျှင်။ မဠ္ဌကာသည်။ကုသိနာရုံပြည်သို့ ပြန်ရောံနေထိုင်လေ၏။

နောက်အခါ။ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ကုသိနာရုံပြည်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု၍။ အလောင်းတော်ကို ဥယျာဉ်မှ မြို့ပြင်သို့ ထုတ်ရန် မြို့ကိုလှည့်၍ ဆောင်ယူရာ။ ။မဠ္ဌကာသည်။ မိမိ၏လင် သေဆုံးသည်မှ စ၍ မဝတ်ဆင်ဘဲ ထားသော ဝိသာခါ၏တန်ဆာနှင့် တူသော မဟာလ္လတာ တန်ဆာကို။ နံ့သာရေဖြင့် ဆေးပြီးသော်။အလောင်းတော်ကိုဦးခေါင်းမှ စ၍ ပဝါးတိုင်အောင် ငုပ်၍ ပူဇော်လေ၏။

ရွှေအဆင်းနှင့်တူသောကိုယ်တော်ဝယ်။ရတနာခုနှစ်ပါး တို့ဖြင့် စီခံအပ်သောတန်ဆာကို ဆင်လတ်သော်။ အလွန် သျောက်ပတ် တင့်တယ်ခြင်းသည်ဖြစ်၏။ မဠ္ဌကာလည်း၊ အလွန် ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးလျက်။ ဤကောင်းမှုကြောင့် ဘဝတိုင်းဝယ် တန်ဆာ မဆင်ဘဲ တင့်တယ်ရပါလို၏ဟု ဆုတောင်းလေ၏။

ကောသလမင်းသည်။ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီး၏တူဖြစ်သော ဒီဃကာရာယနအား၊ စစ်သူကြီးအရာကို ဆက်လက်ပေး၏။ ဒီဃကာရာယနကား။ ဤမင်း သည် ငါ၏ ဦးရီးကို သတ်လေသည်ဟု၊ မင်းအား သတ်ခွင့်ကိုရှာလျက်နေ၏။

ကောသလ မင်း ကြီး သည်။ အပြစ် မရှိသော ဗန္ဓုလ စစ်သူကြီးကို သတ်ပြီးသည့်နောက်မှစ၍ နောင်တရလျက်၊ စိတ် ချမ်း သာ ခြင်း မရှိ။ မင်း စည်း စိမ် ကို မခံစား နိုင်ဘဲ သာကီဝင် မင်း မျိုး တို့ ၏ ဝေဠု မည် သော နိဂုံးကို မှီ၍ သီတင်းသုံးနေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားထံသို့၊အခြံအရံ နှင့် သွားရောက်လေ၏။

ကျောင်းတော်နှင့် မနီးမဝေးသို့ ရောက်သော် တပ်ချ၍။ မင်းမြောက်တန်ဆာတို့ကို၊ ထို ဒီဃကာရာယနအား ပေး အပ်ထားပြီးလျှင်။မင်းကြီးတပါးတည်း ဂန္ဓကုဋိတိုက်တော် သို့ဝင်လေ၏။

ထိုသို့ ဝင်နေစဉ်၊စစ်သူကြီးသည် မင်းမြောက်တန်ဆာ တို့ကို သားတော် ဝိဋူဘအား ပေး၍ မင်းပြုစေပြီးလျှင်။ မင်းကြီး၏မြင်းတော်နှင့် အလုပ်အကျွေး တယောက်ကိုသာ ထားခဲ့၍၊ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ပြန်သွားကြလေ၏။

ကောသလမင်းကြီးသည်။မြတ်စွာဘုရားထံမှ ထွက်လာ ခဲ့၍ အကြောင်းမျိုးစုံကိုသိရသော်၊ငါ၏တူတော် - ရာဇဂြိုဟ် ပြည်ဘုရင် အဇာတသတ်ကိုခေါ်လာ၍ ဝိဋူဘကိုဖမ်းအံ့ ဟု ကြံပြီးလျှင်၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့သွားခဲ့၏၊

အချိန်မဲ့တွင်ရောက်၍၊မြို့တံခါးပိတ်နှင့်သည်နှင့်၊ မြို့တွင်း သို့မဝင်နိုင်ဘဲ၊ တခုသောဇရပ်တွင်အိပ်ရလေ၏။ ။ထိုအ

ခါ။လေပူနေပူတို့ကြောင့် အလွန်ပင်ပန်းသည်ဖြစ်၍။ထိုညဉ့်
ထိုစရပ်၌ပင် သေလေ၏။

အဇာတသတ်မင်းကြီးသိသော်။လာရောံ၍ကောင်းစွါ
သင်္ဂြိုဟ်လေသတည်း။

ဝိဋူဋဘသည် မင်းအဖြစ်ကို ရလျှင်၊ သာကီဝင်တို့
အပေါ်၌စွဲမှတ်ထားသောရန်ငြိုးကိုသတိရ၍။အလုံးစုံသော
သာကီဝင်တို့ကို သတ်အံ့ဟု များစွာသော စစ်သည်ဗိုလ်ပါ
နှင့်ထွက်လေ၏။

ထိုအခါ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဆွေတော် မျိုးတော်တို့
ပျက်စီးအံ့ သည်ကို မြင်တော်မူ၍၊ ဝိဋူဋဘ လာရာ လမ်း
အနီး။အရိပ်ပါးသောသစ်ပင်၊အရိပ်ထူဧးသောသစ်ပင်-နှစ်
ပင်ရှိရာ။အရိပ်ပါးသောသစ်ပင်အောက်၌နေတော်မူလင့်၏။

ဝိဋူဋဘ မြင်သော်။ ချဉ်းကပ်၍ အရှင်ဘုရား၊ အဘယ့်
ကြောင့် ဧးသောသစ်ပင်ရိပ်၌ မနေမူ၍၊ ပါးသော ပူသော
သစ်ပင်ရိပ်တွင် နေတော်မူပါသနည်းဟု လျှောက်၏။ ။မြတ်
သောမင်းကြီး၊ ဆွေမျိုးတို့၏အရိပ်သည်အလွန်ဧးချမ်းပေ
၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ။ဝိဋူဋဘလည်း၊ ဆွေတော်မျိုး
တော်တို့ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ ကြွလာတော်မူကြောင်း
ကို သိရှိသည်နှင့် ပြန်သွားလေ၏။

ကာလအတန်ငယ်စီခြား၍။ ဒုတိယ၊တတိယ၊သုံးကြိမ်
မြောက်၊ ဤသို့လာပြန်ခဲ့၍။ လေးကြိမ်မြောက် ထွက်သော
အခါ၌ကား၊မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဆွေတော်မျိုးတော်-သာ
ကီဝင်တို့၏ ရှေးကံကို ဆင်ခြင်သော်။ မြစ်၌ အဆိပ်ခတ်၍
သတ္တဝါတို့အား သေစေဖူးသောကံကို၊ တားမြစ် ခြင်းငှါ

မတတ်နိုင်သောအဖြစ်ကို မြင်တော်မူ၍။ ထိုလေးကြိမ်မြေခံ ၌ကား၊ လျစ်လျူရှု၍ နေတော်မူရလေ၏။

ဝိဓုရျူဘာသည်လည်း။ သာကီဝင်တို့ကို နှိပ်စက်မှုမကျန် အလုံးစုံ အကုန်သတ်၍၊ လည်ချောင်း သွေးဖြင့်၊ ယခင်က နေရာပျဉ်ကို ဆေး၍ပြန်ခဲ့၏။

မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဆွေတော် မျိုးတော်တို့ အတွက် အစီးအပွါးကို ကျိုးစား ပြုတော် မူကြောင်း၊ ရဟန်းတို့ ဘောင်၌စကားဖြစ်ကြရာ။ ရှေးကလည်း ပြုတော် မူ ဘူး ကြောင်း၊ အောက်ပါဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

လွန်လေပြီးသောအခါ၊ ဗာရာဏသီ မင်းတပါးသည်။ တိုင်တလုံးတည်းသာရှိသောတပင်တိုင်နန်းပြာသာဒ်ဆောက် လို၍သစ်ရှာစေရာ။အဆင်မသင့်နိုင်သည့်နှင့်။ ဥယျာဉ်တော် ရှိ အလွန်ကြီးမားတင့်တယ်၍လူတို့ပူဇော်မြတ်နိုးအပ်သော အင်ကြင်းပင်ကြီးတပင်ကို ချတ်ယူရန်အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ထိုအခါ၊ အင်ကြင်းပင်စောင့်နတ်သည်။ ဤသစ်ပင်ကို ချတ်ယူကြသော် ငါ၏အသက်လည်း ပျက်စီးရလတ္တံ့။ထိုမှ တပါးလည်း။ဤသစ်ပင်ကိုမှီ၍ တည်သောသစ်ပင်ငယ်တို့ ၌လည်း။ ငါ၏အဆွေအမျိုးနတ်တို့သည်နေကုန်၏။ သစ်ပင် ကြီး ပျက်လျှင်၊ သစ်ပင်ငယ်တို့လည်း ပျက်ကုန်လတ္တံ့၊ ထို အခါ၊ ငါ၏ဆွေမျိုးတို့လည်းပျက်စီးကုန်လတ္တံ့။ သို့ကြောင့် ငါသည် ဆွေမျိုးတို့၏ အသက်ပေးအံ့ဟု—

ညဉ့်အခါ၊မင်းကြီး၏တိုက်ခန်းသို့လာရောက်၍။မိမိ၏ဗိမာန် ဖြစ်သောအင်ကြင်းပင်ကြီးကို မချတ်ယူရန် ဆိုလာလေ၏။

ထိုအခါ မင်းကြီးက။အရှင်နတ်မင်း၊ ဗိမာန်အတွက်မစိုးရိမ်ပါလင့်။ထိုအင်ကြင်းပင်ဖြင့်ဆောက်အစ်သော်ပြသာဒ်ပြီးသောအခါ၊အရှင်နတ်မင်းလာရောက်နေပါလော့ဟုဆို၏။

အရှင်မင်းကြီး။ ထိုသို့ကားမဟုတ်. သစ်ပင်နှင့် ငါ၏အသက်သည် တဆက်တည်းဖြစ်၏။ သစ်ပင်ကို ခုတ်ယူသော်၊ ငါသေရမည်အမှန်တည်း။ ။သို့ရာတွင် အကယ်၍ ခုတ်ယူမည်ပင်ဖြစ်က။အရင်းကတခါတည်းမဖြတ်လှည်းပါလင့်၊ဖြတ်လှည်းလျှင်အနီးအနားရှိ သစ်ပင်ငယ်တို့အပေါ်သို့ ကျရောက်သဖြင့်၊ သစ်ပင်ငယ်တို့ ပျက်စီးလတ္တံ့။ထိုအခါ၊ ထိုသစ်ပင်ငယ်တို့၌နေသော ငါ၏ဆွေမျိုးတို့လည်း ပျက်စီးကြပါလတ္တံ့။ ။သို့ပါသောကြောင့်၊ အထက်အဖျားက စ၍ အဖျားတပိုင်း၊ အလယ်တပိုင်း ဖြတ်ပြီးမှ၊ အရင်းပိုင်းကို ဖြတ်လှည်းပါလော့ဟု ဆိုလေ၏။

မင်းကြီးလည်း၊ဤနတ်မင်းကား။ မိမိ၏အဆွေအမျိုးတို့အကျိုးကိုကြည့်ပေ၏။ဤသူတော်ကောင်းနတ်မင်း၏ ဗိမာန်ကို ငါမဖျက်ဆီးထိုက်ပေဟု။ နတ်မင်းကို သတ်သာရာရစေ၍။ အင်ကြင်းပင် ကြီးကို မခုတ် ဖြတ်ရန်၊ အမိန့် ထပ်မံထုတ်လေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

မင်းသည် .... ရှင်အာနန္ဒာ	ဖြစ်လေ၏။	
နတ်မင်း၏အဆွေအမျိုးတို့သည်.......ဘုရား၏ပရိသတ်		
ဘဒ္ဒသာလမည်သော		
အင်ကြင်းပင်စောင့်နတ်သည် .... ဘုရား		

—◆ ၀ ◆—

ဥါသနိပါတ်။

၁၂၆။ ။သမုဒ္ဒဝါဏိဇဇာတ်။ ။၃

(သမုဒ္ဒရာ=သမုဒ္ဒရာ။ဝါဏိဇ=ကုန်သည်။)

လာဘ်လာဘကိုငဲ့၍ ပျက်စီးရခြင်းအကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်။ ဒေဝဒတ်သည် လာဘ်လာဘကို ငဲ့၍ ဘေးဖြစ်ရခြင်း အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အောက်ပါဇာတ်ကိုဟောတော်မူသည်။

ရှေးသောအခါ၊ ဗာရာဏသီပြည်မှ မနီးမဝေး အရပ်၌ နေကြသောလက်သမားအဆွေအမျိုးတထောင်ခန့်တို့သည် ကြွေးပူသည်နှင့် အရပ်တပါးသို့ လှေဖြင့် ထွက်သွားကြရာ၊ သမုဒ္ဒရာအတွင်း အသီး- အနှံ- စပါးဆန် ပေါ သော ကျွန်းငယ်တခုသို့ ရောက်သွားကြလေ၏။

ထိုကျွန်းသို့၊ရှေးမဆွက ရောက်နှင့်သော၊ သဘော်ပျက်သော ယောကျ်ားတယောက်ထံမှ၊ ထိုကျွန်း၌ အစားအစာ ပေါကြောင်း၊ဘေးအန္တရာယ်မရှိကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ထိုကျွန်းကို ဘီလူး စောင့်ကြောင်း၊ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်တို့ကို ဘီလူး တို့သည် စက်ဆုပ်ကြသည် ဖြစ်၍၊ ကျင်ကြီး-ကျင်ငယ်တို့ကို သဲတွင်းယက်၍ ဖုံးလွှမ်းကြရမည် အကြောင်းများကို ကြားသိရလေ၏။

ထိုတထောင်သောအမျိုး၌ ငါးရာစီဖြစ်သော အမျိုးတို့၏ အကြီးအမှူး နှစ်ယောက် ရှိသည်အနက်။ တယောက်ကား မိုက်၏။အရသာ၌တပ်မက်၏။တယောက်ကား လိမ္မာ၏။

အရသာ၌ မတပ်မက်။ ၊အာတန်ကြသော ကြံရည်ကို သောအရက်ပြု၍ သောက်စား-မူးယစ်-သိ-က-ကြပြီးလျှင်၊ ကျင်ကြီး-ကျင်ငယ်တို့ကိုမဖုံးလွှမ်းဘဲ ထားကြကုန်၏။

ထိုအခါ၊ နတ်ဘိုသည် အမျက်ထွက်သဖြင့်။ နေ့ခံ-၁၅ ရက်အရေခံဘွင် သမုဒ္ဒရာရေကိုတက်စေ၍၊ အလုံးစုံသော သူတို့ကိုသေစေလျက်၊ ကျွန်းဆေးအံ့ဟုဆုံးဖြတ်ကြကုန်၏။

ထိုနတ်တို့တွင်၊ တရားစောင့်သော နတ်တပါးသည် ထိုသူဘို့ကို မပျက်စီးစေလို၍။ ထိုသူတို့ထံသို့ လာရောက်– ဘေးဖြစ်မည့်အကြောင်း အလုံးစုံကို ပြောပြ၍။ ၁၅–ရက် မတိုင်မီတွင် ပြေးကြရန် နှိုးဆော်လေ၏။

ထိုနောက် ကြမ်းကြုတ်သောနတ်တပါးသည်၊ လာရေခံ ပြန်၍။ ပထမ ပြောသွားသော နတ်သားသည် သင်တို့ကို မုန်း၍ပြောဆိုခြင်းဖြစ်၏။ ဤကျွန်းတွင် နေကြလော့။ တစုံ တရာ ဘေးမရှိဟု ဆိုလေ၏။

ပညာရှိသော အကြီးအမှူးသည် ထိုစကား နှစ်ရပ်ကို ကြားလျှင်၊အချင်းတို့၊ငါတို့သည် လှေတို့ကို အသင့်စီရင်၍ ထားကြကုန်အံ့။ပထမစကားမှန်သော် ရေတက်သောအခါ လှေဖြင့်သွားကြကုန်အံ့။ ဒုတိယ စကားမှန်သော် လှေတို့ကို တော်သင့်ရာ၌ထား၍၊ဤကျွန်းတွင်ပင်နေကြကုန်အံ့ဟုဆို၏။

မိုက်သောအကြီးအမှူးသည်ကား။ အချင်း၊ သင်သည် ရေခွက်၌ မိကျောင်းကို မြင်ပေ၏။ ပထမ နတ်သားသည် ငါတို့အား မုန်း၍ ဆို၏။ ဒုတိယနတ်သားသည်ကား ချစ်၍ ဆို၏။ ဤမွန်မြတ်သော ကျွန်းကို အဘယ်ကြောင့် စွန့်ရ အံ့နည်း၊ လှေလုပ်ရန် မလိုဟုဆို၏။

ပညာရှိအကြီးအမှူးသည် မိမိပရိသတ် ငါးရာကိုယူ၍၊ လှေစီးရင်ပြီးလျှင် စားရေရိက္ခာ အပြည့်အစုံနှင့် အဆောင်သင့် ပြုလုပ်၍ထား၏။

၁၅-ရက်အလွန်တွင် သမုဒ္ဒရာရေ တက်၍ ခါးတိုင် အောင်ရောက်လျှင်ပင်၊ ပညာရှိအကြီးအမှူးနှင့် ၎င်း၏လူစု တို့သည်လှေတို့ကိုလွှတ်၏။ ။အကြီးအမှူးမိုက်၏ အသင်း အပင်းတို့သည်ကား၊ ကျွန်းကို ရေဆေးခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏။ တို့း၍ ရေမြင့်ခြည်မဟုတ်ဟု နေကြ၏။ ။မကြာမီပင်၊ ခါး တိုင်အောင်- လည်တိုင်အောင် တရပ်တသူ တိုင်အောင် ထန်းတဖျား တိုင်အောင်- သမုဒ္ဒရာရေ တက် သေ၍။ လက်သမားမိုက် ငါးရာတို့သည် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကြ လေကုန်သတည်း။

လာလတံ့သော ဘေးကို အဝေးက ရှောင်ရာသည်။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

လက်သမားမိုက်သည် .... ဒေဝဒတ်		ဖြစ်လာ၏။
ကြမ်းကြုတ်သောနတ်သားသည် ....ကောကာလိက		
တရားစောင့်သောနတ်သားသည်....ရှင်သာရိပုတ္တရာ		
ပညာရှိလက်သမားသည် .... ဘုရား		

ဥါဒသနိပါတ်။

၂၁၇။ ။မဟာပဒုမဇာတ်။ ။၉

စိဉ္စမာဏာအကြောင်းနှင့်-မဟာပဒုမ မင်းသားအကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌နေတော်မူစဉ် မြတ်စွာဘုရားအား များစွာသော သူတို့သည် ကြည်ညိုကြ

၍၊ ပုဇော်သက္ကာရ များပြား၏။ ။ထိုအခါ။ တိတ္ထိတို့မှာ နေထွက်ရာ တွင် ပိုးစုံးကြူး ကဲ့သို့ တန်ခိုး သေးမှိန်လျက် လာဘ်သပ်ပကာ နည်းကုန်၏။

ထိုအခါ တိတ္ထိတို့သည် တိုင်ပင်ကြ၍ အဆင်းအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသောစိဉ္စမာဏဝိကာမည်သောပရိဗိုဇ်မနှင့် တိုင်ပင်၍၊ ရဟန်းဂေါတမ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း။လာဘ်သပ်ပကာနည်းကြောင်းကို၊ပြုလေလော့ဟု စေကြကုန်၏။

လူတို့လည်း ညချမ်းအခါ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှ တရားနာပြီး၍ အပြန်တွင်၊ စိဉ္စမာဏသည် တင့်တယ်စွာ တန်ဆာဆင်ယင်၍ ပန်းနံ့ သာလက်စွဲလျက် ကျောင်းတော်သို့ ရှေ့ရှုလာခဲ့၏။ ။လူတို့က၊ အဘယ်သို့ သွားအံ့နည်းဟု မေးသော်။ ငါသွားရာအရပ်ဖြင့် အသင်တို့၌အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်းဟု၊ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်အောင်ဆိုခါ၊ ကျောင်းတော်သို့ ဝင်သကဲ့သို့ ပြု၍ ကျောင်းတော် အနီးအနားရှိ တိတ္ထိတို့၏ ကျောင်း၌ အိပ်နေလေ၏။

နံနက်တွင် ကျောင်းတော်သို့ လူတို့လာကြသည့်အခါ။ စိဉ္စမာဏသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှ ထွက်လာသည့် အဟန်ပြု၍ မြို့သို့ဝင်လေ၏။

ဤသို့ နေ့စဉ်ပြု၍ လေးလာနှင့်ရှိသော်။ လူတို့မေးသော အခါ၊ ရဟန်းကြီး-ရှင်ဂေါတမနှင့် တခုသောကုဋိ၌ အတူ နေ၏ဟုဆို၏။ ။လူအချို့တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအပေါ်၌ ယုံမှား ရှိလာကြလေ၏။

နောက်လေးလ လွန်ပြန် သော အခါ၊ အဝတ် နွမ်းကို ခါး၌ပတ်ပြီးလျှင်၊ ကိုယ်ဝန်ရှိသည့်အဟန်ပြု၍၊ ရှင်ဂေါတမ နှင့် ရသော ကိုယ်ဝန် ဖြစ်သည်ဟု လူတို့အားပြော၏။ ။ အချို့လူတို့လည်း ယုံကြည်ကြ၏။

၈-လ ၉-လ လွန်သော်၊ သစ်သားဝိုင်းကို ဝမ်း၌ ချည်၍ အဝတ်ဖုံးလွှမ်းပြီးလျှင်။ လက်ခုံတို့ကိုနွားမေးရိုးဖြင့် ရိုက်၍ ဖေါရောင်စေလျက်၊ ညစ်နွမ်းညှိုးငယ်သော မျက်နှာနှင့်၊ ရင့်သောကိုယ်ဝန် ရှိဟန်ပြုပြီးနောက်။ ။ညချမ်းအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားပလ္လင်၌၊ ပရိသတ်တို့အား တင့်တယ်စွာ တရားဟောနေရာသို့ လာရောက်-ရှေ့တွင် ရပ်ပြီးမှ။ ။ ။ရဟန်းကြီးတရားဟောကောင်းပါပေ၏။ အသံလည်း သာယာပါပေ၏။ ကောင်းစွာ ထိသောသွားဖုံး-နှုတ်ခမ်းရှိပါပေ၏။ ။သို့ရာတွင် ငါ့၌မူကား၊ သင် ရဟန်းကြီးကို စွဲ၍ ကိုယ်ဝန် ရသဖြင့် ကိုယ်ဝန် ရင့်လေပြီ။ သားဖွါးရန် အတွက် အိမ်ဆောင်ရန်စသော တစုံတရာကို ယခုတိုင်မပြုသေး။ မိမိကိုယ်တိုင်မပြုနိုင်လျှင်လည်း၊ ကောသလမင်းကြီးကိုဖြစ်စေ၊အနာထပိဏ်သူဌေးကိုဖြစ်စေ၊ဝိသာခါဒါယိကာမကြီးကိုဖြစ်စေ၊ပြုလေလော့ဟုလည်းသင်မဆို။ ကာမဂုဏ်၌ မွေ့လျော်ခြင်းကိုသာ သင်သိသလော-ဟု မြတ်စွာဘုရားကို ပရိသတ်အလယ်၌ငံ့ဝံ့စားစား စွပ်စွဲလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားလည်း တရားကို ဖြတ်၍ ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့ မင်းကဲ့သို့ ရဲရင့် တည်ကြည်စွာဖြင့်။ နှစ်မ၊ သင်၏ စွပ်စွဲခြင်း မှန်သည် မမှန်သည်ကို သင်နှင့် ငါသာ သိ၏ဟု မိန့်တော်မူသော်။ ။ရဟန်းကြီး၊ အောင်-ဟုတ်၏။ ငါတို့

နှစ်ယောက်အမှုကို၊ ငါတို့နှစ်ယောက်သာလျှင် သိမည်မှန်၏ဟု ထပ်၍ ဆိုပြန်လေ၏။

ထိုခဏ၌ သိကြားမင်း သိဂ္ဂိ-သုတ်သင်အံ့ဟု နတ်သားလေးယောက်နှင့် လာပြီးလျှင်။ ။နတ်သားလေးယောက်တို့ကို ကြွက်အသွင် ဖန်ဆင်းစေ၍။ သစ်သားပိုင်းကို ဖွဲ့ချည်ထားသောကြိုးတို့ကို တပြိုင်နက် ကိုက်ဖြတ်စေ၏။

ထိုအခါ ပတ်ရုံထားသောအဝတ်ကို လောကြိုက်သွင့်လိုက်၏။သစ်သားပိုင်းလည်း စိဥ္စမာဏ၏ ခြေဖမိုးပေါ်သို့ ပြုတ်ကျ၍ ခြေဖျားနှစ်ဖက်တို့ ပြတ်လေကုန်၏။

ထိုအခါ လူတို့သည် ထကုန်၍။ ဟယ်—ဇာယုတ်မ၊ နင်သည် အဘယ့်ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကို မဟုတ်မမှန်စွပ်စွဲရသနည်း ဟု ဦးခေါင်း ထက်၌ တံတွေး ထွေး၍ ခုတ်ခဲလှံတံတို့ဖြင့် ကျောင်းတော်မှ နှင်ထုတ်ကြလေ၏။

ထိုသို့နှင်ထုတ်၍ မြတ်စွာဘုရား မြင်တော်မူရာအရပ်ကို လွန်သောခဏ၌။မြေကြီးသည်ကွဲ၍ အဝီစိမှငရဲမီးလျှံတက်ပြီးလျှင်၊ စိဥ္စမာဏကိုခြုံရုံလျက် ယူသွားလေသတည်း။

ဤသို့ စိဥ္စမာဏကိုမြေမျိုသည့်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မြတ်စွာဘုရားက ရှေးကလည်း ဤသို့ပင် ပျက်စီးဖူးလေပြီဟု အောက်ပါဇာတ်ကိုဟောတော်မူသည်။

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ၊ ဗာရာဏသီမင်း၏ မိဖုရားကြီးမှဖွါးသောမင်းသားသည်၊ပဒုမ္မာကြာ၏အသရေနှင့်တူသောကြောင့် မဟာပဒုမမင်းသားဟုတွင်၏။ ။ထိုမင်းသားအရွယ်သို့ရောက်သော်။ မယ်တော်မိဖုရားကြီး နတ်ရွာစံ

သည်နှင့်။ မင်းကြီးသည် မင်းသမီးတပါးကို မိဖုရားကြီး မြှောက်ထားလေ၏။ ။သားတော်ကို လည်းအိမ်ရှေ့အရာ ပေးထားလေ၏။

တခါသော်။ မင်းကြီးသည် သားတော်ကိုမြို့စောင့်ထား ခဲ့၍၊ နယ်ပယ်၌ သူပုန်တို့ကို သွားရောက်-နှိမ်နင်း-ပြန်လာ ပြီးလျှင်၊မြို့ပြင်တွင်တပ်ချနေလေ၏။ ။ထိုအခါ သားတော် သည်။ မင်းကြီးကို ကြိုဆိုရန် မြို့ကိုတန်ဆာဆင်ယင်စီမံ ထားပြီးနေ၀်၊မိဖုရားကြီးထံသို့ ကြွားလျှောက်ရန် ဝင်ခဲ့၏။

မိဖုရားသည် အဆင်းတင့်တယ်သော အိမ်ရှေ့မင်းကို တပ်မက်သဖြင့်။ အမျိုးမျိုးဖြားယောင်း သွေးဆောင်သော် လည်း၊မိမိအလိုသို့ မလိုက်မပါနိုင်သည်နှင့်၊ အမျက်ဒေါသ ထွက်ပြီးလျှင်။ မင်းကြီးလာရောက်သောအခါ။ မင်းကြီးမရှိ စဉ်။ အိမ်ရှေ့မင်းသားက၊ မိမိအား ကျူးလွန် စော်ကား ပါကြောင်းနှင့် မင်းကြီးအား ဂုံးချော၍လျှောက်လေ၏။

မင်းကြီးသည် ဒေါသအမျက် ပြင်းစွာ ထွက်လျက်၊ ဆင်ခြင်စစ်ဆေးခြင်းမရှိ၊ မိဖုရားစကားကို ယူပြီးလျှင်။ သားတော်ကို တောင်ကမ်းပါးပြတ်၌ ပစ်ချသတ်ဖြတ်လေ လော့ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။

နန်းတွင်း နန်းပြင်-လူအများက။ သား တော် သည် အကျင့်သီလသိက္ခာနှင့်ပြည့်စုံသောသူဖြစ်ဖြစ်ပါကြောင်း၊ စုံစမ်းမေးမြန်းပြီးမှ၊ အမိန့်တော်ထားထိုက်ကြောင်းစသည် ဖြင့်၊ လျှောက်ထားတောင်းပန် ကြသော်လည်း။ အမျက် တည်းဟူသော အဆိပ်မွှန်နေသည် ဖြစ်၍ မရဘဲ၊ အမိန့်

အတိုင်း သူသတ်တို့သည် မင်းသားကို တောင်ကမ်းပါး ပြတ်မှထိုးချကြလေ၏။

မင်းသား၏ မေတ္တာ-အာနုဘော်ကြောင့်၊ တောစောင့်နတ်သည်လက်ဖြင့်ခံယူ၍၊တောင်ခြေရှိနဂါးမင်း၏ ပါးပျဉ်းတိုက်၌ထား၏။နဂါးမင်းလည်း မင်းသားကို နဂါးပြည်သို့ ဆောင်ယူသွားလျှင် မိမိ၏စည်းစိမ်တဝက်ကိုခွဲ၍ပေး၏။

နဂါးပြည်၌တနှစ်ခန့်နေပြီးမှ၊ လူ့ပြည်-ဟိမဝန္တာသို့လာရောက်၍ရသေ့ပြုကာ၊ဈာန်အဘိညာဉ်တို့ကိုဖြစ်၍နေ၏။

ထိုအခါ ဗာရာဏသီပြည်မှ မုဆိုးတယောက်သည်၊ မင်းသားရသေ့ကိုတွေ့ရှိ-မင်းကြီးအားလျှောက်သဖြင့်၊ဗိုလ်ပါနှင့်လာရောက်ပြီးလျှင်။မိုက်မှားမိသောအပြစ်ကို သည်းခံရန်၊တောင်းပန်ကန်တော့လေ၏။ ။သားတော်ရသေ့လည်း သည်းခံတော်မူ၏။ ။ပြီးမှ တိုင်းပြည်ကို လက်ခံသိမ်းပိုက်ပါရန် တောင်းပန်သောအခါ၊ လက်မခံ ပယ်လေသည်နှင့် မင်းကြီး ငိုယို၍ပြန်ခဲ့ရ၏။

မင်းကြီး၌ ဤမိဖုရားကိုစွဲ၍၊ ဤသို့သောဆင်းရဲကိုရ၏။ ဟု မှူးမတ်တို့နှင့်တိုင်ပင်၍။ မိဘုရားကိုယခင် တောင်ကမ်းပါးပြတ်၌ပင် ထိုးချ-ပျက်စီးစေလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

မိဖုရားသည်	စိဉ္စမာဏ	ဖြစ်လာ၏။
မင်းသည်	ဒေဝဒတ်	
နဂါးသည်	ရှင်အာနန္ဒာ	
တောင်စောင့်နတ်သည်	ရှင်သာရိပုတ္တရာ	
မဟာပဒုမမင်းသားသည်	ဘုရား	

တေရသနိပါတ်။

၂၁၈။ ။အမ္ဗဇာတ်။ ။၁

(အမ္ဗ=သရက်)

အချိန်မဲ့သရက်သီး-သီးစေတတ်သော မန္တာန်အကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်။ ဒေဝဒတ်သည် ဆရာ—ဘုရားကို ပြစ်မှား၍ ပျက်စီးရသော အကြောင်းနှင့်စပ်ပြီးလျှင် အောက်ပါဇာတ်ကိုဟောတော်မူသည်။

လွန်လေပြီးသောအခါ၊ လုလင်ငယ်တယောက်သည်။အခါမဲ့-အသီးကိုသီးစေနိုင်သော မန္တာန်ကိုရလို၍ ဒွန်းစဏ္ဍားတယောက်ထံ၌ အမှုကြီးငယ်ကို ဆောင်ရွက်၍နေ၏။

ဒွန်းစဏ္ဍါးသည်ကား ဤသူသည်သူယုတ်တည်း။မန္တာန်မြဲမည်မဟုတ်ဟု ထင်၍ မပေးဘဲနေရာ၊ မယားက တိုက်တွန်းသည်နှင့် နောက်ဆုံး၌ပေးလေ၏။ ။ထိုသို့ပေးသောအခါ သင်သည်၊လူတို့မေးလျှင် ဒွန်းစဏ္ဍားထံမှရကြောင်းကိုမှန်သည့်အတိုင်း ပြောလေ၊ ဖုံးကွယ်ခဲ့ဘဲ ကွယ်ဝှက်ဆိုလျှင်၊မန္တာန်ပြယ်လိမ့်မည်ဟု ဆုံးမ၍လွှတ်လိုက်၏။

လုလင်လည်း မင်းထံသို့ သွားရောက်—မန္တာန်အကြောင်းကိုလျှောက်—ကြည့်တော်မူလိုသည်ဆို၍ပြအံ့သောငှါ။

ဥယျာဉ်တော် အတွင်းရှိ သရက်ပင်တပင်သို့ သွား၍။ ခုနစ်ဖွါးအကွာတွင် ရပ်လျက် မန္တာန်ကိုရွတ်ပြီးလျှင်၊ သရက်ပင်ကို ရေတလက်ဖက်ဖြင့်ဖြန်း၏။ထိုခဏ၌ သရက်ပင်

သည်ရွက်ဟောင်းကြွေကျ၊ ရွက်သစ်ထလျက်၊ ပွင့်စဖူးငုံ၊ ဖြစ်ပြီးတုံ၍၊ အလုံးစုံသော အပင်ကြီးနှ၊ အသီး ပြည့်နှက်လျက် နေလေ၏။ ။မင်းနှင့်တကွ လူအပေါင်း တို့သည်။ ကောင်းကြီး ပေးကြလျက်၊ ချီးမွမ်းသြဘာ ပြုကြကုန်၏။ မင်းကလည်း ဆုလာဘ်ပကာ များစွာသနားတော်မူ၏။

ပြီးမှ မင်းကြီးက။ အမောင်၊ ဤမျှ ထူးဆန်း အံ့သြဖွယ် ကောင်းသောမန္တာန်ကို အဘယ်မှာရသနည်းဟုမေးရာ။သူ ယုတ်မာသည်၊ဒွန်းစဏ္ဍားထံမှရကြောင်း လျှောက်ရမည်ကို ရှက်စနိုး၍၊ တက္ကသိုလ်ပြည်-ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးထံ မှရ၏ဟု မှသားဖြင့်လျှောက်လေ၏။

နောက်တနေ့ မင်းကြီးသည် သရက်သီး ပွဲတော်တည် လို၍ မန္တာန်ကိုရွတ်စေ၏။လုင်သည် မန္တာန်ကို ရွတ်အံ့ဟု ဆင်ခြင်သော်။ မန္တာန်မထင်-ကွယ်လေသော အဖြစ်ကို သိ သည်နှင့် တွေ၍ ရပ်နေလေ၏။

မင်းက အကြောင်းကိုမေးသော်၊ မုသားဖြင့်လှည့်စားဦး အံ့ဟု။ အရှင်မင်းကြီး၊ နက္ခတ်ယှဉ်ခြင်းကို စောင့်ပါသည်။ ယခု နက္ခတ်မယှဉ်သေးပါ၊ ယှဉ်သောအခါမှ သရက်သီး သီးပါစေမည်ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မင်းက၊ သင်သည် ...းက နက္ခတ်မ... ...င့်ဘဲ၊ ယခုအဘဲ့ ကြောင့်စောင့်ရသနည် ...ဟုမေးပြန်သော်၊ ...လှည့် စားသာပြီဖြစ်၍၊ ဆရာကို ပယ် ...ဖြင့် မန္တာန် ...သ်လေ ကြောင်းကို မှန်သည့်အတိုင်း ... ...က်ရလေ၏။

မင်းကြီးကလည်း။ ဟယ်-သူ... ...်၊မိုက်စွတက... ။ဆရာ ကို အဘဲ့ ကြောင့်ပယ်သနည်း။ ... ...ာ့်မျှယုတ်သော ထံမှရ

သည်ဖြစ်စေ ပညာသည်သာ ပဓါနဖြစ်၏။ ဥပမာ၊ကြွက်ဆူပင်-တမာပင်စသည်တို့၌ ပျားရှိ၏။ပျားရည်ကိုလိုသောသူသည်၊ထိုကြွက်ဆူ-တမာတို့၏ ခါးသောအရသာကိုမကြည့်ဘဲ၊ပျားကိုသာယူသကဲ့သို့ရှင်း၊ ထိုကြွက်ဆူ-တမာတို့သည် ပျားရည်ကို ရှာသော သူ၏အတွက် သစ်ပင် မြက်တို့ ဖြစ်သကဲ့သို့ရှင်း၊ သင်သည် သဘောထားရာ၏။ ။သို့ကြောင့် သင်သည်ဆရာ့ထံသို့ပြန်သွား ကျေနပ်အောင်ပြု၍ မန္တာန်ကို ရလျှင်ပြန်ခဲ့လော့။ မရလျှင် မလာလင့်တော့ဟု ဆိုလျက်လည်ကို ကိုင်ငင်၍ ထုတ်စေ၏။

လုင်လည်း ဆရာ့ထံသို့ပြန်သွား၏။ထိုသို့လာလတ်သော လုင်ကို ဆရာဒွန်းစဏ္ဍားမြင်လျှင်။ ရှင်မ၊ကြည့်လော့၊ ထိုသူသည် မန္တာန်မှယုတ်သည်ဖြစ်လျက် လာ၏ဟု ဆိုနှင့်၏။

လုင်လည်း၊ ရောက်လျှင် ငိုယိုလျက်အကြောင်းကို ပြန်ကြား၍၊မန္တာန်ကိုထပ်မံပေးပါရန်တောင်းပန်လေ၏။ ။ထိုအခါ ဆရာက၊ အသင့်ကို မဆွက်ပင် ငါသတိပေး၏။ သင်တရားမစောင့်လေ။ဤသို့ တရားမစောင့်သော-ကျေးဇူးမသိတတ်သူကိုမန္တာန်ပေး၍အကျိုးရှိမည်မဟုတ်။ ငါမပေးတော့ပြီ၊ သွားလေတော့ဟု နှင်လိုက်လေ၏။

ထိုလုင်သည်လည်း ကိုးလယ်ရာမရသည်ဖြစ်၍။ တောသို့ဝင်ပြီးလျှင် သေဆုံး ပျက်စီး ရလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

လုင်သည်	.. ဒေဝဒတ်	ဖြစ်လာ၏။
မင်းသည်	ရှင်အာနန္ဒာ	
ဆရာ ဒွန်းစဏ္ဍားသည် ...	.... ဘုရား	

တေရသနိပါတ်။

၂၁၉။ ။ပဏ္ဍုနဇာတ်။ ။

(ပဏ္ဍုန=ကြို့ပင်။)

ကြို့နှင့်ဝံအကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန် ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်။ ဆွမ်းတော် မျိုးတော်တို့ ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြသည်နှင့် ဆုံးမတော်မူရန် အောက်ပါဇာတ် ကိုဟောတော်မူသည်။

ရှေးသောအခါ ဝံတကောင်သည်၊ ကြို့ပင်အောက်၌အိပ် နေစဉ်၊ လေတိုက်ခတ်သဖြင့် သစ်ကိုင်းခြောက် တခုသည် ကျိုး၍ ဝံ၏ကျောထက်၌ကျ၏။ ။ဝံသည်လည်းအတန်ငယ် နာကျင်၍ ကြောက်သန့်တကြားပြေးသွားပြီးမှ ပြန်၍ကြည့်ရာ၊ တစုံတဦးသော ရန်သူကိုမျှ မမြင်လေလျှင်။ ခြင်္သေ့၊ သစ်၊ ကျား စသောရန်သူမဟုတ်တန်ရာ။ ဤကြို့ပင်စောင့် နတ် သည်။ငါ အပင်အောက်၌ အိပ်နေသည်ကို မလိုယောင်တ ကား။ဟယ်-သစ်ပင်စောင့်နတ်၊ငါသည် သင်၏သစ်ရွက်ကို မစား၊ အခက်ကိုမချိုး၊ သို့ပါလျက်နှင့် ငါ့ကို နှိပ်စက်ဘိ၏။ နေလင့်ဦး။ မကြာမီ နင့်သစ်ပင်ကိုပျက်စီးစေအံ့ဟု၊ အရာမ ဟုတ်သည်၌ ရန်ငြိုး‌ဖွဲ့၍သွားလေ၏။

လမ်းတွင်လှည်းရထားလုပ်သောလက်သမား တယောက် နှင့်တွေ့၍ မေးမြန်းသဖြင့်။ လှည်းရထားကွပ်ပြုရန် သစ်ရှာ လာကြောင်းကြားသိရသော်။ ဝံသည်၊ငါ၏အလိုပြည့်တော့

မည်ဟု၊အဆွေ၊ရထားကွပ်ပြုရန် ကြို့သားသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။ ကြို့ပင်ကို ငါပြအံ့ဟု ဆို၍၊ ယခင် ကြို့ပင်ကို ပြလေ၏။

လက်သမားသည်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ၊ ကြို့ပင်ကိုကပ်လျက် ခုတ်လှည်းမည်ပြုလျှင်။ ။ကြို့ပင်စောင့်နတ်သည် အကြောင်းအလုံးစုံကိုသိ၍။ ဤစံသည်၊ အရာမဟုတ်သည်၌ ငါ့ကိုရန်ပြုပြီ။ သင်းကိုလည်း ပျက်စီးစေအံ့ဟု။ ။တောသွားယောကျ်ားယောင် ဆောင်လျက်၊ လက်သမားသို့ကပ်၍။ အဆွေ၊ ဤကြို့ပင်ကိုအဘယ့်ကြောင့် ခုတ်လှည်းမည်နည်းဟု မေး၏။

လှည်းရထားကွပ်ပြုရန် ခုတ်လှည်းမည်ပြု၏။
ကြို့သားကောင်းကြောင်း မည်သူပြောသနည်း။
ဝံတကောင် ပြောပါသည်။
ဝံပြောခြင်းမှန်၏။ ကြို့သားသည်စင်စစ် ကောင်းလှ၏။ ထိုရာတွင် ဝံရေကို၊လေးသစ်ခန့် လေးသစ်ခန့် ရထားကွပ်၌ ပတ်ရစ်ရသည်ရှိသော်၊ပိုမို၍ခိုင်လတ္တံ့။ ။လှည်းရထား အဖိုးသည်း ပိုမို၍ ရလတ္တံ့။

အဆွေ၊ ဝံရေ အဘယ်မှာရနိုင်အံ့နည်း။

သင့်အား ကြို့ပင်ကိုပြသောဝံကိုပင်၊ မည်သည့်နေရာ၌ ဖြတ်ရန် ပြလှည့်ပါဟု လှည့်ဖြား ခေါ်ငင်၍၊ သတ်ဖြတ်ပြီးလျှင် အသားကိုစား၍ အရေကိုယူလော့ဟုဆိုလေ၏။

လှည်းသမားလည်း၊ အေဝ်အံ့ဖွယ်ရှိစွတကား။ယနေ့သည် ငါ့အား၊ မင်္ဂလာရှိသော နေ့ပေတည်းဟု့ဆိုပြီးလျှင် ဝံကို

လည်းသတ်၊ ကြို့ပင်ကိုလည်း ဖြတ်၍၊ ဝမ်းမြောက်စွာ ယူသွားလေသတည်း။

သျှ့ကိုငါပျက်၊ ငါလျှင်ပျက်။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

ထိုအကြောင်းကို မျက်မှောက်ပြုရသော ထိုတောအုပ်၌ နေသော နတ်သည် ဘုရားဖြစ်လာ၏။

—— (၁) ——

တေရသနိပါတ်။

၂၂၀။ ။ဇဝနဟံသဇာတ်။ ။၃

(ဇဝန=မြန်သော။ ဟံသ=ဟင်္သာ။)

ဇဝနဟင်္သာမင်းအကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန် ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်။ အာယုသင်္ခါရ (အသက်ပြုပြင်မှု=သေမှု) လျှင်မြန်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အောက်ပါဇာတ်ကိုဟောတော်မူသည်။

ရှေးသောအခါ စိတ္တကုန့်တောင်၌ ဟင်္သာကိုးသောင်း အခြံအရံနှင့်နေသော ဇဝနဟင်္သာမင်းသည်၊ ဗာရာဏသီ မင်းနှင့် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကြ၏။

တနေ့သော် ထိုဟင်္သာမင်း၏ညီဖြစ်သော ဟင်္သာနှစ်ခုသည် ဟင်္သာမင်း၏ စကားကို နားမထောင်ဘဲ၊ နေနှင့် အပြေးပြိုင်ကြရာ။ ညီငယ်သည် မွန်းလတ်အချိန်အထိသာ ပျံနိုင်၍၊ ပင်ပန်း ပျက်စီးအံ့ ဆဲဆဲတွင်၊ ဟင်္သာမင်းသည် အတောင်ဖြင့်ပိုက်ခါကယ်ယူ၍၊ စိတ္တကုန့်တောင်သို့ ဆောင်ခဲ့ရလေ၏။ ညီအကြီးသည်လည်း၊ မွန်းတည့် အချိန်ထိသာ ပျံနိုင်၍၊ ရှေးနည်းအတိုင်း ကယ်ဆယ်ရလေ၏။

ထိုနောက်ဟာသ်ာမင်းသည် မိမိ၏ အားကို စုံစမ်းရန်၊ နေနှင့်အပြေးပြိုင်အံ့ဟု။ရုံခါ-နေ၏ရှေ့က၊ရုံခါ-နေ၏နောက်က ပျံလေ၏။ အတန်ကြာသော်၊ ငါသည် နေနှင့်အပြေးပြိုင်၍ အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း။ ငါ၏အဆွေ ဗာရာဏသီမင်းထံ သို့သွားရောက်အကျိုးအကြောင်းနှင့်စပ်သော စကားတို့ကို ဆွေးနွေးရသော် အကျိုးရှိလတ္တံ့ဟု၊မင်းထံသို့လာခဲ့၏။

မင်းကြီးနှင့် ချစ်ဖွယ်-နှစ်သက်ဖွယ်သော စကားတို့ကို ပြောဟောကြပြီးနောက်။မင်းကြီးက အဘယ်အရပ်မှလာခဲ့ သနည်းဟုမေး၏။ အကြောင်းကိုပြန်သော် အဆွေ ဟာသ်ာ မင်း၊ နေနှင့်အပြေးပြိုင်သော အားအဟုန်ကို ငါ့အား ပြပါ လော့ဟု ဆို၏။ ။မြတ်သော မင်းကြီး၊ ထို အဟုန်ကို ပြ ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း။ သို့ရာတွင် အတုမျှကို ပြအံ့ဟုဆို၍ အောက်ပါအတိုင်းပြ၏။

လျှပ်တပြက်ကို အချက်အသောင်းအသိန်း ပစ်နိုင်သော အက္ခဏဝေဓိ လေးသမား လေးယောက်တို့ကို။ တခုသော ကျောက်တိုင်ကိုမှီ၍အရပ်လေးမျက်နှာကိုရှေ့ရှုနေစေ၏။

ဟာသ်ာမင်းသည်။ မိမိ၏လည်၌ ဆည်းလည်း ဆွဲစေ၍၊ ကျောက်တိုင်ထက်၌ နေပြီးမှ။ ဟာသ်ာမင်းက၊ မြတ်သော မင်းကြီး၊ဤလေးယောက်ကုန်သောလေးသမားတို့အား၊တ ပြိုင်နက်တည်း၊ အရပ်လေးမျက်နှာသို့၊ မြှားတို့ကို ပစ်စေ ကုန်လော့။ အကျွန်ုပ်သည်၊ ထို- ၄-စင်းသော မြှားတို့ကို မြေသို့ မကျမီ ယူ၍၊ ထိုလေးသမားတို့ခြေရင်းတို့၌ချပါအံ့။ ထိုသို့ မြှားကိုယူရန် အကျွန်ုပ် ပျံသွားသည်ကို မြင်နိုင်မည် မဟုတ်။ဆည်းလည်းသံဖြင့်သာ သိတော်မူပါလော့ဟုဆိုပြီး

လျှင်။ထိုလေးသမားတို့ပစ်အပ်သောမြှားတို့ကိုယူ၍ တဟုန်တည်းဖမ်းယူ—လေးသမားတို့၏ ခြေရင်း၌ ချထားပြီးမှ၊ ကျောက်တိုင်ထက်၌ နေမြဲတိုင်းသာနေ၍ ကိုယ်ကိုပြ၏။

ပြီးမှ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဤအကျွန်ုပ်၏လျှင်မြန်ခြင်းမှာ။ အယုတ်၊အလတ်၊အမြတ် သုံးပါးတွင်၊ အယုတ်မျှသာရှိလေသေးသည်။ ဤသို့အားဖြင့် အကျွန်ုပ်၏ လျှင်မြန်ခြင်းကို သိတော်မူပါလော့ဟုဆိုလေ၏။

မင်းကြီးလည်း၊ အလွန် အံ့သြလျက်။ ထိုဟံသာမင်း၏ လျှင်မြန်ခြင်းထက် ပိုမိုသောလျှင်မြန်ခြင်းများ ရှိပါသေးသလောဟုမေးသောအခါ။ အရှင်မင်းကြီး၊ရှိသေး၏။သတ္တဝါတို့၏အသက်ပျက်စီးသေဆုံးခြင်းကား။ အကျွန်ုပ်၏လျှင်မြန်ခြင်းထက်၊ ဆ-ရာ၊ထောင်၊သောင်း၊သိန်း၊သန်းမက လျှင်မြန်လေသည်တကားဟု။ သေခြင်းတရားနှင့်တကွ၊ အခြားအကျိုးအကြောင်းနှင့်စပ်သောဘုရားဓမ္မတို့ကို ဟောပြပြီးနေ၍။မိမိနေရာ စိတ္တကုဋ်တောင်သို့ပျံသွားလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

ဗာရာဏသီပြည်မင်းသည် ....ရှင်အာနန္ဒာ
ညီတော်အငယ်သည် .... ရှင်မောဂ္ဂလာန်
ညီတော်အကြီးသည် .... ရှင်သာရိပုတ္တရာ } ဖြစ်လာ၏။
ဟံသာအပေါင်းတို့သည် ....ဘုရား၏ပရိသတ်
ဇဝနဟံသာမင်းသည် .... ဘုရား

၀

တေရသနိပါတ်။

၂၂၁။ ။တက္ကာရိယဇာတ်။ ။၈

နှုတ်မစောင့်၍ပျက်စီးခြင်းအကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်။ နှုတ်မစောင့်သောကြောင့် ပျက်စီးရသော ကောကာလိကကိုအစွဲပြု၍ အောက်ပါဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

ရှေးသောအခါ ဗာရာဏသီမင်း၌ အစွယ်ခေါ်ခေါ်ထွက်သော၊ပိင်္ဂလမည်သော ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည်ရှိ၏။ ။ထိုပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏား၏ မယားသည် ထိုပုရောဟိတ်ကြီးနှင့် အသွင်အပြင်ပုံပန်းတူသော အခြားပုဏ္ဏားငယ်တယောက်နှင့် အကျွမ်းတဝင် ရှိလွန်းသည်ကို မလိုသဖြင့်၊ ထိုပုဏ္ဏားငယ်ကို ဥပါယ်တမျဉ်ဖြင့် သတ်အံ့ဟုကြံပြီးလျှင်။

မင်းကြီးကိုကပ်၍၊ အရှင်မင်းကြီး၊ မြို့တော်၏တောင်တံခါးသည် အနေအထားမသင့် မင်္ဂလာမရှိသဖြင့်၊အစွယ်ခေါ်ခေါ်ထွက်သော-မျက်စေ့ကြောင့်သွေးရှိသော(မျက်စေ့ကြောင်သော) အမျိုးစင်ကြယ်သော ပုဏ္ဏားတယောက်ကို စတေး၍ တံခါးအသစ်ပြုအပ်၏ဟုလျှောက်၏။ ။မင်းကြီးလည်း ယုံ၍ အလိုရှိတိုင်းပြုလေဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

ပုရောဟိတ်သည် နက်ဖြန်၌ ငါ၏ရန်သူ ပျက်စီးတော့မည်တကားဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်မစောင့်ဘဲ၊မိမိ၏မယားအား၊ဟယ်-အယုတ်မ၊ နက်ဖြန်၌ သင်၏လင်ငယ် ပျက်စီးတော့လတ္တံ့ဟု အလုံးစုံကိုဖွင့်၍ ပြောလေ၏။

ပုဏ္ဏေးမလည်း ပုဏ္ဏားငယ်ထံ တိတ်တဆိတ်လူလွှတ်၍ အကြောင်းကိုပြောပြလျက် ထိုညဥ့်ပင်ပြေးစေလေ၏၊

နက်ဖြန်နေ့ကျကာလ တံခါးဟောင်းကို ပယ်၍ တွင်းတူးပြီးမှ၊ စတေးရန် ပုဏ္ဏားငယ်ကို ဖမ်းစေသည်ရှိသော်၊ မတွေ့မရသည်နှင့်၊ မှူးမတ်တို့က ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီးမှတပါး ထိုသို့သဘောရှိသော အခြားပုဏ္ဏားမရှိကြောင်း၊ ပုရောဟိတ်ကိုငဲ့၍ တံခါးမပြီးသော်၊ ရန်သူဝင်လာမည်ကို စိုးရိမ်ရကြောင်း။ သို့ကြောင့် ပုဏ္ဏားကြီးကိုစတေးလျက်ငင်း၏ တပည့် တက္ကာရိယကို ပုရောဟိတ်ပြု၍ တံခါးကိုစီရင်ပါစေလော့ဟု လျှောက်ကြ၏။

မင်းကြီးလည်း မလွှဲသာပြီဖြစ်၍ ထိုသို့ပင်အမိန့်ပေးရလေ၏။ ။ပုရောဟိတ်ကိုနှောင်ဖွဲ့၍ တွင်းအနီးတွင် တင်းတိမ်ကာရံလျက် တက္ကာရိယနှင့်အတူထားလေ၏။

ထိုအခါ ပုရောဟိတ်သည် တွင်းကိုကြည့်ကာ၊ ထိတ်လန့်လျက်။ တပည့်၊ ငါသည်နှုတ်မစောင့်၍ ပျက်စီးရတော့မည်တကားဟု ဆိုလေ၏။

ဆရာ မှန်ပေ၏။နှုတ်မစောင့်၍ ပျက်စီးရသော ထုံးပုံတို့ကို အကျွန်ုပ် ပြောပြအံ့ဟု ဆို၍၊ အောက် ပါ တို့ ကို ပြောပြလေ၏။

(က) ရှေးသောအခါ ဆိတ် နှစ်ချတို့ ခတ်နေသည်ကို နွားပြီးဆွဲ ဌက်တကောင်သည်၊ ထိုဆိတ်ကို သေမည်စိုး၍ အမျိုးမျိုးအကြံမ်ကြံမ်တားမြစ်တောင်းပန်သော်လည်းမရနိုင်သည်နှင့်၊ငါတောင်းပန်၍မရနိုင်ပြီ၊ငါ့ကိုပင်ခတ်၍သတ်ကြလော့ဟုဆိုကာ၊ဦးခေါင်းနှစ်ချကြားသို့ဝင်၏၊ညက်ညက်

ကျော၍ သေလေ၏။ ။ဆရာလည်း ဤသို့ပင် မိမိအမှုဖြင့် မိမိပျက်စီးရ၏။

(ခ) ရှေးသောအခါ နွားကျောင်းသားတို့သည်၊ အသီးရှိသော ထန်းပင်ကိုမြင်၍ တယောက်အား တက်စေ၏။ ။တက်သူအထက်၌ရှိနေစဉ် အပင်ရင်းမှ မြွေဟောက် တကောင်ထွက်၍ အပင်သို့တက်လေသည်ကို၊ အောက်က အပေါ်များက တုတ်လှံတံတို့ဖြင့်မြစ်သော်လည်းမရလိုက်၊ တက်သွားလေရာ၊အထက်ကလူသည် အော်ဟစ်လေ၏။

ထိုအခါ အောက်က အပေါ်တို့သည်၊ ပုဆိုးတထည်ကို အနားလေးထောင့်၌ တင်းစွာကိုင်ထား၍၊ အထက်ကလူကို ပုဆိုးအလယ်သို့ခုန်ချစေ၏။ ။ထိုသို့ခုန်ချရာ၊ အဟုန်ပြင်းသည်နှင့်၊ ငါးယောက် သားတို့ ဦးခေါင်းခြင်း ခတ်မိ၍၊ သေကြလေ၏။ ။ဆရာသည်လည်း ဤသို့ပင်မိမိ၏အမှုဖြင့်ပင် မိမိပျက်စီးရ၏။

(ဂ) ရှေးသောအခါ ခိုးသူတို့သည် ဆိတ်တကောင်ကိုခိုးပြီး၍ သတ်စားမည်ရှိရာ။ လက်နက်တစုံတရာ မပါသည်နှင့် ဆိတ်ကိုလွှတ်လိုက်ရလေ၏။ ။ဆိတ်သည်လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခုန်ပေါက်၍ပြေးရာ၊ တခုသော ဝါးရုံပင်ကို ခြေကန်မိသည်တွင်၊ သူတပါး ဖွက်ထားခဲ့သော ထားတစင်းကိုကန်မိ၍၊ သူခိုးတို့ထားသံကြားလျှင်။ ဆိတ်ကိုတဖန်ဖမ်းယူ-ထိုထားဖြင့် သတ်ဖြတ်စားကြလေ၏။ ။ဆရာလည်း ဤသို့ပင် မိမိ၏အမှုဖြင့် မိမိ ပျက်စီးရ၏။

(ဃ) ရှေးသောအခါ၊ဗာရာဏသီပြည်မှ မုဆိုးတယောက်သည် ဟိမဝန္တာတောမှ ကိန္နရာဖိုမတို့ကို ဖမ်း၍ မင်းကြီးအားဆက်လာပြီးလျှင်၊ ကိန္နရာတို့သည် သီခြင်း ကခြင်း၌ လူတို့ထက်ပင် သာပါကြောင်း လျှောက်လေ၏။

မင်းကြီးလည်းဝမ်းမြောက်လျက်၊ကိန္နရာတို့ကို အသီအက ခိုင်းလေ၏။ ။ကိန္နရာကား လူတို့ဘာသာကို ပြောသမှန် ကန်စွာမဆိုတတ်လျှင် ကဲ့ရဲ့မည်စိုး၍ရင်း၊ စကားများလျှင် အပြစ်များမည်ကို မြင်၍ရင်း။ သတ်လိုလျှင်သတ်စေတော့ဟု မသီမက နေကြလေ၏။

မင်းကြီးလည်း အဖန်ဖန်ခိုင်း၍ မရသော် အမျက်ထွက်သည်နှင့်။ ဤကိန္နရာ တို့သည် လူလည်းမဟုတ်၊ နတ်လည်းမဟုတ် တိရစ္ဆာန်တို့သာတည်း။ တကောင်ကို နံနက်စာ၊ တကောင်ကို ညစာ-ချက်လေလော့ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါမှ ကိန္နရာမသည်၊ယခုသော်စကားကိုဆိုခြင်းငှါ သင့်ပြီဟု၊အရှင်မင်းကြီး၊အကျွန်ုပ်တို့သည် တောတွင်ကြီးရပါသည်။စကားကောင်းစွာမပြောတတ်ကြပါ၊ အမှားမှား အချွတ်ချွတ် ဖြစ်မည် စိုးရိမ်လှပါသည်။ အထူးကား၊ မကောင်းသော စကားအခွန်းတသိန်းတို့သည်၊ကောင်းသော စကားတခွန်း၏ ၁၆-စိတ်တစိတ်ကိုမှမတန်လေ။မကောင်းသောစကားကိုပြောခြင်းသည်။ညစ်ညူးတတ်ပါသည်၊ ထို့ကြောင့်စကားမပြောဘဲနေခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟုလျှောက်လေ၏။

မင်းကြီးလည်းနှစ်သက်၍၊ကိန္နရာမတို့ကိုလွှတ်စေပြီးလျှင် ကိန္နရာဖိုကို နံနက်စာချက်လော့ဟု ဆိုပြန်လေ၏။

ထိုအခါ ကိန္နရာမိသည်လည်း စကားဆိုရန် သင့်ပြီဟု။ အရှင်မင်းကြီး၊ လောကဌလူတို့တွင်၊စိတ်အမျိုးမျိုး အလိုအမျိုးမျိုးရှိကြပါသည်။တဦးနှစ်သက်သည်ကို တဦးမနှစ်သက် ရှိတတ်ပါသည်။ လူတို့၏ကဲ့ရဲ့ခြင်းမှ လွတ်ရန် အလွန်ခဲယဉ်းပါသည်။ ။ဤသို့လျှင် အပြစ်များစွာဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်၍၊ စကားမဆိုဘဲ နေမိပါသည်ဟု လျှောက်လေ၏။ ။မင်းကြီးလည်း နှစ်သက်၍၊ ကိန္နရာမိကိုလည်းလွှတ်လေ၏။

ဆရာ။ ဤသို့လျှင် အခွင့်အရေးကိုကြည့်၍ စကားဆို သဖြင့် သေဘေးမှလွတ်ရ၏။ ။ဆရာမှာကား မဆိုသင့်သော အခါ၌ဆိုသည်ဖြစ်၍ ပျက်စီးရ၏ဟု ဆိုပြီးနောက်။

ဆရာ၊ မစိုးရိမ်လင့်။ ဆရာ့အသက်ကိုအကျွန်ုပ်ပေးပါအံ့ ဟုဆို၍။အခါနက္ခတ်သည် ညဉ့်အခါ၌သာရသည်ဟု၊အချိန်လွဲပြီးလျှင်၊ညဉ့်အခါ၌ ဆရာကိုဝေးရာသို့လွှတ်၍၊ ဆိတ်သေတခုကို စတေးလျက် မြှတ်ခါးကိုပြုလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် .... ကောကာလိက	}	ဖြစ်လာ၏။
တက္ကရိယသည် .... ဘုရား		

ပကိဏ္ဏကနိပါတ်။

၂၂၂။ ။ကောဒါရဇာတ်။ ။၁

(ကောဒါရ=လယ်ပြင်။)

ကျေးမင်းအကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်။ အမိအဖကို လုပ်ကျွေးသောရဟန်းတပါးကိုစွဲ၍ အောက်ပါဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

ရှေးသောအခါ ကြီးမားတင့်တယ် ရှုချင်ဖွယ် ရှိသောကျေးမင်းသည်၊များသော အခြွေအရံရှိလျက်၊ အိုမင်းသောမိဖတို့ကိုလုပ်ကျွေးခါနေ၏။

တနေ့သော်လူတို့စိုက်ပျိုးအပ်သော ကော်သလေးလယ်တို့၌ သွားရောက်စားသော်ကြရာ။လယ်စောင့်သည် ချော်သော်လည်းမရနိုင်။ကျေးတို့သည် အဝစား၍ပြန်ကြကုန်၏။ ကျေးမင်းကားအဝစားရုံမျှမက၊များစွာသောသလေးနှံတို့ကိုလည်း ကိုက်ချီ၍ဆောင်ယူသွားလေသေး၏။

ထိုအကြောင်းကို လယ်စောင့်သည် လယ်ရှင်အားပြောကြားလေလျှင်၊ ကျေးမင်းကိုထောင်ဖမ်းစေရာ၊ အဆင်သင့်ပင် ကျေးမင်းကိုမိလေ၏။

ကျေးမင်းသည် မိမိ၏ခြေတွင်ကြော့ကွင်းမိကြောင်းသိသော်လည်း၊ ကျေးတို့အစားမဝမီ ပျံပြေးကြမည်ကို စိုး၍ ကျေးတို့အစားဝချိန်လောက်မှ အော်လေ၏။ ထိုအခါကျေးတို့သည် ကျေးမင်းအားပြန်မကြည့်ဘဲပျံပြေးကြလေ၏။

လယ်စောင့်သည် ကျေးမင်းကိုယူ၍၊ လယ်ရှင်အား ပြ

ပေ၏။လယ်ရှင်သည်လည်း တင့်တယ်ကြီးမားသော ကျေးမင်းကိုမြင်လျှင် အလွန်ချစ်ခင်နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်လျက်။ အမောင်ကျေးသား၊အမောင်သည် ဝမ်းဝရုံစားသည်သာမဟုတ်၊ကောက်သလေးနှံတို့ကိုယူဆောင်၍လည်းသွားသေး၏ဟု ငါကြားသိရ၏။ အသို့နည်း။ အသင်၌ကျီကျထား၍ ကောက်သလေးတို့ကိုသိမ်းလေသလောဟုမေး၏။

အရှင်၊ ငါသည် ကျီကျထား၍သိမ်းသည်မဟုတ်ပါ။ ထိုသို့ အပိုဆောင်ယူသွားသည်မှာ အချက်သုံးရပ်ရှိပါသည်။ ရင်းတို့ကား။

(၁) ကြွေးမြီဟောင်းကိုလည်း ဆပ်ရ၏။

(၂) ကြွေးမြီသစ်ကိုလည်း ချေးပေးရ၏။

(၃) အစဉ်လိုက်သော ဖွှေအိုးကိုလည်း မြှုပ်ရ၏—

ဟုဆို၏။

လယ်ရှင်ကလည်း အမောင်၊ သင်ဆိုသော အချက်သုံးရပ်၏အဓိပ္ပါယ်ကို ရှင်းပါဦးလော့ဟု ဆို၏။

(၁) ထိုအခါမှ ကျေးမင်းက။ ငါ၌ အို မင်း မ စွမ်းသောအမိအဖတို့သည်ရှိကုန်၏။ရင်းတို့ကိုပြန်၍လုပ်ကျွေးရခြင်းသည် အမိတို့၏ကျေးဇူးမြီဟောင်းကို ဆပ်သည် မည်၏။

(၂) ငါ၌ အရွယ်မရောက်သေးသော ကျေးသားငယ်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသားငယ်တို့အား လုပ်ကျွေး ခြင်းသည် နောင်အခါ၌ ထိုသားတို့က ကျွေးမွေးဘို့ပြု ၍ဖြစ်၍။ ကြွေးမြီ ချပေးသည်မည်၏၊

(၃) ငါတို့နေရာအရပ်၌အို မင်း ခစွမ်းသော ကျေးအိုတို့သည်ရှိကုန်၏။ ထိုကျေးအိုတို့အားလည်းပေး [illegible] ။ ၍

သို့ပေးလှူခြင်းသည် အစဉ်လိုက်သော ဖွဲ့ဆိုးကြီးကို ဖြစ်ပ်သည်မည်၏-ဟုဆိုပေ၏။

လယ်ရှင် ယောကျ်ားလည်း၊ အတိုင်းထက် အလွန် နှစ်သက် ကြည်ညိုလျက်၊ ကျေးမင်းအား အလိုရှိတိုင်း သုံးဆောင်လေလော့ဟု- ရှစ်ပယ်မျှသော လယ်ကို ပေးလှူ မှ ဖော်လေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

ကျေးတို့သည် …. …. …. …. ….	ဘုရားပရိသတ်	ဖြစ်လာ၏။
မိဖအိုတို့သည် …. …. ….	မြတ်သောမင်းမျိုးတို့	
လယ်စောင့်သည် …. …. …. …. ….	ဆန္နအမတ်	
လယ်ရှင်သည် …. …. …. …. ….	ရှင်အာနန္ဒာ	
ကျေးမင်းသည် …. … … …. …. …. ….	ဘုရား	

ပ ကိ ဏ္ဏ က နိ ပါ တ်။

၂၂၃။ ။စန္ဒကိန္နရီဇာတ်။ ။၂

မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်ပြီးနောက်။ ပထမအကြိမ် နေရင်း ကပ္ပိလဝတ်ပြည်တော်သို့ ကြွ၍၊ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ နန်းတော်၌ ဆွမ်းစားပြီးမှ၊ ခမည်းတော်ႇအဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးတို့နှင့် တကွ၊ ရာဟုလ. မယ်တော်-ယသော်ဓရာထံသို့ ကြွတော်မူ၏။

ရာဟုလာ မယ်တော်သည်လည်း၊ မိမိနှင့်ထကွ အ ထောင် အသောင်းသော အခြွေအရံတို့အား ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကိုဝတ်စေ၍နေလင့်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား ရောက်တည့်လျှင်ပင်၊ တနန်းတော်လုံး အုံးအုံးကြွက်ကြွက် ပင့်သက်လှိုက်ဖို-ငိုယိုကြကုန်၏။

သက်သာရာကို အတန်ငယ်ရကြသောအခါမှ၊ ခမည်းတော်မင်းကြီးသည်၊ ချွေးမတော်၏ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုဆိုခြင်းငှါ။ အရှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်

၏ ချွေးမသည်၊ အရှင်ဘုရား ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကို ဝတ်၏ဟု ကြားလျှင် ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကို ဝတ်ပါ၏၊ ပန်းပန်ခြင်း စသည်ကို စွန့်၏ဟုကြားလျှင် ပန်းပန်ခြင်းစသည်တို့ကိုစွန့်၏။ မြေ၌အိပ်၏ဟု ကြားလျှင် မြေ၌ အိပ်ပါ၏။ အရှင်ဘုရား ရဟန်းပြုသော ကာလ၌ မုဆိုးမ ဖြစ်၍ တပါးသော မင်းတို့ စေအပ်သော လက်ဆောင်ကို မယူပါ။ ။ဤသို့လျှင်။ အကျွန်ုပ်၏ ချွေးမတော်သည် အရှင်ဘုရား အပေါ်၌ မတွန့်မတို- ကြည်ညို စွဲမြဲသောစိတ် ရှိပါ၏ ဟု၊ အ ထူးထူး အ ပြား ပြား ဖြင့် ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ဆိုပေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဤ ရာဟုလာ မယ်တော်သည် ယခု ဘဝဝယ် ငါ့အပေါ်၌ မြတ်နိုးကြင်နာ တည်ကြည်ခြင်း၊ သူတပါးတို့ ဆောင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ခြင်းသည် အံ့ဖွယ် မရှိသေး။ ရှေးတိရစ္ဆာန်ဘဝ၌ ဖြစ်စဉ်က တည်ကြည်စွဲမြဲခြင်း သည်သာလျှင်၊ အထူး အံ့ဖွယ်ဖြစ်ပေသည်ဟု အောက်ပါဇာတ်ကိုဟောတော်မူသည်။

လွန်လေပြီးသောအခါ၊ ဗာရာဏသီပြည်ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးလက်ထက်၊ ဟိမဝန္တာအရပ်-စန္ဒမည်သောငွေတောင်၌ ကိန္နရာမိမတို့သည် နေကြကုန်၏။ ကိန္နရာမကား စန္ဒာအမည်ရှိ၏။

တနေ့သော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည် တောကစားထွက်လာရာ၊ ထိုကိန္နရာတို့နေရာတောင်သို့ ရောက်လာလေ၏။

ကိန္နရာတို့သည် မိုးလင်း အ ခါ မသက်မူ၍ နွေအခါ၌ တောင်မှ သက်ကြပြီးလျှင်။

ထိုထိုသောအရပ်တို့၌ နံ့သာတို့ကိုလိမ်းလျက်။
ထိုထိုသော အရပ်တို့၌ ပန်းဝတ်မှုံကို စားလျက်။
ပန်းပုဆိုးတို့ကိုဝတ်ရုံလျက်။
နွယ်ပုခက်-ဒန်း စသည်တို့ကို စီးလျက်။

သာယာစွာသီဆိုလျက်။

မြစ်ကွေ့ရှိ ရေ၌ရင်း၊ သဲသောင်ပြင်၌ရင်း၊ ပန်းတို့ကို
ကြဲခါ-ကစားလျက်။

စန္ဒကိန္နရာသည် တခုသောဝါးလုံးကိုတီးခါ သီလျက်။

စန္ဒကိန္နရီသည်သာယာစွာသီကျူး၊ နူးညံ့ပြော့ပျောင်း
စွာ ကလျက်-နေကြလေ၏။

ထိုဗာရာဏသီမင်းသည် မြင်လေသော်၊ စန္ဒကိန္နရီ၌ တပ်စွန်းခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ကိန္နရာဖိုကို သတ်ပြီးလျှင် ကိန္နရီမကိုယူအံ့ဟု၊ ကိန္နရာဖိုကိုလေးဖြင့်ပစ်လေ၏။ ။ကိန္နရာလည်း မြှားထိ၍ ပန်းမွေ့ရာထက်၌လူးလည်း၍နေရလေ၏။

ထိုအခါ ကိန္နရီမသည် အလျှင်အမြန်ပွေ့ပိုက်၍ ကြည့်ရှုရာ၊ မြှားဒဏ်ရာကိုတွေ့ရှိ၊ သည်းစွာငိုကြွေးလျက်နေစဉ်၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မိမိ၏ကိုယ်ကိုပြလေ၏။ ။ကိန္နရီမလည်း ဤသူကား ငါ၏လင်ကိုပစ်သတ်သော သူပင်တည်းဟု ဆဲရေးလိုရကား။

ဟယ်-ယုတ်မာသောယောကျ်ား၊ သင်သည် ငါ့ကိုလို၍ ငါ၏အပြစ်မရှိသော လင်ကိုသတ်၏။ ယခုငါပူးဆွေးစိုးရိမ်ရသကဲ့သို့၊ သင်၏အမိ,မယားတို့လည်းပူဆွေးရပါစေသတည်းဟု ကျိန်ဆဲလေ၏။

ထိုအခါ မင်းက။ ရှင်မစန္ဒာ၊ ငါသည် ဗာရာဏသီမင်းတည်း။ မစိုးရိမ်လင့်။ သင့်အား ငါသည် မိဖုရားအရာကိုပေး၍ ကြီးစွာသောစည်းစိမ်ဖြင့် ချီးမြှော် ထားပါအံ့ဟုဆိုလေ၏။ ကိန္နရီမကလည်း ရဲရင့် တင်းမာသော အသံဖြင့်

အသင်မင်းသာ၊ စင်စစ်သော်ကား ငါသည်မကြာမီသေ လတ္တံ့။အသို့လျှင် သင်၏မိဖုရားဖြစ်အံ့နည်းဟုဆိုလေ၏။

ထိုအခါမင်းသည် ကိန္နရီမကို အလိုမရှိတော့ဘဲ၊ ဟယ် သစ်ရွက်ကိုစားသော ကိန္နရီမ၊ သင့်ကိုငါအလိုမရှိပြီ။သွား လေတော့-ဟု ဆို၍ လွှတ်လိုက်ပြီးနေခံ့ ထွက်သွားလေ၏။

ကိန္နရီမလည်း မိမိလင်ရှိရာသို့လာ၍ အထူးထူးအပြား ပြား ငိုကြွေးလျက် ရင်ကို စမ်းသပ်ကြည့်ရှုသော် ပူနွေး လျက်ပင်ရှိသေးရကား နတ်တို့ကိုတိုင်ကြားလေ၏။

ထိုအခါ သိကြားမင်း၏နေရာပူ၍ လာရေခံ့-ရေစင်ဖြန်း သဖြင့် အသက်ရှင်လေ၏။ ။ကိန္နရာမိမတို့လည်း ရွှင် လန်းဝမ်းမြောက်စွာ ငွေတောင်သို့ပြန်တက်ကြလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

မင်းသည်	ဒေဝဒတ်	ဖြစ်လာ၏။
သိကြားသည်	ရှင်အနုရုဒ္ဓါ	
စန္ဒကိန္နရီသည်	ရာဟုလာမယ်တော်	
စန္ဒကိန္နရာသည်	ဘုရား	

ပ ကိ ဏ္ဏ က ဇာ တ် ။

၂၂၄။ ။မဟာဥက္ကုသဇာတ်။ ။၃

(မဟာ=ကြီးသော။ ။ဥက္ကုသ=ဝံလိုင်ငှက်။)

မိတ်ဆွေသုံးဦးနှင့် ဝံလိုင်ငှက်အကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်။ အမျိုး ကောင်းသား—သီဘင်းသည် တယောက်သည် တယောက်သော အမျိုး

သမီးကိုတောင်းရာ၊ အမျိုးသမီးက အရေးရှိသောအခါ အကူအညီရနိုင်သော အဆွေခင်ပွန်းကောင်းများ ရှိ၏လောဟုမေး၏။ ။မရှိဟုဆိုလျှင်။ ထိုသို့တပြီးကား၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို ရှေးဦးစွာ ရှာဦးလော့ဟုဆိုလေ၏။

သီတင်းသည်လည်း မိန်းမ၏စကားကိုယူ၍၊ ရှေးဦးစွာ တံခါးစောင့်လေးယောက်နှင့်မိတ်ဖွဲ့၏။ ထို့နောက် မြို့စောင့်အမတ်, စစ်သူကြီး, အိမ်ရှေ့မင်း, ရှစ်ကျိပ်သော မဟာထေရ်, အရှင်အာနန္ဒာ, မြတ်စွာဘုရား—အထိ အစဉ်အတိုင်း အဆွေခင်ပွန်း ဖွဲ့လေ၏။

မြတ်စွာဘုရားက၊ သီတင်းသည်အား သရဏဂုံ သီလ တို့ကို၊ မင်းက ဥစ္စာစည်းစိမ်တို့ကို ပေး၏။ ။ပြီးမှ အမျိုးသမီးကို ဆောင်လေ၏။ ပို့လာသော လက်ဆောင် တို့လည်း လှည့်လည်လျက် ပေးကမ်းသည်နှင့် တမြို့လုံးသည် ထိုသီတင်းသည်၏ အဆွေ ခင်ပွန်းဖြစ်လေ၍၊ မိတ္တဗန္ဓက—ဟူသော အမည်ဖြင့် ထင်ရှားလေ၏။

ထိုသို့မယားကိုမှီ၍ ချမ်းသာကြီးပွါးကြောင်းကို ရဟန်းတို့ဘောင်၌ စကား ဖြစ်ကြရာ။ ရှေးကလည်း ဤသို့ပင်ဟု အောက်ပါ ဇာတ်ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည်။

ရှေးသောအခါ အိုင်ကြီးတခု၏အရပ်လေးမျက်နှာ၌ စွန်ဖို၊စွန်မ ခြသေ့်၊ ဝံလိပ်ဌက်၊ လေးဦးတို့သည်။ ၎င်းအိုင်၏အလယ်မြင့်ရာအရပ်၌ လိပ်သည်၎င်း။ အသီးသီးနေကြကုန်၏။

တနေ့သော် စွန်ဖိုက စွန်မအား လင်မယားအဖြစ်ဖြင့်နေရန်ပြောသောအခါ၊ စွန်မက အသင့်၌ အံရေးရှိသောအခါ အကူအညီရရန်မိတ်ဆွေမရှိသေး။ သို့ကြောင့် ရှေဦးစွာ ဤအိုင်ဝန်းကျင်၌နေသော ခြသေ့်၊ ဝံလို၊ လိပ်တို့နှင့်ပင်မိတ်ဆွေဖွဲ့ထားလော့ဟု ဆိုလေ၏။

ဆိုတိုင်း ဖွဲ့ထားပြီးနောက်၊ ထိုစွန်နှစ်ခုတို့သည်၊ ထိုအိုင်အတွင်းရှိ ကျွန်းငယ်တခု၌ ပေါက်သော ထိန်ပင်ပေါ်

တွင် အသိုက်ပြု၍ နေကြကုန်၏။ ။မကြာမီပင် စွန်ငယ်နှစ်ချော်ကို ပေါက်ဖွါးကုန်၏။

ထိုအခါ အနီးအနားရှိရွာမှ ရွာသားတို့သည်တနေ့ပတ်လုံးတောခြုံလှည့်လည်လါရာ၊ တစုံတရာမရသည်နှင့်ငါးလိပ်တို့ကိုဖမ်းအံ့ဟု ထိုကျွန်းသို့ကူး၍ထိန်ပင်အောက်၌ အိပ်ကြ၏။

ညဉ့်အခါ မှက်ခြင်အစရှိသည်တို့ကို ပြေးစေခြင်းငှါမီးထည့်ကြကုန်၏။ မီးခိုးမွှန်၍ စွန်ငယ်တို့ မြည်သံကိုကြားကြလျှင်၊ ငှက်ငယ်တို့ကိုစားကုန်အံ့ဟု၊ ရွာသားတယောက်ကို မီးရှူးနှင့်ထိန်ပင်သို့တက်စေရာ၊ အသိုက်အနီးသို့ရောက်လာလေ၏။

စွန်မသည် အကြောင်းကိုသိရသဖြင့်၊ ဝံလိုငှက်ထံသို့စွန်ဖိုကိုစေလိုက်၏။ ။ဝံလိုငှက်သည်ရေအိုင်မှရေကိုနှုတ်သီးဖြင့်ရင်း အတောင်ဖြင့်ရင်း၊ ဆောင်၍၊ မီးရှူးထက်သို့လောင်းချ-ရိုက်ခတ်-မီးကိုငြိမ်းစေ၏။

ရွာသားကလည်း စွန်ငယ်နှင့်တကွ ဝံလိုငှက်ကိုပါစားအံ့ဟု။ သက်၍ တဖန်မီးရှူးနှင့်တက်ပြန်၏။ ဝံလိုငှက်လည်း ငြိမ်းစေပြန်၏။ ။ဤနည်းဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်ငြိမ်းစေရာ၊သန်းကောင်အချိန်သို့ ရောက်လာလေ၏။

ထိုအခါ ဝံလိုငှက်သည် အလွန်ပင်ပန်းလာပြီဖြစ်၍၊ စွန်မက လိပ်ထံသို့စွန်ဖိုကိုစေလိုက်ပြန်၏။ ။အကြောင်းမျိုးကိုကြားရသော်၊ လိပ်ကြီး၏သားငယ်က ဖခင်အတွက်မိမိကူညီလိုကြောင်း ပြောသော်လည်း၊ လိပ်ကြီးကိုယ်တိုင်လိုက်လာပြီးလျှင်၊ ညွှန်တွင်လူး၍ မှော်တို့ကို ယူငင်လာလျက်၊မီးဗိုတွင်းသို့ဝင်ရော်-တိုးဖျက် မီးကိုငြိမ်းစေလေ၏။

ရွာသားတို့လည်း ငှက်ငယ်တို့ကိုအသို့ပြုအံ့နည်း။ လိပ်ကိုစားအံ့ဟု၊ လိပ်ကို ဖမ်းဆီး-နွယ်ဖြင့်ဖွဲ့နှောင်၍ ယှိမ့်ကြရာ။ မလိမ့်နိုင်ဘဲ၊ လိပ်ကြီးငင်ရာ ရေသို့ပါရောက်-နစ်မွန်းသဖြင့်၊ လိပ်ကိုလွှတ်၍ တက်ခဲ့ကြရ၏။ ။ဤသို့အားဖြင့်၊ အာရုဏ်တက်ဆဲ အချိန်သို့ရောက်လေ၏။

ရွာသားတို့လည်း တဖန်၊ငှက်ငယ်တို့ကိုပင် စားအံ့ဟု ဆိုကြပြန်သည်ကို၊ စွန်မ—ကြားသော်။ ခြင်္သေ့မင်းထံသို့စေလိုက်ပြန်၏။ ။ခြင်္သေ့မင်း လိုက်လာသောအခါ၌ကား၊ ရွာသားတို့သည် ဆောံတည်ရာမရ ကြောက်လန့်တကြား ဦးတည်ရာသို့ပြေးကြလေ၏။

ခြင်္သေ့၊ လိပ်၊ ဝံလို၊ စွန်တို့ ဆုံမိကြသောအခါ။ အဖြစ်အပျက်တို့ကို ပြန်ပြောကြလျက်။ ခြင်္သေ့မင်းက၊ မိတ်ဆွေကောင်းရှိရခြင်း၏ အကျိုးသည် မျက်မြင်ဒိဋ္ဌဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ကြောင့် အဆွေခင်ပွန်းမပျက်၊ တိုးတက်ကျင်နှာ ပေါင်းသင်းရာ၏ဟု ကောင်းစွာဟောပြ ဆုံးမလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

စွန်ဖို—စွန်မတို့သည်	သီတင်းသည်လင်မယား	ဖြစ်လာ၏။
လိပ်ငယ်သည်	ရာဟုလာ	
လိပ်ကြီးသည်	ရှင်မောဂ္ဂလာန်	
ဝံလိုငှက်သည်	ရှင်သာရိပုတ္တရာ	
ခြင်္သေ့သည်	ဘုရား	

ပကိဏ္ဏကနိပါတ်။

၂၂၅။ ။ဘိသဇာတ်။ ။၅

(ဘိသ = ကြာစွယ်)

လောကကိုကြောက်သောသူတို့အကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်။ ကိုလေသာကြောင့် သာသနာ၌ ငြီးငွေ့သော ရဟန်းတပါးကိုစွဲ၍၊ ရှေးပညာရှိတို့သည် ဝတ္ထုကာမ-ကိလေသာကာမတို့၌ ရွံရှာကြကြောင်း အောက်ပါဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

လွန်လေပြီးသောအခါ၌၊ အလွန်ကြွယ်ဝ၍ အမျိုးမြတ်သော မောင်ခုနစ်ယောက်-နှမတယောက်၊ ပေါင်း၈ရှစ်ယောက်တို့သည်၊ အိမ်ရာထောင်ခြင်း စသော လောကီအမှုကို စက်ဆုပ်သဖြင့်၊ ရှိသမျှသောဥစ္စာပစ္စည်းတို့ကို စွန့်ပစ်၍၊ ကျွန်ယောကျ်ားတယောက် ကျွန်မိန်းမတယောက် အဆွေခင်ပွန်း တယောက်တို့ကိုပါယူလျက်၊ တောထွက်-ရသေ့ရဟန်းပြုခါနေကြလေ၏။ ။နောင်တော်အကြီးဆုံးကား၊ မဟာကဥ္စနမည်၏။ ဒုတိယညီတော်ကား၊ ဥပကဥ္စနမည်၏။အငယ်ဆုံးနှစ်မတော်ကား၊ကဥ္စနဒေဝီမည်၏။

ထိုသို့တောထွက်၍ တခုသောကြာအိုင်ကြီးအနီး၌ နေကြ၏။သစ်သီးကြီးငယ်ရှာဖွေသောအခါ တစုတဝေးသွားကြ-ပြောကြ-ဆိုကြလျက်၊ သစ်သီးတို့ကို ဆွတ်ခူး၍စားကြကုန်၏။

ထိုသို့ပြုမူကြသည်ကို ရသေ့ကြီး မနှစ်သက်လေ။ငါတို့သည် အတိုင်းမသိသော စည်းစိမ်ဥစ္စာကိုစွန့်လျက် တော

ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ယခုကဲ့သို့ လျှပ်ပေါ်စွာဖြင့် ပြုမူနေကြခြင်း သည်မသင့်ဟုကြံ၍။ ။ရသေ့တို့ ကိုခေါ်ပြီးလျှင်၊ ဤနေ့ မှစ၍ သင်တို့သစ်သီးရှာ မထွက်ကြလင့်၊ ငါရှာ၍ကျွေးအံ့ ဟုဆိုလေ၏။

ရသေ့တို့ကလည်း။ ဆရာ၊ဆရာနှင့် တကွ နှစ်မငယ်တို့ သည် ကျောင်းမှာနေပါလော့၊ကျွန်မိန်းမသည်လည်း နှစ်မ ငယ်နှင့် နေပါစေလော့။ ကျန်သော ကျွန်ုပ်တို့ရှစ်ယောက်ကား၊ တနေ့တယောက် အလှည့်ကျ သစ်သီးရှာဖွေ၍ လုပ်ကျွေး ပါအံ့ဟု တောင်းပန်–အခွင့်ရပြီးသော်။

အလှည့်ကျ သစ်သီးတို့ကိုရှာ၍၊တခုသော ကျောက်ဖျာ ပေါ်၌ ထိုသစ်သီးတို့ကို ဆဲ့ တစုထားပြီးမှ ကျောက်စည် တီးသောအခါ၊ ရသေ့တို့သည် လာရောက်-မိမိတို့၏ဝေစု ကို ငြိမ်သက်စွာယူငင်-စားသောက်ကြပြီးနောက်၊ တရား အားထုတ်၍နေကြလေ၏။

ဤနည်းဖြင့်နေကြ၍ အတန်ကြာသော်၊ ကြာစွယ် ကြာ ရင်းမျှတို့ကိုသာ စားသောက်နေကြလေ၏။

ထိုအခါ သိလပြင်းသည်အဖြစ်ကြောင့် သိကြား၏နေ ရာတုန်လှုပ်၍၊ ထိုရသေ့တို့သည် မည်မျှ ကိလေသာကိုစက် ဆုပ်ကြောင်း စုံစမ်းအံ့ဟု၊ ။မိမိအာနုဘော်ဖြင့် နေ တော်အကြီးဆုံး မဟာကဥ္စနရသေ့၏ အစုကို သုံးရက် ဆက်၍ ကွယ်ထားလေ၏။

မဟာကဥ္စနရသေ့ကား၊ ပထမနေ့၌ ဝေသူမေ့လျော့၍ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုကြံ၏။ ။ဒုတိယနေ့၌ ငါ့အား တစုံတရာ အပြစ်ရှိ၍ ငါ့အတွက်အစုမထားယောင်တကားဟုကြံ၏။

တတိယနေ့၌ကား၊ အကယ်၍ ငါအပြစ်ရှိသော်၊ ထိုရသေ့တို့အား တောင်းပန်၍ သည်းခံစေအံ့ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီးမှ ရသေ့တို့ကို စည်းဝေးစေ၍၊ စုံစမ်းမေးမြန်းသော်၊ မမေ့မလျော့၊ ဝေဖုနေ့စဉ် ထားကြောင်းကိုအလှည့်ကျသူတို့က လျှောက်ထားကြ၏။

ထိုအခါ ရသေ့ကြီးက အသင်တို့၊ငါ၏ဝေဖု မရသည်မှာ သုံးရက်ရှိလေပြီ။ခိုးသူရှိတန်ရာ၏။ ။များစွာသောဥဿာစည်းစိမ်ကို စွန့်ခဲ့လျက် ကြာရိုးကြာစွယ်မျှကို ယူခြင်းသည် မသင့်ဟု ဆိုလေ၏။

ရသေ့အပေါင်းလည်း အလွန်ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ရောက်ကုန်၏။ထိုရသေ့တို့ထံ၌ ရုက္ခစိုး နတ် တပါးသည်၎င်း၊လူတို့နှိပ်စက်လွန်းသဖြင့် ပြေးလာသော ဆင်တကောင်သည်၎င်း၊အလမ္ပါယ်လက်မှလွတ်လာသောမျော့တကောင်သည်၎င်း၊လာရောက်နေကြ၏။ သိကြားမင်းသည်လည်း စုံစမ်းရန်အလို့ငှါ မထင်မရှားသောကိုယ်ဖြင့် တည်၏။

ထိုအခါ ဥပကာဥ္စနရသေ့သည်ရှိခိုးလျက် နောင်တော်၊ အကျွန်ုပ်သည် ကျိန်ဆို၍သုတ်သင်ခြင်းငှါ ရပါအံ့လောဟု မေး၏။ ။ရနိုင်၏ဟုဆိုသော်။

(၁) အကျွန်ုပ်သည် အကယ်၍ ကြာစွယ်ကြာရင်းတို့ကိုခိုးအံ့။မြင်းနွား၊ရွှေငွေ၊သားမယားတို့နှင့် ပြည့်စုံစွာနေရပါစေသတည်း-ဟု ကျိန်ဆိုလေ၏။ ။ရသေ့တို့လည်း။ ရှင်ရသေ့၊မဆိုလင့်အလွန်ဝန်လေးသောကျိန်ခြင်းကို သင်ပြု၏။ ငါတို့မကြားဝံ့ဟုဆို၍ နားကိုပိတ်ကြကုန်၏။ ။နောင်တော်ရသေ့ကလည်း။ ဥပကာဥ္စန၊ သင်၏ကျိန်ခြင်းသည်

အလွန်ဝန်လေး၏။ သင်ခိုးယူမည် မဟုတ်ရာ၊ သင်သည် အပြစ်ကင်းသောအဖြစ်ဖြင့်နေလေတော့ဟု ဆို၏။

(၂) တတိယညီတော်ကလည်း၊ ၊အကယ်၍ ခိုးအံ့၊ ပန်းနံ့သာအမွှေးအထုံ၊သားသမီးမယားစသော ကာမတို့၌ အလိုရှိသည်ဖြစ်ရစေသတည်း၊

(၃) စတုတ္ထညီက။ ၊အကယ်၍ခိုးအံ့၊ လယ်ယာချောင်းမြောင်း၊ သားမယားအခြွေအရံနှင့်ပြည့်စုံ၍၊အရွယ်လွန်သည်တိုင်အောင် အိမ်၌နေရစေသတည်း၊

(၄) ပဉ္စမညီက၊ ၊အကယ်၍ ခိုးအံ့၊မင်းတကာတို့၏ အပူဇော်ကိုခံရသောနိုင်ထက်ကလူ ပြုမူတတ်သောမင်းဖြစ်ရစေသတည်း၊

(၅) ဆဋ္ဌမညီက၊ ၊အကယ်၍ခိုးအံ့၊ မင်း၏အချီးအမြှောက်ကိုခံရသော ပုရောဟိတ်ဖြစ်ပါစေသတည်း၊

(၆) သတ္တမညီက။ ၊ဗေဒင်တတ်သော-ခြိုးခြံသော အကျင့်ရှိသောပုဏ္ဏားဟု ကျော်စော၍ လူအပေါင်းတို့၏ အပူဇော်ကို ခံရစေသတည်း။

(၇) မိတ်ဆွေက၊ ၊အကယ်၍ခိုးအံ့၊လူ-စပါး-ထင်းရေ၊ ဥါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသောရွာကိုစားရ၍၊ ထိုရွာကို တသက်လုံး တတ်မက်ခြင်းဖြစ်ပါစေသတည်း၊

(၈) ကျွန်ယောကျ်ားက၊ ၊အကယ်၍ခိုးအံ့၊ အတီးအမှုတ်အကအခုန်တို့ကို နှစ်သက်သော ရွာသူကြီး ဖြစ်၍ မင်းထံမှတစုံတရာသောဘေးကိုမရသည်ဖြစ်စေသတည်း၊

(၉) နှစ်မ-ကဥ္စနဒေဝီက၊ ၊အကယ်၍ ခိုးအံ့၊ မိန်းမ

အပေါင်းတို့ထက်မြတ်သော မြေအပြင်ကိုအစိုးရသောမင်း၏ မိဖုရားကြီး ဖြစ်ပါစေသတည်း။

(၁၀) ကျွန်မိန်းမက။ ။အကယ်၍ခိုးအံ့။ အလုံးစုံအညှိအညွှတ်စည်ဝေးကုန်သော ရသေ့တို့၏အလယ်၌။ ကောင်းမြတ်သော အစာအာဟာရတို့ကို မကြောက်မရွံ့ စားရစေသတည်း။ လာဘ်လာဘကိုငဲ့၍၊ အံ့ဖွယ်သရဲသော အမှုကို ပြုရစေသတည်း။

(၁၁) ရက္ခစိုးက။ ။အကယ်၍ခိုးအံ့။ ကျောင်းပျက်ကြီးတခု၌သုတ်သင်ရသောရဟန်းဖြစ်၍အမှုသစ်တို့ကိုလုပ်ရခြင်း၊လေသွန်တံခါးကိုတနေ့ခြင်းပြီးအောင်လုပ်ရခြင်းတို့ကို ပြုရစေသတည်း။

(၁၂) ဆင်က။ ။အကယ်၍ခိုးအံ့။ ခြေလေးချောင်း, လည်,ခါး-၌ခြောက်ဌာနတို့၌ ကြိုးလွန်တို့ဖြင့်ဖွဲ့၍၊ တောမှ မင်းနေပြည်သို့ဆောင်စေသတည်း။လှံ-ချွန်းတို့ဖြင့် ညှဉ်းဆဲစေသတည်း။

(၁၃) မျောက်က။ ။အကယ်၍ခိုးအံ့။ ပန်းတို့ကို ပန်ဆင်၍ လှံတံဖြင့်ပုတ်ခတ်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ မြွေ၏ခံတွင်းသို့ကပ်ရပါစေသတည်း။ ခါး၌ကြိုးချည်၍ ခရီးဆုံးသည်တိုင်အောင် ယူဆောင်ခြင်းကိုခံရပါစေသတည်း။

(၁၄) ထိုတဆဲ့သုံးဦးတို့ ကျိန်ဆိုပြီးနေ၁ံ၊ မဟာကဥ္စနရသေ့ကလည်း။ငါသည် မပျောက်ဘဲလျက် ပျောက်သည်ဟု သင်တို့အားပြောသည်ဖြစ်အံ့။ ကာမဂုဏ်ကိုရ၍ စံစားလျက် လူ့ဘောင်၌သာ သေပါစေသတည်း-ဟု ကျိန်ဆိုလေ၏။

ထိုသို့ရသေ့တို့ ကျိန်ဆိုသံကိုကြားသော်၊ သိကြားသည် ငါသည် အလွန်လျှင်ကာမဂုဏ်ကို ရွံရှာသော၊ သီလနှင့်ပြည့်စုံသော ရသေ့တို့ကို ပြစ်မှားမိချေပြီဟု၊ မိမိကိုယ်ကိုပြ၍ ရသေ့ကြီးအားအရှင်ဘုရားအကျွန်ုပ်သည်စုံစမ်းရန်အလို့ငှါ အရှင်ဘုရား၏ ဝေစုကိုဖွက်ထားမိပါသည်၊ သည်းခံတော်မူပါဟုတောင်းပန်ကန်တော့လေ၏။

ရသေ့ကြီးနှင့်တကွအလုံးစုံသောရသေ့တို့သည်လည်း၊ မေတ္တာဖြင့် သည်းခံကြလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

၁။	မဟာကဉ္စန	ဘုရား	ဖြစ်လာ၏။
၂။	ဥပကဉ္စန	ရှင်သာရိပုတ္တရာ	
၃။	တတိယညီ	ရှင်မောဂ္ဂလာန်	
၄။	စတုတ္ထညီ	ရှင်မဟာကဿပ	
၅။	ပဉ္စမညီ	ရှင်အနုရုဒ္ဓါ	
၆။	ဆဋ္ဌမညီ	ရှင်ပုဏ္ဏ	
၇။	သတ္တမညီ	ရှင်အာနန္ဒာ	
၈။	နှစ်မကဉ္စနဒေဝီ	ဥပ္ပလဝဏ်	
၉။	ကျွန်မ	ခုဇ္ဇုတ္တရာထေရီ	
၁၀။	ကျွန်ယောကျ်ား	စိတ္တသူကြွယ်	
၁၁။	ရုက္ခစိုး	သာတာဂိရိဘီလူး	
၁၂။	ဆင်	ပါလိလေယျကဆင်	
၁၃။	မျောက်	ပျားလှူသောပေါဋ္ဌပါဒမျောက်	
၁၄။	သိကြား	ကာလုဒါယီ	

ပကိဏ္ဏကနိပါတ်။

၂၂၆။ ။သုရုစိဇာတ်။ ။

မဟာပနာဒမင်းသားအကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဗ္ဗါရုံကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်၊ ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီးအား ဆုပေးခြင်းနှင့် စပ်၍ အောက်ပါဇာတ်ကို ဟော တော်မူသည်။

လွန်လေပြီးသောအခါ၊ မိဓိလာပြည် သုရုစိမည်သော မင်း၏သုမေဓါမည်သော မိဖုရားကြီးသည်၊ တိုင်းသူ ပြည် သားတို့ တိုက်တွန်းချက်အရ သားဆုတောင်းရာ၊ သိကြားမင်းက၊ ဖုန်းတန်းကြီးမားသော နတ်သားတယောက်ကို တောင်ပန်း၍၊ ထိုမိဖုရားကြီး၏ ဝမ်း၌ဖြစ်စေ၏။

ထိုသားဖွါးသော် မဟာပနာဒ ဟူသော အမည်ဖြင့် ကြီးစွာချီးမြှောက်၍ထား၏။ ။သိကြားမင်းသည် ဝိသကြုံအား ဖန်ဆင်းစေ၍ ပေးအပ်သော-ပြာသာဒ်မင်္ဂလာ၊ ထီးဆောင်း မင်္ဂလာ၊ထိမ်းမြားမင်္ဂလါ၊ဤသုံးရပ်မင်္ဂလာကိုတပြိုင်တည်း ဖြစ်စေ၏။ ။မင်္ဂလာပြုရာ၌ ခုနစ်နှစ်တိုင်တိုင် ပွဲလမ်း သဘင်ပျော်ကြစေ၏။

ခုနစ်နှစ်တိုင်သော် လူတို့သည် အဘယ်အခါမှ ပွဲလမ်း သဘင် ဆုံးနိုင်ပါအံ့နည်းဟု ကြွေးကြော်ကြပြန်၏။ ။ထို အခါ မင်းကြီးက အမောင်တို့၊ ဤမျှလောက်သော ကာလ ပတ်လုံး၊ ငါ၏ သားသည် မပြုံးမရယ်စဖူး၊ သို့ကြောင့် အ ကြင် အခါ ငါ့သား ပြုံးရယ်၏၊ ထိုအခါ ပွဲလမ်း သဘင် ပြီးကြကုန်လော့ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ လူတို့သည် စည်လည်စေ၍ သဘင်သည် များစွာတို့အား က-ပြ-ကြစေသော်လည်း။ မင်းသားကိုပြုံးရယ်အောင်မတတ်နိုင်ကြလေ။ အကြောင်းသော်ကား၊ ထိုမင်းသားသည် နတ်ပြည်တွင် နတ်ကချေသဘင်တို့ကို မြင်ရဖူးသည်ဖြစ်၍ လူသဘင်တို့ကိုမနှစ်သက်နိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

ထို့နောက် ကျော်စောသောသဘင်သည်ကြီးနှစ်ယောက်အနက်၊ ပထမတယောက်သည် မင်းသားရှေ့၌ ကြီးစွာသောသရက်ပင်ကြီးကိုဖန်ဆင်းပြီးလျှင်၊ ချည်လုံးဖြင့်ပစ်၍အခက်၌ငြိစေပြီးမှ ချည်တန်းဖြင့် သရက်ပင်ပေါ်သို့တက်၏၊ ။သရက်ပင်သည် ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းကြီး၏ သရက်ပင်ဖြစ်၍ ထိုနတ်ကြီး၏ ကျေးကျွန်တို့က သဘင်သည်ကို ဖြတ်ချလိုက်၏ဟုဆို၏။ ခြေ-လက်-ဦးခေါင်းစသောအင်္ဂါတို့သည် ပြတ်၍ ပြတ်၍ ကျလာကုန်၏။ ထိုအခါတပည့်တို့က ထိုခြေလက်စသည်တို့ကိုရ၍ ရေသွန်းသည်ရှိသော်၊ သဘင်သည်သည် အသက်ရှင်လျက်၊ က လျက်ထလာ၏၊ ။ဤကိုမြင်၍လည်း မင်းသား မပြုံးလေ၊

ထိုအခါ ဒုတိယသဘင်သည်သည်၊ မင်းသားရှေ့၌ထင်းမီးပုံကြီးကိုပြု၍ မိမိ၏ ပရိသတ်နှင့်တကွ မီးတွင်းသို့ ဝင်၏၊ ထိုမီးငြိမ်း၍ရေဖြင့်သွန်းသည်ရှိသော်၊သဘင်သည်သည် မိမိ၏ ပရိသတ်နှင့်တကွ က-လျက်ထ၏၊ ။ဤကိုမြင်၍လည်း မင်းသားမပြုံးလေ။

ဤသို့လျှင် သဘင်မပြီးနိုင်၍ လူတို့ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်ကြသောအခါမှ၊ သိကြားမင်းက နတ်သဘင်သည် တယောက်ကို စေလွှတ်လိုက်၏၊ ။ထိုနတ်သဘင်သည်ကား မင်းရင်

ပြင် ကောင်းကင်၌ရပ်လိုက်၊ ထက်ဝက်သောကိုယ်ကိုသာ ပြ၍၊ ခြေ, တဖက်, လက်တဖက်, မျက်စေ့တဖက်, အစွယ် တဖက်တို့ဖြင့်သာ က—၍ပြ၏။ ကိုယ်ထက်ဝက်တုန်လှုပ်၏။ အခြားတဝက်ကား မတုန်လှုပ်ရှိ၏။

ဤကိုမြင်သော် မဟာပနာဒမင်းသားသည် အတန်ငယ် ငြိုးလေ၏။ လူ အများတို့ သည်ကား ရှုခြင်း မဆည်နိုင်။ လက်ပစ်-ခြေပစ် ရယ်မော၍ လည်းကြကုန်၏။

ပွဲသဘင်လည်း ပြီးလေတော့သတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

မဟာပနာဒမင်းသားသည် …… …. ….	ဘဒ္ဒဇိ	ဖြစ်လာ၏။
သုမေဓါမိဖုရားကြီးသည် …… …. ……	ဝိသာခါ	
ဝိသကြုံသည် …. …… …… ……	ရှင်အာနန္ဒာ	
သိကြားသည် …. …… …… …… …… ……	ဘုရား	

—◆o◆—

ပကိဏ္ဏကနိပါတ်။

၂၂၇။ ။မဟာဝါဏိဇဇာတ်။ ။၁၀

အလိုကြီးသဖြင့် ပျက်စီးသော ကုန်သည်တို့ အကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်၊ သာဝတ္ထိ ပြည်မှ ကုန်သည်တို့သည် ကုန်သွယ်သွားရာ၊ လမ်းမှား၍ နဂါးစောင့် သော ညောင်ပင်တပင်ကို တွေ့ရှိ၊ အကိုင်းတို့မှ အစာရေစာ၊ သွီးကညာ၊ ရတနာရွှေငွေတို့ကိုယူ၍ ပြန်ခဲ့ကြ၏။

ထိုအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအားလျှောက်သော်၊ သင်တို့လောဘ နည်း၍ ရခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ ရှေးကမူကား၊ လောဘကြီး၍ ပျက်စီးရလေ သည်ဟု အောက်ပါဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

ရှေးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်မှ ကုန်သည်တို့သည် ကုန်သွယ်သွားရာ လမ်းမှားလျက်၊ နဂါးစောင့်သောညောင်ပင်တခုသို့ ရောက်ကြ၏။ အရိပ်ခိုနေကြပြီးနောက် စွတ်စိုသောညောင်ပင်၏ အကိုင်းကို ခုတ်ရသော်၊ ရေရလတ္တံ့ဟု တိုင်ပင်ကြပြီးလျှင်၊ အရှေ့ကိုင်းကို ခုတ်ကြ၏။ ကြည်လင်မြသောရေထွက်လာ၍ သောက်ချိုးသုံးဆောင်ကြရ၏။

တဖန် လောဘတက်၍ တောင်ကိုင်းကို ဖြတ်ကြရာ၊ ထမင်း–ဟင်း စားဖွယ် သောက်ဖွယ်တို့ ထွက်လာသဖြင့်၊ သုံးဆောင် ကြရလေ၏။

တဖန် လောဘတက်၍ အနောက်ကိုင်းကို ဖြတ်ကြရာ၊ လှပတင့်တယ်သော မိန်းမပျိုတို့ ထွက်လာကုန်၏။

တဖန် လောဘတက်၍ မြောက်ကိုင်းကို ဖြတ်ကြရာ၊ ရွှေ-ငွေ–ရတနာ အဝတ်အစားတို့ ထွက်ကုန်၏။

ထိုမျှဖြင့်တင်းမတိမ်ဘဲ လောဘအလွန်ထက်၍ သစ်ပင်ရင်းကိုဖြတ်ကြမည်ရှိရာ။ လှည်းကုန်သည်မှူးက အချင်းတို့၊ မပြုကြလင့်၊ထိုသစ်ပင်မှအစာရေစာ,မိန်းမကညာ,ရတနာ, ရွှေ-ငွေတို့ရလေပြီ။ အရိပ်၌လည်းခိုရပြီ၊ထိုသို့ ကျေးဇူးများသောသစ်ပင်ကိုဖြတ်လှည်းခြင်းငှါမသင့်ဟုတားမြစ်လေ၏၊

ကုန်သည်တို့ကား၊ လောဘ အလိုသို့လိုက်၍ နာမထောင်ဘဲဖြတ်အံ့သောငှါ ပြုကြကုန်၏၊ ၊ထိုအခါ နဂါးသည်အမျက်ထွက်၍ နဂါးစစ်သည် သူရဲတို့ကိုထွက်စေ၍ လှည်းမှူးမှတပါး အလုံးစုံသော ကုန်သည်တို့ကို သတ်ဖြတ်ပျက်စီးစေကုန်၏၊ ၊ထိုနောက်မှ နဂါးတို့သည် လှည်းမှူး

ကြီးနှင့်တကွ၊ အဝတ်အစား ရတနာရွှေငွေတို့ကို လှည်းမှူး ကြီးအိမ်သို့အရောက်၊လိုက်ပို့လိုက်ကြလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

နဂါးမင်းသည်	....	ရှင်သာရိပုတ္တရာ	} ဖြစ်လာ၏။
လှည်းမှူးသည်	....	ဘုရား	

ပကိဏ္ဏက နိပါတ်။

၂၂၈။ ။သာဓိနဇာတ်။ ။၁၁

လူ့အဖြစ်ဖြင့်နတ်ပြည်သို့ရောက်သော သာဓိနမင်းကြီးအကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဥပုသ်သည်တို့အား။ ဥပုသ်၏အကျိုးကို ပြရန် အောက်ပါဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

ရှေးသောအခါမိထိလာပြည်၌၊ သာဓိနမည်သော မင်းသည် မင်းကျင့်တရားနှင့်အညီ ကျင့်၍၊ တနေ့တနေ့လျှင် ၆-သိန်း။၆-သိန်းသောဥစ္စာတို့ကိုပေးလှူ၏။ ငါးပါးသီလ၊ ရှစ်ပါးသီလတို့ကိုထိန်း၏။ ။ ဤမင်းကိုမှီ၍ လူတို့ဒါန-သီလပြုကြသည်နှင့် နတ်ပြည်၌စည်ကားလေ၏။

တနေ့သော်၊ ထိုမင်းကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး နှင့် စပ်၍ ပြောဆိုကြရာတွင်၊ နတ်အပေါင်းတို့သည် ထိုမင်းကြီးကို ဖူးမြင်လိုကြောင်း လျှောက်ကြသည်နှင့်၊ သိကြားမင်းသည် မာတလိနတ်သားကိုစေ၍၊ အပင့်ခိုင်းလိုက်၏။

မာဘလိနတ်သားလည်း ဝေဇယန္တာရထားကို ကာ-၍ လပြည့်နေ့ ညချမ်း-လထွက်စဉ်၊ လနှင့်တကွ နှင်လာသည်ကို လူတို့မြင်ကြသော်၊ လ,နှစ်စင်းထွက်၏ဟု ဆိုကြစဉ်၊ ရထားသည်လ,ဝန်းကိုလွန်၍လာ၏။ ။ထိုအခါ လူတို့သည် လ,မဟုတ်၊ရထားတည်း၊ ငါတို့မင်းကြီးအတွက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ရှိခိုးကြ၏။

ရထားဆိုက်မှ မာတလိ နတ်သားသည် မင်းကြီးအား သိကြားမင်းနှင့်တကွ နတ်အပေါင်းတို့က ဖူးမြင်လိုကြသဖြင့် ကြွပါမည့်အကြောင်းနှင့်ပင့်ခေါ်၍၊ ရထားဖြင့်ဆောင်ခဲ့လေ၏၊ ။ရောက်သော် နတ်တို့၏ အဖူးအမြော်ကိုခံ၍၊ တရားစကား ဆွေးနွေး ကြပြီးနောက်၊ သိကြားမင်းက နတ်ပြည်၌ သိကြားစည်းစိမ်ကို တဝက်ခွဲ၍ ပေးလေ၏။

ဤသို့ စည်းစိမ်ကို ခံစား၍ နေသည်မှာ၊ လူတို့ အရေအတွက်အားဖြင့် အနှစ်ခုနစ်ရာ လွန်လေသော်၊ နတ်ပြည်၌ နေရအံ့သောကံကုန်သဖြင့် မပျော်မွေ့သည်နှင့် မင်းကြီး၏ ဥယျာဉ်သို့ ရထားနှင့်ပင် ပြန်၍ပို့စေ၏။

ဥယျာဉ်သို့ ရောက်သော်၊ ဥယျာဉ်မှူးသည် မေးမြန်းသိရ၍၊ သာဂိန မင်းကြီး၏ ခုနစ်ဆက်မြောက် ဖြစ်သောမြစ်ဘော် နာရဒမင်းအား လျှောက်လေ၏။

နာရဒမင်းကလည်း သာဂိနမင်းကြီး အတွက်ငှင်း၊ ငါ့အတွက်ငှင်း၊ ဥယျာဉ်၌ ၂-နေရာခင်းထားလော့ဟု ဆို၏။ ဥယျာဉ်မှူးလည်း ခင်း၏။

သာဂိနမင်းကြီးက မေးသော်၊ ဥယျာဉ်မှူးက၊ အရှင်မင်းကြီးအတွက်ငှင်း၊ အကျွန်ုပ်တို့ အရှင် နာရဒမင်းကြီး

အတွက်ဧင်း၊ ဖြစ်ပါသည်ဟုဆိုသော်။ ငါရှိစဉ် ငါ့အနီး၌ အဘယ်သူနေရအံ့နည်းဟုဆိုပြီးလျှင်။ တနေရာတွင် ထိုင်၍ တနေရာတွင် ခြေကိုထား၏။

နာရဒမင်းလည်းလာရောက်၍၊ သင့်တော်သောနေရာမှ ရှိခိုး၍နေ၏။ ထိုနောက် သာဓိနမင်းကြီးသည် နာရဒ နှင့် အတူ ဥယျာဉ်တွင်လှည့်ရာ၊ များစွာပြောင်းလဲ နေသော နေရာတို့ကိုမြင်၍၊ အသို့နည်း အရာခပ်သိမ်းတို့ပြောင်း၍နေ ၏။ငါ၏ အလုပ်အကျွေးတို့ကိုလည်း မမြင်တကားဟုဆို၏။

ထိုအခါမှ နာရဒမင်းက၊ အရှင်မင်းကြီး၊ နတ်ပြည်မွေ့ လျော်နေသည်မှာ၊ ခဏမျှဟု အရှင်မင်းကြီး ထင်ရသော် လည်း၊ ဤလူ့ပြည်တွင်ကား၊ အနှစ် ၇၀၀–လွန်လေပြီ။ အကျွန်ုပ်ကား၊အရှင်မင်းကြီးမှ ၇–ဆက်မြောက် မြစ်တော် တည်း။ အလုပ်အကျွေးတို့လည်း သေကြလေပြီ။ ။ယခု သော် ပြည်တော်ကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်တော်မူပါလော့ဟု လျှောက်၏။

သာဓိနမင်းကြီးကလည်း ငါသည်ပြည်ကိုအုပ်စိုးရန်လာ သည်မဟုတ်၊ ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုခြင်းငှါသာလာ၏ဟု ဆို ၍၊ ၇-ရက်ပတ်လုံးကြီးစွာသောအလှူကြီးကိုပေးပြီးနောက် အနိစ္စရောက်၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

နာရဒသည်.... .... ရှင်အာနန္ဒာ		
သိကြားသည် .... ရှင်အနုရုဒ္ဓါ		ဖြစ်လာ၏။
သာဓိနသည် ....ဘုရား		

ဝီသတိနိပါတ်။

၂၂၉။ ။မာတင်ဇာတ်။ ။၁

မာတင်အကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်။ အရှင်ပိဏ္ဍောလမထေရ်သည် ကောသမ္ဗီပြည် ဥတေနမင်း၏ ဥယျာဉ်၌ နေ့သန့်၍နေတော်မူရာ။ ဥတေနမင်းသည် ဥယျာဉ် ပျော်ပွဲစား ထွက်လာပြီးလျှင်၊ မူးယစ်ခါ မိန်းမတယောက်၏ ရင်ခွင်၌ အိပ်ပျော်လျက်နေစဉ်။ ကချေသည် တို့သည် အရှင်ပိဏ္ဍောလမထေရ်ထံသို့ သွားရောက်ဖူးမျှော် တရားနာခါ နေကြလေ၏။

ဥတေနမင်းနိုးသော် ကချေသည် တို့ကို မမြင်၍၊ ရှာဖွေ- တွေ့ရှိ- ထို မထေရ်အား ဆဲရေး ရေရွတ်လျက် ခါချဉ်ထုပ်ဖြင့် မထေရ် အထက်သို့ ပစ်ချ၏။

ထိုအခါ မထေရ်သည် ဈာန်ဖြင့် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်—ဆုံးမပြီး နောက်—ဘုရားထံသို့ ကြွရောက်လျှောက်လေရာ။ ဤမင်းသည် ရှေးက လည်း ညှဉ်းဆဲဖူးလေပြီဟု အောက်ပါဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၏အပြင်၌ သိ-ကြား လိမ္မာသော မာတင်မည်သော ဒွန်းစဏ္ဍားသည်နေ၏။

တခါသော်၊ သူဌေးသမီး ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာသည် အခြံအရံ များစွာနှင့် ဥယျာဉ်ကစားထွက်လာရာ။ မာတင်လည်း မြို့ တွင်းသို့ ကိစ္စတစုံတရာကြောင့် ဝင်သောအခါနှင့် မြို့တံခါး ဝတွင်ဆုံမိ၍၊ မာတင်သည် အလျင်အမြန်ပင် သင့်လျော် သောအရပ်သို့ ပြေးသွားလျက် ပုန်းကွယ်ခါနေ၏။

ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာသည်ကား၊တင်းတိမ်ပေါက်ဖြင့် ကြည့်၍၊ မြင်တွေ့- မေးမြန်း- ဒွန်းစဏ္ဍား ဖြစ်ကြောင်း သိရသော်၊

ငါကား၊ ယနေ့၌မမြင်ကောင်းသော သူယုတ်ကို မြင်ရ၏။ မကောင်းတကားဟု၊ မျက်နှာကို နံ့သာရေဖြင့် ဆေး၍။ ထိုမြင်ရာအရပ်မှ ပြန်လေ၏။

ထိုအခါဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာ၏ ပရိသတ်သည်။ ဟယ်-ယုတ်မာသောဒွန်းစဏ္ဍားး၊ သင့်ကြောင့် ငါတို့၏ ပျော်ပွဲပျက်ခဲ့ပြီတကားဟု· ဆွဲငင်-ပုတ်ခတ် ရိုက်နှက်၍ မိန်းမောစေပြီးမှ၊ ၊ ၊ နှဲ့ကြလေ၏။

မာတင်္ဂသည်အတန်ငယ်ကြာမှသတိရ၍။ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာ၏ ပရိသတ်သည် ငါ့ကိုအပြစ်မရှိဘဲ ပုတ်ခတ်ညှဉ်းဆဲ၏။ ထို့ကြောင့် ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာကို မရလျှင် ငါမထပြီဟုဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင်၊ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာ၏အဖအိမ်ဝ၌ သွားရောက် အိပ်နေလေ၏။

အဖသိသော်၊ ဆွဲငင်ပုတ်ခတ် မြှမ်းချောက်သော်လည်း မရ၊ အိပ်မြဲသာ အိပ်၍နေလေ၏။ ။ဤသို့လျှင် တရက်-နှစ်ရက်စသည်ဖြင့် ခြောက်ရက်လွန်၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ကား။ ကြောက်လန့်စိုးရိမ်ကြသဖြင့် ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာကို ပေးရလေ၏။

ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာလည်း။ အရှင့်သား၊ ထတော်မူပါလော့။ အိမ်သို့သွားကြပါကုန်အံ့ဟုဆို၏။ ။နှစ်မ၊ သေအရက်သော့သောသင်၏ပရိသတ်သည် ငါ့ကို ပုတ်ခတ်ထားသည်ဖြစ်၍၊ ငါသည်အားနည်းလှ၏။မထနိုင်ပါ။ ငါ့ကိုပွေ့ချီပိုက်ဖက်၍ ကျောက်ကုန်းထက်၌ တင်ယူသွားပါလော့ဟု ဆိုလေ၏။ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာလည်း ဆိုတိုင်းပင် လူအများတို့ ရှေ့၌ ယူသွားရလေ၏။

ဒွန်းစဏ္ဍားရွာသို့ရောက်သော်ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာအား၊အမျိုး

ပျက်အောင် ကျူးလွန်ခြင်းကို မပြုဘဲ၊ နှစ်ရက်-သုံးရက် နေစေပြီးမှ၊ ငါသည်ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာအားများမြတ်သော အခြံအရံ ရောက်စေခြင်းငှါ ရဟန်းပြုဦးအံ့ဟု၊ ။နှမ၊ ငါသည် တောသို့ တစုံတရာရှာဖွေရန်သွားဦးအံ့၊ ကောင်းစွာ နေရစ်လော့ဟုမှာထားပြီးလျှင်၊ တောသို့သွားရောက် ရဟန်းနှင့်တူစွာ ပုရိမိဇ်ရဟန်းပြု၍၊ ခုနစ်ရက် အတွင်း၌ အဘိညာဉ်သမာပတ်တို့နှင့်ပြည့်စုံလေ၏။ ။ပြီးမှ ယခုသော် ငါသည် ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာ၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်နိုင်ပြီဟုပြန်ခဲ့၏။

ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာလည်း အရှင့်သား၊ အကျွန်ုပ်ကိုးကွယ်ရာမဲ့ ဖြစ်အောင် အဘယ့်ကြောင့်ပြုလေသနည်းဟုဆို၏။ ။နှစ်မ၊ မစိုးရိမ်လင့်၊ သင့်အား ကြီးစွာသော အခြံအရံဖြစ်စေအံ့။ သင်သည်၊ ငါ၏လင်ကား မာတင်္ဂမဟုတ်။ မဟာဗြဟ္မာတည်း။ ယခုဗြဟ္မာ့ပြည်သို့သွား၏။ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ပြန်လာလတ္တံ့ဟု- လူအပေါင်းတို့ အလယ်တွင် ပြောရစ်လော့ဟု မှာထားခဲ့ပြီးလျှင်၊ ဟိမဝန္တာသို့သွားလေ၏။

ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာလည်း မှာတိုင်းပြော၏။ လူတို့လည်း ယုံကြ၏။ ။ခုနစ်ရက်မြောက်လပြည့်နေ့ဝယ်။ လ,ကောင်းကင်၌တည်စဉ်၊ မာတင်္ဂသည်ဗြဟ္မာ့သဏ္ဍာန်ဖန်ဆင်း၍၊ လဝန်းကို ပေါက်ခွဲ ဆင်းလာပြီးလျှင် အိမ်သို့ဝင်လေ၏။

ထိုအခါ တိုင်းပြည်အလုံး အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်၍၊ ပုဏ္ဏားတို့လည်း အိမ်သို့ လာရောက်- သုတ်သင်ရှင်းလင်း တန်ဆာဆင်ကြကုန်၏။

မာတင်္ဂသည်၊ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာ၏ ချက်ကို လက်မဖြင့်- သုံးသပ်၍၊ ကိုယ်ဝန်တည်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ ။ပြီးမှ၊ နှစ်မ

သင့်အားသားရလေပြီ။သားယောကျ်ားဖွါးလတ္တံ့၊သင်တို့သားအမိအားကြီးစွာသောလာဘ်သပ်ပကာစည်းစိမ်အခြံအရံသည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟုဆိုပြီးနောက်၊လူတို့မျက်မှောက်တွင်ကောင်းကင်သို့ပြန်တက်၍လ,ဝန်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ထိုအခါဆီက မဟာဗြဟ္မာကို ကိုးကွယ်ကြသည်ဖြစ်၍ လူ အပေါင်း တို့သည် ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာကို မဟာ ဗြဟ္မာ၏ မယားအနေနှင့် ရွှေထမ်းစင်ထက်သို့ တင်လျက် ဦးခေါင်းဖြင့် ရွက်၍ ဆောင်ကြကုန်၏။

လူအပေါင်းတို့လည်း သူ့ထက်ငါကောင်း ရှိုး ပူဇော်ကြကုန်၏။ ။ခြေဖမိုး၌ဦးခေါင်းကိုထား၍ ရှိခိုးသောသူတို့မှာ အသပြာတထောင်ပေးရ၏။ ။အသံကြားရာမှ ရှိခိုးခွင့်ရသူတို့သည်အသပြာတရာပေးရ၏။ ။မျက်စေ့ဖြင့်မြင်ရာမှ ရှိခိုးခွင့်ရသောသူတို့သည်တသပြာပေးရ၏။ ။ဤသို့လျှင် တပြည်လုံးက ပူဇော်ကြရာ။ ၁၈-ကုဋေ တိုင်တိုင်သော ဥစ္စာကို ရလေ၏။

ထိုအခါ လူတို့သည် ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာကို ထားရန် ပြည့်၏ အလယ်၌မဏ္ဍပ်ဆောက်၍၊ ထိုမဏ္ဍပ်အလယ်၌ ပြာသာဒ်ကြီးစွာဆောက်ရန်စီမံနေစဉ် ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာသည် သားယောကျ်ားကို ဖွါး၏၊ မဏ္ဍပ်၌ ဖွါးသည် ဖြစ်သောကြောင့် မဏ္ဍဗျသတို့သားဟု အမည်မှည့်၏။

ထိုမဏ္ဍဗျအားပုဏ္ဏားတို့သည်ဗေဒင်စသော အတတ်တို့ကိုသင်ပေး၍၊ အသက်တဆယ့်ခြောက်နှစ်သား အရွယ်ကစ၍ တသောင်းခြောက်ထောင်သောပုဏ္ဏားတို့ကိုဆွမ်းဝတ်မပြတ်ပြု၍ ကိုယ်တိုင် စီမံလျက်လုပ်ကျွေး၏။

ထိုအခါ မဟောသဓာသည် ဟိမဝန္တာ၌ နေ၍ မိမိ၏သားကို ကြည့်သော်။အရာမဟုတ်သည်၌ အားထုတ်၍ နေသည်ကို မြင်လျှင်၊ ထို့ထက်မြတ်သော အလှူခံတို့အား ပေးလှူသင့်ကြောင်းဟောပြောရန် ကောင်းကင်ဖြင့်လာ၍၊ အလှူစရပ် တံခါးဝ၌ ရပ်လေ၏။

မဏ္ဍဗျမြင်သော်၊ အို-ညစ်နွမ်းစုပ်ချာသောရဟန်း၊သင် ကားယုတ်ညံ့သောအလှူခံဖြစ်၏။မလာလင့်ဟုဆို၏။ ။ထို အခါမဟောသဓာက၊ အယုတ်အလတ် အမြတ်မရွေး လှူထိုက် ကြောင်း၊ မိမိကိုလည်း လှူပါသည့် အကြောင်း ပြောရာ၊ မဏ္ဍဗျသည် အမျက်ထွက်သဖြင့်။ မိမိ၏ အစေခံ တို့အား ထိုရဟန်းကိုရိုက်ပုတ်နှင်ထုတ်ရန်ခိုင်း၍၊ နှင်ထုတ်မည်အပြု တွင်၊ကောင်းကင်သို့ ပြန်တက်၍၊ ဆင်းသောခြေရာ မြေ၌ ထင်စေသတည်းဟု မိဋ္ဌာန်ခဲ့ပြီးလျှင်၊ စရပ်တခုတွင် အခြား မှရသောဆွမ်းကိုစားလျက်နေ၏။

ထိုအခါ မြို့စောင့်နတ်တို့သည် မဏ္ဍဗျအား- အမျက် ထွက်ကြသဖြင့်၊ မဏ္ဍဗျနှင့်တကွ အခြား ပုဏ္ဏား တို့ကိုပါ လည်ကိုတွန်းလှည့်၍၊စကားမပြောနိုင်-မလှုပ်နိုင်၊တောင့်တင်း ၍ နေအောင် ပြုလုပ်ထားကြလေ၏။

ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာကြားသော်၊ မဟောသဓာပင်ဖြစ်ရာ၏ဟု လိုက် လံရှာဖွေ-တွေ့ရှိ-သည်းခံရန်တောင်းပန်လေ၏၊

ထိုအခါ မဟောသဓာသည် မိမိစားကြွင်းဆွမ်းတို့ကိုပေး၍ တဝက်ကို မဏ္ဍဗျခံတွင်း၌ သွန်းလောင်းလေ၊ တဝက်ကို ရေဖျော်၍ကြွင်းသောပုဏ္ဏားတို့ခံတွင်း၌ သွန်းလောင်းလေ။ သက်သာရာရကြလတ္တံ့ဟု ဆိုပြီးလျှင်၊ ဟိမဝန္တာသို့ ကြွ

လေ၏။ ။ဆိုတိုင်းပြုသော် ပုဏ္ဏားတို့ သက်သာလေကုန်၏။ သို့ရာတွင်အခြားသောပုဏ္ဏားတို့က ဒွန်းစဏ္ဍား၏ စားကြွင်းကိုးစားသဖြင့်ဇာတ်ပျက်လေပြီဟု အပေါင်းအဖေါ် မပြုကြသည်နှင့်ရှက်စနိုး၍မဏ္ဍိမတိုင်းသို့ သွားရောက်နေကြလေ၏။

ထို့နောက်မာတင်္ဂသည်၊ ဝေတ္တမြစ်နား၌ နေသော ရသေ့၏အလွန်ကြီးသော အမျိုးဇာတိမာနကို ချိုးဖျက်ရန်၊ မြစ်ညာမှနေ၍ ဒန်ပူကို ခဲပြီးလျှင် မြစ်၌မျှောလိုက်၏။ ။ဒန်ပူသည်ရေချိုးနေသောဇာတိမန္တရသေ့၏ဆံကျစ်၌ငြိလေ၏။ အမျက်ထွက်၍ အဘယ်သူပစ်ချသနည်းဟု ဆင်ခြင်သော်၊ ဒွန်းစဏ္ဍား မာတင်္ဂဖြစ်ကြောင်းသိလျှင်၊ ပိုမို အမျက်ထွက်လျက်။ ဟယ်ဒွန်းစဏ္ဍား၊ မြစ်ညာတွင်မနေလင့်၊ အကြေသို့သွားလေဟု ဆိုလေ၏။

အကြေ၌နေသော်လည်း၊ ဓိဋ္ဌာန်၍ချသဖြင့် ဒန်ပူသည်ဆံကျစ်၌ ငြိသည်သာတည်း။ ။ဇာတိမန္တရသေ့လည်းဟယ်သူပျက်၊ ဤအရပ်၌သင်နေအံ့၊ ၇-ရက်မြောက်၌ သင်၏ဦးခေါင်း၇-စိပ်ကွဲလတ္တံ့ဟု ကျိန်လေ၏။

မာတင်္ဂလည်း။အကယ်၍ ငါအမျက်ထွက်အံ့။ ငါ၏သီလပျက်လတ္တံ့။ ထို့ကြောင့် ဥပါယ်တမျည်ဖြင့်သာ ထိုရသေ့၏ မာနကိုဖျက်အံ့ဟု၊ ၇-ရက်မြောက်သောနေ့၌ နေထွက်ခြင်းကို တား ထားလေ၏။

လူတို့လည်း နေမထွက်နိုင် သဖြင့် ဇာတိမန္တရသေ့သို့ကပ်၍၊ အရှင်ဘုရားသည် နေထွက်ခြင်းကို မြစ်ပါသလော့ဟုမေး၏။ ။ငါမမြစ်၊ ဒွန်းစဏ္ဍားတယောက်ကား။ ဤအရပ်တွင်နေ၏။ထိုသူမြစ်သည်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဆို၏။

လူတို့လာရောက်မေးလျှောက်သော်၊မာတင်္ဂကမှန်၏၊သင်တို့၏ဆရာရသေ့သည် အပြစ်မရှိသောငါ့ကို ကျိန်ဆဲ၏၊ ငါ၏ခြေရင်း၌ကန်တော့တောင်းပန်မှ နေကိုလွှတ်မည်ဟုဆို၏။

လူတို့လည်း ဇာတိမန္တရသေ့ကိုဆွဲငင်ခေါ်လာ၍၊ ကန်တော့တောင်းပန်စေ၏။ ဇာတိမန္တရသေ့၏ဦးခေါင်းခုနစ်ကွဲမည်စိုးသောကြောင့် မြေစိုင်ခဲကို ဦးခေါင်း၌ ရွက်၍ရေတွင်နေစေပြီးမှ၊နေကိုလွှတ်လျှင်၊ နေရောင်ထိကာမျှဖြင့် မြေစိုင်သည်၊၇-စိပ်ကွဲ၏၊ရသေ့လည်း ရေတွင်ငုပ်လေ၏။

ထိုသို့ဇာတိမန္တရသေ့ကိုဆုံးမပြီးနောက် ၁၆၀၀၀သောပုဏ္ဏားတို့ကိုကြည့်သော်၊မဇ္ဈမင်း အထံ၌ မြင်၍ ဆုံးမရန်လာခဲ့၏၊ပုဏ္ဏားတို့မြင်သော်၊ ဤရသေ့ငါတို့ပြည်၌နေလျှင်ငါတို့ပျက်စီးလတ္တံ့ဟု၊ အရှင်မင်းကြီး၊-မာယာအတတ်ဖြင့်လှည့်ပတ်တတ်သော ဝိဇ္ဇာဓိုရ်တယောက်သည် လာ၏၊ ထိုသူကိုဖျောက်ဖျက်ပါလော့ဟု ဂုံးချောတိုက်တွန်းကြလေ၏။ မင်းလည်းမင်းချင်းတို့ကိုစေ၍ မာတင်္ဂဆွမ်းစားနေစဉ် သတိအလစ်၌ သန်လျက်ဖြင့် ခုတ်သတ်စေ၏။ ဤတွင်သတိလစ်သောအခါဖြစ်၍ရင်း၊ ဆုံးမသြဝါဒပျက်သည်-ပေါက်သည့်ကျိုးသည်ဖြစ်သောကြောင့်ရင်း၊ သေရခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအခါနတ်တို့သည် အမျက်ထွက်၍၊ မဇ္ဈပြည်အလုံးကို ပြာပူမိုးဖြင့် ဖျက်လိုက်လေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

မဇ္ဈမင်းသည် .... ဥဒေန	}	ဖြစ်လာ၏။
မာတင်္ဂသည် .... ဘုရား	}	

ဝိသတိနိပါတ်။

၂၃၀။ ။သိဝိဇာတ်။ ။၃

သိဝိမင်းကြီးအကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်။ ကောသလမင်းကြီးသည် အသဒိသဒါနကြီးကိုပြုပြီးနောက်၊မရောင့်ရဲနိုင်ဘဲ ကိုယ်ဝတ်စုလျားကို မြတ်စွာဘုရားအား လှူပြန်ကြောင်းကို ရဟန်းတို့ဆောင်၌ စကားဖြစ်ကြရာ၊ မြတ်စွာ ဘုရားက အပအလှူထက် အတွင်းအလှူက မြတ်ကြောင်းနှင့်အောက်ပါဇာတ်ကိုဟောတော်မူသည်။

လွန်လေပြီးသော အခါ၊ သိဝိတိုင်း အရိဋ္ဌပုရပြည်၌ သိဝိမင်းကြီးသည်။ အလှူအတန်း ပေးကမ်းခြင်း၌ ရက်ရောလျက်၊တနေ့လျှင် ခြောက်သိန်း-ခြောက်သိန်းသော ဥစ္စာတို့ကိုစွန့်ကြ၏။

တနေ့သော်၊ သိဝိမင်းကြီးသည်၊ ငါကား အပ အလှူမျိုးစုံလှူဖူးပြီ။ ယနေ့သော်ကား၊ အသွေးအသား စသော အတွင်းအလှူကိုတောင်းခံသူလာလျှင်လှူအံ့ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်၍ထားလေ၏။

ထိုအခါ၊သိကြားမင်းသည်စုံစမ်းရန်အလို့ငှါ မျက်စေ့ကန်းသောပုဏ္ဏားအိုဟန် ဖန်ဆင်းလျက် လာရောက်၍၊ အရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်၌ မျက်စိတို့သည် ကန်းပါ၏၊ အရှင်မင်းကြီး၏ တလုံးသော မျက်စေ့ကို လှူပါလော့ဟု အလှူခံလေ၏။

မင်းကြီးလည်းငါ၏ အကြံပြည့်တော့မည်ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ၊အသင်ပုဏ္ဏား၊ တလုံးမဟုတ် နှစ်လုံးလှူအံ့ဟု ဆို

၍ တိုင်းသူပြည်သားတို့ငိုယိုခါ မလှူရန်တောင်းပန်ကြစဉ်တွင်ပင်၊ထိုဝိကမည်သောဆေးသမားအား၊အချင်းငါသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ပို၍ လိုချင်သောကြောင့် မျက်စေ့တို့ကိုလှူအံ့၊ ဆုတ်ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ ငါ၏မျက်စေ့တို့ကို ထုတ်လော့ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါဆေးသမားက ဆင်ခြင်တော်မူရန် တောင်းပန်သော်လည်းမရသည်နှင့်၊ ငါကဲ့သို့သောဆရာကောင်းသည် မျက်စေ့ကိုထားဖြင့်ထုတ်ခြင်းငှါမသင့်၊ ဆေးဖြင့်သာထုတ်အံ့ဟု လက်ျာမျက်စေ့တွင်းသို့ဆေးခတ်လေ၏။ ။မျက်စေ့သည် လှည့်လည်၍ပြင်းစွာသောနာကျင်ခြင်းဖြစ်၏။ ။ထိုအခါ ဆေးသမားက အရှင်မင်းကြီး၊ပကတိဖြစ်အောင် ပြုနိုင်ပါသေး၏။ဆင်ခြင်တော်မူပါလော့ဟုဆို၏။ ။အမောင်စကားမဆိုလင့်။ထုတ်သာထုတ်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဒုတိယအကြိမ်ဆေးခတ်သောအခါမျက်စေ့သည်မျက်ကွင်းမှထွက်၏။ ။ဆေးသမားတောင်းပန်သော်လည်းမရဘဲ၊တတိယအကြိမ်ခတ်ရသောအခါ၊ မျက်စေ့သည်မျက်ကွင်းမှလွတ်ထွက်၍ အကြော အမြှင် တို့ဖြင့် တွဲလွဲဆွဲ၍တည်လေ၏။

ထိုအခါ ဆေးသမားက အရှင်မင်းကြီး၊ ဆင်ခြင်တော်မူပါဦးလော့။အကျွန်ုပ်သည်ပကတိဖြစ်အောင်ပြုနိုင်ပါသေး၏ဟု လျှောက်၏။ ။မရလျှင်၊ မျက်ကြောတို့ကို ထားငယ်ဖြင့်ဖြတ်၍မင်းကြီး၏ လက်၌ ထားလေ၏။

မင်းကြီးသည် လက်ဝဲမျက်စေ့ဖြင့်ကြည့်၍ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို တောင့်တခါ၊ ပုဏ္ဏားအားလှူပေ၏။ ။ပုဏ္ဏား

လည်း ထိုမျက်စေ့ကို မိမိ၏မျက်ကွင်း၌ ထည့်လိုက်သော အခါ၊ သိကြားဖို့အာနုဘော်ကြောင့် အလွန်ကြည်လင်လှပ သော မျက်စေ့သည်ဖြစ်၏။

ထိုသို့တင့်တယ် ကြည်လင်သည်ကို မင်းကြီးမြင်သော အခါ၊သဋ္ဌါထက်၌ကျန်သော လက်ဝဲမျက်စေ့ကိုလည်း လှူ ပြန်လေ၏။ ။သိကြားပုဏ္ဏားလည်း၊မျက်စေ့အစုံကိုယူ၍ လူအများတို့မြင်စဉ်၊ မြို့မှထွက်၍နတ်ပြည်သို့ပြန်လေ၏။

မင်းကြီးသည်လည်း၊ သူကန်းသည် မင်းပြု၍ အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်းဟု တိုင်းပြည်ကို မှူးမတ်တို့အား အပ်ပြီး လျှင်၊ဥယျာဉ်သို့ထွက်၍ရဟန်းပြုခါနေလေ၏။ ။ထို့နောက် သိကြားမင်းသည်လာရောက်၍၊ အရှင်မင်းကြီးပြုအပ်သော ဒါနကို သစ္စာပြု၍ မျက်စေ့တို့ကို ဖြစ်ပါစေလော့ဟု ဆို လေ၏။

ထိုအခါ မင်းကြီးသည်၊ ငါ့ထံသို့ လာသော အမျိုးမျိုး သောအလှူခံတို့အား၊ ငါသည်ချစ်နှစ်သက်သော စိတ်ရှိပါ ၏။ ဤစကားမှန်သော်၊ငါ၏မျက်စေ့သည် ဖြစ်မြဲဖြစ်ပါစေ သတည်းဟုသစ္စာပြုလေလျှင်၊မျက်စေ့တလုံးသည် ဖြစ်ပေါ် လာလေ၏။ ။တဖန်ထပ်၍ငါ၏မျက်စေ့တို့ကိုလှူသောအခါ ၌မတွန့်မတိုဘဲ၊များစွာ နှစ်သက်ကြည်ညိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤစကားမှန်သော်ဒုတိယမျက်စေ့သည်ဖြစ်ပါစေသတည်း ဟုသစ္စာပြုပြန်လျှင်၊ ဒုတိယမျက်စေ့ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

ထိုအခါ သိကြားမင်းသည်၊ မိမိ၏အာနုဘော်ဖြင့် တိုင်း သူပြည်သားတို့ကိုရောက်ရှိစည်းဝေးစေ၍ မင်းကြီး၏ဂုဏ် ကျေးဇူးတို့ကိုဆိုလျက်၊မင်းကြီး၏ မျက်စေ့တို့သည်၊ နတ်

မျက်စေ့ကဲ့သို့နံ့ရံတဖက်ကိုရင်း၊ ကျောက်တောင် တဖက်ကိုရင်း၊တောင်တဖက်ကိုရင်း၊ ဖေါက်ထွင်း၍ ယူဇနာတရာတိုင်တိုင်မြင်စေပါသတည်းဟုဆို၍ နတ်ပြည်သို့ပြန်လေ၏။

ထိုအခါမှမင်းကြီးသည်၊ အိုပြည်သူပြည်သားအပေါင်းတို့၊ငါသည်မျက်စေ့အစုံကိုလှူသောကောင်းမှုကြောင့်၊ ဤသို့စွမ်းသန်သောမျက်စေ့အစုံကိုရ၏။ ။ဤကို ထောက်၍သင်တို့လည်းအလှူပေးကြကုန်လော့။မလှူဦးဘဲတစုံတရာကိုမျှစားသောက်သုံးဆောင်ခြင်းကိုမပြုကြလေလင့်။ တတ်အားသမျှ ဒါနကို ပြုကြကုန်လော့ဟု အဆုံးအမ ပေး၍၊ အသက်၏အဆုံး၌ကောင်းရာသို့လားလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

သိဝိကဆေးသမားသည်	ရှင်အာနန္ဒာ	ဖြစ်လာ၏။
သိကြားသည်	ရှင်အနုရုဒ္ဓါ	
ကြွင်းသောပရိသတ်သည်	ဘုရား၏ပရိသတ်	
သိဝိမင်းသည်	ဘုရား	

ဝိ သ တိ နိ ပါ တ် ။

၂၃၁။ ။ရောဟဏမိဂဇာတ်။ ။၅

ရောဟဏမိဂသမင်မင်း အကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ ဒေဝဒတ် တိုက်တွန်းချက်ဖြင့်။ အဇာတသတ်မင်းသည်၊ မြတ်စွာဘုရားကိုနင်းသတ်ရန် နာဠာဂီရိဆင်ကိုလွှတ်ရာ၌၊ အရှင်အာနန္ဒာသည်၊ မြတ်စွာဘုရားကို နင်းခွင့်မပေးပါမိမိခံအံ့ဟု၊ အားထုတ်

ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍၊ အာနန္ဒာသည် မေးကလည်း ဤသို့ပင်အသက်ကို စွန့်သည်သာတည်းဟု အောက်ပါဇာတ်ကိုဟောတော်မူသည်။

ရှေးသောအခါ၊ ဟိမဝန္တာအရပ် ရောဟာဏမည်သော အိုင်ကိုမှီ၍၊ ရောဟာဏမည်သော သမင်မင်းသည် သမင်ရှစ်သောင်းခြံရံလျက်နေ၏။

တညှဉ့်သော်ဗာရာဏသီမင်း၏ခေမာမည်သော မိဖုရားကြီးသည်။ လှပတင့်တယ်သော ရွှေသမင်မင်းသည် ဟောအပ်သောသာယာသောတရားကိုနာရသည်ဟုအိပ်မက်၍၊ အကယ်ဖြစ်သောရွှေသမင်၏တရားကိုနာလိုသော ပြင်းစွာသောချင်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို လျှောက်သည်နှင့်၊ မင်းကြီးသည်၊ တောကျွမ်းသော မုဆိုးတယောက်ကိုပမ်းစေရာ၊ သမင်းအပေါင်းနှင့် ရေသောက်အဆင်းတွင်၊ သမင်မင်းကို ကြော့ကွင်းမိလေ၏။

သမင်မင်းလည်း ငါ့ကို ကြော့ကွင်း မိလေပြီ၊ သမင်အပေါင်းတို့ရေဝအောင်သောက်ပြီးမှသိစေအံ့ဟု သည်းခံနေ၏၊သမင်တို့ရေဝကြသောအခါမှ ကြော့ကွင်းမိကြောင်းအော်မြည်လေ၏။

အလုံးစုံသောသမင်တို့ကြောက်လန့်၍ပြေးကြ၏။ သမင်မင်း၏ညီတော်နှင့်နှစ်မတော်တို့ကား၊သမင်မင်းကို မမြင်မှ၊ဘေးဖြစ်လေပြီဟုပြန်လာ၍၊မိမိတို့အသက်ကိုမငဲ့ဘဲ သမင်မင်း၏နံဘေးနှစ်ဘက်၌ တွဲမှီ၍နေကြလေ၏။

သမင်မင်းက ဤအရပ်၌ ဘေးရှိ၏၊ သွားကြလေဟု အတန်တန် နှင်၏၊ ညီနှင့်နှစ်မ တို့ကလည်း အတန်တန် တောင်းပန်၍ မသွားဘဲနေကြလေ၏၊

မုဆိုးလည်း ထိုသုံးခုသောသမင်တို့ကို မြင်လျှင်၊မေတ္တာစိတ်ဖြစ်လျက် သမင်မင်းအား၊ အခြားသမင်နှစ်ခုတို့သည် ကြောက်ကွင်းမမိဘဲ၊အဘယ့်ကြောင့်မပြေးကြသနည်းဟုမေး၏။

အချင်းမုဆိုး၊ ငါ၏ညီနှင့်နှမ တို့တည်း။ အသက်စွန့်၍၊ငါ့ကိုစောင့်ရှောက်နေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်ဟုဆို၏။ ။ မုဆိုးလည်း တိုး၍ ကြင်နာလာ၏။

ထိုအခါ ညီတော်သမင်က အဆွေမုဆိုး၊ ငါ၏ နောင်တော်သည်၊သာမညသမင်မဟုတ်ပါ။ သမင်ရှစ်သောင်းတို့၏မင်းတည်း။မျက်မမြင်ဖြစ်သောအမိအဖတို့ကို လုပ်ကျွေးလျက်နေပါ၏။အကျင့်သီလ-ပညာနှင့် ပြည့်စုံပါ၏။ ။ထိုသို့သော သမင်မင်းကိုသတ်သော်။ အကျွန်ုပ်တို့ ငါးဦးလုံးကို သတ်သည်နှင့်တူပါ၏။သို့ကြောင့်ငါးဦးသောအသက်တို့ကို လှူပါလော့ဟုတောင်းပန်လေ၏။

စိတ်ကောင်းရှိရင်းစွဲ ဖြစ်သော မုဆိုးသည်၊ ငါသည် အကယ်၍၍သမင်တို့ကိုသတ်သော်၊ကြီးလေးသောအပြစ်ဘေးရောက်ရာ၏၊မင်းပေးသောဥစ္စာဖြင့် အဘယ်မူအံ့နည်း-ဟု သမင်တို့ကိုနှစ်သိမ့်စေ၍၊ သမင်မင်းကို ကြောက်ကွင်းမှ လွှတ်လေ၏။

ပြီးမှ၊ သမင်မင်းက လာရောက်ဖမ်းဆီးခြင်းအကြောင်းကိုမေးမြန်း-အလုံးစုံသိရသော်၊ မိမိ၏ကျောမှ ရွှေအဆင်းရှိသောအမွေးတို့ကိုမုဆိုးအားပေးပြီးလျှင်၊ အချင်းမုဆိုး၊ ဤအမွေးတို့ကား၊ရွှေသမင်မင်း၏အမွေးတို့တည်းဟုပြ၍၊ယခုငါပြောလိုက်သောတရားတို့ကို၊ မင်းနှင့် မိဖုရား တို့အား

သင်က ငါ၏ကိုယ်စား တရားဟောပါလော့ဟု၊မှာထားပြီး နောက် ဆိုင်ရာသို့ခွဲခွါသွားကြလေ၏။

သမင်အို အမိအဖတို့သည်၊ ညီငယ်နှစ်မငယ်တို့ကို မှီ၍ သမင်မင်း လွတ်လာကြောင်း ကြားသိရသောအခါ ဝမ်း မြောက်ကြလေ၏။

မုဆိုးသည်လည်း အလုံးစုံကို မင်းကြီးအား လျှောက်၍ သမင်မင်း၏ကိုယ်စားအဖြစ်ဖြင့် အေဝံပါ၊အငိပ္ပါယ် ရှိသော တရားကိုဟောလေ၏။

အရှင်မင်းကြီးမိဘတို့၌ရင်း၊သားမယားတို့၌ရင်း'အဆွေ ခင်ပွန်းတို့၌ရင်း၊ ဆင်မြင်းဗိုလ်ပါအစရှိသည်တို့၌ရင်း၊ ရွာ နိဂုံးတို့၌ရင်း၊ တိုင်းသူပြည်သားတို့၌ရင်း၊ ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့ ၌ရင်း(ပေးလှူခြင်းဖြင့်)၊ သားငှက်တို့၌ရင်း(ဘေးမဲ့ပေးခြင်း ဖြင့်)။ ။ဆိုင်ရာဆိုင်ရာပြုအပ်သော ဝတ်တရားတို့ကို ပြည့် စုံကောင်းမွန်စွာကျင့်ပါလေလော့။ ။တရားကိုကျင့်သဖြင့် လူနတ်နိဗ္ဗာန်သုံးတန်သော ချမ်းသာကိုရနိုင်ပါ၏ဟု ဟော ပြောလေ၏။

မင်းနှင့်တကွ ပရိသတ်တို့သည် ကောင်းကြီး ပေးကြ ကုန်၏၊မိဖုရားကြီးလည်း ချင်ခြင်းပြေ၏။

ပြီးမှ မင်းကြီးက မုဆိုးအား မိန်းမရတနာ၊ဆင်မြင်းနွား လားရတနာ၊ ဥစ္စာရွှေငွေတို့ကို ဆုအဖြစ်ဖြင့်ပေးလေ၏။

မုဆိုးကလည်း ရသောဥစ္စာပစ္စည်း သားမယားတို့ကို စွန့်၍ တောထွက်-ရဟန်းပြုသွားလေ၏။

ခင်းကြီးအမှူးရှိသောသူတို့သည်လည်း၊ ရွှေသမင်မင်း၏

အဆုံးအမတရား၌ တည်၍ အသက်၏ အဆုံး၌ ကောင်းရာ သို့လားကြလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

မုဆိုးသည် .... ဆန္ဒအမတ်		
မင်းကြီးသည် .... ရှင်သာရိပုတ္တရာ		
ခေမာမိဖုရားသည် .... ခေမာဘိက္ခုနီ		
သမင်မင်း၏အမိအဖတို့သည်		ဖြစ်လာ၏။
.... ဘုရား၏မယ်တော် ခမည်းတော်		
နှစ်မတော်သည် .... ဥပ္ပလဝဏ်		
ညီတော်သည် .... ရှင်အာနန္ဒာ		
သမင်မင်းသည် .... ဘုရား		

ဝီသတိနိပါတ်။

၂၃၂။ ။သတ္တိဂုမ္ဗဇာတ်။ ။၇

ကျေးညီနောင်အကြောင်း။

ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ကျောက်တုံးဖြင့် လိမ့်ချခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍၊ ဒေဝဒတ်သည် ယုတ်မာသော အပေါင်းအဖော် ရှိသဖြင့် ယုတ်မာသော အမှုကို ပြုကြောင်း ရဟန်းတို့ဘောင်၌ စကားဖြစ်ကြရာ၊ ရှေးကလည်း ဤသို့ပင်ဟု အောက်ပါဇာတ်ကိုဟောတော်မူသည်။

ရှေးသောအခါ ကျေးငယ် ညီနောင်တို့သည် လေဖွေ လေပြင်း တိုက်ခတ်သည်နှင့်၊ တကောင်ကား–ခိုးသူတို့ရွာ လက်နက်အလယ်သို့ ကျရောက်၍ သတ္တိဂုမ္ဗဟုအမည်တွင်၍၊ ခိုးသူတို့နှင့်နေရသည်ဖြစ်၍ ခိုးသူတို့၏ကြမ်းကြုတ်သော

အမှုအရာတို့ကို အလုံးစုံ တတ်လေ၏။ ။တကောင်ကား ရသေ့တို့၏ ကျောင်း- ပန်းအလယ်၌ ကျရောက်၍ပုပ္ပက ဟာဘွင်၏။ ရသေ့တို့နှင့်နေရသည်ဖြစ်၍ သူတော်ကောင်း တို့၏ အမှုအရာအလုံးစုံကို တတ်လေ၏။

တခါသော် ပဉ္စာလမည်သောမင်းသည် အမဲလိုက်ရာ အဖေါ်ကွဲလျက် ရထားထိန်းတယောက်နှင့်သာ ခရီးလွန် ၍ ထိုခိုးသူတို့ရွာအနီးသို့ရောက်လာလေ၏။

ထိုအခါ ခိုးသူတို့မရှိခိုက်ဖြစ်၏။ ကျေးသားနှင့် ထမင်း ချက်တယောက်သာ ကျန်ရစ်၏။ ။မင်းကိုကျေးသားမြင် လျှင်၊ အိုအရှင်ခိုးသားတို့၊ အဝတ်တန်ဆာစုံလင်စွာနှင့် လူ မင်းသည်လာ၏။ ထိုမင်းနှင့်တကွ ရထားထိန်းတို့ကို သတ် ဖြတ်၍ အဝတ်တန်ဆာတို့ကို ယူ ကြ လေ ကုန် လော့ဟု ကြွမ်းကြုတ်စွာဆိုမြည်လေ၏။

မင်းနှင့် ရထားထိန်းတို့လည်း ဤအရပ်ကား ခိုးသူတို့ အရပ်ဖြစ်ရာ၏ဟု ကြောက်လန့်တကြား ပြေးကြလေသည်ကို ကျေးသားမြင်သော်၊ လူမင်းသည်ပြေးလေပြီ၊ ခိုးသားတို့မရှိ ခိုက်ကြုံ၍လွတ်ရလေ၏။ အိုခိုးသူတို့၊ အမြန်လိုက်၍ သတ် ဖြတ်ယူကြပါလော့ဟု ဟစ်၍ဆိုလိုက်၏။

မင်းလည်းလာခဲ့ရာ၊ ရသေ့ကျောင်းသို့ရောက်၍ ရသေ့ တို့မရှိခိုက်ကြုံသဖြင့် ကျောင်း၌ရှိသော ကျေးသားက မြင် လျှင်။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ အရှင်မင်းကြီး၏လာခြင်းကား ကောင်းသောလာခြင်းပေတည်း၊ အလိုရှိသည်ကိုဆိုတော်မူ လော့။ ကျောင်းတွင်းသို့ဝင်၍ချိုအေးသောသစ်သီးအမျိုးမျိုး တို့ကိုရင်း၊ ကြည်လင်ဖေးမြသော စမ်းရေတို့ကိုရင်း၊ သုံး

ဆောင်ပါလော့-စသည်ဖြင့် လောကွတ်ပျူ၍ ယဉ်ကျေးစွာဆို၏။

ထိုအခါ မင်းကြီးသည် အလွန်နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်လျက်၊ အမောင်ကျေးသား၊အမောင်ကား ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ တရားနှင့်ပြည့်စုံစွာ၏။ ငါတို့သည် ခိုးသူရွာ၌ တွေ့ခဲ့ရသောကျေးသားကား အလွန်ကြမ်းကြုတ်၏၊ သင်နှင့်ကွာလှမ်းလှသည်တကားဟု ဆိုလေ၏။

အရှင်မင်းကြီး၊ ထိုကျေးနှင့် အကျွန်ုပ်ကား တမိတဖတည်းမှပေါက်သော ညီအကိုအရင်းဖြစ်၏၊ ။သို့ရာတွင်၊ ငယ်စဉ်ကကွဲ၍ ထိုကျေးမှာ ခိုးသူလက်သို့ရောက်ရှိ၊ ခိုးသူ၏အမူအရာကို တတ်လေသည်၊ အကျွန်ုပ်ကား သူတော်ကောင်းတို့ထံသို့ရောက်၍ သူတော်ကောင်း အမူအရာကို တတ်ပါသည်၊ ။အရှင်မင်းကြီး၊လောက၌ ဤသို့ဖြစ်တတ်သည်ကား ဓမ္မတာတည်း၊ ။ဥပမာသော်ကား၊ ။ငါးပုပ်ကိုထုပ်သောအရွက်သည် အပုပ်နံ့ရသကဲ့သို့ရင်း၊ ပန်းမွှေးကိုထုပ်သောအရွက်သည် အမွှေးနံ့ရသကဲ့သို့ရင်း၊ ဤနည်းတူစွာ လူတို့တွင်ကောင်းသူနှင့်ပေါင်းသော် အကောင်းဖြစ်ရ၏၊ အဆိုးနှင့်ပေါင်းသော် အဆိုးဖြစ်ရ၏၊ ။သို့ကြောင့် အရှင်မင်းကြီးသည် သူတော်ကောင်း ပညာရှိတို့နှင့်သာ ပေါင်းသင်း၍ တရားစောင့်တော်မူလေလော့ဟု ဆိုလေ၏၊

မင်းကြီးလည်း ကျေးသားကို ကြည်ညို၍ ရသေ့တို့လာသောအခါ တောင်း၍ ကျေးသားတို့အား ဘေးမဲ့ လွှတ်တော်မူ၏၊ ရသေ့တို့အားလည်း မြို့သို့ပင့်၍ ကိုးကွယ်ထားလေသတည်း၊

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

သတ္တိဂုမ္ဗကျေးသားသည် .... ဒေဝဒတ်		
ခိုးသူတို့သည် .... ဒေဝဒတ်၏ပရိသတ်		
မင်းသည် .... ရှင်အာနန္ဒာ		ဖြစ်လာ၏။
ရသေ့တို့သည် ... ... ဘုရား၏ပရိသတ်		
ပုပ္ဖကကျေးသားသည် ... . ဘုရား		

၈ သတိနိပါတ်။

၂၃၃။ ။ဘလ္လာတိယဇာတ်။ ။၁

အလွန်ချစ်သောကိန္နရာမိုမတို့အကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်။ တနေ့၌ ကောသလမင်းကြီးနှင့် မလ္လိကာမိဖုရားကြီးတို့သည် မသင့် မတင့် ဖြစ်၍ မခေါ်မပြော ရှိနေကြသည်တွင်။ မြတ်စွာဘုရားက-အသင်မင်းကြီးသည် ရှေးကိန္နရာဖြစ်စဉ်က တညဥ့်မျှ တဦးနှင့်တဦး ကင်းသည်ကို အနှစ် ခုနစ်ရာပတ်လုံး ငိုကြွေးရသည်တိုင်အောင် ချစ်ခင်သည် မဟုတ်ပါလော ဟု မိန့်တော်မူ၍။ မင်းတောင်းပန်အပ်သည့်အတိုင်း အောက်ပါဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဘလ္လာတိယ မည်သောမင်းသည်၊ တောလည်ထွက်ရာတွင်၊ ကိန္နရာမိုမ တို့သည် အချင်းချင်း လည်ကိုဖက်၍ အမျိုးမျိုးမြည်တမ်းငို ကြွေးလျက် နေကြသည်ကို တွေ့မြင်သော်၊ အဘဲ့ကြောင့် နည်းဟုမေး၏။

ထိုအခါ ကိန္နရာမက အမောင်မှုဆိုး၊ အကြောင်းကို ငါ ပြောအံ့။ ။သင်မြင်ရသောမြစ်သည် တောင်မှကျသော မြစ်

ဖြစ်၍ လျှင်မြန်သောတောင်ကျရေသည် လာတတ်၏။ ။ တညနေ၌ ထိုမြစ်တွင်ရေနည်းစဉ်အခါ၊ ငါ့၏လင်–ကိန္နရာ ဖိုသည် ငါ့နောက်က ပါသည့်အထင်နှင့် မြစ်ကိုကူး၏။ ငါသည်ကား ပန်းမာလ်ခူး၍ကျန်ရစ်၏။ ။ထိုခဏ၌ကြီးစွာသောလေမိုးကျ၍ ပြင်းသောရေတို့သည် မြစ်ပြည့်လျှမ်းအောင်ကျလာလေ၏။ ။ထိုအခါ ငါတို့နှင့်ဦးမှာ ကဲ၍ ကမ်းတယောက်တဖက်၌ ရှိနေကြလျက် လျှပ်စစ်ပြက်သောအခါမှသာမြင်ကြ၍ ရုံခါငိုကြရ၏။ရုံခါရယ်ကြရ၏။ ။ဤသို့လျှင် တညဥ့်ပတ်လုံး ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာနေကြရ၏။ ။

အမောင်မုဆိုး၊နံက်နေထွက်သောအခါမှ ရေလည်းနည်းကျသွားပြီဖြစ်သဖြင့် မြစ်ကိုကူးကြ၍ အချင်းချင်းလည်ကိုဖက်လျက် ရုံခါလည်းငိုကြရ၏။ရုံခါလည်းရယ်ကြရ၏။ထိုကဲ့သို့သော ညဥ့်မျိုးရောက်လာမည်ကိုစိုးရိမ်သဖြင့် တအုံနွေးနွေးတွေး၍တွေး၍ ငိုကြွေးရခြင်းဖြစ်၏။ ။ဤသို့ ငါတို့သည်မခွဲသောဖက်ခြင်းဖြင့် ငိုကြွေးကြသည်မှာ အနှစ် ခုနစ်ရာပြည့်ရန် သုံးရက်သာလိုတော့၏။ငါတို့ အသက်တန်းကားအနှစ်တထောင်ဖြစ်၏။ သင်တို့အသက်တန်းကားတရာသာဖြစ်၏။ထိုသို့လျက် သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ချစ်စွာသောမယားနှင့်ခွဲခွါ၍နေဘိသနည်းဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ မင်းကြီးသည် သတိရ၍၊ ငါတို့အသက်တန်းကား တိုစွာ၏။ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကိုစွန့်၍ တော၌လည်နေခြင်းသည် မသင့်တကားဟု၍ ။တိုင်းပြည်သို့ ပြန်ရောက်ဒါနသီလပြုလျက် မင်းစည်းစိမ်ကိုခံစားလေသတည်း။

ကောသလ မင်းကြီးနှင့် မလ္လိကာမိဖုရားတို့သည်၊ တရားတော်၌ ကြည်နူး— နှလုံးမွေ့လျော်ရွှင်လန်း ကြိုလျက်၊ တဖန် ညီညွတ် သင့်မြတ် ချမ်းသာ ကြလေ၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

ကိန္နရာဖိုသည် .... ကောသလမင်း		
ကိန္နရာမသည် .... မလ္လိကာမိဖုရား	}	ဖြစ်လာ၏။
ဘလ္လာတိယမင်းသည် .... ဘုရား		

၀ိ သ တိ နိ ပါ တ် ။

၂၃၄။ ။စမ္မေယျဇာတ်။ ။၁၀

စမ္မေယျနဂါးမင်းအကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန် ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်၊ ဥပုသ် ဆောက်တည်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အောက်ပါဇာတ်ကို ဟောတော် မူသည်။

လွန်လေပြီးသောအခါ အင်္ဂတိုင်းနှင့်မဂဓတိုင်းအကြား ရှိစမ္ပါမြစ်အတွင်း၌နဂါးပြည်ရှိ၏။ ထိုနဂါးပြည်စမ္မေယျမည် သောနဂါးမင်း၌ နတ်စည်းစိမ်ကဲ့သို့သောစည်းစိမ်ရှိ၏။

စမ္မေယျ နဂါးသည် ဥပုသ် ဆောက်တည်ခြင်း၌ မွေ့ လျော်သဖြင့် နဂါးပြည်၌ ဆောက်တည်ရာ၊ မိဖုရားအခြွေ အရံသင်းပင်းတို့၏အနှောင့်အယှက်များသည်နှင့်လူ့ပြည်သို့ လာရောက်၍ တခုသောတောင်ပို့၌ မည်သည့် ရန်သူပင် ငါ့အား နှိပ်စက်သော်လည်း အမျက်မထွက်ဘဲ သီလကို စောင့်အံ့ဟု—မိဋ္ဌာန်၍ ဥပုသ်သီလ စောင့်နေလေ၏။

နဂါးမိဖုရားကြီးသုမနဒေဝီသည် နဂါးမင်းအား ဘေးရန် ရောက်သော် အသို့သိရပါအံ့နည်းဟု မေးလျှောက်ရာ၊ ငါတို့၏မင်္ဂလာရေကန်ကိုကြည့်လေ၊ ငါ့ကိုတစုံတယောက်သောသူ ညှဉ်းဆဲအံ့ ရေနောက်လတ္တံ့။ ဂဠုန်ဖမ်းသော် ကျိုက်ကျိုက်ဆူလတ္တံ့။ မြွေသမားဖမ်းသော် သွေးကဲ့သို့ နီလတ္တံ့ဟု—မှာထားခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ ဗာရာဏသီပြည်သား လုလင်တယောက်သည် တက္ကသိုလ်ပြည်မှ အာလမ္ပါယ်အတတ်ကို သင်ပြီးနောက် ပြန်လာခဲ့ရာ၊လမ်းတွင် စမ္ပေယျနဂါးမင်းကို တွေ့မြင်လေသော် ဖမ်းဆီးအံ့ဟုမန္တာန်ကိုရွတ်၏။ မန္တာန်ကိုရွတ်သော အသံသည် နဂါးမင်း၏နား၌ သံတံကျင်ကိုလျှိုသကဲ့သို့ရင်း၊ ဦးခေါင်း၌ မယ်နှုက်သကဲ့သို့ရင်း ဖြစ်၏။

နဂါးမင်းသည်ကား အာလမ္ပါယ်ကိုမြင်လျှင်၊ ငါအမျက်ထွက်အံ့ ထိုသူပွဲပြာဖြစ်လတ္တံ့။ သို့ရာတွင် သီလကို ငါမဖျက်သာလျှင်ကတည်းဟုမျက်စေ့ကိုစုံမှိတ်၍နေတော်မူ၏။

အာလမ္ပါယ်လည်း ဆေးဝါးမန္တရား စီရင်၍ နဂါးမင်းကိုဖမ်း၏၊ ဆေး-တံတွေးတို့ဖြင့် လိမ်းကျံရာ အလွန်နာကျင်သောဝေဒနာသည် ဖြစ်၏။ ခံတွင်းကိုဖွင့်၍ အစွယ်ကို ချိုးပြီးလျှင် ပြင်းထန်သော ဆေး-တံတွေးတို့ကို ထည့်၏။ သွေးသန်တို့သည် ထွက်ကုန်၏။ ။အားနည်းအောင် ပြုအံ့ဟုအမြီးမှဦးခေါင်းတိုင်အောင် သိသိညက်ညက်နင်းနယ်၏။ ရစ်ပတ်ခွေလိပ်ခြင်းကိုပြု၏၊ အမြီးကို ကိုင်၍ ခဝါဖွပ်သကဲ့သို့ ဖွပ်၏။ ။ဤသို့ပြုသည်ရှိသော် သွေးလိမ်းကျံသောကိုယ်ရှိလျက် ကြီးစွာသောဝေဒနာကိုခံရလေ၏။

ပြီးမှ နွယ်ပချုပ်တွင်ထည့်၍ ယူသွားပြီလျှင်၊ ရွာငယ် ဇနပုဒ်တို့၌ ပြလေ၏။ နဂါးမျိုးဖြစ်၍ ကိုယ်ကိုယ်ခြင်း၊ ကြီးခြင်း၊ အလုံး၊ လေးထောင့်၊အပြားပြုခြင်း၊အညို၊အရွှေ၊ အပြာစသော အရောင်အမျိုးမျိုးဖြစ်စေခြင်း၊ ပါးပျဉ်းတခု နှစ်ခု၊တရာ၊နှစ်ရာ၊တထောင်၊ နှစ်ထောင်ဖြစ်စေခြင်း တို့ကို ပြုနိုင်လေသတည်း။လူတို့သည် နဂါးကြီးအား သနားကြည် ညိုလျက်၊ များစွာသော ပူဇော်သက္ကာ–ဥစ္စာတို့ကို ပေးကြ ကုန်၏။

အလမ္ပါယ်သမားလည်း ဖါးတို့ကိုသတ်၍ နဂါးမင်းအား ကျွေးရာ၊ငါ့ကြောင့်ဖါးတို့ သေလတ္တံ့ဟု မစားလေ။ ပျား ပေါက်ပေါက် စသည်တို့ကို ပေးသောအခါ၊ ငါစားလျှင် ပချုပ်တွင်းကလွတ်တော့မည်မဟုတ်ဟု မစားဘဲသါနေ၏။

ထို့နောက် အလမ္ပါယ်သည် မင်းထံ၌ပြရသော် ကြီး စွာသော လာဘ်သပ်ပကာရလတ္တံ့ဟု၊ဗာရာဏသီပြည် ဥဂ္ဂ သေနမင်းကြီးထံသို့သွားရောက်ပြသလေ၏။ ။မင်းနှင့်တကွ လူတို့သည် အလွန်ကြည်ညိုသနားကြသည်ဖြစ်၍ ဆောက် တည်ခြင်း၌မနေနိုင်ဘဲ၊ ဥစ္စာရတနာရွှေငွေတို့ကို အတိုင်း မသိပေးကြကုန်၏။ ။ဤသို့လျှင်နဂါးမင်းသည် အစာရေစာ မရဘဲ၊တလတိတိ ကြာသွားလေ၏။

သုမနဒေဝီမိဖုရားကြီးလည်း နဂါးမင်း သွားသည်မှာ ကြာလေပြီဟု ရေကန်တွင်ကြည့်သော်၊ သွေးအဆင်းရှိနေ သည်ကို တွေ့မြင်–အလမ္ပါယ် ဖမ်းကြောင်း သိသည်နှင့်၊ ငိုသိုလျက် လူ့ပြည်သို့လိုက်လာခဲ့၏။

ဥပုသ်စောင့်ရာ,ညှင်းဆဲရာ-စသော အရပ်တို့ကို တွေ့

ဝိသတိနိပါတ်။

၂၃၅၊ ။ဟတ္ထိပါလဇာတ်၊ ။၁၃

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန် ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်၊ တောထွက်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍။ ရှေးကလည်း မြတ်သောတောထွက်ခြင်းကို ပြုဖူးသည်သာတည်းဟု အောက်ပါဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဧသုကာရီမည်သောမင်းနှင့်၊ငယ်စဉ်ကအဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ပုရောဟိတ်တို့တွင် ထီးမွေနန်းမွေဆက်ခံရန် သားသမီးတယောက်မျှ မရှိကြလေသဖြင့်၊မင်းကြီးက သင်သားရသော် ငါ့သားပြုအံ့၊ငါ သားရသော် သင့်သားပြုအံ့-ဟု ကတိကဝတ်အချင်းချင်းထားကြ၏၊

တနေ့၌ ပုရောဟိတ်သည် မိမိစားသောရွာမှပြန်လာရာ၊ မြို့တံခါးအနီး၌ ဗဟုပုတ္တိကမည်သော သူဆင်းရဲမတယောက်ကိုမြင်၏။ ထိုမိန်းမ၌ သား-ခုနစ်ယောက်မျှရှိ၍၊ ၎င်းတို့ကို ချိုင်းလက်ဆွဲလျက် တမြုံ့တသိုက် လာလေ၏၊

ထိုအခါ ပုရောဟိတ်သည် နှစ်မ၊ ဤကလေးတို့၏ အဖကား အဘယ်မှာနည်းဟုမေး၏၊ ။အရှင်၊ မြဲသောအဖမရှိပါဟုဆို၏၊ ။ထိုသို့တပြီးကား ဤသားငယ်တို့ကို မည်သို့ရသနည်းဟုမေးပြန်သော်၊သူဆင်းရဲမသည်အခြားစွဲစရာမရှိသည်နှင့်၊မြို့ဘံခါးအနီးရှိ ပညောင်ပင်ကိုပြ၍ ထိုညောင်ပင်စောင့်နတ်မင်းထံ၌ တောင်း၍ရပါသည်ဟု ဆိုလေ၏၊

ထိုအခါ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားသည် ထိုသူဆင်းရဲမကို ထွက်၍၊ပညောင်ပင်သို့ကပ်ပြီးလျှင် ပညောင်ခက်ကို ကိုင်

လှုပ်လျက်၊ ။ဟယ်ပဒေါင်နတ်၊သင်သည် ငါတို့မင်းကြီး ထံမှ အဘယ်ကိုမရခဲရှိသနည်း။ မင်းကြီးသည် သင့်အား တနှစ်တကြိမ် ဥဒ္ဒေါင်ကုန် ပူဇော် သက္ကာရကို ပြု၏။ သို့လျက်နှင့်ခင်းကြီးအားကား သားတို့ကိုသင်မပေး၊ ဤ ဆင်းရဲ စွာသော မိန်းမအား၊ အဘယ် ကျေးဇူးကို ထောက်၍သား ၇-ယောက်တိတိသင်ပေးသနည်း။ ။ဟယ် ပဒေါင်စောင့်နတ်၊ အကယ်၍ငါတို့မင်းကြီးအား သားကို မပေးအံ့။ဤနေ့မှ ၇-ရက်မြောက်၌ သင့်ပဒေါင်ပင်ကို အမြစ်နှင့် တကွ ဖြတ်၍။ အပိုင်းပိုင်းပြုအံ့ဟု—ပဒေါင်ပင်စောင့် နတ်ကို ခြိမ်းမောင်း၍ သွားလေ၏။

အထက်နည်းအတိုင်း ၆-ရက်လုံးလုံး၊ နေ့စဉ်သွားရောက် ၍ ခြိမ်းမောင်း၏။ ၆-ရက်မြောက်သောနေ့၌ အခက်ကို ကိုင်လှုပ်၍၊ ဟယ်-ပဒေါင်စောင့်နတ်၊ တရက်သာကျန် တော့၏။ ငါတို့အရှင်မင်းကြီးအားသားမပေးအံ့။ နက်ဖြန်၌ သင်၏သစ်ပင်ကို အဆုံးစီရင်အံ့ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ပဒေါင်ပင်စောင့်နတ်သည်။ ဤပုဏ္ဏားကား အကြောင်းမဲ့ ပြောသော ထိုမိန်းမ စကားကိုယူ၍၊နက်ဖြန် သားမရသော်၊ငကောန် ငါ၏ဗိမာန်ကိုဖျက်ဆီးလတ္တံ့။ သားရ နိုင်အောင်မည်သို့ပြုရပါအံ့နည်းဟု စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်း ၄-ယောက်ထံသို့ရင်း၊ နောက်နှစ်ကျိတ်ရှစ်ယောက်သော နတ်စစ်သူကြီးတို့ ထံ သို့ရင်း၊ ကပ်၍ အကြောင်းမျိုးကို လျှောက်ရာ။ သားမပေးနိုင်ကြသည်နှင့်၊နေ့ခံဆုံး၌ သိကြားမင်းထံသို့ရောက်လာလေ၏။

ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် ဗုန်းရှိသော နတ်သားလေး

ဝိသတိနိပါတ်။

၂၃၅။ ။ဟတ္ထိပါလဇာတ်။ ။၁၃

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန် ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်။ တောထွက်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍။ ရှေးကလည်း မြတ်သောတောထွက်ခြင်းကို ပြုဖူးသည်သာတည်းဟု အောက်ပါဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဧသုကာရီမည်သောမင်းနှင့်၊ငယ်စဉ်ကအဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ပုရောဟိတ်တို့တွင် ထီးမွေနန်းမွေဆက်ခံရန် သားသမီးတယောက်မျှ မရှိကြလေသဖြင့်၊မင်းကြီးက သင်သားရသော် ငါ့သားပြုအံ့၊ငါ သားရသော် သင့်သားပြုအံ့-ဟု ကတိကဝတ်အချင်းချင်းထားကြ၏။

တနေ့၌ ပုရောဟိတ်သည် မိမိစားသောရွာမှပြန်လာရာ၊ မြို့တံခါးအနီး၌ ဗဟုပုတ္တိကမည်သော သူဆင်းရဲမတယောက်ကိုမြင်၏။ ထိုမိန်းမ၌ သား-ခုနစ်ယောက်မျှရှိ၍၊ ၎င်းတို့ကိုချီပိုးလက်ဆွဲလျက် တမြို့တသိုက် လာလေ၏။

ထိုအခါ ပုရောဟိတ်သည် နှစ်မ၊ ဤကလေးတို့၏ အဖကား အဘယ်မှာနည်းဟုမေး၏၊ ။အရှင်၊ မြဲသောအဖမရှိပါဟုဆို၏။ ။ထိုသို့တပြီကား ဤသားငယ်တို့ကို မည်သို့ရသနည်းဟုမေးပြန်သော်၊သူဆင်းရဲမသည်အခြားစွဲစရာမရှိသည်နှင့်။မြို့တံခါးအနီးရှိ ပညောင်ပင်ကိုပြ၍ ထိုညောင်ပင်စောင့်နတ်မင်းထံ၌ တောင်း၍ရပါသည်ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားသည် ထိုသူဆင်းရဲမကို လွှတ်၍၊ပညောင်ပင်သို့ကပ်ပြီးလျှင် ပညောင်ခက်ကို ကိုင်

လှုပ်လျက်၊ ။ဟယ်ပညောင်နတ်၊သင်သည် ငါတို့မင်းကြီး ထံမှ အဘယ်ကိုမရဘဲရှိသနည်း။ မင်းကြီးသည် သင့်အား တနှစ်တကြိမ် ဥဒ္ဓါ တထောင်ကုန် ပူဇော် သက္ကာရကို ပြု၏။ သို့လျက်နှင့်ခင်းကြီးအားကား သားတို့ကိုသင်မပေး၊ ဤ ဆင်းရဲစွာသော မိန်းမအား၊ အဘယ် ကျေးဇူးကို ထောက်၍သား ၇-ယောက်တိတိသင်ပေးသနည်း။ ။ဟယ် ပညောင်စောင့်နတ်၊ အကယ်၍ငါတို့မင်းကြီးအား သားကို မပေးအံ့။ဤနေ့မှ ၇-ရက်မြောက်၌ သင့်ပညောင်ပင်ကို အမြစ် နှင့် တကွ ဖြတ်၍။ အပိုင်းပိုင်းပြုအံ့ဟု—ပညောင်ပင်စောင့် နတ်ကို ခြိမ်းမောင်း၍ သွားလေ၏။

အထက်နည်းအတိုင်း ၆-ရက်လုံးလုံး၊ နေ့စဉ်သွားရောက်၍ ခြိမ်းခြောက်၏။ ၆-ရက်မြောက်သောနေ့၌ အခက်ကို ကိုင်လှုပ်၍၊ ဟယ်-ပညောင်စောင့်နတ်၊ တရက်သာကျန် တော့၏။ ငါတို့အရှင်မင်းကြီးအားသားမပေးအံ့။ နက်ဖြန်၌ သင်၏သစ်ပင်ကို အဆုံးစီရင်အံ့ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ပညောင်ပင်စောင့်နတ်သည်။ ဤပုဏ္ဏားကား အကြောင်းမဲ့ ပြောသော ထိုမိန်းမ စကားကိုယူ၍၊နက်ဖြန် သားမရသော်၊ငကန် ငါ၏ဗိမာန်ကိုဖျက်ဆီးလတ္တံ့။ သားရ နိုင်အောင်မည်သို့ပြုရပါအံ့နည်းဟု စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်း ၄-ယောက်ထံသို့ရင်း၊ နောက်နှစ်ကျိတ်ရှစ်ယောက်သော နတ်စစ်သူကြီးတို့ ထံ သို့ရင်း၊ ကပ်၍ အကြောင်းမျိုးကို လျှောက်ရာ၊ သားမပေးနိုင်ကြသည်နှင့်၊နေ့ဆုံး၌ သိကြားမင်းထံသို့ရောက်လာလေ၏။

ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် ဖုန်းရှိသော နတ်သားလေး

ယောက်အား ဧသုကာရီမင်း၏ မိဖုရားကြီးဝမ်း၌ ဖြစ်ရန် တိုက်တွန်းတောင်းပန်ရာ။ လူ့ပြည်၌ ဖြစ်ပါအံ့၊ သို့ရာတွင် မင်းအိမ်၌မဖြစ်လို၊ ပုရောဟိတ်အိမ်၌သာဖြစ်၍ ငယ်ရွယ် စဉ်ကတောထွက်၍ ရဟန်းပြုလိုပါသည်ဟုဆိုကြလေ၏။

ထိုကြွားမင်းကလည်း ထိုဝန်ခံချက်ကို ယူ၍ ပညောင် စောင့်နတ်အား ပြန်ကြား၏။နတ်သည်လည်း နှစ်သက်ဝမ်း မြောက်သျှက် မိမိဗိမာန်သို့ပြန်ခဲ့၏။

၇-ရက်မြောက်နေ့၌ ပုရောဟိတ်သည် လူရလူဝေးနှင့် ပုဆိန်၊ပဲခွပ်၊ဓါးစသည်တို့ယူခါ။ ပညောင်ပင်သို့ လာရောက် ညောင်ခက်ကို ကိုင် လျှက်။ ။ဟယ်–ညောင်စောင့်နတ်၊ ယနေ့၇ -ရက်စေ့ပြီ၊အသို့နည်းဟုမေး၏။

ထိုအခါ ပညောင်နတ်သည်ကိုယ် ကိုပြ၍အသင်ပုဏ္ဏားး၊ သားတယောက်မျှက လေးယောက်တိတိသင့်အားပေးအံ့။

ငါ့အလိုမရှိ၊ဧသုကာရီမင်းကြီးအား ပေးလော့။

သင့်ကိုသာ ငါ့ပေးအံ့။

သို့ဖြစ်သျှင် ငါ့အား ၂-ယောက်၊ မင်းကြီးအား ၂-ယောက်ပေးလော့။

သင့်အားသာလျှင် လေးယောက်လုံးကိုပေးအံ့။ ထိုလေး ယောက်ကိုလည်း သင်သည် ရကာမျှသာ ဖြစ်လတ္တံ့။ စင်စစ်သော်ကား ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင်တောထွက်၍ ရဟန်း ပြုကြလတ္တံ့။

အသင် ပညောင်ပင်နတ်၊ သားရသျှင်တော်ပြီ။ ရဟန်း ပြုခြင်း မပြုခြင်းကား၊ ငါတို့၏တာဝန်တည်းဟု ဆို၏။

ထို့နောက် နတ်နှင့်ပုဏ္ဏားတို့ ဖဲကြကုန်၏။ ။ထိုနေ့

မှစ၍ ပဉ္စောင်ပင်ဒွိပုဗ္ဗသဿာရ များကုန်၏။

အကြီးဆုံးနတ်သားသည် စုတေ၍ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏေးမဝမ်း၌ဖြစ်လာ၍ဖွါး၏။ ။ရဟန်း မပြုမိမွှသော၁ါ။ ဆင်ထိန်းတို့ထံ၌ အပ်ထားသည်ဖြစ်ရကား။ ဟတ္ထိပါလဟု အမည်တွင်၏။

ဒုတိယသားဖွါးပြန်သော်၊ မြင်းထိန်းတို့ထံ၌ ထားသည်ဖြစ်၍ အဿပါလဟု တွင်၏၊

တတိယသားကား နွားထိန်းတို့ထံ၌ ထားသည်ဖြစ်၍ ဂေါပါလဟု တွင်၏။

စတုတ္ထသားကား ဆိတ်ထိန်းတို့ထံ၌ ထားသည်ဖြစ်၍ အဇပါလဟု တွင်၏။

ထိုသားတို့သည် ကြီးပြင်းကြ၍၊ ဟတ္ထိပါလ၁၆-နှစ် အရွယ်သို့ရောက်သော်၊ မင်းနှင့်ပုဏ္ဏားတို့သည် ဤသို့တိုင်ပင်ကြ၏။ ယခု ထီးနန်းနှင်းချိန်သို့ရောက်ပြီ။ သို့ရာတွင် မင်းအဖြစ်ကိုပေးပြီးမှ၊ တနည်းနည်းဖြင့် ရဟန်းတို့ကိုမြင်၍ ရဟန်းပြုခဲ့သော် တိုင်းပြည် ခြောက်ချားရာ၏။ ။သို့ကြောင့် မင်းအဖြစ်ကိုမပေးမီ။ ရဟန်းကိုမြင်လျှင် မည်သို့စိတ်ထားမည်ကိုသိရန်စုံစမ်းကြအံ့ဟု၊ မင်းနှင့်ပုဏ္ဏားတို့သည်ရသေ့အသွင်ကိုယူ၍ ဟတ္ထိပါလထံသို့ သာခဲ့၏။

ဟတ္ထိပါလကလည်း မင်းနှင့် အဖဖြစ်ကြောင်းကို မသိ။ ရသေ့ရဟန်းပင် ထင်မှတ်၍ နေရာထိုင်ခင်း ပေးပြီးလျှင် ပူဇော်သက္ကာရဖြင့် ဖိတ်၏။

ထိုအခါ ပုရောဟိတ်သည်၊ မိမိတို့ရသေ့ရဟန်း မဟုတ်ကြောင်း၊ စုံစမ်းရန် လာရောက်ကြောင်း၊ အလုံးစုံပြန်ပြော

သော်။ ။ဖခင်တို့၊ အကျွန်ုပ်သည် မင်းအဖြစ်ကိုအလိုမရှိ။ ယနေ့ပင် ရသေ့ရဟန်းပြုတော့အံ့ဟု ဆိုလေ၏။

ပုရောဟိတ်က ချစ်သား၊ ယခုအရွယ်သည် တောထွက်ရသော အရွယ်မဟုတ်သေး၊ဗေဒင်သင်၍ ဥစ္စာပစ္စည်း ရ ဆောင်းပြီးလျှင်၊ သားမယားနှင့်တကွ လောကီစည်းစိမ်ကို ခံစားပြီးမှ၊ အိုမင်းသော ကာလ၌ ရဟန်းပြုခြင်းသည်သာ သင့်လျော်၏ဟု ဆို၏။

ဖခင်၊ဗေဒင်တို့သည် နတ်ရွာမဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်တို့ကို မပေးနိုင်ကုန်။ ဥစ္စာပစ္စည်းတို့ကားရန်သူမျိုးငါးပါးနှင့် ဆက်ဆံ၏။ မယားသားသမီးရခြင်းဖြင့် အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း ဘေးတို့ကို မတားမြစ်နိုင်။ ။သတ္တဝါတို့မှာ မိမိပြုသော ကံ၏အကျိုးကိုသာရကြ၏ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ဧသုကာရီမင်းကြီးက ချစ်သား၊ သင်ဆိုတိုင်း မှန်ပါ၏ သို့ရာတွင် သင်၏အမိအဖတို့သည် အိုမင်းကုန်ပြီ။ မိဖတို့သည် အသက်ရှည်၍အနာမရှိသော သင်ချစ်သားကို မြင်လိုကုန်၏။ သင်သည်လည်း အသက်ရှည်၍ မိဖတို့ကို လုပ်ကျွေးပါဦးလော့ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ဟတ္ထိပါလက အရှင်မင်းကြီး၊ မိဘတို့နှင့် အသက်ရှည်စွာ နေရမည် ဆိုရာ၌ ဟုတ်နိုင်မည် မထင်။ အကျွန်ုပ်တို့သည် အိုခြင်း သေခြင်းတို့နှင့် မိတ်ကျွမ်းတဝင် ဖြစ်၍၊မည်သည့်အခါ သေမည်စသည်ဖြင့် ပြောထားသည် မဟုတ်ရကား၊ အသက်ရှည်စွာ နေရမည်ဟု-အကျွန်ုပ်တို့ မဆိုနိုင်ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုသို့ ဆိုပြီးနောက်၊ အရှင်မင်းတို့ နေရစ်တော်မူတော့

အကျွန်ုပ် ရဟန်းပြုတော့အံ့ဟုဆိုကာ အလုပ်အကျွေး နေ၍ လိုက်နောက်ပါများနှင့် တောထွက်–ရဟန်းပြု၍ ဂင်္ဂါမြစ်နား၌နေလေ၏။

မင်းကြီးနှင့်ပုရောဟိတ်လည်း အဿပါလသို့ ရှေးနည်းအတိုင်းသွား၍၊ ရှေးနည်းအတိုင်း ဆိုသော်။ ။ဖခင်တို့၊ နောင်တော် ထွေးပြီးသောတံထွေးကို မမျိုလိုပါ။ ထိုးနှန်းစည်းစိမ် ကာမဂုဏ်တို့ကိုလည်းမလိုပါ။ ယခုပြောဟော စဉ်ပင် အိုခြင်း၊နာခြင်း၊သေခြင်းဘေးတို့သည် နှိးကပ်၍လာလေကုန်ပြီ။ နေရစ်တော်မူကြတော့ဆို၍၊ ရှေးနည်းအတိုင်း ရဟန်းပြု၍ နောင်တော်အနီးအနားး၌နေလေ၏။

မင်းကြီးနှင့် ပုရောဟိတ်တို့လည်း ဂေါပါလထံသို့သွားပြန်၏၊ဂေါပါလကလည်း နောင်တော်လမ်းပြလျက်ရှိ၍ ပြုအင်သောကိစ္စကို နက်ဖြန်သံဘက်မဆိုင်းဘဲ ရဟန်းပြုတော့အံ့ဆို၍၊ နောင်တော်များနောက်သို့လိုက်၍ ရဟန်းပြုလေ၏။

ထို့နေ၁ံ အဇပါလထံသို့ သွားကြပြန်၏၊ အဇပါလကလည်း ရဟန်းပြုပါအံ့ဟုဆိုရာ၊ ခမည်းတော်တို့က ငယ်ပါသေးသည်ဟုဆိုလျှင်၊ ။ကြီးသည်ငယ်သည်မဟုတ်၊သေကြသည်သာတည်း။ ငယ်ရွယ်စဉ်ကသေသူတို့လည်း ပေါများစွာ၏ဟုဆို၍၊ နောင်တော်တို့နောက်သို့လိုက်၍ ရဟန်းပြုလေ၏။

ထိုသို့ဖြစ်ပျက်ပြီးနောက်အတန်ကြာသော် ခမည်းတော် ပုရောဟိတ် သည်လည်း တရားရ၍ ပုဏ္ဏေးမအား ဥစ္စာပစ္စည်း အလုံးစုံပေးခဲ့၍ သားတော်တို့နောက်သို့ လိုက်၍ တောထွက်လေ၏။

ထို့နောက် ပုဏ္ဏေးမသည်ဇင်း၊ နောက် သေုကာရီမင်းကြီးသည်ဇင်း၊ မှုးမတ်နှင့်တကွ သားမယားတို့သည်ဇင်း တတိုင်းပြည်လုံးသည် ရှိရှိသမျှသောအိမ်ဥယျာဉ်၊ဆင်မြင်းကျွဲနွား၊ ရတနာရွှေငွေတို့ကို စွန့်၍တောထွက်ကြလေ၏။

ထိုသို့ ကာသိတိုင်း အလုံးတောထွက်ကြသည်ဟု ကြားလျှင်၊ ပြည်နီးချင်းဖြစ်သော ခြောက်ပြည်ထောင်တို့လည်း လိုက်၍တောထွက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ ဟတ္ထိပါလထံ၌ အလွန့်အလွန် များပြားစွာသော ရသေ့ရဟန်းတို့သည်ဖြစ်ကုန်၏။ ။ဤကြီးစွာသော ပရိသတ်တို့ကိုဟတ္ထိပါလသည်တရားပြသဆုံးမလေ၏။

အလုံးစုံသော ပရိသတ်တို့သည် သေလွန်သော်၊ ငရဲ တိရစ္ဆာန်၊ပြိတ္တာ၊အသူရကာယ် တည်းဟူသော အပါယ် ၄ ပါးမှကင်းလျက်၊ အချို့ဗြဟ္မာ့ပြည်၌၊အချို့နတ်ပြည်၌၊ အချို့လူ့ပြည်၌၊အသီးသီး အထိုက်အလျောက် ဖြစ်ကြလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

သေုကာရီသည်	သုဒ္ဓေါဒန	ဖြစ်လာ၏။
မိဖုရားကြီးသည်	မယ်တော်မာယာ	
ပုရောဟိတ်သည်	ရှင်မဟာကဿပ	
ပုဏ္ဏေးမသည်	ဘဒ္ဒကာပိလာနီထေရီမ	
အဇပါလသည်	ရှင်အနုရုဒ္ဓါ	
ဂေါပါလသည်	ရှင်မောဂ္ဂလာန်	
အဿပါလသည်	ရှင်သာရိပုတ္တရာ	
ဟတ္ထိပါလသည်	ဘုရား	

တိံ သ နိ ပါ တ်။

၂၃၆။ ။ကိံဆန္ဒဇာတ်။ ။ ၁

(ကိံဆန္ဒ = အဘယ်ကိုလိုသနည်း။)

တံစိုးစားသောတရားသူကြီးအကြောင်း။

(အသူရကာယ်ပြီးအ္ခ။)

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတာဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်။ ဥပုသ်ဆောက်တည်ရခြင်းအကျိုးဆက်နှင့်စပ်၍ အောက်ပါဇာတ်ကိုဟောတော်မူသည်။

ရှေးသောအခါ ဗာရာဏသီမင်းတပါးသည်၊ တရားနှင့်အညီမင်းပြု၍ မိမိကိုယ်တိုင်သီလစောင့်သုံးသည်မှ တပါး၊ အခြားမှူးမတ်စသော သူတို့ကိုလည်း ဥပုသ်သီလ ဆောက်တည်စေ၏။

ထိုမင်းကြီး၌၊ တံစိုးစား၍တရားစီရင်တတ်သော ပုရောဟိတ်တယောက်ရှိရာ၊ မင်းကြီးတိုက်တွန်းအပ်သည် ဖြစ်၍ တနေ့တွင် နေ့တဝက် (တညနေ) ဥပုသ်စောင့်၍၏။

၎င်းပြင် မိမိတရားစီရင်ရာသို့၊ တရားဆိုရန်လာရသော သီလသည်မိန်းမတယောက်သည်၊ မွန်းတည့်လုနီးအထိ အိမ်သို့ပြန်၍- အစာစားခွင့်မရသည်နှင့်၊ ထိုတရားသူကြီးကပင် သရက်သီးတို့ကိုပေးသူသဖြင့်၊ ထိုမိန်းမသည် နှစ်သက်စွာ စားသောက်-ဥပုသ်ဆောက်တည်ရ၏။

ထိုပုရောဟိတ်သေသော်၊ဟိမဝန္တာအရပ် ကောသိကာမည် သော မြစ်ကမ်းနား၌၊ နှလုံး မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိသော

သရက်ဥယျာဉ်တွင် ဇွဲ့ဗိမာန်နှင့်တကွဖြစ်လေ၏။ တင့်တယ်လှပသော နတ်သမီးများစွာခြံရံလျက် ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ကိုခံရလေ၏။

ထိုသို့သောစည်းစိမ်ကို ညဥ့်အခါ၌သာစံရ၏။ နံနက်အခါ ဥယျာဉ်သို့ဝင်လျှင် နတ်၏ကိုယ်သည် ကွယ်၍၊ အတောင်ရှစ်ဆယ် ထန်းပင်ပမာဏရှိသော ကိုယ်သည် ဖြစ်၏။ ။အလုံးစုံသောကိုယ်သည် ပူလောင်၍ ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်သောပေါက်ပင်ကဲ့သို့ဖြစ်၏။ ။လက်နှစ်ဖက်တို့၌ လက်ချောင်း တချောင်းစီသာရှိ၍၊ ပေါက်တူးမျှရှိသော လက်သည်းတို့သည်ပေါက်ကုန်၏။ ။ထိုလက်သည်းတို့ဖြင့်မိမိ၏ ကျောက်ကုန်းသားကို ခွဲနှုတ်၍စားရလျက်၊ ဆင်းရဲသော ဝေဒနာရောက်သည်ဖြစ်၍၊ သည်းစွာအော်မြည်လျက် ခံရ၏။ ။နေဝင်သည့်အခါမှ နတ်ကိုယ်ဖြစ်ပြန်၍ ယခင်အတိုင်း စည်းစိမ်ကို စံရပြန်၏။

၎င်တွင် သရက်သီးလှူရသောအကျိုးကြောင့်၊ သုံးယူစနာရှိသော သရက်ဥယျာဉ်ကိုရ၏။ ။နေ့တဝက်သောဥပုသ်၏အကျိုးကြောင့်၊ညဥ့်အခါ၌ စည်းစိမ်ကိုရ၏။ ။တံစိုးစား၍တရားပိရင်သည့်အကျိုးကြောင့်၊မိမိ၏ကျောက်ကုန်းသားကိုစားရခြင်းဖြစ်၏။

မင်းကြီးသည် နောင်အခါ၌ရသေ့ပေါင်းပြု၍၊ထိုမြစ်၏အကြေ၌နေရာ၊ တနေ့တွင် ထိုဥယျာဉ်မှ သရက်သီးတလုံး မျောလာ—ဆယ်ယူ-သုံးဆောင်—ရသာတဏှာဖြင့် ဆင်းရဲစွာရှိသည်တွင်မှ၊ မြစ်စောင့်နတ်သမီးက ပို့ဆောင်၍ ထိုသရက်ဥယျာဉ်သို့ရောက်ရှိ-စားသုံးနေလေ၏။

ထို့နောက်ဥယျာဉ်၌လှည့်လည်သော်၊ ထို ညဥ့်စံ၍-နေ့ခံရသော အသူရကာယ် ပြိတ္တာကိုတွေ့ရှိ—မေးမြန်းသော် မိမိ၏ပုရောဟိတ်ဟောင်းဖြစ်ကြောင်းကိုသိရလေ၏။

ပုရောဟိတ်သည်း မိမိ၏ခံရပုံ စံရပုံအကျိုးဆက်တို့ကို ပြန်ပြော၍၊ ထိုသရက်ဥယျာဉ်၌ ရသေ့ကို ကိုးကွယ်သွားလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

မြစ်စောင့်နတ်သမီးသည် .... ဥပ္ပလဝဏ် } ဖြစ်လာ၏။
မင်းကြီးရသေ့သည် .... ဘုရား

တိံသနိပါတ်။

၂၃၇။ ။ကုမ္ဘဇာတ်။ ။၂

(ကုမ္ဘ=အိုး။)

သေရည်သေရက်၏အစဖြစ်ခြင်းအကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်။ ဝိသာခါဒါယိကာမသည် မိမိ၏အဆွေခင်ပွန်း မိန်းမငါးရာတို့ကို၊ တရားနာရန်ကျောင်းတော်သို့ခေါ်သွား၏။ ၎င်းတို့မှာ သေသောက်သဘင်အခါကျသည်နှင့် မူးသစ်နေကြသည်ဖြစ်၍ ဘုရားသခင်၏ရှေ့တော်၌ ကခြင်း၊ သီခြင်း၊ လျှော်ပေါ်ခြင်းစသော မရိုမသေတို့ကို ပြုကြရာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ညိုသောရောင်ခြည်တော်ကိုလွှတ်သော် အမိုက်တိုက်သည်ဖြစ်၏။ ။ထိုအခါ ထိုမိန်းမတို့သည်ထိတ်လန့်လျက်၊ သေဘေးမှ ကြောက်ကန်သည်ဖြစ်၍ အယစ်ပြေကြလေကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း နေတော်မူရာ ပလ္လင်တော်မှ ကွယ်ခဲ့၍ မြင်းမိုရ်တောင်ထိပ်၌ ရပ်တော်မူပြီးလျှင်၊ လင်းသော ရောင်ခြည်တော်ကိုလွှတ်လျက်၊ ချစ်သမီးဒါယိကာမတို့၊ သင်တို့အား ရာဂမီးအစရှိသော မီးတို့သည် အမြဲတောက်လောင် နေပါလျက်၊ အဘဲ့ကြောင့် ရွှင်မြူးနေ

ကြသနည်း။ မောဟတည်းဟူသော အမိုက်တိုက်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသော သင်တို့သည်၊ အဘယ့်ကြောင့် ပညာတည်းဟူသော အလင်းကို မရှာကြကုန်သနည်းဟု ဟောတော်မူ၏။ ။ဒါယိကာမတို့လည်း တရားရကြကုန်၏။

ပြီးမှ ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီးက။အရှင်ဘုရား၊ အရက် အကြောင်းကို ဖျက်ဆီးတတ်သော ဤသေသောက်ခြင်းသည် အဘယ်ကာလက စ၍ဖြစ်ပါသနည်းဟု မေးလျှောက်သဖြင့်၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အောက်ပါ ဇာတ်ကိုဟောတော်မူသည်။

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည် ဗြဟ္မဒတ်မင်းလက်ထက်၊ ကာသိတိုင်း၌နေသော သုရာမည်သောမုဆိုးတယောက်သည်၊ ဆင်စွယ်-စာမရီမြီးစသည်တို့ကို ရှာဖွေရန် ဟိမဝန္တာသို့သွား၏။

ထိုဟိမဝန္တာတွင် သစ်ပင် တပင်သည် တရပ်တသူလောက်၌ ခက်မသုံးခုရှိ၍၊ ထိုသုံးခွဆုံ၌အိုစရည်းပမာဏရှိသောအခေါင်းသည်ရှိ၏။မိုးရွာသောအခါရေဖြင့်ပြည့်၏။

ထိုသစ်ပင်ကိုရံလျက်တည့်သောသဖန်း၊သျှစ်သျှား၊ငရုတ်ချိုပင်တို့မှ အသီးမှည့်တို့သည်လည်း ကြွေလွင့်၍ ထိုသစ်ခေါင်း၌ကျ၏။ ထိုသစ်ပင်အနီး အလေ့ကျပေါက်သော သလေးခင်မှ သလေးနှံတို့ကို ငှက်တို့သည်ယူဆောင်၍ ထိုသစ်ပင်၌စားရာ၊သလေးဆန်တို့လည်းထိုသစ်ခေါင်း၌ကျ၏

ဤသို့လျှင် ထိုရောနှောသောရေသည် နေပူဖြင့်ကျက်ရာ၊ သေပေါက်၍နီသောအဆင်းရှိ၏။ ။နွေအခါ ရေငတ်သော ငှက်-မျောက်စသော တိရစ္ဆာန်တို့သည် ထိုရေကိုသောက်သော်၊မူးယစ်၍သစ်ပင်ရင်း၌ကျပြီးလျှင် အတန်ငယ် အိပ်ပျော်ပြီးမှ ထ၍တွန်မြူးလျက်သွားကြကုန်၏၊

မုဆိုးသည် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်သော်၊ ဤရေသည် အကယ်၍အဆိပ်ဖြစ်အံ့၊ ဤသတ္တဝါတို့သေကုန်ရာ၏။ ယခုမူကား၊ ခဏသာအိပ်ပျော်၍ မြူးတူးလျက်သွားကြကုန်သည်။ အဆိပ်ရေမဟုတ်တန်ရာဟု ကြံ၍။ ။မိမိလည်းအတန်ငယ် သောက်ကြည့်ရာ ယစ်လာလေ၏။ ထိုအခါသစ်ပင်ရင်း၌ကျကုန်သော ချိုးခါ၊ ကြက်စသည်တို့ကိုမီးကင်၍ စားလိုက် သောက်လိုက်နှင့် နှစ်ချိုက်စွာနေလေ၏။

နှစ်ရက် သုံးရက်လွန်သော်၊ ထိုသစ်ပင်အနီး၌ ဂရုဏာမည်သောရသေ့တယောက်ထံသို့လည်း သေရည်နှင့်တကွ အမဲကင်ကိုယူသွား၍ နှစ်ဦးသားပျော်ပါးစွာ သောက်စားကြလေ၏။

ထိုသို့ သုရာ-မည်သောမုဆိုး၊ ဂရုဏာမည်သော ရသေ့တို့ စ၍တွေ့သောအရည်ဖြစ်သောကြောင့်၊ သုရာဟူ၍၎င်း ဂရုဏာဟူ၍၎င်း အမည်တွင်လေသတည်း။

ထို့နောက် သုရာမုဆိုးနှင့်ဂရုဏာရသေ့တို့သည် သေရည်ကို ကျည်တောက်ဖြင့် ထည့်၍၊ ပစ္စန္တရာဇ်မြို့တခုသို့ သွားပြီးလျှင်၊ သေကို ဝီရင်တတ်သူတို့ ရောက်၏ဟု မင်းအား ကြားလေသည်။

မင်းသည်လည်း ထိုသူတို့ကို ခေါ်ယူ-နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် သောက်၍ယစ်၏။ ။ယူလာသော သေ ကုန်လျှင် နောက် တကြိမ်ဟိမဝန္တာသို့သွား၍ယူပေးရလေ၏။ ။နေ့တကြိမ် မှုကား နောက်ထပ်သွားရောက် မယူရအောင်၊ သေ၏အဆောက်အဦတို့ကို မှတ်ခဲ့ပြီးလျှင် မြို့၌သေကို ချက်လေ၏။

ဤသို့အားဖြင့် မြို့သူမြို့သားတို့သည် ။သေကိုသောက်၍ မေ့လျော့ခြင်းသို့ ရောက်ကြသည်နှင့် ဆင်းရဲကြကုန်၏။ မကြာမီပင် မြို့သည် သုဉ်းခြင်းသို့ရောက်လေ၏။

ထိုအခါ မုဆိုးနှင့်ရသေ့တို့သည် ထိုမြို့မှပြေး၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ လာရောက်၊ ရှေးနည်းအတိုင်း ဗာရာဏသီ ပျက်စီးလေ၏။

တဖန် သာကေတပြည်သို့ ရောက်လာကြပြန်၏။ ။မင်းသည်လည်း ၎င်းတို့အား ချီးမြှောက် ထောက်ပံ့လျက် များစွာသောသေတို့ကိုချက်စေကုန်၏။ ။သေတို့ကို အိုးကြီး ငါးရာနှင့်ထည့်၍ ကြွက်တို့ မသောက်စိမ့်သောငှါ ထိုအိုးတို့ အနီး၌ ကြောင်တို့ကိုချည်ထား၏။ ။ဝေ၍ကျသော သေရည်တို့ကိုကြောင်တို့သည်သောက်၍ ယစ်သည်နှင့် အိပ်ပျော်ကြသေ၏။ ။ထိုအခါကြွက်တို့သည်လာရောက်၍ ထိုကြောင်တို့၏နားနှာခေါင်း၊အမြီးတို့ကိုကိုက်စား၍ သွားကြကုန်၏။

ထိုအခါမှူးမတ်တို့က ကြောင်တို့သည် သေကိုသောက်သဖြင့် သေလေကုန်ပြီဟု မင်းအားလျှောက်သော်၊ အဆိပ်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု မုဆိုးနှင့်ရသေ့တို့၏ဦးခေါင်းကိုဖြတ်စေ၏။ ။ ထိုနှစ်ယောက်လည်းအရှင်မင်းကြီး၊ အလွန်ချိုမြိန်ပါ၏-ဟု ဆိုမြည်တမ်းလျက်သာ သေလေကုန်၏။

သေပြီးနောက်မကြာမီပင် ကြောင်တို့သည် အယစ်ပြေသဖြင့် ထ၍ကစားမြူးတူးကြ၏။ ။ထိုအခါမှ မင်းသည် အဆိပ်မဟုတ်ကြောင်းကိုသိ၍၊ သေသောက်အံ့ဟု မြို့ကို တန်ဆာဆင်ယင်- မဏ္ဍပ်ဆောက်၍ မှူးမတ်တို့နှင့် တကွ သေသောက်အံ့ဟု အားထုတ်လေ၏။

ထိုအခါသိကြားမင်းသည်၊ လူ့ပြည်သို့ ကြည့်-မြင်-လူ အပေါင်းတို့ပျက်စီးခြင်းကို တားမြစ်အံ့ဟု ထိုခင်း၏ ရွှေ ကောင်းကင်၌ပုဏ္ဏားအသွင်ဖြင့် ရင်လာ၏။ ။ပြီးမှ သေ အိုးတလုံးကိုလက်ဝါ;ပြင်၌ဘား၍၊ ဤအိုးကို ဝယ်ကြလော့ ဟု ဆိုလာ၏။

ထိုအခါ၊ မင်းကြီးက မည်သို့သောအိုးဖြစ်ကြောင်း မေး မြန်းလျှင်။သိကြားက အောက်ပါအတိုင်းပြောကြားပေ၏။

(က) အခြားမဟုတ် သေအိုးဖြစ်၏။ ။ထိုသေ၏သတ္တိ မှာ။သေခံ၍သွားလျှင် ဖဝါးလှမ်းဘိုင်းလည်းရာ၏။ ကမ်း ပါးပြတ်၊ တွင်း၊ လိုဏ်ခေါင်း၊ ရွံ့ညွှန်စေး၊ ဆန်ဆေးရေ၊ စသည်တို့ကိုသွန်ရာသို့ ကျတတ်၏။

(ခ) မစားသင့်သောအစားအသောက်တို့ကိုစားသော မိတတ်၏။

(ဂ) သောက်မိလျှင် စိတ်ကိုအစိုးမရဘဲ၊ အဟောင်း ဖြစ်သောမြက်ဖတ်တို့ကို စားသော နွားကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

(ဃ) ကိုး ကွယ် ရာ မရှိသော သူကဲ့သို့ လှည့်လည် တတ်၏။

(င) သီခြင်း၊ကခြင်းကို အရှက်အကြောက်မရှိပြုတတ်၏။

(စ) တိတ္ထိတက္ကတွန်းကဲ့သို့၊ အဝတ်အစားမရှိ၊ ရွာ၌ ငင်း၊ခရီးတို့၌ငင်း လှည့်လည်တတ်၏။

(ဆ) တွေဝေသောစိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍၊ အလွန်အကျူး အိပ်တတ်၏။

(ဇ) မထိန်းသိမ်းဘဲ၊ခေါင်းခါ၊ခြေခါ၊လက်ခါ၊လှုပ်ရှား လျက်။ ကသကဲ့သို့သွားတတ်၏။

(ဈ) သေကိုသောက်သဖြင့်၊ မီးလောင်၍ သေတတ်၏။ မြေခွေးတို့စားကုန်ရာ၏၊

(ည) နှောင်ဖွဲ့ခြင်း၊ သတ်ပုတ်ညှဉ်းဆဲခြင်း၊ စည်းစိမ်ယုတ်ခြင်းသို့ရောက်တတ်ကုန်၏၊

(ဋ) သဘင်အလယ်၌၊ မဆိုအပ်သော စကားကို ဆိုမိ၍၊ အဝတ်အချည်းစည်းဖြင့်လျက်၊ မိမိ၏အံဖတ်၌ လည်းသဖြင့်၊အံဖတ်ဖြင့် လိမ်းကျံခါဒိပ်ရ၏၊

(ဌ) သေယစ်လျှင် နီသေးမျက်စေ့ရှိလျက်၊ စိတ်တက်ကြွပြီးလျှင်၊ငါနှင့်တူသောသူ ဇမ္ဗူတွင်မရှိ၊ ငါအမြတ်ဆုံးဟု မာန်တက်ကြွတတ်၏၊

(ဍ) ပကတိသောမာန်၊အလွန်သော မာန်မူခြင်းတို့ကို ပြုတတ်၍၊ ငြင်းခုံခြင်း၊ ဂုံးတိုက်ခြင်း၊ အဆင်းမလှခြင်း၊ အဝတ်မရှိခြင်း၊ပြေးသွားခြင်းတို့ကို ပြုတတ်၏၊

(ဎ) ခိုးသူအဖြစ် သေသော်ကျူးအဖြစ်သို့ရော်တတ်၏၊

(ဏ) အမျိုးစည်းစိမ် အရောင်အဝါတို့ဖြင့် တင့်တယ်သောအမျိုးတို့၏၊ အမွေခံပြတ်ခြင်းကို ပြုတတ်၏၊

(တ) အမျိုးတို့၌၊ လယ်ယာမိုးမြေ၊ မြင်းနွား၊ ရွှေငွေ၊ စသောဥစ္စာပစ္စည်းတို့ကို ပြုန်းတီးပျက်စီးစေတတ်၏၊

(ထ) သေသောက်မိလျှင်၊ တွေဝေမိုက်မဲခြင်းသို့ရောက်သည်ဖြစ်၍ အမိအဖတို့ကို ဆဲရေးမိတတ်၏၊ ယောက္ခမ၊ ချွေးမတို့ကိုကျူးလွန်မိတတ်၏၊

(ဒ) သေသော်မိလျှင်၊ ရဟန်းပုဏ္ဏားစသော သူတော်ကောင်းတို့အား ဆဲရေး သတ်ပုတ်ညှဉ်းဆဲတတ်၏၊ ကိုယ်နှုတ် နှလုံးတို့ဖြင့်၊ မကောင်းမှုကို ပြုတတ်သဖြင့် အပါယ်

သို့ရောက်လေ၏။ ။သေသော်သောဓမိန်းမသည်၊ ယောက္ခမ မိဘတို့ကို မရှိသောဘဲ။အကျင့်ဖေါက်ပြန်တတ်၏။

(၈) ဥစ္စာအလွှငွေပေး၍ခိုင်းသော်လည်း။ မှုသားကိုမဆို တတ်သောသူသည်။ အကယ်၍ သေသော်အံ့၊ မှုသားကို အလွယ်ဖြင့်ဆို၏။

(၉) သတိကို မေ့လျော့စေ၏။ အရက် အကြောက်ကို မဲ့စေတတ်၏။ စကားများတတ်၏။

(၀) အမျိုးယုတ်သူနှင့်အတူပေါင်းသင်း၍ အိပ်တတ် ၏အစာရေစာမရှိ၊ဆင်းရဲစွာမြေ၌အိပ်ရခြင်း၊ အဆင်းမလှ ခြင်း၊ကဲ့ရဲ့ခြင်းသို့ ရောက်တတ်၏။

(ဗ) သေကိုသောက်သဖြင့်၊ ငိုက်ဆိုက် ကျသောလည် ရှိသည်ဖြစ်၍။လည်၌မွဲ့သောယင်ကျွေးဖြင့်ညှဉ်းဆဲအပ်သော နွားမတို့ကဲ့သို့အိပ်ရ၏။ ။သေကဲ့သို့လူကိုဖျက်တတ်သော အရာသည်မရှိ။

(ဗ) သေကိုသော်သဖြင့် အလှာကဝေလှာသားဖြစ်ကုန် သောညီနောင်တကျိပ်တို့သည်။သမုဒ္ဒရာအနီး၌ အချင်းချင်း ကျည်ပွေ့ဖြင့်ရိုက်ပုတ်ကြကုန်၏။

(ဘ) ဤသေကိုသောက်၍အသူရာတို့သည်၊ တာဝတိံ သာမှရွေ့လျောရကုန်၏။

မြတ်သော မင်းကြီး ဤသည်တို့ကား။ ဤအိုးတွင်ပါ သောသေ၏အကျိုးအပြစ်တို့တည်းဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ သဗ္ဗမိတ္တမင်းကြီးသည်။ အပြစ်ကိုပြလာသော ပုဏ္ဏားအား။များစွာနှစ်သက်ကျေးဇူးတင်သဖြင့်၊ ကျေးရွာ ကျွန်၊မြင်း၊နွား၊ရထား၊ဥစ္စာများစွာတို့ကို ပေးပေ၏။

ထိုအခါ၊သိကြားမင်းသည်၊မိမိသိကြားဖြစ်ကြောင်းပြ၍ မြတ်သောမင်းကြီး။ ငါသည် သိကြားတည်း။ သင်ပေးအပ်သောဥစ္စာတို့ကို အသင်သာ ယူပါလော့၊ သေအရက်ကို မသောက်လင့်။ အခြားများမြတ်သော သားငြွမ်း ထမင်း၊ ဃနာထမင်း၊ တင်လဲ၊ ပျား၊ သကာ၊ မုံ့ပဲ တို့ ကို သာ သုံးဆောင်လေလော့။ ။ဤအပြစ်များစွာသောသေရည်ကို ရှောင်လေလော့ဟုဆို၍ နတ်ပြည်သို့ပြန်လေ၏။

မင်းကြီးလည်း၊ သေအိုးတို့ကို ခွဲစေ၏။ ။သို့ရာတွင်၊ သေသောက်ခြင်းအမှုသည်ကား။ ဖြစ်တည်-ပုံ့ပွါးလေသည် သာလျှင်ကတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

သဗ္ဗမိတ္တမင်းသည် .... ရှင်အာနန္ဒာ	ဖြစ်လာ၏။	
သိကြားသည် .... ဘုရား		

တိံသနိပါတ်။

၂၃၀။ ။ဇယဒိသဇာတ်။ ။၃

(ဇယ—အောင်နိုင်ခြင်း။ ။ဒိသ—ရန်သူ။)

အလီနသတ္တုမင်းသားအကြောင်း။

(အလီ = မတွန့်မကြောက်သော။ ။သတ္တု = ရန်သူ။)

မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဗ္ဗါရုံကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်၊ အမိအဖကို လုပ်ကျွေးသောရဟန်းတပါးကိုအကြောင်းပြု၍၊ အောက်ပါဇာတ်ကိုဟော တော်မူသည်။

ရှေးသောအခါ၊ကပိလတိုင်း ဥတ္တရပဉ္စာလမြို့၌ ပဉ္စာလမည်သောမင်းကြီး၏မိဖုရားသည်သားဖွါးရာတွင် ရှေးဘဝကရန်သူမိန်းမဖြစ်၍ထိုမိဖုရား၏သားတို့ကို စားရလိုသောဟုဆုတောင်းခဲ့ဖူးသော ဘီလူးမသည်၊ လာရောက်လုယူစားလေ၏။ ဒုတိယသားကိုလည်း၎င်းသို့ပင်စား၏ ။တတိယသားကိုကား၊ မြို့မြို့စွာအစောင့်အရှောက်နှင့်ထား၏။

ထိုအခါဘီလူးမသည် လုယူပြန်ရာ၊အစောင့်အရှောက်တို့သည် မိဖုရားပေးသောအမှတ်ဖြင့်လိုက်သည်ဖြစ်၍၊ပြေးသွားရသည်တွင်၊သားငယ်သည် မိခင်အမှတ်ဖြင့် ဘီလူးမ၏နို့ကိုစို့၏။ ဘီလူးမလည်းသားရင်းကဲ့သို့ ချစ်လေသည် နှင့်သူသာန်သို့ ယူဆောင်-လူသားဖြင့် ကျွေးမွေး၍ကြီးစေ၏။

ထိုသူငယ်ကြီးသော်၊ ဘီလူးမ၏ သားပင်ဟု မှတ်ထင်လျက်ရှိ၏။ဘီလူးမကလည်း ကိုယ်ပျောက်နိုင်သော ဆေးကိုပေး၍ထား၏။ ။ကာလကြာသော်၊ ဘီလူးမ သေခဲ့၏။

ထိုအခါ၊ဘီလူးမသားသည်ဆေးမြစ်ပျောက်၍၊ကိုယ်ကိုမဖျောက်နိုင်ရကား၊ လူတို့ တွေ့မြင်-လိုက်လံကြသည်နှင့်တောနက်ရာသို့ပြေးဝင်ပြီးလျှင်၊ခရီးသွားတို့ကို ဖမ်းစား၍နေ၏။

မိဖုရားကြီးမှာလည်း စတုတ္ထသားကိုဖွါးရာ၊ ဘီလူးမ၏ရန်ကိုအောင်ပြီဖြစ်၍၊ ဇယဒိသဟုတွင်၏။ ။ထိုမင်းသားကြီး၍ ထီးနန်းကိုစိုးစံသောအခါ၊ အလီနသတ္တုမည်သောသားကို အိမ်ရှေ့အရာပေးထား၏။

တနေ့သော်၊ ဇယဒိသမင်းသည် သမင်လိုက်ထွက်ရာထိုသို့ထွက်ကာမျှ၌ တကြသိုလ်ပြည် အမိအဖကို လုပ်ကျွေး

သောနန္ဒမည်သောပုဏ္ဏားတယောက်သည် တဂါထာလျှင် တရာစ်ထိုက်သော လေးဂါထာကိုယူခဲ့၍ မင်းအား ဖူးမြင်လာ၏။ ။ထိုအခါ၊ မင်းကြီးက ငါပြန်လာမှ အသင်၏ဂါထာကို နာအံ့ဟုဆို၍၊ ပုဏ္ဏားအား အလုပ်အကျွေးနှင့်ထားခဲ့ပြီးလျှင် သမင်လိုက်ထွက်လေ၏။

မင်းကြီး၏တာမှ၊ချေတကောင်လွှတ်သွားသည်ကို၊ တယောက်တည်းလိုက်သဖြင့်၊အပေါ်ကွဲနေစဉ်၊ ထိုဘီလူးနှင့်တွေ့ရှိ-စားမည်ရှိရာ၊ နန္ဒပုဏ္ဏားအားပေးခဲ့သော ကတိကိုသတိရသဖြင့်၊ ပုဏ္ဏားထံမှ ဂါထာကို ယူ၍ များစွာသောဥစ္စာကိုပေးရန် ဝန်ခံကတိပြုခဲ့ခြင်းကို ဖြည့်ရန် လွှတ်ပါမည့်အကြောင်း၊ပြီးမှတဖန်အစားခံလာရောက်မည့်အကြောင်း၊ ခွင့်တောင်းလေ၏။ ။ဘီလူးလည်း ဝန်ခံချက်ကို ယူ၍လွှတ်လိုက်၏။

မြို့တော်သို့ပြန်ရောက်-ပုဏ္ဏား၏ အလိုကို ဖြည့်ပြီးနေ၍၊ သားတော်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြ၍၊ထီးနန်းကို အပ်လေ၏။ ။သားတော်အလီနသတ္တုကလည်း၊ခမည်းတော်အတွက်၊မိမိသွား၍အစားခံရပါမည့် အကြောင်း၊ အကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန်လေရကား၊ သားတော်၏အစွမ်းကိုလည်း ယုံကြည်တော်မူသည်နှင့် အခွင့်ပေးလိုက်၏။

မင်းသားထွက်လာသော အခါ၊ မယ်တော်၊ နှစ်မတော်၊ အိမ်ရှေ့မိဖုရားတို့သည် ငိုကြွေးသျှက် ဆုတောင်း မေတ္တာပို့လိုက်ကြ၏။

သားတော်လည်းဘီလူးထံသို့ရောက်သျှင်၊ခမည်းတော်အတွက် အစားခံရန် လာကြောင်းပြောပြလေ၏။

ဘီလူးလည်း ထိုခဲရင့်သော မင်းသားကို မြင်လျှင်-အဆွေ၊ သင်သည် သေရမည်ကို မကြောက် သလော ဟု မေး၏။ သဗ္ဗညုတာရားကို သေချာစွာ သိမြင်သော ငါသည် သေရမည်ကို အသို့ကြောက်အံ့နည်းဟု ဆို၏။

ထိုအခါ၊ဘီလူးသည်ခဲရင့်တည်ကြည်သောမင်းသားကို မစားဝံ့သည်နှင့်ဥပါယ်တမျဉ်ဖြင့်ပြေးခွင့်ရအောင် ပြုအံ့ဟု၊ အသင်မင်းသား၊ ငါသည်သင့်ကိုစားအံ့။ သင်သည် ထင်းတို့ကို တောခွဲရှာ၍ မီးပြုလော့ဟုဆိုလေ၏။

မင်းသားလည်းနှောင့်နှေးခြင်းမရှိ၊တောတွင်ထင်းရှာ၍ မီးထည့်ပြီးမှ၊ လာရောက်၍ ပြီးကြောင်းပြော၏။

ဘီလူးလည်းများစွာ အံ့သြကြောက်လန့်လျက် ကြည့်၍ သာနေ၏။ ။မင်းသားကအကြိမ်ကြိမ်စားရန်တိုက်တွန်း လေသော်၊ ဘီလူးက အသင်မင်းသား၊ အသင်ကဲ့သို့သော သူကို ငါမတွေ့ဖူးချေ။ အသင်ကဲ့သို့ ခဲရင့် တည်ကြည်-သီလတည်သောသူကို စားအံ့ ။ ငါ၏ ဦးခေါင်း ခုနစ်စိပ် ကွဲရာ၏ဟုဆိုလေ၏။

မင်းသားက၊ထိုသို့လျက် အဘယ့်ကြောင့် ငါ့ကို မီးထည့် စေသနည်းဟု မေးသော်၊ သင်- ပြေးခွင့်ရအောင် ပြုခြင်း သာတည်းဟုဆို၏။

ထိုအခါမှ မင်းသားက၊ ယခု လူ့ဘဝတွင် မဆိုလင့်ဦး၊ တိရစ္ဆာန် ယုန်မင်းဘဝကပင်၊ သိကြား၏ စုံစမ်းခြင်းကို အခွင့်မပေးသည်သာတည်းဟု ဆို၏။ ။(စတုက္ကနိပါတ်၊ ဇာတ်တော်နံပါတ်ရင်း၁၄-ကိုကြည့်။)

ထိုအခါ ဘီလူးသည် မစားဝံ့တော့ဘဲ၊ မင်းသားကို လွှတ်လေ၏၊ ၊မင်းသားလည်း ဘီလူးစင်စစ် ဟုတ်၏လောဟုဆင်ခြင်သော်၊မျက်စေ့မနိ၊ မျက်တောင်ခတ်၏၊ အရိပ်ထွက်၏၊ ကြောက်တတ်၏ဟု–သိမြင်မှ၊ လူဖြစ်ကြောင်း သိရ၏၊ ၊ပြီးမှတဖန် ငါ့ခမည်းတော်၏ နောင်တော်သုံးယောက်ကို ဘီလူးမ–ယူ၏ဟုကြား၏၊ ငကန်၊ နောက်ဆုံး တယောက်ဖြစ်ရာ၏ဟုကြံပြီးလျှင်၊ အချင်းပေါရိသာဒ(လူသားစား)၊သင်သည်ဘီလူးမဟုတ်၊လူတည်း၊ စင်စစ်သော်ကား၊ငါ၏ဘကြီးတည်းဟု အလုံးစုံကိုပြန်ကြား၏။

ပေါရိသာဒလည်း မယုံကြည်နိုင်သဖြင့်၊ အနီးအနားရှိ ဗိဿစက္ခုရသေ့ထံ ခေါ်သွား၍ အမှန်ကို မိန့်စေတော်မူမှ ယုံကြည်လေ၏။

မင်းသားကတိုင်းပြည်သို့ခင်းပြုရန်ခေါ်သောအခါ၊ ချစ်သား–သင်သာသွားလေတော့၊ ငါသည်တဘဝတည်း၌ပင် နှစ်ပါးပြားသောကိုယ်ရှိ၏၊ငါသည်မင်းအဖြစ်ကို အလိုမရှိပြီ၊ဤဗိဿစက္ခုရသေ့ထံ၌ သာရသေ့ရဟန်း ပြုတော့အံ့ဟုဆို၍ ရသေ့ပြုလေ၏။

မင်းသားလည်း ခမည်းတော်ထံပြန်ရောက်၍ အကြောင်း အလုံးစုံကိုလျှောက်သော်၊ ခမည်းတော်ကိုယ်တိုင်ထိုရသေ့ ထံသို့လာခဲ့၏၊ ၊ထီးနန်းကို ပေးသော်လည်း လက်မခံလေ၊ ၊ဥယျာဉ်တော်သို့ ကြွရောက်– သိတင်းသုံးရန် တောင်းပန်သောအခါလည်း၊မလိုက်လိုသည့်နှင့်၊ထိုရသေ့ ကျောင်းအနီး၌ ရွာတည်ပေး၍၊ ဆွမ်းဝတ်တို့ကို ပြုစေလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

မယ်တော်ခမည်းတော်တို့သည်......သာကီဝင်မျိုး
ဒိဗ္ဗစက္ခုရသေ့သည် ....ရှင်သာရိပုတ္တရာ
ပေါရိသာဒသည် .... အင်္ဂုလိမာလ
နှစ်မင်းယ်သည် .... ဥပ္ပလဝဏ်
အိမ်ရှေ့မိဖုရားသည်.......... ရာဟုလာမယ်ဘော်
အလီနသတ္တုသည် .... ဘုရား
} ဖြစ်လာ၏။

တိံ သ နိ ပါ တ်။

၂၃၉။ ။ဆဒ္ဒန္တဇာတ်။ ။၄

ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းအကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း တရားဟောပလ္လင်၌ တရားဟောနေတော်မူစဉ်။ မိန်းမငယ် တယောက်သည် အတိုင်းအရှည်မရှိသောဖုန်းတော် ပါရမီတော်ကြောင့်ဖြစ်သော၊ မြတ်သောအဆင်းတော်ကိုကြည့်၍၊ သံသရာ၌ ကျင်လည်ရသောငါသည် ဤယောကျ်ားမြတ်၏ မယားဖြစ်ဖူး၏လောဟု၊ ဇာတိဿရဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်သော်။ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း၏ ဘဝ၌ မယားဖြစ်ဖူးကြောင်း မြင်လျှင်၊ ဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍ပြုံး၏။ တဖန်ထိုမယားဖြစ်စဉ်က ထိုဆင်မင်း၏ အကျိုးကိုပြုသလော အပြစ်ကိုပြုသလောဟု ဆင်ခြင်ပြန်သော်။ အပြစ်ပြုမိကြောင်းမြင်မှ စိတ်မချမ်းမသာ၍ ငိုလေ၏။

ထိုသို့ ပြုံးသည်ငိုသည်ကို မြတ်စွာဘုရား မြင်တော်မူ၍ ပြုံးတော်မူသည်ကို ရဟန်းတို့က မေးလျှောက်သည်ဖြစ်၍၊ အောက်ပါ အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်၊

လွန်လေပြီးသောအခါ ဟိမဝန္တာအရပ် ဆဒ္ဒန်အိုင်အနီး၌ ရှိသော ကိုယ်လုံးဆွတ်ဆွတ်ဖြူ၍ ကြီးမားတင့်တယ် ရှုချင်ဖွယ်သောဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် ရှစ်ထောင်သော ဆင်အခြံအရံနှင့်နေ၏။ ။ထိုဆင်မင်း၌ စူဠသုဘဒ္ဒါ မဟာသုဘဒ္ဒါမည်သောမိဖုရားတို့ရှိကုန်၏။

တနေ့၌ ဆင်မင်းသည် အင်ကြင်းပင် တခုကို ဦးကင်းဖြင့်ပွတ်တိုက်ရာ၊ လေညာ နံပါး၌ နေသော စူဠသုဘဒ္ဒါ အထက်သို့ သစ်ကိုင်းခြောက် သစ်ရွက်ခြောက် ခါချဉ်တို့သည်ကျလေ၏။ လေကြောနံပါး၌ နေသော မဟာသုဘဒ္ဒါ အထက်သို့ကား၊ အင်ကြင်းပန်း-ဝတ်မှုံတို့သည်ကျကုန်၏။ ထိုသို့ မတော်တဆဖြစ်ရသည်ကို၊ စူဠသုဘဒ္ဒါသည်-ငါ့ကို မုန်း၍ မဟာသုဘဒ္ဒါကိုချစ်သောကြောင့် ဤသို့သက်သက်ကျစေသည်ဟု အယူရှိပြီးလျှင်၊ ရန်ငြိုးထားလိုက်လေ၏။

နောက်တဖန် ဆင်မင်းသည် ပဒုမ္မာ ကြာတပွင့်ကို သုဘဒ္ဒါအားပေးလိုက်သည်ကိုစူဠသုဘဒ္ဒါမြင်လျှင်၊ ချစ်သူကိုသာပေးသည်ဟု ရန်ငြိုးထပ်၍ ဖွဲ့ပြန်လေ၏။

တနေ့၌ စူဠသုဘဒ္ဒါသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အား သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို လှူ၍၊ ဤကောင်းမှုကြောင့် နောင် ဘဝ၌ ဗာရာဏသီမင်းတွင်၊ သုဘဒ္ဒါမည်သော မိဖုရားကြီးဖြစ်၍ ဤဆင်မင်းကို သတ်ပြီးသော် အစွယ် တို့ကို ယူနိုင်သော ကိုယ် ဖြစ်ရပါလို၏ဟု ဆုတောင်းလေ၏။

ထိုသို့ ဆုတောင်းပြီးသည်နေ့ အစာရေစာမယူ-ခြောက်သဖြင့် မကြာမီသေလေ၍၊ ဆုတောင်းသည့်အတိုင်း

ဗာရာဏသီခင်း၏မိဖုရားကြီးဖြစ်လေ၏။ ။မင်းကြီးလည်း အသွန်မြတ်နိုး၏။

ဆုတောင်းရှိသည်နှင့် ဇာဘဝကို ထင်စွာမြင်၍ ဆင်မင်းကိုသတ်လိုသည်ဖြစ်ရကား၊ ဘုရင်အား မာယာအမျိုးမျိုးဖြင့် ဖြားယောင်းပူဆာလျက် မိမိအလိုသို့ လိုက်စေ၍၊ အသွန်ကြီးမား-ထွါးကြှိုင်းသန်မာ-ရုံ့ရင်းကြမ်းတမ်းသောသောဏုတ္တရမည်သောမုဆိုးကြီးကို။ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း၏ နေရာသို့သွားရောက်နိုင်ရန်၊ သေချာစေ့ငုစွာပြောကြားညွှန်ပြပြီးနောက်၊ မည်သည့်အခါတွင် မည်သည့်နေရာ၌ မည်သို့ဆင်မင်းကို ပစ် သတ် ရန် တို့ ကို လည်း စုံ လင် ကျနစွာမှာကြားလိုက်လေ၏။

မုဆိုးလည်း လိုအပ်သော လက် နက် တန်ဆာပလာစားရေ ရိက္ခာတို့ကို ယူ၍ သွားလေရာ။အသွန်ခဲခက်သော ခရီးဖြစ်၍၊ခုနစ်နှစ်,ခုနစ်လ,ခုနစ်ရက်ကြာမှ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းနေရာသို့ရောက်လေ၏။

ရောက်လျှင် ဆင်မင်း၏ အနေအစားကို သေချာစွာကြည့်ရှုသော်၊ ဆဒ္ဒန်အိုင်မှ ရေချိုးပြီးနောက် တက်လာ၍ ပညောင်ပင်ကြီးအောက်၌ ရပ်နား နေတတ်သည်ကို သိရလေ၏။ ။ထိုအခါ ထိုနေရာ၌တွင်းတူးပြီးလျှင် အပေါ်ကပျဉ်ချပ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၍၊ ထိုပျဉ်ချပ်တို့ အထက်က မြေတို့ကို တွင်းမရှိယောင် ဖုံးလွှမ်း ကြ၍ထားလျက်၊ မြှား ထွက်သာရုံ အပေါက်ငယ်တခု ဖေါက်ထား၏။ ။ပြီးမှ မုဆိုးသည် ဖန်ရည်စွန်းသောအဝတ်တို့ကိုဝတ်၍ ထိုတွင်းထဲမှ ပုန်းအောင်းစောင့်နေလေ၏။

ဆင်မင်းလည်း အမြဲအခါနှင့် ရေချိုးရာမှ တက်လာပြီးလျှင်၊ ထိုတွင်းနှင့် တည့်တည့် အထက်၌ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ရပ်နေလေ၏။ ။ထိုခဏ၌ မုဆိုးသည် ဆိပ်လူးမြှားဖြင့် ပစ်လိုက်ရာ၊ချက်မှာဖေါက်၍ကောင်းကင်သို့ထွက်လေ၏။

ဆင်မင်းသည် ပြင်းစွာသောဝေဒနာကိုရလျက် သည်းစွာသော အသံဖြင့် သုံးကြိမ် မြည်ဟီးလေ၏။ ။ဆင်အပေါင်းတို့လည်း ဘေးရှိကြောင်းသိသဖြင့်၊ ရန်သူကိုဖမ်းဆဲ့ဟု ပြေးထွက်ကြကုန်၏။ မဟာသုဘဒ္ဒါဆင်မ–သာလျှင် ဆင်မင်းကိုတွဲမှီ၍ကျန်ရစ်၏။

ထိုအခါ ဆင်မင်းသည်၊ အကယ်၍ နောက်ထပ်မြှားလာသော်၊ ဆင်မိဖုရားကို ထိမည်စိုးသည်နှင့်။ ။သုဘဒ္ဒါ၊ ရှစ်ထောင်သောဆင်တို့သည် ငါ၏ရန်သူကို ရှာရန်သွားကြလေပြီ။ သင်ကားအဘယ့်ကြောင့်မသွားသေးသနည်းဟု ဆိုလေ၏။ ။သုဘဒ္ဒါလည်း အရှင်ဆင်မင်း၊ ဖေးမရန် ကျန်ရန်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်ဟုဆို၍ထွက်သွားလေ၏။

ထိုအခါ ဆင်မင်းသည်၊ယခုမြှားသည် အောက်မှနေ၍ လာ၏။သို့ကြောင့် ရန်သူသည်အောက်တွင်ရှိရာ၏ဟု၊ ခြေဖြင့်လျှပ်သည်ရှိသော် ပျဉ်ချပ်ပေါ်၍၊ မုဆိုးဂုတ်တုတ်ပေါ်လေ၏။သတ်အံ့ဟု နှာမောင်းဖြင့် ငင်သည်ရှိသော်၊ မုဆိုးသည် သင်္ကန်းကိုနှာမောင်းထက်သို့ တင်လေ၏။

ဆင်မင်းသည် သင်္ကန်းကို မြင်သော်၊ သူတော်သူမြတ်တို့၏အဝတ်တည်း၊ထိုအဝတ်ကိုငါရိုသေအပ်၏ဟု အမျက်ကိုဖြေ၍ မုဆိုးအား၊ ။အသင်မုဆိုး၊ ဤအဝတ်သင်္ကန်းသည် မသူတော်တို့နှင့် မထိုက်၊ သူတော်သူမြတ်တို့နှင့်သာ

ထိုက်၏၊ သင်သည်အဘယ့်ကြောင့်ငါ့ကိုသတ်သနည်းဟု မေးတော်မူ၏၊ စူဠသုဘဒ္ဒါက အစွယ်ကိုလို၍ အသတ်ခိုင်း သဖြင့် သတ်ရပါကြောင်း အလုံးစုံကိုပြန်ကြားလျှောက်ထား၏။

ဆင်မင်းလည်း စူဠသုဘဒ္ဒါ၏ လက်ချက်ဟု ထင်လင်းစွာသိသည်နှင့်၊ ၊အသင်မုဆိုး သုဘဒ္ဒါသည် ငါ၏အစွယ်ကို လိုသည်မဟုတ်၊ ငါ့ကိုသတ်လို၍ မာယာဖြင့် အသတ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။ စင်စစ်အစွယ်ကိုလိုအံ့၊ ငါတို့၏ရွှေဂူ၌ ငါတို့၏ ဘိုးဘွား မိဘတို့၏ အစွယ်တို့ များစွာရှိသည်ကို သုဘဒ္ဒါကောင်းစွာသိ၏။ ကောင်းပြီ၊အသင်မုဆိုး၊သုဘဒ္ဒါ အလိုအတိုင်း ယခုပင် လွှဖြင့်ဖြတ်၍ယူလော့ဟု၊ မုဆိုးမှီသာအောင်၊ကိုယ်ကိုညွှတ်၍ ဦးဆောက်ဝပ်ပေးလေ၏။

မုဆိုးလည်း လွှကိုခံတွင်းသို့သွင်း၍တိုက်ရာ၊ သွေးတို့သည် ချောင်းရေကျသကဲ့သို့စီးကျ၏၊ သို့ရာတွင် အရာမျှ ထင်အောင်မတိုက်နိုင်လေ။

ထိုအခါဆင်မင်းကအချင်းမုဆိုး၊သင်မဖြတ်နိုင်သော်၊ငါဖြတ်၍ပေးအံ့၊ငါ၏နှာမောင်းကိုမသည်နိုင်ရှိခဲ့ပြီ၊ နှာမောင်းကိုချီ၍ လွှအစွန်းကို ကိုင်စေလော့ဟုဆို၏။ မုဆိုးလည်းဆိုတိုင်းပြု၏။ ထိုအခါဆင်မင်းသည်သတိဆောင်၍ နှာမောင်းဖြင့်လွှကို ထိုမှဤမှလှုပ်ရာ၊ လွယ်ကူစွာဖြင့်ဖြတ်လေ၏။

ထို့နောက် ဆင်မင်းသည် အသင်မုဆိုး၊ဤအစွယ်တို့ကို ငါမနှစ်လို၍ လှူသည်မဟုတ်၊လူ၊နတ်၊ဗြဟ္မာတို့၏ စည်းစိမ်ကိုလည်းရည်၍ ပေးလှူသည်မဟုတ်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို လို၍ပေးလှူခြင်းဖြစ်၏ဟုဆိုကာ ပေးလှူလေ၏။

ပြီးမှ အသင်သည် ခုနစ်နှစ်–ခုနစ်လ–ခုနစ်ရက်လာခဲ့

ရသည့်ခရီးကို ဤအစွယ်၏တန်ခိုးတို့ကြောင့်၊ခုနစ်ရက်ဖြင့် ဗာရာဏသီသို့ရောက်လတ္တံ့ဟု ဆို၍၊ အခံ့အတား ပရိတ်တို့ကိုပေး၍လွှတ်လိုက်လေ၏၊

ဆင်မိဖုရားနှင့် ဆင်အပေါင်းတို့ပြန်ရောက်သော်၊ ဆင်မင်း အနိစ္စရောက်နှင့်သည်ကိုတွေ့၍၊ ပြင်းစွာ ငိုကြွေးကြလျက်၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အားပင့်မိတ်၍၊ဆင်မင်း၏ အလောင်းကိုကောင်းမွန်ကြီးကျယ်စွာသဂြိုဟ်ကြလေသတည်း။

မုဆိုးလည်း ခုနစ်ရက်ဖြင့်ပြန်ရောက်၍ ဆင်မင်းကို မည်သို့သတ်ပုံ၊ မည်သို့အစွယ်တို့ကိုယူပုံ၊ဆင်မင်း မှာပုံများကို အလုံးစုံ ပြန်ကြားလျှောက်ထားလျက်၊ ဆင်စွယ် အစုံကို စူဠသုဘဒ္ဒါအားဆက်လေ၏။

သုဘဒ္ဒါလည်းခြောက်ပါးသောရောင်ခြည်တို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်စွာသောအရောင်တို့ကို ပတ္တမြားဗီယပ်ဖြင့်ခံ၍၊ ပေါင်ထက်၌ထားလျက်၊ ရှေးဘဝက မိမိ၏ ချစ်လှစွာသော လင်၏ အစွယ်တို့ကို ကြည့်သည်ရှိသော်၊ ဤမျှတင့်တယ်ပြင့်မြတ်တော်မူပေသော ချစ်လင်ဆင်မင်းကို၊ငါသည် သတ်ရက်—သတ်မိလေပြီတကားဟု အောက်မေ့ ပူဆွေးလှလေရကား၊ နှလုံးကွဲ၍ ထိုနေ့ပင် သေဆုံးရလေသတည်း၊

ရဟန်းမငယ်လည်း တရားကို ကြားနာပြီးနောက်။ ဝိပဿနာ ပွါးလျက် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်လေ၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

စူဠသုဘဒ္ဒါသည် .... ရဟန်းမိန်းမငယ်
သောဏုတ္တရမုဆိုးသည် .... ဒေဝဒတ်
ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် .... ဘုရား
} ဖြစ်လာ၏။

တိံသနိပါတ်။

၂၄၀။ ။မဟာကပိဇာတ်။ ။၄

(မဟာ = ကြီးမြတ်သော။ ။ကပိ = မျောက်။)

ပုဏ္ဏားနှင့် မျောက်အကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ကျောက်ဖြင့်လှိမ့်ချ၍ သတ်ရန် လုံ့လပြုသည်နှင့်စပ်၍ အောက်ပါဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ပုဏ္ဏားတယောက်သည် နွားပျောက်၍ နွားရှာရာ။ တော၌ မျက်စေ့လည် လမ်းမှားလျက် ၇-ရက်ပတ်လုံး အစာမစားရဘဲ။ နောက်မှ တည်ပင်တခုကို တွေ့၍ တက်ရောက်-တည်သီးကို စားစဉ်အခွင့်၊ အလွန်နက်သောချောက်ထဲသို့လိမ့်ကျသွားလေ၏။

ချောက်တွင် အစာရေစာမရဘဲ ဆယ်ရက်မျှလှူန်သော် မျောက်ကြီးတကောင်သည်တွေ့၍၊ သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို ပေးလျက်။ ပုဏ္ဏားကို ကျောက်ကုန်းတွင်ပိုး၍ ချောက်မှ ဆယ်တင်ပြီးလျှင် ကျောက်ဖျာတခု၌နေစေ၏။

ပြီးမှ-အိုပုဏ္ဏား၊ ငါမောပန်းလှ၏။ တခဏမျှအိပ်အံ့။ ငါ့ကို စောင့်ပါလော့ဟု ဆို၍ အိပ်ပျော်လေ၏။ ။ပေ့ဉ်လျှင်ပင် ပုဏ္ဏားယုတ်သည် မျောက်ကြီးကို သတ်ရလျှင် စားရန်ရလတ္တံ့ဟု၊ မျောက်၏ဦးခေါင်းကို ကျောက်ခဲဖြင့်ပေါက်ခွဲလေ၏။

မျောက်ကြီးသည်း လန့်နိုး၍ သစ်ပင်ထက်သို့ ပြေးတက်ပြီးမှ၊ အသင်ပုဏ္ဏား၊ အသင်သည်ကျေးဇူးမဲ့တကား၊ သို့ရာတွင် သင့်အား လမ်းကိုပြမပေးလျှင် အသင်သည် ဤတောတွင် ပျက်စီးလတ္တံ့၊ သို့ကြောင့် သစ်ပင်ထက်မှနေ၍ သင့်ကိုလမ်းပြလိုက်အံ့ဟုဆို၍၊ လူတို့ခရီးသို့ရောက်အောင် ပို့လိုက်၏။

ပုဏ္ဏားသည် မျောက်မင်းကို ပြစ်မှားသော မကောင်းမှုကြောင့်၊ နူ၍ဘဝမခြားဘဲ လူပြိတ္တာ ဖြစ်လေ၏။ ။ဤသို့ ဆင်းရဲကြီးစွာဖြင့် ၇-ရက်မျှ လှည့်လည်လျက်၊ ဗာရာဏသီပြည်၊ မိဂါဇိနဥယျာဉ်သို့ဝင်ပြီးလျှင်၊ တံတိုင်းအကြားန္ဒ ငှက်ပျောရွက်ကိုခင်း၍ အိပ်နေရလေ၏။

ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းသည် ဥယျာဉ် လှည့်လည်ရာ၊ ထိုသူကိုတွေ့၍-မေးမြန်းလေသော်၊ အလုံးစုံအဖြစ်အပျက်တို့ ပြန်ကြား၍၊ အဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားသဖြင့် နူသော အဖြစ်သို့ရောက်၍ ပျက်စီးရကြောင်းကို နောင်တ ရစွာဖြင့် လျှောက်ထားပေ၏။

ထိုသို့ လျှောက်ထားပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ ထိုပြိတ္တာကို မြေမျိုယူသွားလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

ပုဏ္ဏားသည် .... ဒေဝဒတ်	}	ဖြစ်လာ၏။
မျောက်သည် .... ဘုရား		

တိံ သ နိ ပါ တ်။

၂၄၁။ ။ပဏ္ဍရကဇာတ်။ ။၈

နဂါး၊ ဂဠုန်၊ တက္ကတွန်းတို့အကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်။ ဒေဝဒတ်သည် မုသားကိုဆိုသဖြင့်။ မြေမျိုခြင်းနှင့်စပ်၍ အောက်ပါဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

လွန်လေပြီးသောအခါ သမုဒ္ဒရာ၌ သင်္ဘောပျက်သဖြင့် ငါးရာကုန်သော သင်္ဘောသားတို့တွင် တယောက်တည်း သာရှင်၍၊ ထိုသူသည်လေ၏အဟုန်ဖြင့် ကရမ္ဗိယမည်သော သင်္ဘောဆိပ်သို့ ရောက်လာလေ၏။

ထိုသူသည် အဝတ်အစားတစုံတရာမရှိဘဲ တက္ကတွန်းကဲ့သို့ သင်္ဘောဆိပ်သို့တက်လာသည်ကို လူတို့မြင်ကြလျှင်၊ ဤရဟန်းကားအလိုနည်းပေ၏၊ ရောင့်ရဲလွယ်ပေ၏ဟု၊ ချီးမွမ်းကုန်၍ များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရတို့ကိုပြုကြကုန်၏၊ ထိုသူသည်၊ ငါကား အသက်မွေးရန် အကြောင်းရပြီဟု ကြံ၍၊ လူတို့က အဝတ်အစားပေးသော်လည်းမယူ-မဝတ်ဘဲ အချည်းစည်းသာနေ၏။

လူတို့လည်း ဤရဟန်းထက် အလိုနည်းသူ မရှိပြီဟု ကြည်ညိုကြသျက်၊ ကျောင်းဆောက် ကိုး ကွယ် ထား ၍ ကရမ္ဗိယတက္ကတွန်းဟု ကျော်ဇော၏။

ထိုတက္ကတွန်းထံသို့ ဂဠုန်မင်း နဂါးမင်းတို့လည်း လာရောက်ခစားလေ့ရှိ၏၊နဂါးမင်းကား ပဏ္ဍရက-မည်၏၊ ။

တနေ့၌ ဂဠုန်မင်းသည် တက္ကတွန်းသို့ချဉ်းကပ်၍၊ အရှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်တို့ ဂဠုန်များသည် နဂါးကိုဖမ်းရာတွင် သေကျေပျက်စီးကြသည်များပါသည်။ဖမ်းနည်းမမှန်၍ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့ကြောင့် နဂါးမင်းလာသောအခါ လျှို့ဝှက်သောဖမ်းနည်းကိုမေးမြန်း၍၊အကျွန်ုပ်အားပြောပါလော့ဟု ဆိုလေ၏။ ။တက္ကတွန်းလည်း ဝန်ခံလိုက်၏။

နဂါးမင်းလာသောအခါ တက္ကတွန်းကမေးလျှင်။ ။အကျွန်ုပ်တို့၏ ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း ဖြစ်၍ မပြောလိုကြောင်း ငြင်းဆို၏။ ။တက္ကတွန်းလည်း နေ့ဆက် ရက်ဆက်၊အထပ်ထပ်ဖြားယောင်း၍ မေးလေရကား။ နဂါးမင်းသည်။ ထိုတက္ကတွန်းထံမှ သူတပါးအားမပြောပါဟူသော ဝန်ခံခြင်းကိုယူပြီးမှ။

အရှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် လေးအောင် ကြီးသော ကျောက်ခဲတို့ကို ငုံ၍၊ ဂဠုန်တို့ လာသော အခါ ခံတွင်းကို ဟ၍၊ ဂဠုန်တို့ကို ကိုက်အံ့သကဲ့သို့ နေပါသည်။ ထိုအခါ ဂဠုန်တို့သည် အကျွန်ုပ်တို့၏ ဦးခေါင်းကို ဖမ်းယူလေရာ၊ အလွန်လေးသည်ဖြစ်၍ အကျွန်ုပ်တို့ကိုအလွယ်ဖြင့်မဆောင်ယူနိုင်ဘဲ ရေနစ်၍သေကြရပါသည်။ ။အကျွန်ုပ်တို့ကိုရအောင်ဖမ်းလိုလျှင်၊ အမြီးကိုဖမ်း၍ စောက်ထိုးပြုလျက် အစာတို့ကို အံစေခြင်းဖြင့် ပေါ့စေပြီးမှ ဖမ်းယူပါက၊ အလွယ်နှင့်ရနိုင်ပါသည်ဟု တက္ကတွန်းအားပြောပြလေ၏။

သဒ္ဓါမစောင့်သောတက္ကတွန်းသည် ဂဠုန်လာသောအခါ အလုံးစုံပြောပြလေ၏။ ။ဂဠုန်လည်း နဂါးမင်းသည် မပြောအပ်သည်ကို မပြောအပ်သူအား ပြောပြဘိ၏။နဂါး

မျိုးတို့ပျက်စီးလတ္တံ့။ ယခုပင် နဂါးမင်းကအစပြု၍ ဖမ်းအံ့ဟု၊ အမြီး၌ဖမ်း၍ကောင်းကင်သို့ ပြန်တက်လေ၏။

နဂါးမင်းသည် ငါကား မပြောအပ်သည်ကို ပြောမိ၍ ဤဆင်းရဲကိုရ၏။ ငါ့ဆင်းရဲကို ငါပင်ပြုဘိ၏ တကားဟု ငိုယို၏။

ဂဠုန်မင်းကလည်း၊ နဂါးမင်း မှန်၏။ လောက၌ လျှို့ဝှက်အပ်သော စကားကို မည်သူ့အားမျှ မပြောရာ။ ပြောလျှင် စင်စစ် ပျက်စီးတတ်၏ဟု ဆို၏။

နဂါးမင်းကလည်း ငါသည် ထိုတဏှာတွန်း-သီလရှိသည် ထင်၍ပြောမိခြင်းဖြစ်၏။ ယခုမှ သီလမရှိကြောင်း သိရပါသည်။ ငါ၏အသက်ကိုလွှတ်ပါလော့ဟု တောင်းပန်လေ၏။ ထိုအခါ ဂဠုန်မင်းသည် မိတ်ဖွဲ့၍ ကြည်နူးစွာပင် လွှတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ကာလအတန်ကြာသော်၊ ဂဠုန်မင်းသည် နဂါးမင်းအား စုံစမ်းအံ့ဟု နဂါးပြည်သို့သွား၍၊ ဂဠုန်တို့၏ လေအဟုန်ကိုပြု၏။

ထိုအခါ နဂါးမင်းသည်ဂဠုန်မင်းကိုမြင်၍၊ ဖမ်းရန်လာသည်အထင်နှင့်။ ။အလံတထောင်ရှိသော ကိုယ်ကို ဖန်ဆင်း၍ ကျောက်ခဲစသည်တို့ကို မျိုပြီးလျှင်၊ အမြီးကိုအခွေ၏အောက်၌ ငုံ့ထား၍၊ အခွေထက်က ပါးပျဉ်းမိုးလျက် ဂဠုန်မင်းကိုကိုက်သတ်အံ့ဟု အသင့်ပြင်ဆင်ထားလေ၏။

ဂဠုန်မင်းက အဆွေ၊ငါတို့သည် မိတ်ဖွဲ့ပြီး ဖြစ်လျက် အဘယ်ရန်ကိုမြင်၍ ရန်ပြုနေသနည်းဟု မေး၏။

အဆွေဂဠုန်မင်း၊ ရန်သူ၌၎င်း အဆွေခင်ပွန်းတို့၌၎င်း

သတိကိုမပြတ်ပြုအပ်၏။ အဆွေခင်ပွန်း၌သော်လည်း ဘေးဖြစ်တတ်၏။ ရှေးကခိုက်ရန်ဖြစ်ဖူးသောသူတို့၌ကား အဘဲ့ကြောင့် ကာကွယ်ခြင်းသတိကို မပြုဘဲ နေအပ်အံ့နည်းဟု ဆိုပေ၏။

ပြီးမှ နှစ်ဦး ညီညွတ်စွာပြောဟောကြ၍၊ တက္ကတွန်းထံသို့သွားကြပြီးလျှင်။ နဂါးမင်းသည် တက္ကတွန်းအား၊ ဟယ် သိလသစ္စာမရှိသောတက္ကတွန်း၊ ယခုငါသည်ဘေးမှ လွတ်လေပြီ။ သင့်အားလည်းမေတ္တာပျက်လေပြီဟု ဆိုလေ၏။

တက္ကတွန်းကလည်း၊ ငါသည် သင်၏လျှို့ဝှက်အပ်သော စကားကိုမသိ-မိုက်မဲ၍ ဂဠုန်မင်းအား ပြောသည်မဟုတ် စင်စစ်ကား ငါသည် ဂဠုန်မင်းကို ပို၍ မေတ္တာရှိသောကြောင့်သာပြောခြင်းဖြစ်သည်ဟုရှက်ဆေးချေပြောလေ၏။

ထိုအခါ နဂါးမင်းက၊ သင်သည်၊ အဆွေခင်ပွန်းကိုလည်း ပြစ်မှားတတ်၏၊ ဂုံးလည်း ချောတတ်၏။ ဤငါဆိုသော သစ္စာစကားကြောင့် သင်၏ဦးခေါင်း ခုနစ်စိပ်ကွဲစေ သတည်းဟု ကျိန်ဆဲလေ၏။

ထိုခဏ၌ တက္ကတွန်း၏ ဦးခေါင်းသည် ခုနစ်စိပ်ကွဲ၍ ထိုင်ရာအရပ်၌ပင် မြေမြို့သွားလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

အစေလကတက္ကတွန်းသည်	ဒေဝဒတ်	ဖြစ်လာ၏။
ပဏ္ဍာရကနဂါးသည်	ရှင်သာရိပုတ္တရာ	
ဂဠုန်မင်းသည်	ဘုရား	

တိံ သ နိ ပါ တ်။

၂၄၂။ ။သမ္ဗုလာဇာတ်။ ၉

သောတ္ထိသေနမင်းနှင့်၊သမ္ဗုလာမိဖုရားအကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌နေတော်မူစဉ်။ မလ္လိကာမိဖုရားကြီး သည် ကောသလ မင်းကြီးအား ရှိသေ လေးမြတ်စွာ လုပ်ကျွေးကြောင်းကို ရဟန်းတို့ချီးမွမ်းကြရာ။ ရှေးကလည်း ဤသို့ပင်ဟု အောက်ပါဇာတ်ကိုဟောတော်မူသည်။

ရှေးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည် ဖြဟ္မဒတ်မင်းကြီး၌ သောတ္ထိသေနမည်သော သားတော်အိမ်ရှေ့မင်းသည်ရှိ၏။ ထိုအိမ်ရှေ့မင်း၏ မိဖုရားကြီးကား၊ သမ္ဗုလာ အမည်ရှိ၍ အကျင့်သီလနှင့်ပြည့်စုံ၏၊ အဆင်းကား မြတ်သော အဆင်းကို ဆောင်သည် ဖြစ်၍၊ လေတိတ်ရာ၌ ထွန်း အပ် သော မီးလျှံကဲ့သို့ ထင်ရ၏။

တခါသော် အိမ်ရှေ့မင်း၌နူနာစွဲကပ်ရာ၊ ဆေးဝါးကုသသော်လည်းမရသည်နှင့်၊စည်းစိမ်ကိုစွန့်၍ တောထွက်ခဲ့၏။ သမ္ဗုလာ မိဖုရားကြီးလည်းယောက်ျမ-မင်းမိဖုရားစသူတို့ကတားမြစ်လျက်လည်း မနေရစ်ဘဲ၊ အိမ်ရှေ့မင်းနောင်သို့ သာလိုက်၍ သစ်သီးရှာဖွေ–လုပ်ကျွေးဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်တို့ကို ပြုခါနေလေ၏။

တနေ့၌ သမ္ဗုလာဒေဝီသည်၊ သစ်သီးရှာ သွားရာတွင် ဒါနဝဘီလူးနှင့် တွေ့၍၊ ဘီလူးက တပ်မက် သည် နှင့်၊ လက်ကိုဆွဲကိုင်ပြီးလျှင် မိမိမယားပြုရန် ဖြားယောင်းပြိမ်းခြောက်လေ၏။

မင်းသွီးလည်း ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်လျက်၊ နတ်တို့အား ငိုယိုတိုင်တန်းလေ၏။ ။ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် နေရာတုန်လှုပ်-သိ၍–ဘီလူး၏ထိပ်ထက်၌ရပ်လျက်၊ ဟယ် ရက်စက်သော ဘီလူး၊ ဤမိန်းမကား မိန်းမတကာတို့ထက် သာလွန် မြင့်မြတ်သော မိန်းမမြတ်တည်း။ မလွှတ်လျှင် သင်၏ ဦးခေါင်းကို ဝဇိရ်လက်နက်ဖြင့် ခုနစ်စိပ်ခွဲအံ့ဟုခြိမ်းခြောက်လေ၏။ ။ဘီလူးသည်လည်း ထိတ်လန့်၍ မင်းသမီးကို လွှတ်ရလေ၏။

သမ္ဘုလာသည် ထိုသို့ ဘီလူးဖမ်းထားသည်ဖြစ်၍နေစဉ်ခါနီး၌ သောတ္ထိသေန ကျောင်းသို့ ရောက်လာနိုင်လေ၏။ ။ထိုအခါသောတ္ထိသေနမင်းက အဘယ့်ကြောင့် နေ့ကျကြောင်းမေးသော်၊ အလုံးစုံကို ပြန်ကြားပေ၏။

ထိုအခါ သောတ္ထိသေနမင်းက အဘယ်၊ မိန်းမတို့သည် မာယာများလှ၏။ ဤဟိမဝန္တာတော၌ မုဆိုး၊ ရသေ့ ဝိဇ္ဇာဓိုရ် စသော သူတို့သည် ပေါများကုန်၏၊ သင့်အား ငါမယုံတကားဟုဆို၏။

သမ္ဘုလာကလည်း အရှင့်သား၊ အကျွန်ုပ်ကိုမယုံသော် သစ္စာပြုပါအံ့။ ထိုသို့သစ္စာပြုခြင်းဖြင့်လည်း အရှင်၏ရောဂါကို ကုစားပါအံ့ဟု ဆို၍ ရေအိုးတလုံးကို ကိုင်လျက်၊

အကျွန်ုပ်သည် အရှင့်သားထက်ပို၍ မည်သူကိုမျှမချစ်ဖူးပါ။ သစ္စာကိုလည်းမဖျက်ဖေါက်ပါ။ ဤအကျွန်ုပ်ဆိုသော သစ္စာစကားသည် အကျွန်ုပ်ကိုအစဉ်စောင့်ပါစေသတည်း။ ဤဆိုသောသစ္စာစကားကြောင့် အရှင့်သား၏ နူနာရောဂါ သည် ကင်းပါစေ သတည်း–ဟုဆို၍၊ ရေကို မင်းသား

အထက်၌ လောင်ကာ မှုဖြင့်၊ အချဉ်ထိသော ကြေးညို– ပျောက်ပြယ် သကဲ့သို့ နူနာရောဂါသည် ခဏချင်းဖြင့် ပျောက်ကင်းလေ၏။

ထိုသို့ပျောက်ကင်းပြီးနောက် သုံးလေးရက်နေ၍၊ တိုင်းပြည်သို့ပြန်လာသောအခါ၊ ခမည်းတော်သည် သားတော်အား ထီးနန်းအပ်ပေးပြီးလျှင်၊ ရသေ့ရဟန်းပြု၍ ဥယျာဉ်တော်၌ပင် နေလေ၏။

သောဏ္ဍိသေနမင်းသည်။ သမ္ဘုလာအား မိဖုရားကြီးအရာကိုကားပေး၏ရှင့်။ သို့ရာတွင် မြတ်နိုးတနာမရှိဘဲ၊ အခြားမိဖုရာငယ်တို့နှင့်သာ ပျော်ပါးမွေ့လျော်၍ နေသည်နှင့်။ မိဖုရားကြီးမှာ စိတ်လက်မချမ်းမသာ-ကြုံလှီ ဖျော့တော့သော ကိုယ်ရှိလျက်၊ထိုအကြောင်းကို ခမည်းတော်ရသေ့အား တိုင်ကြားလျှောက်ထားလေ၏။

ထိုအခါ ခမည်းတော်ရသေ့က သားတော်အားမိဖုရားကြီး၏ ကျေးဇူးသဗ္ဗာအကျင့်သိက္ခာ ဂုဏ်တို့ကို ဖေါ်ပြ၍ ဆုံးမဩဝါဒမှ။ သောတ္ထိသေနသည် သမ္ဘုလာအား တောင်းပန်၍၊မြတ်နိုးကြည်ညိုစွာချီးမြှောက်ထားလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

သမ္ဘုလာသည်......................မလ္လိကာ	}	ဖြစ်လာ၏။
သောတ္ထိသေနသည် .... ကောသလမင်း		
ခမည်းတော်သည် .... ဘုရား		

──◆၀◆──

တိံသနိပါတ်။

၂၄၃။ ။ဘဏ္ဍုတိန္ဒုကဇာတ်။ ။၁၀

(ဘဏ္ဍု=ခေါင်းတုံး၊ ဦးပြည်း။ ။တိန္ဒုက=တည်ပင်။)

တရားမစောင့်သောမင်းအကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌နေတော်မူစဉ်။ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးအား ဆုံးမသည့်အနေနှင့်၊ အောက်ပါဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

လွန်လေပြီးသောအခါ ကပိလတိုင်း၊ဥတ္တရပဉ္စာလပြည်၌၊ ဥတ္တရပဉ္စာလမည်သောမင်းသည် မတရားမင်းပြု၏။ ။မင်းညီမင်းသား မှူးမတ် စသော သူတို့သည်လည်း လိုက်၍ တရားမစောင့်ကြကုန်၏။

ထိုသို့တရားမစောင့်ကြသည်ဖြစ်၍၊ တိုင်းသူပြည်သားတို့ဆင်းရဲပင်ပန်းကြ၏။ အထူးသဖြင့်ကား ကြီးလေးသော အခွန်အတုတ်တို့ကိုပေးဆောင်ရသည်နှင့်၊ နေ့အခါ၌မင်းမှုထမ်းတို့ကိုကြောက်၍ တောသို့ပြေးပုန်းနေကြရ၏။ ။နေ့၌ မင်းမှုထမ်းတို့ကလုယက်ကြ၏။ ။ညဉ့်၌ ထားပြခိုးသူတို့က လုယက်ကြ၏။ ။ဤသို့အားဖြင့် တိုင်းသူပြည်သားတို့မှာ အလွန်ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မင်း၏ အပူဇော်ကိုခံရသော တည်ပင်စောင့်နတ်သည်၊ ကျေးဇူးတရားကိုထောက်၍ မင်းထံသို့ညဉ့်အခါလာရောက်လျက်၊ မင်းမှစ၍ လူအပေါင်းတို့တရားမစောင့်သဖြင့် ပြည်သူပြည်သားတို့ ပင်ပန်းဆင်းရဲ၊ ဆုပ်မှု ပျက်စီး

ရကြောင်း၊ မမေ့ မလျော့ဘဲ တရား စောင့် သင့်သည် အားလျော်စွာ တိုင်းပြည်သို့ ကိုယ်တိုင် ထွက်၍ အမြန် ကြည့်ရှုသင့်ကြောင်းများကိုတိုက်တွန်းနှိုးဆော်ခဲ့၍ဒွဲလေ၏။

မင်းကြီးလည်း ထိတ်လန့်လျက်၊ တိုင်းပြည်ကို မှူးမတ်တို့အားအပ်ခဲ့၍၊ ပုရောဟိတ်နှင့် နှစ်ယောက်ချင်းရုပ်ဖျက်၍ စုံစမ်းရန်ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

တခုသောရွာငယ်သို့ရောက်သောအခါ။ ထိုရွာ၌ သူဒိုတယောက်သည် မိမိ၏ အိမ်အဝင်ဝ၌ ဆူးပူးလေသည်ကို နုတ်နေစဉ်၊ ငါ့အားဆူးစူး၍ ဆင်းရဲရခံသကဲ့သို့ ပဥ္စာလမင်းသည်လည်း ဆင်းရဲကြီးစွာ ရောက်ပါစေသတည်းဟု ကျိန်ဆဲလေ၏။ ။(တည်ပင်စောင့်နတ်က၊ ပူးဝင်၍ ကျိန်ဆဲစေသည်ဟုဆိုသည်။)

ထိုစကားကို မထင်ရှားသောအသွင်ဖြင့်ရှိသော မင်းနှင့် ပုဏ္ဏားတို့ကြားလျှင်။ ပုရောဟိတ်က အချင်းလူဒို၊ အသင် မျက်စေ့ မကောင်း၍ ဆူးစူးလေသည်ကို အဘဲ့ကြောင့် မင်းအားကျိန်ဆဲသနည်းဟု မေး၏။

လူဒိုကလည်း၊ချစ်သားပုဏ္ဏား၊ ငါတို့၏ ယုတ်မာသော မင်းသည် တရား မစောင့်သဖြင့် အခွန်အထုတ် ကြီးလေးခြင်း။ညဉ့်အခါ ခိုးသားထားပြတို့ထခြင်း။နေ့အခါ မင်းတမန်တို့က လုယက်ခြင်းကို ပြုကြသည်နှင့်။နေ့အခါ ရွာတွင် မနေဝံ့၍၊ ဆူးခက်တို့ဖြင့် ပိတ်ဆီးထားခဲ့ရ၏။ ယခုနေဝင်မှ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ရာ ထိုဆူးတို့စူးသည်ဖြစ်ရကား။ မင်း၏အပြစ် တည်းဟု ဆိုလေ၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် မင်းက ဆရာပုရောဟိတ်၊ လူအိုဏ်စကားသည် ဆိုသင့်သော စကားဖြစ်၏။ ရှေ့သို့သွားကြဦးအံ့ဟုဆို၍ လာခဲ့ကြပြန်ရာ၊ အခြား တရွာသို့ ရောက်လာလေ၏။

ထိုရွာ၌ ဆင်းရဲသော အမယ်အို တယောက်သည် အရွယ်ရောက်သော သွီးပျိုနှစ်ယောက်ကို စောင့်ရှောက်လျက်၊ မိမိသာလျှင် တောသို့ သွား၍ ထင်း၊ ဟင်းသီး၊ ဟင်းရွက်၊ စသည်တို့ကိုဆောင်ယူ၍ကျွေးမွေးနေ၏။ ။တနေ့၌ထိုမိန်းမအိုသည် ချုံတခုပေါ်သို့ တက်၍ ဟင်းရွက်ခူးသည်တွင်၊ လိမ့်ကျလေရာ။ ဤမင်း၏နိုင်ငံ၌ ငါ့သမီးတို့ လင်မရဘဲနေရ၏။ အကယ်၍လင်သာရပါအံ့၊ ငါ့ကို လုပ်ကျွေးကြမည်ဖြစ်၍ ငါ ဤသို့ ဆင်းရဲရမည်မဟုတ်၊ ဤမင်းသည် အဘယ်အခါမှ သေပါအံ့နည်းဟု ကျိန်ဆဲ၍ငိုကြွေးလေ၏။

ပုရောဟိတ်ကကြား၍။ ဟယ် အကျိုးအကြောင်းကိုမသိတတ်သောသူယုတ်မ၊ အသို့လျှင် မင်းက သင်၏သမီးတို့ကို လင်ရှာ၍ ပေးရအံ့နည်းဟု ဆိုလေ၏။

အသင်ပုဏ္ဏား၊ငါသည် အကျိုးအကြောင်းကို ကောင်းစွာသိ၏။မင်းတရားမစောင့်သည်ဖြစ်၍အခွန်အထုတ်တို့ဖြင့် နှိပ်စက်လျက်၊ လူဆိုး သူဆိုး ပေါများသည်နှင့်၊ တိုင်းပြည်ပျက်စီး၏။ သို့ကြောင့်လည်း လူတို့သည် သားမယားကျွေးမွေးရန် ကျပ်တည်းခဲယဉ်းကြသည်ဖြစ်ရကား၊ ငါ့သမီးတို့သည် အဘယ်မှာ လင်ရနိုင်အံ့နည်းဟုပြန်၍ ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ မင်းက ဤမိန်းမအိုကြီး၏ စကားသည် သင့်သည်သာတည်း၊ ရှေ့သို့သွားကြဦးစို့ဆို၍ လာခဲ့ရာ၊ လယ်

ထွန်သမားတယောက်၏နွားတကောင်သည် ထွန်သွားဖြင့် တိုက်ခတ်မိသဖြင့်လည်းရာတွင်၊ လယ်သမားက၊ ယခု ငါ့ နွား လည်းသကဲ့သို့ ပဥ္စာလခင်းသည်လည်း စစ်မြေပြင်၌လှဲ ထိုးမိ၍ လည်းပါစေသတည်းဟု ကျိန်ဆဲလေ၏။

ပုရောဟိတ်ကြားသော်၊မစပ်ဆိုင်ဘဲ အဘဲ့ကြောင့်မင်း ကို ကျိန်ဆဲသနည်းဟုမေး၏။ ။ပုဏ္ဏားမင်းတရားမစောင့် ၍ တိုင်းပြည် မငြိမ်မဝပ်သောင်းကျန်းသည်နှင့်၊ ထမင်းပို့ မိန်းမသည် အချိန်မှန်မှန်ငါ့ထံသို့ ထမင်းမပို့နိုင်။ ထိုထမင်း ပို့မိန်းမကို ကြည့်မျှော်ရသည်နှင့်၊ ငါ့နွားကို သံထွန်သွား ခတ်မိခြင်းဖြစ်သတည်းဟုဆိုလေ၏။

မင်းကလည်း ဟုတ်ပေ၏ဟု ဆို၍၊ ရှေ့သို့ သွားကြပြန် သော်။ ရွာတရွာ၌ လူတယောက်သည် နွားနို့ညှစ်ရာတွင် နွားမ-ကန်သည်ဖြစ်၍၊နို့ပုန်းနှင့်တကွ လည်းလေရာ။ ငါ့ကဲ့ သို့ပင် ပဥ္စာလမင်းသည်လည်း၊ စစ်မြေ၌ သန်လျက်ထိ၍ လည်းပါစေသတည်း ဟု ကျိန်ဆဲသည်ကို ကြားရလေ၏။

ပုရောဟိတ်ကမေးသော်၊ အချင်းပုဏ္ဏား၊ မင်း–တရားမ စောင့်သည်ဖြစ်၍ အခွန်အထုတ်ကြီးလေး၏။ ဤနွားမသည် ကြမ်းကြုတ် ကြောက်ကန်ဘတ်၍ ဈေးကန့်မညှစ်ပါ။ ယခု မူကား၊ အခွန်တောင်းတို့က နို့လိုသည်ဆို၍ နှိပ်စက်သော ကြောင့်၊ဤနွားမကို ညှစ်ရပါသည် ဆိုလေ၏။

မင်းလည်း ဆိုသင့်ပေ၏ ဟုဆို၍ ရှေ့သို့သွားကြပြန်၏။ ရွာတရွာ၌ အခွန်တောင်းတို့က သန်လျက်အိတ် ပြုရန်ဟု ပြောက်ကြားသော အမွေရှိသော နွားငယ် တကောင်ကို သတ်၍ အရေကိုယူကြကုန်၏။ ။အမိနွားမသည် မြက်ရေ

မစားမသောက်နိုင်၊ ငါ့မြည်တမ်းလျက်လှည့်လည်သည်တွင်၊ ရွာသားတို့က၊ ဤနွားမကဲ့သို့ ပဥ္စာလမင်းသည် သားနှင့်ကွဲ၍ ဆင်းရဲကြီးစွာရောက်ပါစေသတည်းဟု ကျိန်ဆဲကြလေ၏။

ပုရောဟိတ်က မြစ်သည်ရှိသော်၊ အသင်ပုဏ္ဏား၊ မင်းတရားမစောင့်သည်ဖြစ်၍၊ အခွန်တောင်းတို့သည် နိုင်ထက်ကလူပြု၍ နွားငယ်ကို သတ်ကုန်၏ဟု ဆိုကြလေ၏။

မင်းကလည်း ဆိုသင့်ပေ၏ဟုဆို၍ သွားကြ ပြန်သော်၊ ရေခြောက်နေသောကန်၌ဖါးတို့ကို ကျီးတို့သည် ထိုးဆိတ်သတ်ဖြတ်လျက် စားကြသည်တွင်၊ ဖါးက ငါတို့ကို ကျီးတို့ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်သကဲ့သို့ ပဥ္စာလမင်းနှင့်တကွ သားတို့ကို စစ်မြေပြင်၌ကျီးလင်းတတို့ခဲပါစေသတည်းဟု ကျိန်ဆဲ၏။

ပုဏ္ဏားက မေးသော်၊ အသင်ပုဏ္ဏား၊ မင်းသည် တရားမစောင့်လေ၊ အကယ်၍စောင့်အံ့၊ တိုင်းပြည်ဝပြော၍အစားအစာပေါလတ္တံ့။ ထိုအခါ ကျီးတို့သည် ထမင်း စသောအစားအစာတို့ကိုရလတ္တံ့၊ သို့ဖြစ်လျှင်ငါတို့အားလာ၍စားမည်မဟုတ်ဟု ဆိုလေ၏။ ။(တည်ပင်စောင့်နတ်၏ အာနုဘော်ဖြင့် ပြောဆိုခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။)

ထိုအခါမှ မင်းနှင့်ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ တိရစ္ဆာန် ဖါးကစ၍ ငါတို့ကို ကျိန်ဆဲလေပြီ- ဟု နန်းတော်သို့ ပြန်၍ တရားသဖြင့် အုပ်စိုးလေ၏။ ။ထိုအခါမှစ၍၊ သတ္တဝါတို့ချမ်းသာကြလေသည်။

ဇာတ်ပေါင်းသော်၊ တည်ပင်စောင့်နတ်သည်—ဘုရားဖြစ်လာ၏။

—◆ ၀ ◆—

စတ္တာလီသနိပါတ်။

၂၄၄။ ။သရဘင်္ဂဇာတ်။ ။၂

ရှင်မောဂ္ဂလာန် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခန်း။

ဇောတိပါလ-လေးသမားအကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် ဣသိဂိလိတောင်၏နံပါး၌ ညှိသော အဆင်းရှိသော ကျောက်ဖျာအပြင်ဝယ် နေတော်မူ၏၊

အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကား လက်ဝဲရံအဂ္ဂသာဝက အကြီးဆုံးဖြစ်၏၊ တန်ခိုးအရာ၌ လွန်ကဲ၏၊ ။မိမိကြွရောက်စဉ်က၊ နတ်ပြည်၌ မြတ်စွာဘုရား၏၊ တပည့်သားတို့ကို များမြတ်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့်တွေ့ခဲ့ရကြောင်း၊ ငရဲပြည်၌ တိတ္ထိတို့၏တပည့်များ ဆင်းရဲကြီးစွာခံနေရသည်ကို တွေ့ခဲ့ရကြောင်းများကို လူ့ပြည်၌ ဟောပြောရာ၊ များစွာသော တိတ္ထိတို့၏ တပည့်တပန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသာသနာသို့ ပြောင်းဝင် ကြလျက်၊ ဘုရားတပည့်သားတို့အား၊ များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရသည်ဖြစ်၏၊

ထိုအခါ တိတ္ထိတို့သည် ရှင်မောဂ္ဂလာန်အား သတ်ပစ်အံ့ဟု၊သမဏဂုတ္တကမည်သော ခိုးသူကိုဥဿာပေး၍ အသတ်ခိုင်းလေ၏၊

သမဏဂုတ္တကလည်း မိမိ၏ တပည့်လက်သားတို့နှင့် ရိုက်သတ်ရန် ကျောက်ဖျာသို့လာသျှင်၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်

သည် တန်ခိုးဖြင့် ကောင်းကင်သို့ ပျံကြွသွားလေ၏။ ။ ခိုးသားတို့သည် သတ်ခွင့်ကိုမရဘဲ၊ ဤသို့ ခြောက်ရက် တိုင်တိုင်သွားပြီးမှ၊ ၇-ရက်မြောက်သောနေ့၌ကား၊ ထိုအရှင်၏ ရှေးက မကောင်းမှုကံသည် အကျိုးပေးခွင့် ရလေရကား၊ မိမိ၏မကောင်းမှုကံ ဝင်လေသည်ကိုလည်း သိသည်ဖြစ်၍၊ ပဲရှောင်တော်မမူ၊ နေမြဲနေတော်မူ၏။

ထိုအရှင်၏ ရှေးမကောင်းမှုကံကား ဤသို့တည်း။ ။ ရှေးဘဝတချိန်၌ ထိုရှင်မောဂ္ဂလာန်အလောင်းသည် မယား၏ စကားကိုနားယူ၍ မိဘတို့ကိုသတ်ရန်ဟုတောသို့ဆောင်ယူ သွားပြီးလျှင်၊ ခိုးသူတို့ ထ-လေဟန်ဖြင့်၊ မိမိကိုယ်တိုင် မိဘတို့ကို ပုတ်ခတ်ရိုက်နှက်လေ၏။

အမိအဖတို့ကားမျက်စေ့ သိမ်မှုံ-ကောင်းစွာမမြင်သော ကြောင့်၊ အကယ်ပင် ခိုးသူရိုက်သည်ထင်၍၊ မိမိတို့၏သား အတွက်စိုးရိမ်စွာဖြင့်၊ ချစ်သား အသက်မှလွတ်အောင်ပြေး လေ၊ ငါတို့ကား ကြီးရင့်ပြီ သေစေတော့ဟုဟစ်ဆိုကြ၏။

ထိုအခါသားသည်၊ ဩော်-ငါကားမှားလေပြီ၊ အမိအဖ တို့သည် ငါ့အား ချစ်မြတ်နိုးပေစွတကားဟု၊ ။ ခိုးသူတို့ ပြေးလေဟန်ပြု၍၊ အမိအဖတို့၊ မစိုးရိမ်လင့်၊ ခိုးသူတို့ပြေး လေပြီဟုပြောဆိုပြီးလျှင်၊ ကောင်းစွာခြေဆုပ်လက်နယ်ပြု၍၊ အိမ်သို့ ကောင်းစွာပြန်ယူခဲ့ဖူး၏။

ထိုမကောင်းမှုကံသည် အကျိုးပေးခွင့် ကြုံလာသည်နှင့်၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် ကောင်းကင်သို့မပျံနိုင်ဘဲ ရှိရလေ ၏။ ။နန္ဒောပနန္ဒနဂါးကို ဆုံးမနိုင်သော၊ ဝေဇယန္တာ ပြာသာဒ်ကို တုန်လှုပ်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော တန်ခိုး၏

အရှင်သည်၊မိဘကိုရိုက်ဖူးသော အကုသိုလ်ကြောင့်၊တန်ခိုး အားနည်းခြင်းသို့ ရောက်ရလေ၏၊

ထိုအခါမှ သမဏဂုတ္တကတို့လူရသည် ရှင်မောဂ္ဂလာန် ကိုဖမ်း၍၊ အရိုးသိသိညက်ညက်ကျေအောင် ရိုက်ပုတ်ပြီးမှ သေလေပြီဟုအမှတ်ဖြင့် ချုံတွင် ထိုးထားခဲ့လေ၏။

ရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် သတိကိုဖြစ်စေ၍၊ ဈာန်တည်းဟူ သောကြိုးဖြင့် ကိုယ်တော်ကို ရစ်စည်း-ခိုင်ခန့်သည်ကိုပြု၍၊ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်လျက်၊ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ကြွရောက်-ဓိမိပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပါတော့အံ့ဟုလျှောက်လေ၏။

ချစ်သား၊အဘယ်အရပ်၌ ပြုအံ့နည်း၊

ဈ္ဈသိဂိလိတောင်၏ နံပါး၊ကျောက်ဖျာညိုဖအပြင်၌ ပြုပါအံ့၊

ချစ်သား၊ ထိုသို့တပြီကား၊ ငါ့အား တရားဟော၍ သွားပါလော့။ သင်သို့သော သာဝကကို နောင်—တွေ့မြင် ရတော့မည်မဟုတ်ချေ။

ထိုအခါ ရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် ဝန်ခံ၍၊ မြတ်စွာဘုရား အား ရှိခိုးပြီးလျှင် ကောင်းကင်သို့ပျံတက်၊ အထူးထူးသော တန်ခိုးပြာဋိဟာကိုပြပြီးမှ တရားဟောတော်မူ၏။

ပြီးဆုံးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုး၍ပဲခဲ့လျက်၊ ကျောက် ဖျာညိုဝယ်ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူလေသတည်း၊

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအမှူးပြု၍၊ လူနတ်၊ဘီလူး၊ဂန္ဓဗ္ဗ၊ နဂါး၊ဂဠုန်၊ ကိန္နရာ-စသည်တို့နှင့်စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ၊ သဂြိုဟ်ပူဇော်ခြင်းကိုပြုကြလေ၏။ ။ပြီးမှ မြတ်စွာဘုရား သည် ရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ ဓါတ်တော်တို့ကိုယူ၍၊ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်တံခါး-မုတ်ဦး၌ စေတီတည်တော်မူလေ၏၊

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သောင်၌၊လက်ျာရံ ရှင်သာရိပုတ္တရာ သည်နာငွကြွ၍၊ ဖွါးရာတိုက်ခန်း၌ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု၏၊ မြတ်စွာ ဘုရားအထံတော်၌မပြုလေ၊သို့ကြောင့် များစွာသောပူဇော် သက္ကာရကိုမရချေ၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကား၊ မြတ်စွာ ဘုရားထံတော်၌ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသဖြင့် များစွာသောချီးမြှောက် ပူဇော်ခြင်းကိုရပေသည်ဟုစကားဖြစ်ကြရာ၊ ရှေးကလည်း ရဖူးသည်သာဟု အောက်ပါဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်၊

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမင်း၏ ပုရောဟိတ်၌ သားဖွါးရာ၊ ထိုဖွါးသောသားအား တပြည်လုံးရှိ လက်နက်တို့ ထွန်းတောက်ပ ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဇောတိပါလ ဟူသော အမည်ကို မှည့်၏၊

အဓပုဏ္ဏားသည် ဖွါးနက္ခတ်နှင့်တကွ တိတ်နိမိတ်တို့ကို ထောက်၍၊ ဇမ္ဗူ့တွင် အတုမရှိသော လေးသမား ဖြစ်ပါ လတ္တံ့ဟု မင်းကြီးအား လျှော်ပြီးနောက်၊အရွယ်ရောက်သော် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ လေးအတတ်သင်ရန် လွှတ်လိုက်လေ၏၊

ဆရာကြီးသည် ဇောတိပါလ လုင်အား သဘောကျ သဖြင့်၊လေးအတတ်ကိုအပြီးသင်၍၊ မိမိစွဲသော သန်လျက်၊ စပ်၍လုပ်သော ဆိတ်ချိုလေး၊ စပ်၍သုပ်သောမြှားတောင့်၊ ချပ်တန်ဆာ၊သင်းတိုင်း-တို့ကိုပေး၍ လွှတ်လိုက်လေ၏၊

ရောက်သော် မင်းကြီးက တနေ့သျှင်အသပြာဘထောင် ပေး၍ မိမိထံ၌ ခစားစေ၏၊ ၊အခြားမင်းခ-ယောက်ျားတို့ သည်ကား၊ဇောတိပါလသည် မိမိအတတ်ကို မပြသေးဘဲ လျက်နှင့်၊ တနေ့သျှင် တထောင်ရလေသည်ဟု ကဲ့ရဲ့ကြ၏၊

ထိုအကြောင်းကို မင်းကြီးကြားသော်၊ ခြောက်သောင်းသောလေးသမားတို့နှင့်တကွတိုင်းသူပြည်သားတို့ကို စည်းဝေးစေ၍၊ ဇောတိပါလအား လေးအတတ်ကိုပြစေ၏။

(၁) ထိုအခါလျှပ်တပြက်ကိုအချက်အသောင်း-အသိန်းပစ်နိုင်သောအက္ခဏဝေဓိလေးသမား။ ။သား၊မြီးမွေးမှင်ကိုလျက်၊ ထက်ဝက်ထွင်းအောင်ပစ်နိုင်သောဝါလဝေဓိ။ ။ရှေ့ပစ်လိုက်သောမြှားကို၊ နောက်မြှားဖြင့် မှန်အောင်ပစ်နိုင်သောသရဝေဓိ။ ။မျက်စေ့ဖြင့်မမြင်ဘဲအသံကိုနားထောင်၍ မှန်အောင်ပစ်နိုင်သောသဒ္ဒဝေဓိလေးသမား။ ။ဤလေးယောက်သော လေးသမားတို့ကို ထောင့်လေးထောင့်၌နေစေ၍၊တယောက်လျှင် မြှားသုံးသောင်းစီနှင့်တကွ၊ မြှားပေးယောက်ျားတယောက်စီ ပေးထားပါလော့။ အကျွန်ုပ်ကား ဝရဇိန်စဉ်းသွားတပ်သော မြှားကိုကိုင်၍ အလယ်၌ နေပါအံ့။ ထိုလေးသမားလေးယောက်တို့ကို တပြိုင်နက်ချင်းသာလျှင်၊ အကျွန်ုပ်ကို ပစ်ပါစေလော့။ ပစ်အပ်သော မြှားအပေါင်းတို့ကို အကျွန်ုပ်မြှားတစင်းတည်းဖြင့်သာ တားပါအံ့ဟု လျှောက်လေ၏။

ထိုအခါလေးသမားတို့က အရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်။ အလွန်ရင့်မာ-တတ်ကျွမ်းပြီးသော လေးသမားကြီးများဖြစ်ကြပါသည်၊ ဇောတိပါလကား နုပျို၍ မကျွမ်းကျင်သောလေးသမားဖြစ်ပါသည်။ အကျွန်ုပ်တို့၏ မြှားချက်ကိုခံနိုင်မည်မထင်ပါ၊ မပစ်လိုပါဟု လျှောက်ကြ၏။

ထိုအခါ ဇောတိပါလက၊ အသင်တို့ ၁ စိုး ရိမ် လင့်။ အသင်တို့တတ်နိုင်လျှင်၊ ငါ့ကိုပစ်လော့ဟု ရဲဝံ့စွာဆိုမှ၊ ထို လေးယောံတို့သည် အစွမ်းကုန်တပြိုင်နက်ပစ်ကြလေ၏။

ဇောတိပါလလည်းမြှားတစင်းတည်းဖြင့်သာ ကွယ်ကာ ၍ကျလိုရာမှာကျစေ၏။စင်စစ်သော်ကား၊ မိမိ၏ ပတ်လည် တွင်၊မြှားသွားချင်း၊မြှားမြီးချင်း၊ မြှားရိုးချင်း၊ မြှားလွှားချင်း တို့ကို အစီသင့်အစဉ်သင့်ကျစေ၍ မြှားတိုက်ကို ပြု၏။ ။ လေးသမား လေးယောက်တို့ ထံ၌ မြှားကုန်သော အခါ မြှားတိုက်ကိုမပျက်စီးစေဘဲ ခုန်ထွက်လာလေ၏။

လူအပေါင်း တို့လည်း ချီးမွမ်းအုံဩလျက်၊ လက်ပမ်း ပေါက်ခတ်-ပဲ့တင်ထပ်စေ၍၊အဝတ်အစားဥစ္စာတို့ကို ပစ် ၍ ချီးမြှောက်ကြသော ဥစ္စာတို့သည် တဆဲ့ရှစ်ကုဋေ-အရေ အတွက်ရှိ၏။

(၂) ထိုနေ့ဝံ ဇောတိပါလမင်းသားက အရှင်မင်းကြီး၊ ထိုလေးသမားကျော် လေးယောံတို့သည်၊ အကျွန်ုပ်ကိုထိ အောင်မပစ်နိုင်ကြပါ၊အကျွန်ုပ်သည် အလယ်ကနေ၍ မြှား တစင်းတည်းဖြင့် ထိုလေးထောင့်၌ နေသော လေးသမား လေးယောက်တို့ကို ထိအောင်ပစ်ပါအံ့ဟု လျှောက်သော်၊ လေးယောက်သားတို့ မခံဝံ့ကုန်။

ထိုအခါ ၎င်းတို့နေရာ၌ ငှက်ပျောလေးပင် စိုက်စေပြီး နောက်၊ မြှားမြီးတွင် ပိုးကြိုးအနီကိုချည်၍ ငှက်ပျောတပင် ကိုရွယ်လျက် ပစ်လိုက်၏။ ။မြှားသည် လေးပင်လုံးကို အစဉ်အတိုင်း ကွေ့ပိုက်ပေါက်ထွင်း၍၊ ပထမအပင်ကိုပြန် ပေါက်ပြီးမှ၊ လက်တွင်းသို့ ပြန်ရောက်လာ၏၊ ပိုးကြိုးနီသည်

လေးပင်ခွဲသီပိုင်း၍နေသည့်ကိုမြင်ကြရကုန်၏။ ။ကောင်းကြီးသံတို့သည်ပဲ့တင်ထပ်ကုန်၏။ ။ငင်းနေ့ခံ ဆက်လက်၍

(၃) မြွားကိုနွယ်သဏ္ဍာန်ထင်အောင် ပစ်သောအတတ်။
(၄) .... ကြိုး ....
(၅) .... မြွားချင်းထွင်းအောင် ....
(၆) .... ပြာသာဒ်သဏ္ဍာန်ထင်အောင် ....
(၇) .... မဏ္ဍပ် ....
(၈) .... စောင်းတန်း ....
(၉) .... တံတိုင်း ....
(၁၀) ...... ရေကန် ....
တို့ကို ပြလေ၏။
(၁၁) ထို့နောက် မြွားကြာပွင့်ပွင့်စေ၏။
(၁၂) မြွားမိုးယံရွာစေ၏။

ဤသို့အားဖြင့် အခြား လေးသမားတို့ မပြနိုင်သော ဤတဆဲ့နှစ်ပါးသောအတတ်တို့ကိုပြပေ၏။

ပြီးမှတဖန် ပစ်ခြင်း၇-ပါးကို ပြပြန်သည်ကား။
(၁) အထူ၍စ်လက်သစ်ရှိသော ရေသဖန်းပျဉ်ကိုပေါက်အောင်ပစ်ခြင်း။
(၂) အထူလေးသစ်ရှိသောပိတောက်ပျဉ်ကိုပေါက်အောင်ပစ်ခြင်း။
(၃) အထူလက်နှစ်သစ်ရှိသောကြေးနီပြား။
(၄) အထူလက်တသစ်ရှိသောသံပြား။
(၅) တစပ်တည်းသောပျဉ်ချပ်ရေတရာ။

(၆) ကောက်ရိုးလျှည်း၊ဆဲလျှည်း၊ ပျဉ်လျှည်း တို့ကို ရှေ့ကပစ်၍နောက်မှမြှားထွက်အောင်ပစ်ခြင်း၊

(၇) ရေနွှလေးဥသဘရင်း၊ကြည်း၌ရှစ်ဥသဘရင်း၊ ရေ၌အောင်ပစ်ခြင်း......တို့ကို ပြပေ၏။

ထို့နောက် တဖန် သားမြီး၌ ဆွဲအပ်သော ခရမ်းသီးအမှတ်ဖြင့်၊ တဥသဘကွာ၌ ရှိသော သားမြီးများကို ထိမှန်အောင်ပစ်ခြင်း၊မြှားတို့ကိုပစ်၍ကောင်းကင်၌မြှားပြာသါဒ်စသည်တို့ကိုပြု၍၊ တဖန် တခုသော မြှားဖြင့် ထိုမြှားတို့ကိုကျစေလျှောက်ဖျက်ဆီးလေသည်ဖြစ်သောကြောင့်၊ သရဘင်္ဂဟူသောအမည် တွင်လာလေ၏။

ထိုသို့လေးမြှားအတတ်ကို ပြစဉ်တွင် နေဝင်ခဲ့သည်နှင့်၊ မင်းကြီးက နက်ဖြန်နေ့၌ စစ်သူကြီးအရာအဆောင်အရွက်ကိုနှင်းအံ့၊ယနေ့ရိကွာအလို့ငှါ၊ ဥစ္စာ တသိန်းကို ယူသွားလော့ဟု ပေးတော်မူ၏။

ဇောတိပါလသည်ကား ဥစ္စာတို့ကို မလိုဘဲ၊ တဆဲ့ရှစ်ကုဋေသော ဥစ္စာတို့ကို ဥစ္စာရှင်တို့အား ပြန်ပေးခဲ့၍ အိမ်တော်သို့ပြန်ခဲ့၏။

ထိုည၌ ဇောတိပါလစဉ်းစားသည်ကား၊ ငါ့အတတ်၏ အစ-အလယ်-အဆုံးကိုဆင်ခြင်သော်၊ အစ၌ သူတပါးကိုသတ်ဖြတ်ရ၏၊ အလယ်၌ ဥစ္စာစီးပွါးရ၍ သားမယားတို့နှင့်တကွ၊ကိလေသာဖြင့်အချိန်ကုန်ရ၏၊ အဆုံး၌ အပါယ်မငိုသနွေ အကျိုးရ၏၊ ။သို့ကြောင့် လေးအတတ်ဖြင့်-အသက်မွေး၍အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်းဟု၊မည်သူ့မျှမသိစေ

ဘဲ ဘောထွက်ခဲ့၍၊ရသေ့ရဟန်းပြုခါ၊ မကြာမီ သမာပတ် အဘိညာဉ်နှင့်ပြည့်စုံလေ၏။

ထိုသို့ တောထွက်သွားသည့်နောက် မိဘ ဆွေမျိုးနှင့် တကွ တတိုင်းပြည်လုံး နှမြောစုံမက်- မှုဆွေးလျက်နေရာ၊ တနေ့၌မုဆိုးတယောက်က၊ ထိုဇောတိပါလထေရ်ကို တွေ့ရှိ- ပြန်ကြားသည်နှင့်၊ မင်းကြီးသည် ဆွေမျိုး အခြံအရံတို့နှင့် တကွ လာရောက်ဖူးမျှော်လေ၏။

ရောက်၍တရားနာရသျှင်၊မင်းကအစပြု၍ အလုံးစုံသော သူတို့ရသေ့ရဟန်းပြုကြ၏။ ။ဤကိုကြား၍၊အနီးအနားရှိ မင်းတို့သည်လည်း၊မိမိတို့ပရိသတ်နှင့် လာရောက် ရဟန်း ပြုကြရာ၊ ကြီးစွာသော ပရိသတ်ဖြစ်၏။

နေရာ မလောက်သည်နှင့် တပည့်ကြီး ရသေ့တို့အား၊ အခြားအရပ်တို့သို့အရာအထောင်သော တပည့်ငယ်တို့ကို ယူ၍ သွားရောက်နေထိုင်စေ၏။

ထိုသို့ သွားကြရာတွင်၊ တပည့်ကြီး ကိသဝစ္ဆရသေ့ သည်အခြံအရံနှင့်တကွဒဏ္ဍကီမင်း၏နိုင်ငံကုမ္ဘဝတီမြို့၌စစ် သူကြီးကို အမှီပြု၍ ဥယျာဉ်၌နေတော်မူ၏။

' တနေ့သော် ဒဏ္ဍကီမင်းသည် ချီးမြှောက် ထားအပ် သော ပြည့်တန်ဆာမ တယောက်ကို အရာမှချ၏။ ထို ပြည့်တန်ဆာမသည် စိတ်မချမ်းသာဖြစ်လျက်သွားရာ၊ ထို ဥယျာဉ်၌ရှိကိသဝစ္ဆရသေ့ကိုမြင်သော်၊ ဤသူကားသူယုတ် တည်းဟု ဦးခေါင်းထက်၌ တံတွေး ချွဲခနဲ-အညစ်အကြေး တို့ကို ထွေးချခဲ့လေ၏။

မကြာမီပင် ထိုမိန်းမသည် မင်း၏ ချီးမြှောက်ခြင်းကို

ပြန်ရလေသျှင်၊ ထိုရသေ့ကို ပြုခဲ့သည့် အတွက် ရ၏ဟု မဟုတ်မရာ့အထင်ရှိလေ၏။

ထိုနေ့ံ ပုရောဟိတ် အရာကျပြန်ရာ၊ ထိုပြည့်တန်ဆာမ ၏အကြံပေးချက်ဖြင့်၊ပုရောဟိတ်သည် ထိုရသေ့အထက်၌ အညစ်အကြေးသွန်းလောင်းလေ၏။ ။အရာကို မကြာမီ ရပြန်လေ၏။

ထိုနေ့ံ ဒဏ္ဍကီမင်းကိုယ်တိုင်၊ သူပုန်တို့ကို ဖြိုဖျက်ရန် စစ်သည်ဗိုလ်ပါနှင့်ထွက်ခဲ့ရာ၊စစ်အောင်ရန်ဟု၊ပုရောဟိတ် ကအကြံပေးသဖြင့်၊မင်းနှင့်တကွ စစ်သည် ဗိုလ်ပါတို့သည် ထိုရသေ့အထက်၌ အညစ်အကြေးသွန်းလောင်းကြလေ၏။

နေ့ံမှ စစ်သူကြီးသည်လာလတ်၍ ရသေ့ကို သန့်ရှင်း ရေမိုးချိုးစေပြီးမှ၊အရှင်ဘုရား၊ မင်းအား မည်သို့ဖြစ်လတ္တံ့ နည်းဟု မေးလျှောက်လေ၏။ ။ဒါယကာ၊ ငါသည် တစုံ တရာအမျက်မထွက်ပါ၊ သို့ရာတွင် နတ်တို့ အမျက်ထွက် လေပြီ။ ဤနေ့မှ ၇-ရက်မြောက်သော နေ့၌ အလုံးစုံသော တိုင်းပြည်သည်ပျက်စီးလတ္တံ့။ သင်သည်သားမယားတို့ကို ယူ၍ အရပ်တပါးသို့ပြေးလော့ဟုဆိုလေ၏။

စစ်သူကြီးလည်း ဆိုသည့် အတိုင်း ပြေးလေ၏။ ။ သရဘင်္ဂရသေ့လည်းထိုအကြောင်းကိုမြင်သဖြင့်၊ကိသဝစ္ဆ ရသေ့ကို မိမိထံသို့ ဆောင်ယူခဲ့စေ၏။

ဒဏ္ဍကီမင်းသည်လည်း သူပုန်တို့ကို ဖြိုဖျက်ပြီးနောက်၊ မြို့သို့ပြန်ရောက်သျှင်၊ နတ်တို့သည် ရှေးဦးစွာ မိုးကိုရွာ စေ၏။ နောက်-သဲပြုမိုး၊နတ်ပန်းမိုး၊ပဲမိုး၊ အသပြာ မိုး၊နတ်ဝတ်တန်ဆာမိုးတို့ကို အစဉ်အတိုင်းရွာစေ၏။

ထိုအခါလူတို့သည် ဝမ်းမြေ့ဝမ်းသာထွက်၍ကော်ယူကြသည်တွင်၊ လက်နက်မိုယ်းရွာလိုက်သည်နှင့်။ ကိုယ်တို့သည်အပိုင်းအပိုင်းပြတ်ကုန်၏။ ထိုနေ့ံမိး ကျိုးမိုယ်း၊ပြောင်ပြောင်တောက်သောဘောင်ထွက်မိုယ်း သဲမိုယ်းတို့ရွာလေ၏။ ဤသို့လျှင် ယူဇနာ ၄၀-ရှိသောအရပ်သည် ပျက်စီးလေ၏။

ထိုအခါ ထိုတိုင်းပြည်အနီးအနားရှိ လူမင်း သုံးပါးတို့သည်၎င်း၊သိကြားမင်းသည်၎င်း၊ပြဿနာမေးရန် သရဘင်္ဂရသေ့ထံသို့ လာရောက်ကြလေ၏။

ထိုနေ့၌ပင် ကိသဝစ္ဆရသေ့ သေလွန်သည်ဖြစ်၍။ များစွာသော တပည့်တပန်းတို့နှင့်တကွ၊ သရဘင်္ဂရသေ့ကြီး ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်သင်္ဂြိုဟ်လေရာ။ အလွန် ကြီးကျယ်ခမ်းနား၊ များစွာသောပူဇော်သက္ကာရသည် ဖြစ်လေ၏။

ပြီးမှ လူမင်းသုံးပါးနှင့် သိကြားမင်းတို့၏ပြဿနာတို့ကို သရဘင်္ဂ ဆရာရသေ့သည် ကောင်းမွန်ရှင်းလင်းစွာ ဖြေကြားလိုက်လေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

တပည့်ကြီးတပါးသည် ……	ရှင်သာရိပုတ္တရာ	ဖြစ်လာ၏။
အခြားတပါးသည် ……	ရှင်မဟာကဿပ	
အခြားတပါး ……	ရှင်အနုရုဒ္ဓါ	
အခြားတပါး ……	ရှင်မဟာကစ္စည်း	
အခြားတပါး ……	ရှင်အာနန္ဒာ	
အခြားတပါး ……	ရှင်ဥဒါယီ	
ကိသဝစ္ဆရသေ့သည် ……	ရှင်မောဂ္ဂလာန်	
သရဘင်္ဂရသေ့၏ပရိသတ်သည်	ဘုရား၏ပရိသတ်	
သရဘင်္ဂရသေ့သည် ……	ဘုရား	

ပဏ္ဏာသနိပါတ်။

၂၄၅။ ။ဥမ္မာဒန္တီဇာတ်။ ။၂

ဥမ္မာဒန္တီ အကြောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်၊ အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံသော မိန်းမတယောက်ကို မြင်သဖြင့် သာသနာ၌ ငြီးငွေ့သော ရဟန်းတပါးနှင့် စပ်၍။ ရှေးပညာရှိတို့ စိတ်ကို ချုပ်တည်းပုံကို ပြအံ့သောငှါ အောက်ပါဇာတ်ကိုဟောတော်မူသည်။

ရှေးသောအခါ သိဝိတိုင်း အရိဋ္ဌပုရမြို့ သိဝိ မည်သော မင်း၌၊ အရွယ်တူ စာသင်ဖက် ငယ်ပေါင်း ဖြစ်သော အဘိပါဒကမည်သော စစ်သူကြီးတယောက်ရှိ၏။

ထိုမြို့တွင် ကုဋေရှစ်ဆယ် ကြွယ်ဝသော တိရိဋိဝစ္ဆ သူဌေး၌ ဥမ္မာဒန္တီမည်သော သမီးပျိုတယောက်ရှိ၏။ထိုဥမ္မာဒန္တီမှာ လူအဆင်းကိုလွန်၍ နတ်အဆင်းကဲ့သို့လှပ၏။ ။ အထူးကား ပုထုဇဉ်မှန်လျှင် ဥမ္မာဒန္တီကို မြင်ရက၊ မိမိကိုယ်ကို မဆောင်တည်နိုင်၊ သူရာယစ်သကဲ့သို့ ကိလေသာဖြင့်ယစ်၍၊ သတိမေ့လျော့ဖေါက်ပြန်ခြင်းသို့ ရောက်စေနိုင်၏။

တနေ့သ၌ အဖသူဌေးသည် မင်းထံသို့သွား၍ မိမိ၌ ထူးမြတ်သော သမီးရတနာရှိကြောင်း၊ လက္ခဏာဖတ်ပုဏ္ဏားတို့ကိုစေလွှတ်စုံစမ်း၍၊ အလိုရှိတော်မူပါလျှင် သိမ်းပိုက်တော်မူပါဟု လျှောက်လေ၏။

မင်းစေလွှတ်လိုက်သော လက္ခဏာဖတ် ပုဏ္ဏားတို့သည် သူဌေးအိမ်သို့ ရောက်ကြ၍၊ ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်အောင် နှီးစနာ

ထမင်းကိုကျွေးသဖြင့် စားသော်နေကြစဉ်၊ ။ဥမ္မာဒန္တီသည် တန်ဆာဆင်၍ အိမ်ခန်းမှထွက်လာသော်၊ ။ပုဏ္ဏားတို့သည် ရူပြွေမဆည်နိုင် ယောင် ယမ်း ကြ လျက်၊ အချို့သည် ထမင်းထုပ်ကို ဦးခေါင်းထက်သို့၊ အချို့သည် လက်ကတီးကြားသို့ ထည့်သွင်းကြ၏၊ အချို့လည်း လှုပ်ရှား လျက်နံရံကိုတိုးဝှေ့ကြကုန်၏။ ။စင်စစ်သော်ကားပုဏ္ဏားတို့သည် ရူးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ ဥမ္မာဒန္တီသည် ထိုပုဏ္ဏားတို့ကား အရူးသာ တကားဟု လည်ကိုင်၍ အိမ်မှထုတ်စေ၏။

ပုဏ္ဏားတို့နန်းတော်သို့ရော်သော်၊ အရှင်မင်းကြီး၊ ဥမ္မာဒန္တီကား အမျက်ကြီး၏၊ ကြမ်းကြုတ်၏၊ သူယုတ်မာတည်း၊ မိဖုရားဖြစ်ခြင်းငှါမထိုက်ပါဟု အမျက်ထား၍ လျှောက်ကြလေ၏။

ဤသို့အားဖြင့် မင်းကြီးသိမ်းပိုက်တော် မမူသောအခါ၊ အဘိပါဒကစစ်သူကြီးအားဆက်လေ၏။ ။ဥမ္မာဒန္တီကား ဤမင်းသည် ငါ့ကိုမိဖုရားမထိုက်ဟုသိမ်းပိုက်တော်မမူ ရှိစေဦး၊ နောင်ငါနှင့်တွေ့မှသိစေအံ့ဟု စိတ်တွင်ထားလိုက်၏။

ဥမ္မာဒန္တီသည် ရှေးဘဝက ငြိုငြင်ဆင်းရဲ—ကာလရှည်စွာအစေခံပြုလုပ်သဖြင့် ရအပ်သောဝတ်ပန်းပုဆိုးကို၊ သူခိုးတို့ သက်နိုးကို လုယူလိုက်သဖြင့် သစ်ခက်တို့ကို ဝတ်ကာ လျက် လာရသော ရဟန်းအားလှူလေ၏။ ။ရဟန်းသည် ထိုဝတ်ပန်းပုဆိုးတို့ကိုဝတ်ရုံသောအခါ၊ အလွန်တင့်တယ် သပ္ပါယ်သည်ကို မြင်ရလျှင်၊ အရှင်ဘုရား၊ ဤကောင်းမှုကြောင့် အကျွန်ုပ်ဖြစ်လေရာဘဝ၌ မြတ်သောအဆင်းကို

ဆောင်၍ ယောက်ျားတကာတို့မူးယစ်အောင် လုပတင့်တယ်ရပါလို၏ဟု ဆုတောင်းဖူး၏။ ဥမ္မာဒန္တီဘဝ၌ ထိုဆုတောင်းပြည့်လေ၏။

တနေ့သော် တန်ဆောင်မုန်းလပွဲတော်ကျ၍ အဘိပါဒကစစ်သူကြီးက၊ ဥမ္မာဒန္တီအား ၅င်မ၊ ယနေ့မင်းကြီးသည် မြို့ကိုလှည့်လတ္တံ့။ ငါတို့အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သော အခါ သင့်ကိုယ်ကို မပြလင့်ပါဟု ဆို၏။ ။အခ၅င်၊ မစိုးရိမ်လင့်ဟုဆိုလိုက်၏။

မင်းကြီးလှည့်လာ၍ အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သော်၊ ဥမ္မာဒန္တီသည် ယခင် စိတ်ထား အတိုင်း လေသွန်တံခါး၌ တင့်တယ်စွာရပ်လျက် မင်းကြီးကို ပန်းဖြင့်ပစ်လေ၏။

မင်းကြီးလည်း ဥမ္မာဒန္တီကို မြင်တည့်လျှင်၊ ကိလေသာဖြင့် မူးယစ်မေ့လျော့သည်ဖြစ်၍၊ မိမိကောင်းစွာသိဖူးသော စစ်သူကြီး၏အိမ်ကိုပင်မသိတော့ဘဲ။ မည်သူ့အိမ်မည်သူဖြစ်ကြောင်းတို့ကို သုနန္ဒာရထားထိန်းအား၊ အပန်းတကြီးမေးလေ၏။

ရထားထိန်းက ဖြေ၍ သိရသော်၊ မင်းကြီးသည် မဆောက်တည်နိုင်ဘဲ။ ရထားမှူး၊ ငါမြို့ကိုမလှည့်လိုပြီ၊ နန်းတော်သို့သာပြန်တော့အံ့ဟုဆို၍ ရထားဦးလှည့်ခဲ့လေ၏။ ။

နန်းတော်သို့ရောက်သော် အိပ်ရာထက်၌ ဥမ္မာဒန္တီ၏ အကြောင်းကို အမျိုးမျိုး အထွေထွေမြည်တမ်း—လူးလည်းလျက်နေရလေ၏။

ထိုအကြောင်းကို မှူးမတ်တို့က လျှောက်၍ စစ်သူကြီး

ကြားသော်၊ အိမ်သို့ပြန်လာ၍၊ ရှင်မ၊ သင်၏ကိုယ်ကိုမင်းအား ပြလိုက်သလောဟုမေး၏။

အရှင်၊ရထားစီးလာသောကြီးသောဝမ်း ကြီးသောအစွယ်ရှိသော ယောကျ်ားတယောက်သည်၊အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လာ၏။ မင်းဟူ၍ရှင်း မင်းခယောကျ်ားဟူ၍ရှင်း မသိပါ အရှင်တပါးဟု ဆိုကြသည်နှင့် ပန်းဖြင့်ကားပစ်လိုက်မိပါသည်ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

စစ်သူကြီးလည်း၊ ရှင်မ၊ သင်သည် ငါ့ကိုဖျက်လေပြီတကားဟု ဆို၍ နန်းတော်သို့သွားလေ၏။

နန်းတော်အိပ်ရာဘံခါးဝသို့ရောက်သော်၊မင်းကြီးသည် ဥမ္မာဒန္တီကို စွဲသမ်းသျက် တမ်းတ—လူးလည်း နေသည်ကိုကြားရလေလျှင် ဤမင်းကိုငါကယ်ဆယ်အံ့ဟု၊

မိမိ၏လူတယောက်ကိုစကားထည့်၍၊လူတို့ပူဇော်သောသစ်ပင်၏ အခေါင်း၌ ဝင်၍နေစေ၏။ ၊ပြီးမှ စစ်သူကြီးသည် အမတ်တို့နှင့်တကွ ထိုသစ်ပင်သို့ သွား၍၊ အရှင်—နတ်မင်း၊အကျွန်ုပ်တို့၏ မင်းကြီးသည် ပွဲသဘင်ကိုမကြည့်ရှုဘဲ၊ အိပ်ရာ၌ ငြိုးငြူ ယောင်ယမ်းလျက် နေပါသည်၊ အကြောင်းကို လင်းပြတော်မူပါဟု ဆိုလေ၏။

သစ်ခေါင်းရှိလူသည်လည်း အသံကိုဖျက်၍၊ မင်းကြီး၌ အခြားရောဂါမရှိ၊ ဥမ္မာဒန္တီကို စွဲလမ်း၍နေ၏၊ မရသော် သေလတ္တံ့ဟု ဆိုလေ၏။

စစ်သူကြီးလည်း အခတ်ဘို့ကို ကြားမှတ် စေ၍ နန်းတော်သို့လာရောက်ပြီးလျှင်၊ အရှင်မင်းကြီး၊ နတ်မင်းသည် အရှင်မင်းကြီး၏ အကြောင်းအလုံးစုံကိုပြောပြလေပြီ၊ ဥမ္မာ

ဇန္တိကိုစွဲလမ်းလျက်၊ မရသော် သေလတ္တံ့ဟုဆိုပါသည်၊ သို့ပါသောကြောင့်၊ ဥမ္မာဒန္တီကို အကျွန်ုပ် ပေးဆက်ပါ၏၊ ယူတော်မူပါလော့ဟု လျှောက်လေ၏၊

ထိုအခါသိဝိမင်းကြီးသည်၊ စစ်သူကြီး၊ ငါယခုကဲ့သို့ဖြစ်သည့်ကို နတ်တို့လည်း သိကြကုန်ပြီလောဟုမေး၏၊ ၊သိကြကုန်ပြီ ဟုလျှော်၏၊ ၊ထိုသို့တပြီးကား၊ ငါယုတ်မာသော အဖြစ်ကို ခပ်သိမ်းသော လောကသည် သိကုန်သတတ်ဟု၊မင်းကြီးသည်သတိတရားရ၍၊စစ်သူကြီး၊ငါသတိလစ်လေပြီ၊ငါယူခြင်းငှါမထိုက်ဟုဆို၍ပယ်တော်မူ၏၊

စစ်သူကြီးလည်း၊ စေတနာဖြင့်အမျိုးမျိုးတင်လျှောက်၍ မိမိ၏မယားကို အထပ်ထပ် ပေးဆက်၏၊ ၊မင်းကြီးကလည်း တရားပြည့်ဝ– သတိရသည်နှင့် အကြိမ်ကြိမ်အကြောင်းပြ၍ ပယ်တော်မူသည်သာတည်း၊

ဤသို့လျှင် အဆုံး၌သိဝိမင်းကြီးသည်၊ အရွယ်တူ–မိတ်ဟောင်း ဖြစ်သော စစ်သူကြီး အဘိပါဒကနှင့် ချစ်ကြည်လေးမြတ်ခြင်းရှိကြပြန်လေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

သုနန္ဒာရထားထိန်းသည်............ရှင်အာနန္ဒာ		ဖြစ်လာ၏။
အဘိပါဒကစစ်သူကြီးသည် .... ရှင်သာရိပုတ္တရာ		
ဥမ္မာဒန္တီသည်........................ဥပ္ပလဝဏ်		
သိဝိမင်းသည် ....ဘုရား		

သတ္တတိနိပါတ်။

၂၄၆။ ။ကုသဇာတ်။ ။၁

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန် ကျောင်း တော် ၌ နေတော်မူစဉ်။ မာတုဂါမကိုစွဲ၍၊ သာသနာ၌ ငြီးငွေ့သော ရဟန်းတပါးကို ဆုံးမရန် အောက်ပါဇာတ်ကိုဟောတော်မူသည်။

လွန်လေပြီးသောအခါ၊ မလ္လတိုင်း ကုသဝတီပြည်၌ ဩက္ကာကရာဇ်ခင်းကြီးသည် မင်းပြု၏။ ။ထိုမင်း၏မိဖုရားကြီးသီလဝတီမှ၊သိကြားပေးသောသားတော်နှစ်ယောက် ဖွါး၏။ ။အကြီး-ကုသကား အလွန်အရုပ်ဆိုး၏။ သို့ရာတွင် ဗုန်းပညာကြီး၏။အငယ်-ဇယမ္ပတိကားအလွန်အရုပ်လှ၏၊ သို့ရာတွင် ပညာမရှိလေ။

ကုသမင်း အရွယ်ရောက်သော်၊ သင့်လျော်သောမိန်းမ နှင့်ထိမ်းမြား၍ ထီးနန်းနှင်းလိုကြောင်း၊ ခမည်းတော်-မယ် တော်တို့ကဆိုရာ၊ငါသည် အဆင်းမလှ၊ ငါနှင့်ဆောင်နှင်း သောမိန်းမသည်၊ငါ့ကိုမြင်လျှင်ပြေးလတ္တံ့၊ သို့ဖြစ်သော် ငါ အရှက်ရလတ္တံ့။ ။သို့ကြောင့်၊အိမ်ရာမထောင်ဘဲ၊ ခမည်း တော် မယ်တော်တို့ကိုသာ လုပ်ကျွေးနေအံ့၊ မိဘတို့လွန်မှ တောထွက်ရဟန်းပြုအံ့ဟု ကြံပြီးလျှင်၊ ထိုကြံသည့်အတိုင်း ပြန်ကြားလျှောက်ထားလေ၏။

ခမည်းတော် မယ်တော်တို့လည်းမကျေနပ်ဘဲ၊ အထပ် ထပ် တိုက်တွန်းရာ၊ မိဘစကားကို မပယ်လိုသည်နှင့်၊ ဥပါယ်တမျဉ်ဖြင့်ပြုအံ့ဟု၊

မိမိကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်အပ်သော၊ အလွန်လှပသော၊ အသက်ရှင်သောမိန်းမဟု ထင်ရသော ရွှေရုပ်ကိုပြ၍၊ ဤရွှေရုပ်သို့သောမိန်းမကို ရလျှင်ကား။ ယူပါအံ့ဟုဆို၍ ထိုရွှေရုပ်ကိုလည်း။ ပေးလိုက်လေ၏။

ခမည်းတော်မယ်တော်တို့လည်း။ ပုဏ္ဏားမတ်တို့အားရွှေရုပ်ကို ဆောင်၍၊ အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်၌ ထိုရွှေရုပ်နှင့်တူသော မိန်းမကိုရှာစေ၏။ တွေ့လျှင် ရွှေရုပ်ကိုပေးသွင်းခဲ့၍ ထိမ်းမြားရန်နေ့ရက်ကိုချိန်းခဲ့လော့ဟူ၍လည်းမှာလိုက်၏။

ပုဏ္ဏားမတ်တို့လည်း လှည့်လည်ရှာခဲ့ရာ၊ မတွေ့နိုင်ဘဲ၊ မဒ္ဒရာဇ်တိုင်း-သာဂလမြို့သို့ ရောက်လာကြလေ၏။

ထိုသာဂလမြို့၌၊ မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏ သမီးတော် ရှစ်ယောက်တို့တွင်။ အကြီးဆုံးဖြစ်သော၊ ပဘာဝတီမင်းသမီးသည်၊ နတ်သမီးတမျှလှ၏၊ ထွန်းလင်းသော ကိုယ်ရောင် ရှိသည်နှင့်၊ လေးတောင်ရှိသောတိုက်ခန်း၌ မီးမထွန်းဘဲ လင်း၏။ ထိုပဘာဝတီ၏အထိန်းတော်ကား ခုဇ္ဇာအမည်ရှိ၏။

ထိုနေ့၌။ ခုဇ္ဇာနှင့် တကွ ကျွန်မတို့သည်၊ ပဘာဝတီ ခေါင်းဆေးရန် ရေခပ်ဆင်းလာရာ၊ ပုဏ္ဏားမတ်တို့ချထားသော ရွှေရုပ်ကိုမြင်လျှင်၊ ခုဇ္ဇာသည် ပဘာဝတီထင်၍၊ ဟယ် သူငယ်မ၊ အဘယ်ကြောင့်ငါတို့အလျင် ရေဆိပ်သို့ တယောက်တည်းလာခဲ့သနည်း၊ ခမည်းတော်သိသော်ငါတို့အားအပြစ်မရေဘဲလော့ဟုဆို၍၊ ရွှေရုပ်ကိုလက်ဖြင့်ပုတ်ခတ်၏၊ လက်အတန်ငယ်နာသွားမှ၊ ရွှေရုပ်ဖြစ်ကြောင်းသိ၍၊ ရယ်မောကြ၏။

ပုဏ္ဏားမတ်တို့သည်။ ထိုအခြင်းအရာကို မြင်၍၊ အထိန်းတော်အားမေးမြန်းရာ၊ မိမိ၏သခင်မသည် ထိုရွှေရုပ်ထက်ပင် သာလွန် လှပကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

မှူးမတ်တို့လည်းပြန်၍လျှော်ဿျှင်း ကုသမင်း၏ ခမည်းတော်မယ်တော်တို့ကိုယ်တိုင်၊ သာဂလမြို့သို့ လာရောက်—မဒ္ဒရာဇ်မင်းနှင့် တွေ့ဆုံ-လက်ထပ် ထိမ်းမြား ရေး ကို စီမံကြလေ၏။

ထိုအခါ၊ ကုသမင်း မယ်တော်သည်၊ ငါ၏ချွေးမကား အလွန်လှ၏၊ငါ့သားကိုမြင်သော် ထွက်ပြေးမည်ကို စိုးရိမ်ရ၏၊သို့ကြောင့် ဥပါယ်တမျည်ဖြင့် ပြုအံ့ဟု၊ မဒ္ဒရာဇ်မင်းအား၊အရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်တို့အမျိုး၌ ထုံးစံတခုရှိသည်ကား၊ လင်မယားထိမ်းမြားပြီးနောက်၊ မယား၌ ပထမ အကြိမ်ကိုယ်ဝန်တည်သည်တိုင်အောင်၊လင်၏မျက်နှာကိုမြင်ခွင့်မရှိပါ။ ထိုထုံးစံလိုက်နာရန် သည်းခံတော်မူစေလိုပါ၏ဟုလျှော်၏။မဒ္ဒရာဇ်မင်းနှင့်သမီးတော်လည်းဝန်ခံလေ၏

ဤသို့အားဖြင့်၊ကုသမင်းနှင့်ပဘာဝတီတို့ကို ထိမ်းမြားပြီးနောက်၊ဩက္ကာကရာဇ် မင်းကြီးက၊ ကုသဝတီပြည်ကို ပေး၍ မင်းပြုစေ၏။

ကုသမင်းနှင့်ပဘာဝတီတို့သည်။ နေ့အခါ၌ တဦးကိုတဦးမမြင်ကြရသည်ဖြစ်၍။ ကုသမင်းသည် ပဘာဝတီကို နေ့အခါ မြင်လိုပါသည်ဟု အကြိမ်ကြိမ် မယ်တော်အား ပူဆာရာ။ ။မယ်တော်သည် နောက်ဆုံး၌ဝန်ခံ၍ ချစ်သား ဆင်တင်းကုပ်တွင် ဆင်ထိန်းအသွင်ဖြင့်နေနှင့်လော့။ ပဘာဝတီနှင့်အတူ ငါတို့ဆင်ကြည့်လာခဲ့အံ့၊ထိုအခါ သင်စိတ်ကျေနပ်အောင် ကြည့်လေဟု ဆိုလိုက်၏။

စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း၊ ကုသမင်းမြင်ရသော်၊ကြည့်ရှုသာမဟုတ်၊ ပြက်ရယ် ပြုလိုသည့်အနေနှင့် ပဘာဝတီ၏

ကျောကို ဆင်ချေးတုံးဖြင့်ပေါက်၍ကစားလေ၏။ ။ပဘာဝတီလည်း အမျက်ပြင်းစွာထွက်၍၊ မယ်တော်အား တိုင်၏ မယ်တော်လည်း ချော့မော့၍ထားရ၏။

တဖန် ပူဆာပြန်သဖြင့်၊ မြင်းတင်းကုပ်၌ပြရ၏၊ယခင်ကသို့ပင် မြင်းချေးတုံးနှင့်ပေါက်၏။ ။မယ်တော်လည်း လှည့်ပတ် ချော့မော့၍ထားရ၏။

တနေ့သော် ပဘာဝတီက၊ကုသမင်းကို နေ့အခါမြင်လိုပါသည်ဟုပူဆာရာ။မယ်တော်သည် ညီတော်ဇယမ္ပတိကို မင်းအသွင်ဖြင့် ဆင်ထက်၌ ရှေ့ကနေစေ၍၊ ကုသမင်းကို ဆင်ထိန်းအသွင်ဖြင့်နောက်ကနေစေ၍၊ မြို့ကိုလှည့်စေပြီးလျှင်၊ ပဘာဝတီအားနန်းတော်လေသွန်တံခါးမှကြည့်စေ၏။

ပဘာဝတီလည်း၊ဇယမ္ပတိကို မိမိလင်ထင်၍ အလွန်ဝမ်းမြောက်၏။ ။ဆင်ထိန်းဟန်ဖြင့် နောက်ကလိုက်သော ကုသမင်းသည်ကား ပဘာဝတီကို အလိုရှိတိုင်းကြည့်၍ လက်ဖေါက်ပြန်ခြင်း၊ မျက်နှာရှုံ့မဲ့ခြင်း၊ စသည်တို့ဖြင့်၊ ပြောင်လှောင်၍သာ လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ပဘာဝတီက၊ မယ်တော်အဘဲ့ကြောင့်အရှက်ရှုမြှဲ့သောဆင်ထိန်းကိုထားသနည်း။ချစ်သမီး၊ အစောင့်အရှေ့နှင့်နောက်က ဆင်ထိန်းပါမှပင်ဖြစ်မည်ဟုဆို၏။

ထိုအခါ ပဘာဝတီသည် ထိုဆင်ထိန်းကား ရဲလှ၏။ ကုသမင်းဖြစ်ဟန်ရှိသည်။အရုပ်ဆိုးသဖြင့် ငါ့ကိုလှည့်ပတ်ထားဟန်တူ၏ဟု ယုံမှားရှိသည်နှင့်။ခုဇ္ဇာအား၊ထိုနှစ်ယောက်အနက် မည်သူမင်းဖြစ်ကြောင်း ကြည့်လေ၊ရှေ့ဦးစွာဆင်မှ ဆင်းသူသည် မင်းဖြစ်၏ဟု တိတ်တဆိတ်စေလိုက်၏။

ဆင်ထက်မှ ကုသမင်းသည် အလျှင်ဆင်းသောအခါ၊ ချဋ္ဋာကိုမြင်သော်၊ ဤမည်သောအကြောင်းတည်းဟု သိ၍၊ ချဋ္ဋာကိုခေါ်ပြီးလျှင် နှုတ်ပိတ် တောင်းပန်လိုက်၏။ ချဋ္ဋာသည် ရှေ့ကလူ-အလျှင်ဆင်းပါသည်ဟု လှည့်စားလျှောက်လေလျှင်။ပဘာဝတီသည် ယုံကြည်ဝမ်းမြောက်လေ၏။

နောက်များမကြာမီ ကုသမင်းက ပူဆာပြန် သည်နှင့်၊ မယ်တော်က၊ ရေကန်တော်သို့ ပဘာဝတီကိုခေါ်သွား၍ ပဘာဝတီရေကစားနေစဉ်၊ကြာပက်ကြား၌ပုန်းနေနှင့်သော ကုသမင်းသည်၊ ငါကုသတည်းဟုဆို၍ လက်ကိုဆွဲလေ၏။ ပဘာဝတီလည်း ဘီလူးဆွဲပါသည်ဟု လန့်ဖျပ်—မိန်းမော သွားလေ၏။ ။ထိုအခါမှကုသလည်းလက်ကိုလွှတ်လေ၏။

ပဘာဝတီသတိရသောအခါ၊ ကုသမင်းသည် ငါ့လက်ကိုဆွဲ၏။ ဆင်ချေးဘုံး-မြင်းချေးတုံး တို့ဖြင့် ပစ်သူသည်ရင်း၊ဆင်ထက်က ငါ့ကို ပြောင်လှောင်သူသည်ရင်း၊ကုသမင်းပင်တည်း။ ဤမျှအရုပ်ဆိုးသူကို ငါလင်မလုပ်လိုပြီ၊ ငါ့တိုင်းပြည်ကိုပြန်တော့အံ့ဟု၊ မိမိနှင့်ပါသောမှူးမတ်တို့အား ရထားယာဉ်စသည်တို့ကို ပြင်ဆင်စေ၍

ကုသမင်းကြားသော် ပဘာဝတီအားယခုမသွားစေလျှင် နှစ်လုံးကွဲလတ္တံ့။သို့ကြောင့်ငါလွှတ်လိုက်အံ့၊နောက်မှ ငါ့အစွမ်းဖြင့်ပြန်၍ဆောင်ယူအံ့ဟု သွားရန်ခွင့်ပေးလိုက်လေ၏။

ကုသမင်းအဆင်းမလှခြင်းနှင့်၊ ပဘာဝတီက ကုသမင်းကိုအလိုမရှိခြင်းတို့၏ အကြောင်းရင်းကား ဤသို့တည်း။

လွန်လေပြီးသောအခါဗာရာဏသီပြည်အနီး တရွာသော ရွာ၌၊ လင်မယားနှစ်ယောက်တို့သည် လင်၏ညီနှင့်တကွနေ

ကြ၏။ ။တနေ့၌ ညီငယ်တော်သို့သွားနေစဉ်မုန့်ကိုကြော် ကြပြီးလျှင်၊ ညီငယ်အတွက်မုန့်ကိုထား၍ ကြွင်းသောမုန့်ကို ဝေ၍စားကြ၏။ ။ထိုခဏ၌ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတပါးသည် ဆွမ်း အလို့ငှါဒိမ်တံခါးသို့ ကြွလာလေသော်၊ မရီးသည်ငါ၏ မတ်အား မုန့်အသစ်ကြော်၍ ပေးအံ့ဟုကြံ၍၊ ထိုမတ်၏ ဝေစုမုန့်ကို လှူလိုက်လေ၏။

မကြာမီပင် မတ်ရောက်လာ၍၊ မရီးက ပြောပြသော်၊ မတ်ကမကြည်ဖြူနိုင်ဘဲ၊ သင့်အစုကိုစား၍ ငါ့အစုကိုကား လှူလိုက်သလော၊ တပါးသောမုန့်ကို ငါမလိုဟု၊ အမျက် ထွက်ပြီးလျှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါနောက်သို့လိုက်၍သပိတ်မှ မုန့် ကိုယူလေ၏။

ထိုအခါ မရီးသည် မတ်ကိုစိတ်နာလျက်၊ လပ်ဆပ် သောထောပတ်ကိုယူ၍လောင်းလှူလေ၏။ ထောပတ်ရောင် လှပသည်ကိုမြင်မှ၊အရှင်ဘုရား၊ ဤကုသိုလ်ကြောင့်အကျွန်ုပ် ဖြစ်လေရာဘဝ၌ ကိုယ်မှအရောင် ထွက်၍၊ မြတ်သော အဆင်းနှင့်ပြည့်စုံရပါလို၏။ ဤသူယုတ်မာနှင့်လည်းတရပ် တည်းအတူမဖြစ်ရပါလို၏ဟု ဆုတောင်းလေ၏။

ထိုကိုကြားလျှင်မတ်သည်လည်း သတိရ၍၊ မိမိ၏မုန့် ကို ထိုထောပတ်ထက်၌ ဖုံးအုပ်၍ လှူပြန်ပြီးမှ၊ အကျွန်ုပ်၏ မရီးသည် မည်မျှ ဝေးကွာသော အရပ်၌ နေစေကာမူ၊ အကျွန်ုပ်၏မယားအဖြစ်ဖြင့် ဆောင်ယူ နိုင်ပါစေသတည်း ဟု ဆုတောင်းလေ၏။

ဤသို့လျှင် အမျက်ထွက်၍ မုန့်ကိုလုယူမိသောကြောင့်၊ ကုသမင်းဘဝ၌အရုပ်ဆိုးရလေသည်၊ ။ပဘာဝတီလည်း

ဈေးဆုတောင်းကြောင့်၊ အဆင်းလှပြီးလျှင်၊ ကုသမင်းကို အလိုမရှိလေ။

ပဘာဝတီထွက်သွားပြီးနောက်၊ ကုသမင်းကြီးမှာ အလွန်စိတ်ဆင်းရဲလှသည်ဖြစ်၍၊ မယ်တော်အားခွင့်တောင်းတိုင်းပြည်ကိုအပ်ခဲ့ပြီးလျှင်၊ကောကနဒ-မည်သော စောင်းတော်ကိုပိုက်လျက် သာဂလပြည်သို့ လိုက်ခဲ့လေ၏။

ကုသမင်း သာဂလမြို့တွင်းသို့ဝင်မိလျှင်၊ ကုသမင်း၏တန်ခိုးတော်ကြောင့်၊ ပဘာဝတီသည်အိပ်ရာထက်၌မအိပ်နိုင်ဘဲ မြေ၌ဆင်း၍အိပ်ရ၏။

ကုသမင်းသည်ဆင်တင်းကုပ်တခု၌ ခွင့်တောင်း-တည်းနေ၍၊ သာဂလတမြို့လုံး ကြားစေသတည်းဟု ဓိဋ္ဌာန်၍ စောင်းကိုတီးလေ၏။ ပဘာဝတီကြားလျှင် ကေန်—ကုသမင်း၏စောင်းသံတည်းဟု သိလေ၏။

ကုသမင်းသည်လည်း ဆင်တင်းကုပ်တွင်နေ၍ ပဘာဝတီကိုမြင်ရမည်ဓါဟုတ်ဟု၊ မင်း၏အိုးထိန်းသည် ထံသို့ခိုဝင်ပြီးလျှင် အိုးတော်လုပ်ရ၏။ ။အိုးတို့မှာ အလွန်လှပဆန်းကြယ်၏။အိုးထိန်းသည်လည်း ထိုအိုးတို့ကို မင်းကြီးအားဆက်သျှင် အလွန်နှစ်သက်သဘောကျ၏၊ သမီးတော်အားလည်း ဆက်စေ၏။

ပဘာဝတီသည်၊ အိုးတို့တွင် မိမိအရုပ် ခုဇ္ဇာအရုပ်ကုသမင်းအရုပ်တို့ကိုမြင်သော်၊ကုသမင်းလုပ်ကြောင်းသိ၍ အမျက်ထွက်ပြီးလျှင်၊ အခြားသူတို့အားပေးပစ်လေ၏။

အိုးထိန်းအိမ်တွင်နေ၍လည်း၊ မြင်ရပုံ မပေါ်သည်နှင့်၊ ဖျာတော်ယက်ထံခိုဝင်-ပဘာဝတီစသော အရုပ်ပါသော

ဖျာကိုယက်ပြီးလျှင်၊ ဖျာတော်ယက်က သွားရောက်ဆက်သရာ၊ ပဘာဝတီအမျက်ထွက်၍ မြေတွင်ပစ်ချလေ၏၊

ထိုမှတဖန် မြင်ရပုံမပေါ်၍၊ ပန်းကုံးသည်တပည့်ပြုလုပ်ပြီးလျှင်၊ အရှင်စုံပါသောပန်းကုံးကိုဆက်သစေရာ၊ ရှေးနည်းအတိုင်း မြေ၌ ပစ်ချခြင်းကိုခံရပြန်၏၊

ထိုနေရာမှလည်း၊ မြင်ရပုံမပေါ်၍၊ စားတော်ချက်ထံသို့ရောက်လာလေ၏၊ ။ကုသမင်းချက်သော ဟင်းနံ့သည်မြို့အလုံးနံ့၏၊ ။အရသာကိုမင်းကြီးနှစ်သက်၍၊ ဤသို့နေ့စဉ်ချက်ပြီးလျှင်၊ သင်က ငါ့ထံသို့စားတော်ပို့လော့၊ သင့်တပည့်ကိုကား သမီးတော်ထံသို့ပို့စေလော့ဟု၊ စားတော်ချက်အား မိန့်တော်မူ၏၊

ကုသမင်းကြွားသော် မြင်ရတော့မည်ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် ထမင်းခွက်တို့ကို ဆိုင်းထမ်းပိုးဖြင့် ထမ်း၍၊ ပဘာဝတီထံသို့သွားလေ၏၊

ထိုသို့တက်လာသည်ကို၊ ပဘာဝတီမြင်လျှင်၊ အမျက်ပြင်းစွာထွက်လျက်၊ ဤကုသမင်းသည်မပြုအပ်သော ကျွန်အမှုကိုပြု၏၊ အကယ်၍ ငါဆိတ်ဆိတ်နေအံ့၊ နှစ်သက်၍နေသည်ထင်မှတ်၍၊ ငါ့ကိုကြည့်လျက် ဤအရပ်တွင်နေလိမ့်မည်၊ သို့ကြောင့်ဆဲရေး ရေရွတ်၍ပြေးစေအံ့ဟု၊

ကုသမင်း၊ သင်သည် ရာဂစိတ်ဖြင့်စွဲလန်းလျက်၊ နေ့နေ့ညဉ့်ညဉ့် စားတော်ကိုထမ်းရသဖြင့် ဆင်းရဲစွာ၏၊ အသင်အရှပ်ဆိုးကို ငါအလိုမရှိ၊ သင့်တိုင်းပြည်သို့သာ ပြန်သွားလော့ဟုဆို၏၊

ပဘာဝတီ၊သင့်အား ငါသည် စွဲစွဲလန်းလန်း ချစ်အပ်သည်ဖြစ်၍ အဘယ်အရပ်ကိုမှ မသွားနိုင်၊ ဤတွင်ပင်ငါနေတော့အံ့ဟု ဆို၏၊

ထိုအခါပဘာဝတီသည် မိမိအား ကုသမင်းကလက်ကိုဆွဲကိုင်သော်၊ မည်သို့မှုတတ်နိုင်မည်မဟုတ်ဟု တွေး၍၊ အခန်းတွင်းသို့ဝင်ပြီးလျှင် တံခါးပိတ်ထားလိုက်လေ၏။

ထိုအခါကုသမင်းသည်၊ ပဘာဝတီသည် မိမိအပေါ် ၌ မေတ္တာပြတ်မပြတ်စုံစမ်းအံ့ဟု၊ထမင်းထမ်းနှင့်တကွ ကိုယ်ကိုလှည်း၍ အော်မြည်လျက် မိန်းမဘောဟန်ပြု၍နေလေ၏၊

ပဘာဝတီသည်လည်း အသံကြား၍ ထွက်ကြည့်-မြင်သော်၊ ဩော်-ကုသမင်းသည် တိုင်းပြည်ရှင် ဖြစ်လျက် ငါ့အတွက် ဆင်းရဲရ၏၊ အသက်မှ ရှိပါသေး၏လောဟု ကုသမင်းမျက်နှာကို ကပ်၍ကြည့်၏၊ ၊ထိုအခါ ကုသမင်းသည် ခံတွင်းပြည့်အောင် တံတွေးကိုငုံ၍ ပဘာဝတီ၏ ကိုယ်-မျက်နှာတို့ကို ထွေးလိုက်လေ၏။

ပဘာဝတီသည်အမျက်ပြင်းစွာထွက်လျက်၊ ကုသမင်း၊ အသင်သည် မည်မျှပင် ကြိုးစားစေကာမူ၊ ငါ့ကို ရမည်မဟုတ် မိမိတိုင်းပြည်သို့သာ ပြန်လေတော့ဟုဆို၏။

ပဘာဝတီသင့်နောက်သို့ ငါလိုက်ရသဖြင့်၊ ငါအလွန်ဆင်းရဲ၏၊ သို့ရာတွင် သင် ကြည်ဖြူပါမူကား ထိုဆင်းရဲခြင်းကိုပင် ချမ်းသာခြင်းဟု ငါထင်၏ဟုဆို၏၊

ထိုအခါပဘာဝတီသည်၊ ဥပါယ်တမျဉ်ဖြင့်ဆို၍ ပြေးစေအံ့ဟု၊ ကုသမင်း၊နိမိတ်ဖတ်တတ်သော ပုဏ္ဏားတို့သည်

ငါ၏ကိုယ် ခုနစ်ပိုင်းပြတ်စေကာမူ၊ သင်သည် ငါ၏လင် မဖြစ်ရာဟု-ဗတ်ဆိုကြပြီး ဖြစ်သည်ဟုဆိုလေ၏။

ပဘာဝတီ၊ ငါတို့ကုသဝတီပြည်က ဒိမိတ်ဗတ်ပုဏ္ဏားတို့ကား။ သင်သည် ငါမှတပါးအခြားသောလင်ကို မရနိုင်ဟု ဗတ်ဆိုကြပြီး ဖြစ်သည်ဟု ပြန်ဆိုလေ၏။

ပဘာဝတီလည်း၊ ဤမင်းကိုပြေးစေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပြီ။ပြေးလိုပြေးစေ၊ နေလိုနေစေ၊ ငါမတွေ့-မမြင်လိုပြီဟု အခန်းတွင်းသို့ဝင်ရောက် တံခါးပိတ်နေလေ၏။

ကုသမင်းလည်း ပြန်ခဲ့ရ၏။ ။ရာဂကိုစွဲ၍ များစွာ ပင်ပန်းဆင်းရဲ၏။စားဖိုသည်အိမ်တွင်ထမင်းအိုး-ဟင်းအိုး တင်သောအင်းပျဉ်၌အိပ်ရ၏။ ထင်းခွဲခြင်း၊ အိုးခွက်ဆေးခြင်း၊ရေခပ်ခြင်း၊ထမင်းဟင်းချက်ခြင်း—စသည်တို့ကို ပြုရရှာလေ၏။

တနေ့သော်ချဇ္ဇာနှင့်တွေ့၍ မိမိအားသနားသဖြင့် ကူညီစောင်မရန် ပြောသည်နှင့်။ ချဇ္ဇာလည်း ပဘာဝတီအား၊ အဆင်းမာန်မတက်ဘဲဗုန်းပညာနှင့် ပြည့်စုံသော ကုသမင်းအလိုသို့လိုက်ရန်ဆိုဆုံးမလေ၏။သို့သော်လည်း ချက်ခြင်း မရလေ။

ကုသမင်းမှာလည်း ဆင်းရဲကြီးစွာဖြင့် နေရသည်မှာ ခုနစ်လတိုင်တိုင် ရှိလေ၏။ အလွန် စိတ်ဆင်းရဲသျက်၊ ငါရတော့မည်မထင်၊ တိုင်းပြည်သို့ပြန်တော့အံ့ဟုကြံလေ၏။

ထိုအခါ သိကြားမင်းသိ၍ ကူညီအံ့သောငှါ၊ မိမိကိုယ်ကိုမဒ္ဒရာဇ်မင်း၏တမန်တော်ဟန်ပြု၍၊ အနီးအနားရှိ ခုနစ်ပြည်ထောင်သောမင်းတို့ထံ၌။ပဘာဝတီသည်ကုသမင်းကို

ပစ်၍ လာ၏။ လာရောက် သိမ်းယူတော် မူပါလော့ဟု၊ တပါးစီ တပါးစီလိုက်၍ ကြားလျှောက်လေ၏။

ခုနစ်ပြည့်ထောင်သောမင်းတို့သာဂလမြို့၌ဆုံမိကြလျှင်၊ အချင်းချင်း မေးမြန်း–အကြောင်းကို သိရသော်။ မဒ္ဒရာဇ်မင်းသည် သမီးတယောက်ကို မင်းခုနစ်ပါးအား ပေးမည်ကြံ၏။ငါတို့ကို မရိုမသေ–ချုပ်ချယ်ခြင်းတည်းဟု အမျက်ထွက်ကြလျက်၊ သာဂလမြို့ကိုဝန်းရံထားပြီးလျှင်။–သမီးကို လည်း ပေးမည်လော–စစ်သော်လည်း ထိုးမည်လော–ဟု စေလိုက်ကြ၏။

ထိုအခါ မဒ္ဒရာဇ်မင်းသည်၊ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လျက် မှူးမတ်တို့နှင့် တိုင်ပင်ပြီးလျှင် သမီးတော်ကို မင်းတပါးပါးအား–ပေးသော်။ကျန်ခြောက်ပါးကငြးချမ်းမည်မဟုတ်။ ။သခုဖြစ်ရ သည်မှာလည်း ပဘာဝတီသည် ဇုန်းရှင်–ကံရှင်ကုသမင်းမြတ်ကို စင်လျက် စွန့်ပစ်၍ လာသောကြောင့် ဖြစ်ရ၏။ ။သို့ကြောင့် ပဘာဝတီကို ခုနစ်ပိုင်း ပိုင်း၍ ခုနစ်တိုင်းအား ဝေလေလော့ဟု အမိန့်ချမှတ်လေ၏။

ထိုစကား ပြန့်နှံ့သွား၍ ပဘာဝတီကြားသော်။ မယ်တော် ထံသို့ပြေးလာ ငိုကြွေးလေ၏။ မယ်တော်လည်းချော့ချားလျက် မင်းကြီးထံသို့ လာရောက်တောင်းပန်လေ၏။

ထိုအခါ မင်းကြီးက ရှင်မိဖုရား၊သင့်သမီးသည် သူမတူမြတ်သောမင်းကို အဆင်းမာန်ဖြင့် စွန့်၍လာခဲ့၏။ ထိုသို့အရာမဟုတ်သည်၌ ထားသော မာန်၏ အကျိုးကို ယခုရလေပြီတကားဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မိဖုရားကြီးသည် ဆောက်တည်ရာမရ ငိုကြွေး လျက်၊ အကယ်၍ ကုသမင်းသာ၊ ငါတို့ပြည်၌ ရှိပါမူကား၊ ထို ခုနစ်ပြည်ထောင်သောမင်းတို့ကို ပြေးစေ၍ ငါ့သမီး၏ အသက်ကိုချမ်းသာစေမည်သာတည်းဟုမြည်တမ်းလေ၏။

ထိုအခါမှ ပဘာဝတီက ကုသမင်း သာဂလပြည်၌ ရှိကြောင်းပြော၍၊စားဖိုသည့်အိမ်၌ ဆင်းရဲစွာ နေသည်ကို ပြလေ၏။

မိဖုရားကြီးမြင်ရသော်၊ ဟယ်-အမိုက်မ၊ သင်သည် ကုလီ—ဒွန်းစဏ္ဍား —အမျိုးယုတ်တို့၏ သ္မီးလော၊ မင်း၏ သ္မီးဖြစ်လျက် အဘဲ့ကြောင့် လင်ကို ကျွန်ပြုဘိသနည်းဟု ရေရွတ်လေ၏။

မိဖုရားကြီးက လျှောက်၍ မင်းကြီးကြားသော်၊ ပဘာဝ တီအား၊ဟယ်-အမိုက်မ၊သင်သည် ဗုန်းပညာလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော မင်းကို ပြစ်မှားလေပြီ၊ ရိုက်စွာ့တကားဟု ဆိုမြည်ပြီးလျှင်၊ကုသမင်းရှိရာသို့ သွားရောက်—တောင်းပန် လေ၏။ ။ကုသမင်းလည်း ကောင်းစွာပင်သည်းခံ၏။

ပြီးမှ၊မင်းကြီးသည် ပဘာဝတီအား၊ ဟယ်-အမိုက်မ၊ ယခုပင် ကုသမင်းအားတောင်းပန် ကန်တော့လေလော့ဟု ဆိုလေ၏။

ပဘာဝတီလည်း အခြံအရံနှင့်တကွ ကုသမင်းထံသို့ လာခဲ့လေ၏။ကုသမင်းကားအကြောင်းကိုမြင်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် ယနေ့ ပဘာဝတီ၏ မာနကို ချိုးအံ့ဟု မိမိခပ်ထားသော ရေတို့ကို လောင်း၍ တလင်းရာမျှလော်သော မြေကွက်ကို ရွှံ့ပြုလုပ်လျက်၊ ထိုရွှံ့ပွက်အလယ်၌ နေလင့်၏။

ပဘာဝတီလည်း ထို့ရှိညွှန်တွင်းသို့ဆင်း၍ ခြေရင်း၌ဝပ်ပြီးလျှင်၊ကန်တော့တောင်းပန်ရလေ၏၊ ၊ကုသမင်းလည်း၊ အကယ်၍ ငါခက်ထန်နေအံ့၊ပဘာဝတီ နှလုံးကွဲရာ၏ဟု ကျေးဇူးသည်ခံတော်မူလိုက်၏။

ထို့နေ၁်၊ ကုသမင်းသည် တန်ဆာဆင်၍၊ ဆင်ထက်၌ ပဘာဝတီနှင့်အတူစီးတော်မူ၍စစ်မြေပြင်သို့ထွက်စေ၏။ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် နှစ်သက်၍ ပတ္တမြားကိုဆက်၏။

ထိုအခါ ကုသမင်းသည် ပဘာဝတီ၏ညီမခုနစ်ယောက်တို့ကို မင်းခုနစ်ပါးအား တယောက်စီပေး၍ လွှတ်လိုက်သည်နှင့်၊ မင်းခုနစ်ပါးတို့ အလိုပြည့်-ဝမ်းမြောက်လျက်ပြန်ကြလေ၏။

ကုသမင်းနှင့်ပဘာဝတီတို့သည်ရထားစီး၍၊ ကုသဝတီပြည်ကြီးသို့ပြန်ခဲ့ကြရာ၊ပတ္တမြား၏အာနုဘော်ကြောင့် တူမှုသော အဆင်းအသွင် ရှိကြကုန်သည်ဖြစ်၍၊ အလွန်နှစ်သက်ခြင်းဖြစ်ကြကုန်၏။

ဤသို့အားဖြင့်မိဘဆွေမျိုးတို့နှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံသျက်၊ အလုံးစုံချမ်းသာခြင်းသို့ရောက်ကြလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

မယ်တော်ခမည်းတော်တို့သည်၊ သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့		ဖြစ်လာ၏။
သိကြားသည်	ရှင်အနုရုဒ္ဓါ	
ဇယပ္ပတိသည်	ရှင်အာနန္ဒာ	
ခုဇ္ဇာသည်	ခုဇ္ဇုတ္တရာ	
ပဘာဝတီသည်	ရာဟုလာမယ်ငတော်	
ကုသမင်းသည်	ဘုရား	

သတ္တတိနိပါတ်။

၂၄၇။ ။သောကာနန္ဒဇာတ်။ ။၂

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌နေတော်မူစဉ်၊ မိဘကိုလုပ်ကျွေးသောရဟန်းတပါးကိုစွဲ၍၊ အောက်ပါဇာတ်ကိုဟောတော်မူသည်။

ရှေးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်သည် ဗြဟ္မဝဍ္ဎနမြို့မည်ဖူး၏။ ထိုဗြဟ္မဝဍ္ဎနမြို့ မနောဇာမည်သော မင်းလက်ထက်တွင်၊ ပုဏ္ဏားလင်မယားနှင့် သောကာ, နန္ဒမည်သောသားတို့သည်၊ရသေ့ရဟန်းပြုကြ၍ ဟိမဝန္တာ၌နေကြ၏။

သားရသေ့နှစ်ပါးတို့သည်မိဘရသေ့တို့အားရှိသေစွာလုပ်ကျွေးကြ၏။ ။သားငယ် နန္ဒသည် မိဘတို့အား၊ မိမိရှာ၍ရသော သစ်သီးတို့ကို စားစေလိုသည်ဖြစ်၍၊ အကောင်းအဆိုးမရွေး၊ ရသမျှကိုလျင်စွာရူးသွတ်ခဲ့၍ မိဘတို့အားကျွေး၏၊ ။မိဘတို့လည်း စားသောက်ပြီးနောက်ဥပုသ် ဆောက်တည်၍နေတတ်ကြ၏။

သားကြီးသောကာသည်ကား၊ကောင်းနိုးရာရာသောသစ်သီးတို့ကိုသာရွေး၍ရှာဖွေနေသည်ဖြစ်၍၊ မိဘတို့စားသော့ဥပုသ်စောင့်ပြီးမှရောက်လာလေရကား၊မကျွေးရဘဲရှိလေ၏။

၊ ထိုအခါသောကာသည်၊ ငါ့မိဘတို့ကားနူးညံ့ကုန်၏။ ငါ့ညီသည် ဤသို့ပြု၍ရ ရသမျှတို့ကိုသာ ကျွေးမွေးနေလျှင်၊ မိဘတို့အသက်ရှည်မည်မဟုတ်-ဟု ကြံ၍၊ညီအား နှစ်ဦးလုံးသစ်သီးရှာရကပြန်လာမှ စုံညီကျွေးမွေးကြအံ့ဟုဆိုလေ၏။

ညီတော်သည်ကား ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို အလွန်လိုသည်ဖြစ်၍၊ နောင်တော်စကားကို နားမထောင်ဘဲပြုမြဲလေ

၏။ ။ထိုအခါ နောင်တော်တို့သည် ညီတော်ကိုဆုံးမခက်သည်ဟု နှင်ထုတ်လိုက်လေ၏။

ထိုနေ့၌ပင်ညီတော်သည်တရားအါးထုတ်ရာအဘိညာဉ်သမာပတ်တို့ကိုရလေ၏။ရပြီးမှငါသည်နောင်တော်အားအမျိုးမျိုးဖြင့် ကန်တော့နိုင်သော်လည်း၊ ဇမ္ဗူဒိပ်တွင်ထင်ရှားသောမနောဇာမင်းနှင့်တကွ အခြားသောမင်းတို့ကိုဆောင်၍၊ငါကန်တော့အံ့ဟုကြံပြီးလျှင်မနောဇာမင်းထံသို့သွား၏။

ရောက်လျှင် အကြောင်းကိုပြောပြ၍၊ မိမိတန်ခိုးဖြင့် တစုံတယောက်သောသူမျှ သေကျေပျက်စီးခြင်းမရှိစေဘဲ။ ဇမ္ဗူဒိပ်မင်းအလုံးတို့ကိုဆောင်၍၊ မနောဇာမင်းအား တကျွန်းလုံး မင်းအဖြစ်ကိုရစေ၏။

ထိုနောက် နန္ဒရသေ့သည်မနောဇာမင်းနှင့်တကွတရာ့တပါးသောမင်းတို့ကို ဗိုလ်ပါ အခြံအရံနှင့်ဆောင်၍နောင်တော်ထံသို့လာရောက် ကန်တော့ပြီးနောက်၊ မိဘဘို့အားလုပ်ကျွေးရခြင်း အကျိုးကျေးဇူးတို့ကို အကျယ် တဝင့်ပြောဆိုဆွေးနွေးကြပြီးလျှင်၊ လေးဦးသားတို့ ချမ်းသာစွာနေကြလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

ခမည်းတော်မယ်တော်တို့သည် ....သုဒ္ဓေါဒနနှင့် မယ်တော်မာယာ
နန္ဒရသေ့သည် .... ရှင်အာနန္ဒာ
မနောဇာမင်းသည် .... ရှင်သာရိပုတ္တရာ
တရာ့တပါးသောမင်းတို့သည်........ရှစ်ကျိပ်သော မထေရ်တို့နှင့်အခြားမထေရ်တို့
စစ်သည်ဗိုလ်ပါအခြံအရံတို့သည်။ ဘုရားပရိသတ်
သောဏရသေ့သည်........................ဘုရား
} ဖြစ်လာ၏။

အ သီ တိ နိ ပါ တ်။

၂၄ဂ။ ။ရုဋ္ဌပါလဇာတ်။ ။၁

နာဠာဂိရိဆင်ကို မြတ်စွာဘုရားဆုံးမခန်း။

ဟသ်ာမင်းအကြောင်း။

ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရားကိုသတ်အံ့သောငှါ။လေးသမားတို့ကိုစေလွှတ်ခြင်း၊ တောင်ထက်မှ ကျောက်တုံးလှိမ့်ချခြင်းတို့ကိုပြုသော်လည်း၊ အထမမြောက်နိုင်သည်ရှိသော်၊ ရှင်ဂေါတမကို လူတို့မသတ်နိုင်တော့ပြီ၊အဇာတသတ်မင်း၏ ကြမ်းကြုတ် ခက်ထန်သောနာဠာဂိရိဆင်ဖြင့် တိုက်သတ်အံ့ဟု ကြံပြီးမှ၊ ။အဇာသတ် မင်းနှင့် တိုင်ပင်၍၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သံဃာများစွာနှင့် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ဆွမ်းခံအလာတွင်၊ ထိုဆင်ကြမ်းကို နေ့တိုင်းထက် အရက်ငိုမိတိုက်ပြီးလျှင် လွှတ်လေ၏။ ။တိုင်းသူပြည်သားတို့လည်းထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက်ထွက်၍ကြည့်ကြကုန်၏။

နာဠာဂိရိဆင်သည်လည်း မြည်ဟည်းလျက်၊လမ်းတွင်တွေ့သမျှ လှည်း-ရထားအိမ်-ဈေးဆိုင် စသည်တို့ကို ဖျက်ဆီးခါ အမြီးနှာမောင်းထောင်လျက်၊ ဘုရားသခင် ရှိသော်မှုရာသို့ ပြေးလာလေ၏။

ထိုအခါ ရှင်သာရိပုတ္တရာစသော ရှစ်ကျိပ်ကုန်သောမဟာသာဝကတို့သည်။ ထိုဆင်ကြမ်းကို မိမိတို့ဆုံးမရန်ခွင့်တောင်းသော်လည်း ခွင့်ပေးတော်မမူလေ။

ရှင်အာနန္ဒာသည်ကား။ မြတ်စွာဘုရားအား လွန်စွာကြည်ညို့ချစ်ခင်ခြင်းရှိရကား၊ ဆင်သည် ငါ့ကို ရှေးဦးစွာ

သတ်ပါစေဟုကြံ၍၊ ဘုရားသခင်ရှေ့တော်သို့တက်၏။ ။ မြတ်စွာဘုရားက သုံးကြိမ်တိုင်အောင်တားမြစ်သော်လည်း၊ မရမှ တန်ခိုးတော်ဖြင့် နောက်သို့ရောက်စေ၏။

ထိုခဏ၌ သားသည် အမေတယောက်သည်၊ ဆင်ကို မြင်လျှင် ကြောက်သည်နှင့် သားငယ်ကို မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့တွင်ချထားခဲ့၍ ကိုယ်လွတ်ပြေးလေ၏။

ဆင်သည်လည်း ထိုမိန်းမကိုလိုက်ပြီးနောက်၊ တဖန် သားငယ်ဖက်သို့သွည့်ခဲ့ပြန်၏။ ။ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် နာဠာဂိရိဆင်အားရည်မှန်းလျက် မေတ္တာတော် ပျံ့နှံ့စေပြီးလျှင်၊ အလွန်သာယာ ကြည်ငြေးစွာသော အသံတော် ဖြင့်၊ အိုချစ်သားနာဠာဂိရိ၊ အသင့်အား အရက်ပိုမိုတိုက်၍ လွှတ်သည်မှာ အခြားသူတို့ကိုဖမ်းရန်မဟုတ်၊ ငါ့ကိုရည်၍ လွှတ်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် ငါ့ထံသို့သာလာလော့ဟု-ခေါ် တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုးတော် မေတ္တာတော်ကြောင့် ၎င်း၊သာယာငြိမ့်လေး ကြည်ငြေးသော အသံတော်ကြောင့် ၎င်း၊နာဠာဂိရိဆင်သည် မျက်စေ့ကိုဖွင့်၍ တင့်တယ်သော အဆင်းအသရေကို ကြည့်မိလျှင်၊ ထိတ်လန့်လျက် သူရာအ ယစ်ပြေလေ၏။ အမြီး၊ နှာခေါင်း၊ နားရွက်တို့ကိုချလျက်၊ ဘုရားသခင်ခြေရင်းတော်၌ ဝပ်လေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် လက်ျာလက်ဖြင့် ဆင်ဦးခေါင်းကို သုံးသပ်တော်မူလျက်၊ ချစ်သားနာဠာဂိရိ၊ သူတပါးအား ညှဉ်းဆဲခြင်းကို မပြုလင့်၊ ပြုလျှင်ကောင်း သောဘဝသို့မရောက်နိုင်။ ။မူးယစ်-မေ့လျော့-ခက်ထန်

ကြမ်းတမ်း-သတ်ဖြတ်ခြင်းတို့ကို မပြုလေလင့်၊ ပြုလျှင် မကောင်းသောဘဝသို့ရောက်လတ္တံ့၊ မေတ္တာစိတ်ကိုပွါးလေလော့ဟု ဆုံးမတော်မူလေ၏။

လူအပေါင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ တန်ခိုးတော်ကိုမြင်ရသော်၊ ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်ကြလျက် အဝတ်တန်ဆာ ရတနာရွှေငွေတို့ကို ဆင်ပေါ်သို့ ပစ်ကြဲကြကုန်သည်မှာ၊ ဆင်ကိုဖုံးအုပ်မိလေ၏။ ထိုအခါမှစ၍ ဓနပါလဆင်ဟူ၍တွင်၏။

ဆင်သည်လည်း ဘုရားသခင်ခြေရင်းတော်၌ နှာမောင်းဖြင့် မြေမှုန့်တို့ကိုယူ၍၊ ဦးခေါင်းထက် ကြဲမြှောက်ပြီးမှ၊ ရှိသေတုပ်ဝပ်လျက် နေ့ာ်ဆုတ်သွားခါ၊ မြင်ကောင်းသောအရပ်မှရှိခိုးပြီးလျှင် ဆင်တင်းကုပ်သို့ပြန်လေ၏၊ ၊ထိုအခါမှစ၍၊ အလွန်လျှင်ယဉ်ကျေးသော ဆင်အဖြစ်သို့ရောက်လေ၏။

ထို့နောက်၊ ရဟန်းတို့ဘောင်၌ အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအတွက်၊ အသက် ကို စွန့်ရန် ရှေ့တော်သို့တက်ကြောင်းစသည်ဖြင့်၊အရှင်အာနန္ဒာ၏ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကိုပြောကြရာ၊ မြတ်စွာဘုရားက ရှေးကလည်း ဤသို့ပင်ဟု အောက်ပါဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်၊

လွန်လေပြီးသောအခါ မှဆိုးတယောက်သည်၊ ရေအိုင်တခုအနီး၌ကြော့ကွင်းထောင်ထားရာ၊စိတ္တကုန်တောင်၌နေစမှတ်ပြုသော ဟင်္သာကိုးသောင်းခြောက်ထောင်တို့အရှင်-ဓတရဋ္ဌ ရွှေဟင်္သာမင်းကိုမိလေ၏၊ ၊ဟင်္သာမင်းသည်

အခြားဟင်္သာတို့ အစာမဝမည်ကိုစိုး၍၊ ဟင်္သာတို့အစာဝ ချိန်မှ အော်မြည်လေ၏။

ထိုအခါ ဟင်္သာတို့သည် လန့်၍ပြေးကြ၏၊ ထိုပျံသည့် ဟင်္သာတို့တွင်၊ သုမုခမည်သောဟင်္သာစစ်သူကြီးသည်၊ ရွှေဟင်္သာမင်းမပါလာသည်ကိုသိ၍၊ ထိုရေအိုင်သို့ ပြန်လာခဲ့ပြီးလျှင်၊ ရွှေဟင်္သာမင်းအနီးသို့ လာရောက်လျက်၊ အရှင်မင်းကြီး၊ စိုးရိမ်တော်မမူလင့်၊ အကျွန်ုပ်အသက်ကိုစွန့်၍ အရှင်မင်းကြီးအားချမ်းသာပါစေအံ့ဟု ဆို၏။

ရွှေဟင်္သာမင်းကလည်း အချင်း၊ မစိုးရိမ်လင့်၊ သင်ဖဲလေလော့။ ငါ့ထံ၌နေသော် အသင့်အား ဘေးရောက်လတ္တံ့ဟု ဆိုလေ၏။

အရှင်မင်းမြတ်၊ အရှင်နှင့်ကွဲ၍နေရခြင်းထက် အတူနေ၍သေရခြင်းက သာလွန်မြတ်၏ဟု ဆို၍သာ နေလေ၏။

ထိုခဏ၌ မုဆိုးသည် လာရောက်၍ စုံစမ်းပြီးလျှင်၊ တကောင်ကိုသာ မိလျက်နှင့် အခြားတကောင်က အဘယ့်ကြောင့် နေလေသနည်းဟု မေးမြန်း၏။

ထိုအခါ သုမုခသည် မိမိအသက်ကို ရွှေဟင်္သာမင်း အတွက် လဲလှယ်၍ပေးရန်နေကြောင်းကို ပြောပြပြီးနောက်၊ ရွှေဟင်္သာမင်း၏အသက်ကိုချမ်းသာပေးရန် တောင်းပန်လေ၏။ မုဆိုးသည် များစွာနှစ်သက်သည်နှင့် နှစ်ကောင်လုံးကိုလွှတ်သောအခါ၊ သုမုခက အချင်းမုဆိုး၊ အသင်သည်အဘယ်ကိုလို၍ ငါတို့ကိုဖမ်းသနည်းဟုမေး၏။

ငါသည် ငှက်တို့ကိုဖမ်း၍ ရောင်းစားသောမုဆိုးဖြစ်၏။ ဥစ္စာကို လိုသဖြင့် ဖမ်းခြင်းတည်း။

ထိုသို့တပြီးကား၊ အသင်၏ကျေးဇူးကိုငါတို့ဆပ်အံ့၊ ငါတို့ကိုယူ၍ မင်းကြီးထံ၌ ပြလေလော့၊ သင်သည်ဥစ္စာများ စွာရလတ္တံ့ဟုဆို၏။

မုဆိုးကလည်း မင်းအားဆက်လျှင် သတ်ဖြတ်စား သောက်မည်ကိုစိုးရိမ်သဖြင့်၊ ယူမသွားလိုကြောင်း ပြော သော်လည်း၊ အထပ်ထပ်တိုက်တွန်းသည်နှင့် ယူဆောင်၍ မင်းကြီးအား ဆက်လေ၏။

မင်းကြီးသည် မြင်လျှင်ပင် အလွန်နှစ်သက်ဝမ်းမြောက် လေ၏။ ထို့နောက်မှ ဟင်္သာမင်းသည်၊ မိမိတို့၏အဖြစ် အ ပျက်တို့ကိုပြောပြ၍၊ လောကီလောကုတ္တရာ အကျိုးများ သော တရားဓမ္မတို့ကိုဟောပြရာ၊မင်းကြီးသည် အလွန်အ ကျူးအထူးဝမ်းမြောက်သည်နှင့်၊ မုဆိုးအား ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ကိုပေးပြီးလျှင်၊ ဟင်္သာမင်းကို ထီးဖြူဖြင့်ပူဇော်၍ မင်းအဖြစ်ကိုပေးလေ၏။

ဟင်္သာမင်းကား ထီးနန်းကိုပြန်အပ်၍၊ စိတ္တကုဋ်တောင် သို့ပြန်ကြလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

မုဆိုးသည် .... ဆန္နအမတ်		ဖြစ်လာ၏။
သုမုခသည် .... ရှင်အာနန္ဒာ		
ဟင်္သာတို့သည် .... ဘုရား၏ပရိသတ်		
ဟင်္သာမင်းသည် .... ဘုရား		

—《၀》—

အသိတိနိပါတ်။

၂၄၉။ ။မဟာသုတသောမဇာတ်။ ။၅

လူသားစားပေါရိသာဒအကြောင်း။

(အင်္ဂုလိမာလအကြောင်း။)

မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဇေတဝန်ကျောင်း၌နေတော်မူစဉ်၊ ကောသလတိုင်း၊ သာဝတ္ထိပြည်၊ ကောသလ မင်းကြီး၏ ပုရောဟိတ်၌သားတယောက် ဖွါးမြင်ရာ၊ လူဆိုးသူခိုးနက္ခတ်နှင့်ကြုံခိုက်သည်ဖြစ်၍၊ ပုရောဟိတ်သည်၊ မင်းကြီးအားလျှော်ပြီးလျှင်၊ ငယ်စဉ်ကဖျောက်ဖျက်သင့်ကြောင်းလျှော်လေ၏။

မင်းကြီးက၊ တယောက်တည်းဆိုးမည်လော၊ အများနှင့်တိုင်းပြည်ကိုပုန်ကန်မည်လောဟုမေးရာ၊ တယောက်တည်းသာဆိုးပါမည်ဟု လျှောက်လျှင်၊ ထိုသို့တပြိုကား၊ မဖျက်လင့်၊ ကောင်းစွာမွေးမြူလေဟုမိန့်တော်မူ၏။

ထိုသူငယ်ကို အမည်မှည့်အံ့သောနေ့၌၊ အမျိုးအနွယ်ကို မညှင်းဆဲရန်ဟု နိမိတ်ယူ၍၊ အဟိံသက ဟူသောအမည်ကိုမှည့်၏။

အရွယ်ရောက်သော်၊ တက္ကသိုလ်ပြည်၌ပညာသင်စေ၏။ ။ ထိုသို့သင်ရာ၌၊ အခမပေးဘဲ၊ ဆရာအားအလုပ်အကျွေးပြု၍ သင်ရသောတပည့်ဖြစ်၏။

ထိုဟိံသကသည်၊ တပည့်ဝတ္တရား၌ အလွန်ကျွမ်းကျင်လေရကား၊ ဆရာကြီးနှင့်တကွသားမယားတို့ပါ ချစ်ခင်ကြလေ၏။ ။ထိုကို အခြားတပည့်တို့ကမလိုသဖြင့်၊ ဆရာကြီး

အား၊ဟိ သကသည် ဆရာကြီး၏မယားနှင့်ချစ်ကျွမ်းဝင်ပြီး လျှင်၊ ဆရာကြီးကိုပြစ်မှားမည်ကြံပါသည်ဟု ဂုံးချောကြ လေ၏။

ဆရာကြီးသည်၊ ရှေးဦးစွာမယုံသော်လည်း၊အထပ်ထပ် အကြိမ်ကြိမ် ဂုံးချောကြလေသဖြင့်၊ ဆရာကြီးယုံမှားရှိလာ ပြီးလျှင်၊ဟိ သက ကိုသတ်လိုသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

ထိုအခါ ဆရာကြီးသည်၊ ပညာသင်လာသောတပည့်တို့ ကိုသတ်၏ဟုသတင်းပျံ၍၊ ငါ့ထံသို့တပည့်မလာဘဲရှိလတ္တံ့။ သို့ကြောင့်၊မျက်ကွယ်၌ သူတပါးသတ်၍သေစေအံ့ဟု—

ချစ်သားဟိ သက၊သင့်အားငါနှစ်သက်၏။ အလုံးစုံသော အတတ်တို့ကို ပေးတော့အံ့၊ သို့ရာတွင် တစုံတရာပူဇော်မှု ငါပေးထိုက်၏၊ သို့ကြောင့် လူလက်ညှိုး တထောင်ဖြင့် ပူဇော်လော့ဟု ဆိုသေ၏။

ဟိ သကသည်လည်း၊ အတတ်ကိုလိုသည်နှင့် လက်နက် စွဲ၍ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင်၊ တခုသော တောအုပ်တွင် နေလျက်၊ လမ်းသွားလမ်းလာ တို့ကို ဖမ်းဆီး သတ်ဖြတ်-လက်ညှိုး တို့ကို ဖြတ်ယူလေ၏။

ရပြီးသောလက်ညှိုးတို့ကို သစ်ခက်သစ်ခွ စသည်တို့၌ ရထားရာ၊ ကျီးငှက်စသည်တို့စားသဖြင့်၊ လက်ညှိုးတို့ကို ကြိုးဖြင့်သီ၍ လည်ပင်း၌ ပန်းကုံးသဖွယ် ဆွဲထားလေ၏၊ ထိုအခါမှ၊ အင်္ဂုလိမာလဟု တွင်လေ၏။ (အင်္ဂုလိ—လက်ညှိုး၊ မာလ—ပန်း။)

ထိုသို့ လက်ညှိုးဖြတ်သောသူရှိသည်ဟု ကြားသည်နှင့်၊ လူတို့ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက်၊ ထိုတောအုပ်၌လူတို့အသွား

အလာပြတ်လေ၏။ ။ထိုအခါ၊ အင်္ဂုလိမာလသည်။ ရွာတို့သို့ညဉ့်အခါ ဝင်ရောက်-သတ်ဖြတ်-လက်ညှိုးတို့ကို ယူလေ၏။ ။အလွန်အားကြီး-လျင်မြန်သည်ဖြစ်၍၊ တစုံတယောက်သောသူမျှ လွတ်အောင်မပြေးနိုင်ချေ။

ဤသို့လျှင်၊ မြို့စွန်ရွာဖျားနှ့်လူတို့မနေဝံ့၍။သာဝတ္ထိပြည်တွင်းသို့ ပြေးဝင်လာကြကုန်၏။

ထိုအကြောင်းကို မင်းကြီးကြားသော်။ မိမိကိုယ်တိုင်ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သော်လည်း၊ လူတို့ကို နှစ်သိမ့်စေအံ့သောငှါ။နက်ဖြန်နေ့၌မြင်းငါးရာနှင့်ထွက်၍ အင်္ဂုလိမာလကိုဖမ်းအံ့ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုစကားကို ပုရောဟိတ်ကြားလျှင်။ မိမိမယားမန္တာနီပုဏ္ဏေးမအား အလုံးစုံပြန်ကြားလေ၏။ ။ပုဏ္ဏေးမလည်း။ အရှင်၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ငါတို့သားကို သွား၍ခေါ်ပါချေဟုဆို၏။ ။ရှင်မ၊လူဆိုးလူသွမ်းကိုငါအလိုမရှိ။မသွားတော့ပြီဟု ဆိုလေ၏။

ပုဏ္ဏေးမသည်ကား အမိဖြစ်၍ သား၏ ချစ်ချင်းဖြင့်၊ အသက်ကိုမငဲ့ဘဲ၊ သားကိုခေါ်ရန်ဟု တောစပ်သို့လာရော်လေ၏။

အင်္ဂုလိမာလသည်ကား၊ ဆင်းရဲစွာနေရ စားရသည်မှာကြာပြီဖြစ်၍။ လက်ညှိုးတထောင်ပြည့်ရန်လည်း တယောက်သာလိုတော့ရကား။ယနေ့အဖို့၌ မည်သူပင်ဖြစ်စေ၊ ပထမတွေ့သူကိုသတ်၍ တထောင်ပြည့်အောင်ပြုပြီးလျှင်။ ဆရာ့ထံ၌ ပူဇော်-အတတ်ကိုယူ- မိဘထံသို့ ပြန်တော့အံ့ဟုစိတ်ဖြတ်၍သားနှင့်လေ၏။

အမိသည်လည်း တောစပ်မှနေ၍၊ ချစ်သားဟိ ံသက၊ ကောသလမင်းကြီးသည်၊ ယနေ့သင့်ကိုဖမ်းရန် မြင်းငါးရာနှင့်လာလတ္တံ့။ အမိထံသို့လာခဲ့လော့ဟု-ဟစ်၍သွားလေ၏။

အင်္ဂုလိမာလသည်၊ အဝေးမှလာသည်ကိုမြင်လျှင်၊ ဤမိန်းမကိုပင် သတ်၍ လက်ညှိုးကိုဖြတ်ယူအံ့ဟု ကြံ၍နေ၏။

ထိုအခါ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အင်္ဂုလိမာလ အကျွတ်တရားရမည်ကို မြင်တော်မူ၍၊ ကြွသွားပြီးလျှင်၊ အမိနှင့် အင်္ဂုလိမာလတို့အကြားတွင် ရပ်တော်မူလေ၏။

အင်္ဂုလိမာလလည်း၊ ဤရဟန်းကိုပင်သတ်အံ့ဟု လိုက်လေ၏။ ။တန်ခိုးတော်ကြောင့်၊ ဖြည်းဖြည်း သာသာ ကြွတော်မူသည်ကို၊ အင်္ဂုလိမာလသည် ကြိုးဝါးလျက်အားကုန်ပြေးလိုက်သော်လည်း မမှီနိုင်ရှိလေ၏။

ထိုသို့ပြေးလိုက်၍ သုံးယူဇနာမျှရောက်သော်၊ အင်္ဂုလိမာလသည်အလွန်ပင်ပန်းလျက်၊ ခံတွင်းခြောက်ပြီးလျှင်၊ ချွေးပေါက်ချွေးခဲတို့သည် ကျကုန်၏။ ငါသည် ရှေ့ကမည်သူ့ကိုမဆို လိုက်လျှင်အလွယ်နှင့်ရ၏။ ယခုမူကား၊ ဤရဟန်းသည်ထူးဆန်းလှ၏တကားဟုကြံ၍၊ရပ်ပြီးမှ၊ အရှင်ရဟန်း၊ ရပ်ဦးလော့ဟု ဆိုလေ၏။

ချစ်သား ငါကားရပ်၏။သင်သာမရပ်သတည်း။

အရှင်ရဟန်း၊ သင်သည် သွားနေသည် ဖြစ်လျက်၊ အကျွန်ုပ်သည်ရပ်နေသည်ဖြစ်လျက်၊ချွတ်ချွဲသော စကားကိုဆို၏။ဤကား ရဟန်းတို့အကျင့်လောဟု မေး၏။

ချစ်သားငါသည် မကောင်းမှုကိုရှောင်သည်ဖြစ်၍၊ အပါယ်သို့မလားတော့ဘဲနိဗ္ဗာန်လမ်းဝ၌ တည်နေသည်ဖြစ်၍

ရပ်သောသူမည်၏။ ။သင်ကား၊ သတ္တဝါတို့ကို သနားကြင်နာမရှိ၊သတ်ဖြတ်၍မကောင်းမှုပြုနေသည်ဖြစ်သောကြောင့် အပါယ်သို့ သွားရမည်ဖြစ်ရကား၊ သွားနေသောသူမည်၏။ သို့ကြောင့် ငါရပ်၏—သင်မရပ်ဟု ငါဆိုသတည်းဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ပါရမီရင့်ပြီးသော အင်္ဂုလိမာလသည်၊ဪ ထိုစကားသည်သင့်မြတ်သောစကားတည်း၊ထိုအနှစ်သာရရှိ၍ မှတ်သားထိုက်သော စကားကို ဆိုသော သူကား။ သိဒ္ဓတ်မင်းသား-ဘုရားဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်ပင် ဖြစ်ရာသည်၊ငါ့အား သနားတော်မူသောကြောင့် တရားပြရန်ကြွလာခြင်းဖြစ်ပေသည်တကားဟု၊ အလွန်ကြည်ညိုသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ မြတ်စွာဘုရားရှေ့တော်၌ ဝပ်လျက်။ အရှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်အား ကယ်မ-ချီးမြှင့်တော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်သည်ယုတ်မာသောအကျင့်ကိုပယ်ပါတော့မည်ဟုဆို၍၊ လည်မှလက်ညှိုးတို့နှင့် လက်နက်ကို စွန့်ပစ်လိုက်လေ၏။

ဘုရားသခင်သည်၊အင်္ဂုလိမာလအား၊ အထူးထူးသောတရားတို့ကို ဟောကြားပြသသည့် အဆုံး၌၊ အင်္ဂုလိမာလသည်၊လူ့အသွင်ပျောက်၍၊သင်္ကန်းသပိတ်ပရိက္ခရာအစုံနှင့်တကွရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်သွားလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် အင်္ဂုလိမာလကို ကျောင်းတော်သို့ခေါ်၍လာခဲ့ရာ၊ အမိမန္တာနီပုဏ္ဏေးမသည် နောက်မှလိုက်လျက်၊ချစ်သား-ဟိံသက ၊အမိနှင့်ကွဲနေရသည်မှာကြာပြီ။ အမိအထံသို့ မလိုက်တော့ပြီလောဟု ငိုလျက် လိုက်လာလေ၏။

အင်္ဂုလိမာလမထေရ်ကလည်း၊ အကြောင်းမျိုးကို ပြန်ပြော၍၊ ဘုရားသခင်သည် ငါ၏ယခုဘဝ၌ရင်း၊ နောင်ဘဝ၌ရင်း၊ ချမ်းသာအောင်ချီးမြှင့်တော်မူပေသည်၊ သို့ကြောင့် ဘုရားသခင်နေခံတော်သို့သာ လိုက်တော့အံ့ဟု ဆိုလေ၏၊

ကျောင်းတော်သို့ရောက်၍ အင်္ဂုလိမာလ ဘုရားကျောင်းတော်၌ရှိကြောင်း-ကောသလမင်းကြီး ကြားသော်၊ အခြံအရံနှင့်လာရောက်၍ ဘုရားသခင်အားမေးလျှောက်နေစဉ်၊ အင်္ဂုလိမာလမထေရ်သည် ဘုရားအား ဝတ်ပြုရန် ထွက်လာသော်၊ များစွာသော မှူးမတ် မင်းချင်းအပေါင်းတို့သည် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ကြလျက် ဖရိုဖရဲထ၍ ပြေးကြကုန်၏၊

ကောသလမင်းကြီးကလည်း၊ မြတ်စွာဘုရားအား အရှင်ဘုရား၊ လူများစွာကိုသတ်သောသူကိုရဟန်းမပြုသင့်ပါ၊ တပည့်တော်စီရင်ပါအံ့ဟုလျှောက်၏။

မြတ်သောမင်းကြီး၊ မစီရင်ထိုက်ပြီ၊ ဤသူ၏ကံရင်းသည် အကျွင်းမဲ့ ပြတ်၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေပြီဟု မိန့်တော်မူလိုက်၏၊

နေ့ခံနေ့ခံသောနေ့တို့၌ အင်္ဂုလိမာလ မထေရ်သည်၊ မြို့တွင်းသို့ဆွမ်းခံဝင်သည်ရှိသော်၊ မြင်သမျှသောသူတို့သည် ဤသူကား၊ ငါတို့၏အဖကိုသတ်၏၊ ငါတို့၏အမိကို-ငါတို့၏အစ်ကိုကို........သတ်၏ စသည်ဖြင့် ဆိုမြည်ကြလျက်၊ အချို့လည်းတံခါးကိုပိတ်၏၊ ၊အချို့လည်းခဲအုတ်တို့ဖြင့်ပစ်၏၊ ဆွမ်း—ယာဂု-တစုံတရာမျှ မလောင်းကြလေကုန်၊ ၊ မြတ်စွာဘုရားကလည်း၊ သည်းခံရန် ဆုံးမတော်မူ၏၊

ဝင်းနောက်၊ ကျောင်းတော်အနီးတွင် မိန်းမတယောက် မီးမဖွါးနိုင်ရှိသည်တွင်၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အင်္ဂုလိမာလ မထေရ်အား၊အောက်ပါဂါထာကို သင်ပေးတော်မူသည်။

ယတောဟံဘဂိနိ၊အရိယာယဇာတိယာ၊ ဇာသော
နာတိ ဇာနာမိ၊ သဉ္စိစ္စ ပါဏံ ဇီဝိတာ၊ ဝေါရော
ပေတာ။ ။တေန သစ္စေန သောတ္ထိတေ ဟောတု
သောတ္ထိဂဗ္ဘဿ။ ။

အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။နှစ်မ-ငါသည်ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်
သည်မှစ၍၊ သေစေလိုသောစေတနာဖြင့်၊တစုံတခု
သော သတ္တဝါကိုမျှ မသတ်စဖူး။ ။ဤငါဆိုအပ်
သော သစ္စာစကားကြောင့်၊ သင်၏ သားမဖွါးနိုင်
သော ဝေဒနာသည် ချမ်းသာပါစေ-ဟူသတည်း။

ဤပရိတ်ဖြင့် မီးမဖွါးနိုင်သော မာတုဂါမကို ချမ်းသာစေ၏။ ။ထိုအခါမှ လူတို့သည်၊ တန်ခိုးကြီးပေစွဟု လှူဒါန်းပူဇော်ခြင်းကိုပြုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့ဘောင်၌၊ ဤသို့မြတ်စွာဘုရားသည် အင်္ဂုလိမာလ လူဆိုး-လူကြမ်းကို ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမတော်မူခြင်းနှင့်စပ်၍ စကားဖြစ်ကြရာ။ ။ရှေးကလည်း ဤသို့ဆုံးမ ဖူးသည်သာတည်းဟု အောက်ပါဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

ပေါရိသာဒ အကြောင်း။

ရှေးသောအခါ ကုရုတိုင်း ဣန္ဒပထနဂိုရ်မြို့၊ ကောရဗျမင်း၏သား-သုတသောမနှင့်၊ဗာရာဏသီပြည်ကါသိမင်း၏

သား—ဖြဟ္မဒတ်တို့သည် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ပညာအတု သင်ကြရာ၊ အလွန်ချစ်ကြည်သော မိတ်ဆွေဖြစ်ကြလေ၏၊

ထိုမင်းသား ၂ ပါးအပြင်၊ တရာ့တပါးသောမင်းတို့၏ သားတော်တို့သည်လည်း သင်ကြသည် ဖြစ်ကြရာ၊ သုတ သောမ-မှာ အလွန်ဉာဏ်ပညာထက်သည်ဖြစ်၍၊ မကြာမီ တတ်မြောက်သည်နှင့်၊ ဆရာကြီးလက်ထောက် အဖြစ်ဖြင့် တပည့်တို့အား သင်ပြပေးရ၏၊ ဖြဟ္မဒတ်ကိုကား အထူး သင်၍ပေး၏၊

အလုံးစုံသော တပည့်တို့ ပညာ တတ်မြောက်၍ ပြန်ခဲ့ ကြရာ၊ လမ်း၌ သုတသောမက အဆုံးအမပေး၍ လွှတ် လိုက်လေ၏၊

ထိုဖြဟ္မဒတ် မင်းသား တိုင်းပြည်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် မင်းဖြစ်၏၊ အမဲနှင့်ကင်း၍ ထမင်းမစားလေ၊ ၊တနေ့၌ ထားအပ်သောအမဲကိုခွေးစားလေ၍၊စားတော်ကဲ-ရသက သည် နေ၍ထပ်အမဲရှာပါသော်လည်း မရနိုင်သည်နှင့်၊အမဲ မပါဘဲ စားတော်ဆက်သော် ငါ့အသက် မရှိပြီဟု၊ ကြံမိ ကြံရာ ကြံ၍၊ သုသာန်သို့သွားပြီးလျှင်၊ သေစ-ဖြစ်သော လူ ကောင်၏ ပေါင်သားကို ဖြတ်ယူ-ချက်ပြုတ်ဆက်လေ၏၊

မင်းကြီးစားမိလျှင် အကြော ၇-ထောင်စိမ့်၏၊ ကိုယ် အလုံးချောက်ချား၏၊ ၊(ရှေးဘဝက လူသားကို များစွာ စားသော ဘီလူးဖြစ်ဖူး၍ ဤသို့ဖြစ်၏)၊ ၊ထိုအခါ မင်း ကြီးသည်၊စားတော်ကဲအားဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ခေါ်၍ အဘယ် အသားနည်းဟု မေး၏၊

အရှင်မင်းကြီး နေ့စဉ်သုံးဆောင်တော်မူသော အသားမျိုးပင်ဖြစ်ပါသည်။

အဘဲ့ကြောင့် ယနေ့ထူး၍ ကောင်းသနည်း။

ထူး၍ချက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ယခင်ကလည်း ကောင်းစွာချက်သည်ပင် မဟုတ်လော။

ထိုအခါ စားတော်ကဲသည် ဆိတ်ဆိတ်နေလေ၏။

ထိုအခါ မင်းကြီးက သင်သည် အမှန်ကို မပြောသော် သတ်အံ့ဟုဆိုမှ၊ ဟုတ်တိုင်းကိုလျှောက်လေ၏။ ။မင်းကြီးလည်း အတန်ငယ် နေပြီးမှ၊ ဤနေ့ကစ၍ လူသားကိုသာ ချက်၍ ဆက်လော့ဟုဆိုလေ၏။ ။အရှင်မင်းကြီး၊ လူသားကို နေ့စဉ် အဘယ်မှာ ရပါအံ့နည်း။ ။အချင်း ရသကာ နှောင်အိမ်၌ လူများစွာရှိသည် မဟုတ်လောဟု ဆိုလေ၏။

နှောင်အိမ်ရှိ လူတို့ကိုသတ်၍ ဆက်ရာ၊ မကြာမီ လူကုန်လေ၏။ ထိုအခါ အသပြာထုပ်ကို ပစ်ချထား၍၊ ကောက်ယူသူကို ခိုးသူဟုဆို၍ သတ်ဖြတ်ပြီးလျှင် ဆက်ရ၏။

ကြာမြင့်သော်၊ ဥဒ္ဒါထုပ်ကို ကြည့်မည်သူပင် မရှိလေ။ ထိုအခါ ညဉ့်၌ အိမ်စပ်၊ ငြီစပ်၊ လမ်းစပ်တို့၌ ပုန်းအောင်း၍ လူတို့ကို သတ်ပြီးလျှင် ချက်ရ၏။

နံနက်အခါတို့၌ လူသေကောင်တို့ကို မြင်ကြ၍၊ လူတို့သည် ထိတ်လန့်လျက်၊ ခြင်္သေ့၊ သစ်၊ ကျား စားသလောဟု စုံစမ်းကြသော်၊ ဓါးထိုးချက်ရာ အသားကို လှီးဖြတ်ယူရာတို့ကိုမြင်မှ၊ လူသားစား တယောက်ယောက်သတ်သည်ဟု သိကြရကုန်၏။

ထိုအခါ လူတို့သည် မင်း အား ကြားလျှောက်သော်၊

မင်းကလည်း အသို့လျှင် ထိုသူသတ်ကို ငါသိနိုင်အံ့နည်း၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် မြို့ကိုလှည့်လည် စောင့်ရှောက်ရမည်လောဟု ဆိုလိုက်၏၊

လူတို့သည် မကျေနပ်ဘဲ၊ ကဋ္ဌာဟတ်မည်သော စစ်သူကြီးအား ကြားလျှောက်ကြကုန်၏။ ။ထိုအခါ စစ်သူကြီးသည်လူခွဲ၍ ညဥ့်အခါ၌စောင့်ရှောက်ဖမ်းရာ၊ စားတော်ကဲ ရသကကိုမိလေ၏။ ရသက,က အလုံးစုံ ပြန်ကြားသော် တိုင်းပြည် ချောက်ချားလေ၏၊

ထိုအခါ စစ်သူကြီးသည်၊ မင်းကြီးထံသို့ သွားရောက် မေးလျှောက်ရာ ဟုတ်ကြောင်း ဝန်ခံမှ၊ ။အရှင်မင်းကြီး၊ အလွန်မကောင်းသော၊ စက်ဆုတ်ဖွယ်သောအမှုကို အရှင်မင်းကြီးပြု၏၊ရှောင်ကြဉ်ပါလော့ဟုဆိုလေ၏၊ ။မင်းကြီးကလည်း မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မရှောင်နိုင်ဟုဆို၏၊

အာနန္ဒာငါးကြီးဝတ္ထု။

ထိုအခါ စစ်သူကြီးက အရှင်မင်းကြီး၊ ရသတဏှာကို စွဲ၍ပျက်စီးရသောပုံဝတ္ထုကို ဆောင်ပါအံ့၊ ။

ရှေးသောအခါ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ငါးတို့၏မင်းဖြစ်သော အလွန်ကြီးမါးသောအာနန္ဒာမည်သောငါးကြီးသည်ရေညှိရေမှော်ကိုသာ စားလေ့ရှိရာ၊တနေ့၌ ငါးငယ်တကောင်ကို ရေညှိရေမှော်ထင်၍စားမိသည်တွင်၊ အလွန်ကောင်းသော အရသာကြောင့် ကိုယ်အလုံးချောက်ချားလေ၏၊ ။အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟု အစာကိုထုတ်၍ကြည့်ရာ' ငါးဖြစ်ကြောင်း သိမှ၊ အသိနောက်ကျလေသည် ဟု ထိုအခါမှစ၍ မိမိထံ

ခ-စားလာသော ငါးတို့အပြန်တွင် တကောင် နှစ်ကောင် စသည်ဖြင့် ဖမ်း၍စားလိုက်လေ၏။

ကာလကြာ၍ငါးနည်းသော်၊ ပညာရှိသောငါးတကောင် က၊ စုံစမ်း-သိရှိ-ကြောက်လန့်၍ ပြေးကြလေ၏။

ထိုအခါ အာနန္ဒာငါးကြီးသည် ရသတဏှာဖြင့် နှိပ်စက် ရကား။ ငါးတို့ကိုလိုက်လံရှာဖွေရာ တောင်ငယ်တခုကိုတွေ့ ရှိ- ထိုတောင်ငယ်တွင် ငါးတို့ ခိုနေသည်ထင်၍ ဖမ်းရန် တောင်ကိုပတ်လိုက်ရာ၊ မိမိအမြီးကိုပြန်၍မြင်လျှင်၊ အခြား ငါး ထင်သည်နှင့် ကိုက်ဖြတ်စားလိုက်လေ၏။ ။ပြင်းစွာ ဝေဒနာရ၍ ထိုအရပ်၌ပင်သေလေသတည်း။

အရှင်မင်းကြီး၊ ဤပုံကိုထောက်၍ ရသတဏှာကိုဖြတ် ပါလော့ဟုဆိုလေ၏။

သုဇာတာသူကြွယ်၏သားအကြောင်း။

မင်းကြီးကလည်း စစ်သူကြီး၊ ရသတဏှာကားဖြတ် နိုင်ခဲစွာ၏။ ငါလည်းပုံဆောင်ဦးအံ့။ ။

ရှေးသောအခါ၊သုဇာတာသူကြွယ်၏သားသည်၊ဗျာန်ရ ရသေ့တို့ပေးအပ်သော ဇမ္ဗူသပြေသီးကိုစားရလျှင်၊ ထို အသီးကိုသာလျှင် အထပ်ထပ်တောင်းလေ၏။

ရသေ့တို့လည်း မရှိကြပြီဖြစ်၍၊ အဖက သရက်၊ ပိန္နဲ၊ ဥက်ပျောစသည်တို့ကို ပျားသကာနှင့်နယ်၍ ကျွေးသော် လည်း၊ မစားလိုဘဲ၊ ထိုရသတဏှာကြောင့်ပင် ခုနစ်ရက် ကြာသောအခါ သေရလေ၏။

ဤသို့အားဖြင့် ရသတဏှာကို အလွယ်ဖြင့် မဖြတ်နိုင်၊ အသက်ပင်အသေခံရတော့မည် တကားဟု ဆိုလေ၏။

သေရည်ကိုစွဲလမ်း၍ပျက်စီးရခြင်း။

ထိုအခါစစ်သူကြီးသည်အဂ္ဂင်မင်းကြီး၊ကြိုးစား၍ ဖြတ်တော်မူပါလော့။ သို့မဟုတ်လျှင် တိုင်းပြည် စည်းစိမ်မှ ယုတ်လတ္တံ့၊ အကျွန်ုပ်ပုံဆိုပါဦးအံ့။

ရှေးသောအခါ အမျိုးအကျင့်-ပညာ-ဥစ္စာနှင့် ပြည့်စုံသောလုင်ပျိုတယောက်သည်၊ သုရာသောက်စားတတ်သော အပေါင်းအဖေါ် တို့နှင့်နေ၏။ သို့ရာတွင်မိမိကိုယ်တိုင်ကား မသောက်စားတတ်လေ။

ထိုအခါအပေါင်းအဖေါ် တို့သည်၊ ထိုလုင်ထံမှ သုရာ ဖြင့် ဖြားယောင်း၍ ဥစ္စာရအံ့ဟု၊ ။တနေ့၌ သေရည်ကို ပဒုမ္မာကြာရွက်တို့ဖြင့် ထုပ်ထားပြီးလျှင်၊ အေဝံက အတန် ငယ်ဖေါက်၍ ထိုလုင်ရှေ့၌ စုပ်သောက်ကြကုန်၏။

လုင်ကမေးသော် ကြာပျားရည်တည်းဟု ဆိုလျှင်၊ ယုံကြည်သည်နှင့်တောင်း၍သောက်လေ၏။ မီးကျီး၌ ကင်အပ်သောအမဲကိုလည်း ပေးကြ၏။ ။နှစ်ရက်-သုံးရက်ကြာ၍ စွဲလမ်းသောအခါ သေရည်ဖြစ်ကြောင်းပြောကြလေ၏။ ။ ထိုအခါ လုင်က- ငါအသိနောက်ကျ၏။ သေရည်တို့ကို ဆောင်ခဲ့လော့ဟု မိမိ၏ လက်စွပ်ကိုချွတ်၍ပေးလိုက်၏။

ထိုနေ့ညနေ သေရည်ယစ်လျက် နီသောမျက်စေ့- တုန်လှုပ်သောကိုယ်ဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လာရာ၊ အဖသည် သိ၍၊

အမျိုးမျိုးဆိုဆုံးမသော်လည်းမရနိုင်သည်နှင့် နောက်ဆုံး၌ အိမ်မှ နှင်ထုတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အထီးကျန်သည်ဖြစ်၍၊အဝတ်နွမ်းအစားနွမ်းနှင့်၊ခွက်လက်ဝွဲကာ တောင်းစားရလျက်၊ မကြာမီပင် တရသောနံရုံကိုမှီ၍သေရလေသတည်း။

အရှင်မင်းကြီး၊ ဤသို့ပင် ဖခင်နှင့် အကျွန်ုပ်တို့စကားကိုမနာယူအံ့၊ အရှင်မင်းကြီးကို တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်ရလတ္တံ့ဟုဆိုလေ၏။

နတ်သမီးကိုစွဲလမ်းသဖြင့် ပျက်စီးရသောသုဇာတာသူကြွယ်အကြောင်း။

ထိုအခါမင်းကြီးက။ စစ်သူကြီး၊ တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်လျှင်လည်းထွက်သွားရမည်သာ။ ရသတဏှာ မည်သည်ကား အလွန်အားကြီး၏။ ငါပုံဆောင်ဦးအံ့။ ။

သုဇာတာမည်သော သူကြွယ်သည် ရသေ့တို့ထံ၌ ညဉ့်အိပ်၍နေရာ၊ ညဉ့် အခါ သိကြားမင်း သည် နတ် သ မီး အပေါင်းခြံရံလျက်၊ ရသေ့တို့ကို ရှိခိုးပူဇော်ရန် လာသောအခါ။ သူကြွယ်သည်မိမိ၏အခန်းပေါက်မှ နတ်သမီးတို့ကို မြင်၍စွဲလမ်းလျက်၊နံနက်အခါကျသော်၊ ငါ့အားနတ်သမီးကိုပေးပါလော့၊ ငါ့အားနတ်သမီးကိုပေးပါလော့ဟု မြည်တမ်း၍လာလေ၏။ ။ထိုစွဲလမ်းသောရောဂါဖြင့် မကြာမီသေရလေသတည်း။

ငါသည်လည်း လူသားကို မစားရက၊ အသက်သေရလိမ့်မည်။ သို့ကြောင့် မရှောင်နိုင်ဟု ဆိုလေ၏။

ဟသ်ာကိုးသောင်းနှင့်ပင့်ကူအကြောင်း။

ထိုအခါ ကာဠဟတ်စစ်သူကြီးက ဆိုသည်မှာ၊ အရှင်မင်းကြီး၊ ဇာတ်တော်သားကို စား၍ ပျက်စီးကြရကုန်သော ဟင်္သာကိုးသောင်းတို့အကြောင်းကို လျှောက်ပါဦးအံ့။ ။

ရှေးသောအခါ စိတ္တကုဋ်တောင်- ရတနာ့ဂူ၌ ရွှေဟင်္သာကိုးသောင်းတို့သည်နေကြကုန်၏။ ။ထိုဟင်္သာတို့သည် မိုယ်းအခါ၌ ပြင်ပပြင်လွင်သို့မထွက်ကြကုန်၊ ထွက်လျှင်အတောင်တို့ကိုမိုယ်းရေစွတ်သဖြင့်၊ ကောင်းစွာ မပျံနိုင်ဘဲ၊ သမုဒ္ဒရာ၌သာကျ၍ ပျက်စီးကြကုန်၏။ ။သို့ကြောင့် မိုယ်းလေးလစာ-သလေးနှံစသည်တို့ကို သိမ်းထားလေ့ရှိကြကုန်၏။

တခါတော် ရထားလှည်းဘီးမျှရှိသော ပင့်ကူကြီးသည် ထိုဂူဝ၌ တလလျှင် နွားချည်ကြိုး ပမာဏရှိသော အမြှေးချည်မြှင် တခုစီပွဲ၏။ ။ဟင်္သာတို့သည် ထိုချည်မြှင်ကို ဖေါက်ဖျက်ရန်ဟင်္သာပျိုတကောင်အား၊နှစ်ဆရသော အစာကိုပေး၍ ထား၏။ ။မိုယ်းလေးလလွန်သော်၊ ထိုဟင်္သာပျိုသည်ရှေ့ဆုံးကနေ၍၊ ချည်မြှင်တို့ကို ဖျက်ဖေါက်လေ၏။ ဟင်္သာတို့လည်း ဘေးမှလွတ်ကုန်၏။

နောင်တနှစ်ကား မိုယ်းသည် လေးလနှင့် မစဲဘဲ ငါးလရှာ၍ အစာကုန်သော်၊ မိမိတို့ ဥကိုပြန်၍ စားကြကုန်၏။ ဥကုန်သော်၊ ဟင်္သာငယ်တို့ကို၊နောင်ဟင်္သာအိုတို့ကို၊ အစဉ်အတိုင်းစားကြလေ၏။

မိုယ်းငါးလရှာပြီး၍ စဲသောအခါ၊ အစာနှစ်ဆရသော ဟင်္သာပျိုသည်၊ ရှေးကကဲ့သို့ချည်မြှင်တို့ကို ဖျက်ဖေါက်ရာ

ဇာတ်တူ သားကို စား၍ အားမရှိသည် နှင့် လေးမြှင်ကို သာ ဖြတ်နိုင်၍ကျန်တမြှင်တွင် ငြိ၍နေလေ၏။

ထိုအခါ ပင့်ကူသည်၊ဟာသ်ာတို့ကို အလွယ်ဖြင့် ဖမ်းယူ စားသောက်၊ရွှေဟာသ်ာတမျိုးလုံး ပျက်စီးရလေသတည်း။

အရှင်မင်းကြီး၊ ထိုဟာသ်ာ တို့သည် ဇာတ်တူသားကို စား၍ပျက်စီးလေသကဲ့သို့။အရှင်မင်းကြီးလည်း ယခုဇာတ် တူသား စားခြင်းကိုမရှောင်ကြဉ်လျှင်၊ တိုင်းပြည်မှ နှင် ထုတ်ခံရ၍ ပျက်စီးမည်သာတည်းဟု ဆိုလေ၏။

မင်းကြီးက တဖန်ဆိုဦးမည် အပြုတွင်၊ တိုင်းသူပြည် သားတို့ သည်းမခံနိုင်ဘဲ၊ အရှင်စစ်သူကြီး၊ လူသားစားကို အသို့ပြုအံ့နည်း။ တရား မဟော ပါလင့်တော့။ ယခုပင် တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်ပါလော့ဟု ဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ စစ်သူကြီးသည်၊ မင်းကြီးအား ထွက်သွားရန် နှင်ထုတ်သောအခါ။သန်လျက်တချ၊ စားတော်ကဲ ရသက၊ လူသားချက်ရန်အိုးတလုံး-တို့ကိုတောင်း၍၊ မင်းကြီးသည် တိုင်းပြည်မှ ထွက်သွားလေ၏။

ထိုသို့လျှင် ဗြဟ္မဒတ်မင်းနှင့် ရသက တို့သည်၊တနေသော တောအုပ်-ပဉ္စောင်ပင်ရင်း၌နေ လျက် လူသွားလူလာတို့ကို ဖမ်းသောအခါ၊ ငါသည်လူသားကိုစားသော ပေါရိသာဒ တည်းဟုအမည်ကိုကြွေး၍ဖမ်းတတ်သည်နှင့်၊ ပေါရိသာဒ အမည်တွင်လေ၏။

လူတို့သည်အလွန်ကြောက်လန့်ကြသည်ဖြစ်၍၊ ထိုအသံကို ကြားရုံမျှဖြင့် မပြေးနိုင်ဘဲ မြေတွင်သည်းကြကုန်၏၊ ထိုအ ခါ ဖမ်းဆီး-သတ်ဖြတ်-ရသကအားချက်ရန် ပေးလေ့ရှိ၏။

တနေ့သော်တစုံတယောက်သော သူကိုမှ မရသည်နှင့် ရသကကိုပင်သတ်၍ စားလေ၏။ ။(မရလျှင် ရသကကို ချိုင်သည်ဆိုသောစကားပုံသည်၊ ဤကိုစွဲ၍ဖြစ်သည်။)

ထိုနောက်ပေါရိသာဒသည် လူတယောက်ကို ဖမ်းရာ၊ လူအများပိုင်းအုံလိုက်သည်နှင့်၊ စောင်ရန်းတခုကိုချန်လတ်သော်၊ ၅ားဇတ်တခုသည် ခြေဖဝါးတွင် ထုတ်ချင်းပေါက်ရှုးလေ၏။

ထိုရခဲ့သော ဝေဒနာသည်အလွန် ပြင်းထန်နာကျင် လှသည်နှင့်၊ မိမိနေရာ ပညောင်ပင်ရင်း၌ အိပ်လျက်၊ အရှင် ပညောင်ပင်စောင့်နတ်မင်း၊ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်၏ အနာ ခုနစ်ရက်အတွင်းပျောက်အောင်ကယ်မ-နိုင်ငြားအံ့၊ ဇမ္ဗူ ဒိပ်ကျွန်းရှိ တရာ့တယောက်သော မင်းတို့၏ လည်ချောင်း သွေး-အူ-အသားတို့ဖြင့် ပူဇော်ပါအံ့ဟုတောင်းပန်လေ၏။

အစားအစာ မစားရသဖြင့် ကိုယ်ခြောက် ကပ်ရကား၊ အနာသည် ခုနစ်ရက် အတွင်း၌ ပျောက်လေ၏။ ။ဤသို့ အလိုအလျှော်ပျော်သည်ကို၊ နတ်မင်းစောင်မသည် အယူရှိ၍၊ ကတိအတိုင်းပူဇော်အံ့ဟုတရာ့တပါးသော မင်းတို့ကို ဖမ်းရန် ထွက်လာခဲ့၏။

ထိုအခါ ရှေးဘဝက မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဘီလူး တယောက်နှင့်တွေ့ရှိ၊ ထိုဘီလူးထံမှ ပဒလက္ခဏာ မည်သော မန္တရားကိုရခဲ့၏။ ထိုမန္တရားကား လျှင်မြန်၏၊ အားကြီး၏၊ ရဲရင့်၏၊ ရန်သူတို့မခံနိုင်လေ။

ထိုနေ့ပေါရိသာဒသည်၊မင်းအပေါင်းတို့ကို၊ ဥယျာဉ် ထွက်ရာစသည်တို့၌၊ ငါပေါရိသာဒတည်းဟု ဟစ်၍ ဖမ်း

ရလျှင်အခြွေအရံအစောင့်အရှောက်တို့ လန့်ဖျပ်ပြေးလေရကား အလွယ်နှင့်သာ ရလေ၏။ ။ရခဲ့သောမင်းတို့ကို လက်ဝါး၌ အပေါက်ဖေါက်၍ကြိုးဖြင့် သိပြီးလျှင်၊ ခြေဖျားတို့ကိုသာ မြေ၌ထိစေလျက် ပညောင်ပင်၌ ဆွဲထားလေ၏။ လေတိုက်သည့်ရှိသော် တပြောင်းပြန်ပြန် လည်ကုန်လျက် တွဲရရွဲ ဆွဲ၍တည်ရကုန်၏။

သုတသောမမင်းကိုကား၊ ဆရာဖြစ်ဖူးသည့် အတွက်ရင်း၊ ထိုသုတသောမမင်းကို ဖမ်းယူလျှင် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းသည်အချည်းနှီးဖြစ်လတ္တံ့ဟုရင်း၊ မဖမ်းယူဘဲထားလေ၏။

ထိုသို့ရသမျှသောမင်းတရာဖြင့်သာ ပူဇော်အံ့ဟု မီးညှိခြင်း၊တံစို့ချွန်ခြင်းတို့ကို ပြုလျက်နေ၏။

ထိုအခါ ပညောင်ပင်စောင့်နတ်သည်၊ ငါကားပေါရိသာဒ၏အနှာပျောက်ရန် တစုံတရာ မပြုဘဲ ငါပြုသည်ထင်၍ ပူဇော်မည်ပြု၏။ မင်းအပေါင်းတို့ ပျက်စီးခြင်းမှ တတ်နိုင်သမျှ ကာကွယ်အံ့ဟု၊

စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းတို့ထံသို့ သွား၍၊ တားမြစ်ရန် တောင်းပန်၏။ မတားမြစ်နိုင်ဟုဆိုသော်၊ သိကြားမင်းထံသို့သွားပြန်၏။ ငါကိုယ်တိုင်ကားမတားမြစ်နိုင်၊ သို့ရာတွင် တားမြစ်နိုင်သူကိုညွှန်အံ့၊ သုတသောမမင်းသည် တတ်နိုင်လတ္တံ့။ သို့ကြောင့် သုတသောမမင်းကိုပါဆောင်၍ ပူဇော်လော့ဟု ပေါရိသာဒအား ဆိုလော့ဟု-ဆိုလေ၏။

ပညောင်စောင့်နတ်သည်လည်း ပေါရိသာဒထံသို့လာရောက် ကိုယ်ကိုပြ၍၊ အသင်ပေါရိသာဒ၊ ကတိစကား

အတိုင်း တရာ့တပါးပြည့်အောင် သုတသောမ မင်းကိုပါ ဆောင်၍ ပူဇော်ပါလော့ဟု ဆိုလေ၏။

ပေါရိသာဒသည် နတ်ကိုယ်တိုင်ကို မြင်ရ၍၊ အလွန် ဝမ်းမြောက်သည်နှင့်သုတသောမမင်းကိုဖမ်းရန် သွားလေ၏။

ပေါရိသာဒလည်းနက္ခတ်ကိုကြည့်ခြင်းဖြင့်၊ နက်ဖြန်နေ့၌သုတသောမမင်းသည်၊ မဂ်လာရေကန်သို့ ရေချိုး ထွက်မည်ကိုသိသဖြင့်၊ စောစောကသွား၍၊ ရေကန်တွင်း၌ ကြာဖက်အုပ်၍ ပုန်းကွယ်နေနှင့်လေ၏။

သုတသောမမင်းထွက်လာရာ၊ မြို့တံခါးအဝ၌ တက္ကသိုလ်ပြည်မှလာခဲ့သော နန္ဒမည်သော ပုဏ္ဏားနှင့်တွေ့၍၊ အရှင်မင်းကြီး၊အကျွန်ုပ်၌အလွန်နက်နဲအဓိုးထိုက်သော လေးဂါထာသည်ပါပါ၏။ အရှင်မင်းကြီး အကျိုးငှါ ယူဆောင်ခြင်းဖြစ်ပါ၏ဟု လျှောက်လေ၏။

မင်းကြီးကလည်း ဆရာ၊ ယနေ့နေဦးလော့၊ နက်ဖြန်မှ နာအံ့ဟုဆို၍၊ရေကန်သို့လာရောက်–ရေချိုးပြီးနောက် အတက်တွင်၊ ပေါရိသာဒက ငါ-ပေါရိသာဒတည်းဟု ဆို၍ ဖမ်းရာ၊ စစ်သည်ဗိုလ်ပါ အစောင့်အရှောက်တို့ ဖရိုဖရဲ-လည်းကြလေကုန်၏။

သုတသောမမင်းကို အခြားမင်းများကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ၊ ပခုန်းဖြင့်ထမ်း၍ဆောင်ခဲ့၏။ ။(အခြားမင်းတို့ကို ဦးခေါင်းစောက်ထိုးထား၍ခြေဖြင့်ကိုင်ငင်ခါ ဖမ်းလေ့ရှိ၏။)

သုတသောမမင်းမှ ရေစီးကျသည်ကို ကြောက်၍ ငိုယိုသည်ထင်သဖြင့် အရှင်မင်းကြီး၊ အဘဲ့ကြောင့် ငိုသနည်းဟု မေး၏။

ငါဗိုသည်မဟုတ်။မိမိအတွက်ရင်း၊သားမယားစည်းစိမ် အတွက်ရင်း တစုံတရာစိုးရိမ်ခြင်းမရှိ။ သို့ရာတွင် ငါသည် ပုဏ္ဏားတယောက်နှင့်ဂါထာကိုနာယူရန် ချိန်းချက်ခဲ့၏။ ထို ချိန်းချက်ခြင်းကိုငါစိုးရိမ်၏။ ။သို့ကြောင့် ပုဏ္ဏားထံသို့ ငါ သွားလိုသေး၏။ ဂါထာကိုနာယူပြီးမှ သင့်ထံသို့ငါပြန်ခဲ့အံ့ ဟုဆို၏။

ပေါရိသာဒလည်းမယုံလေ။ ။အတန်တန်ယုံလောက် အောင်ပြော၍ နောက်ဆုံးအကြိမ်ဆိုလေမှ လွှတ်လိုက်လေ၏။

သုတသောမမင်း ပြန်လာသော်၊ တိုင်းသူပြည်သားတို့ သည် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဆီးကြိုကြကုန်၏။ ။မင်းကြီး သည် ရောက်တည့်လျှင်ပင် အလျှင် အမြန် နန္ဒပုဏ္ဏားကို ခေါ်၍၊ဟောဖွယ်ရှိသော လေးဂါထာကို ဟောစေ၏။

နန္ဒပုဏ္ဏားသည်လည်း လက်ကိုနံ့သာတို့ဖြင့် ပွတ်သုတ် ပြီးလျှင်၊ လွယ်အိတ်မှ စွှယ်ပေကိုထုတ်၍၊ ကဿပ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဟောတော်မူအပ်သော အောက်ပါ လေးဂါ ထာတို့ကိုဖတ်ရွတ်၍ ဟောလေ၏။

(၁) သူတော်ကောင်းနှင့် တကြိမ်မျှပင် ပေါင်းသင်း ခြင်းသည် စောင့်ရှောက်ပေတတ်၏။ ။မသူ တော် နှင့် အကြိမ်များစွာ ပေါင်းသင်းခြင်းသည် မစောင့်ရှောက်တတ်လေ။

(၂) သူတော်ကောင်းနှင့်သာ ပေါင်းသင်းရာ၏။ ။ ဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့၏ တရား ကိုသိရခြင်းသည် အထူးသဖြင့်မြတ်၏။ မကောင်း ယုတ်မာသည် မဟုတ်။

(၃) မင်းစိုးရထားတို့သည်ဇင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်သည်ဇင်း၊ ဆွေးမြည့် အိုမင်းခြင်းသို့ ရောက်တတ်၏။ ။ ဘုရားစသော သူတော်ကောင်းတို့ ချီးမွမ်း အပ်သော နိဗ္ဗာန် တရားသည်ကား အိုခြင်းသို့မရောက်။

(၄) ကောင်းကင်သည်မြေနှင့်ဝေး၏။သမုဒ္ဒရာ၏ကမ်း နှစ်ဖက်သည်ဝေး၏။ ။ထိုဝေးခြင်းတို့ထက် သူတော်ကောင်းတို့၏တရားနှင့် မသူတော်တို့၏ တရားသည် သာလွန်၍ဝေးကြ၏။

ဟောပြီးသည့်အဆုံး၌ သုတသောမမင်းသည်၊ ဤလေး ဂါထာတို့ကား အလွန်နက်နဲ သိမ်မွေ့မွန်မြတ်လှပေ၏။ အ ဖိုးအတိုင်းမသိထိုက်၏။သို့ရာတွင်ပုဏ္ဏားအိမ်အခြေမှာ အသ ပြာလေးထောင်မျှသာ ထိုက်တန်သည် ဖြစ်၍ လေးထောင် သာ ပေးလေ၏။

ထိုနေ့ပဲ ပေါရိသာဒထံသို့ ပြန်သွားရန် ကတိထားခဲ့ရ ကြောင်းကို ခမည်းတော် မယ်တော် မှူးမတ် သေနာပတိ နှင့်တကွ တိုင်းသူပြည်သားတို့အားပြောပြသောအခါ။ပြန် ၍မသွားရန်အမျိုးမျိုးအထွေထွေအားဖြင့် ငိုယိုတောင်းပန် ကြကုန်၏။ ။ထိုသို့တောင်းပန်သော်လည်းမနေဘဲ ပေါရိ သာဒထံသို့ ပြန်သွားလေ၏။

ပေါရိသာဒသည်ကားသုတသောမမင်းလာလျှင်လည်း လာစေ၊မလာလျှင်လည်းနေစေတော့၊ ရှိသမျှမင်းတို့ဖြင့်သာ ပူဇော်ဖွဲ့ပဲ့ပြုကြပြီးလျှင်၊ မီးညှိခြင်း၊ တံစို့ချွန်ခြင်းတို့ကို ပြု၍ နေလေ၏။

ထိုခဏ၌ သုတသောမမင်းရောက်လာ၍၊ အချင်း ပေါရိသာဒ၊ ငါ၏ အချိန်းအချက် ကိစ္စတို့သည် ပြီးလေပြီဖြစ်၍၊ ငါလာခဲ့ပြီ။သင်အလိုရှိတိုင်း ပြုလေတော့ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ပေါရိသာဒသည်။ ဤမင်းကားသစ္စာစောင့်၏။ တည်ကြည်၏။ သေဘေးကိုလည်းအနည်းငယ်မျှ ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိ။ ။ထိုသို့ မကြောက်သည်မှာလည်း နာခဲ့ရသောလေးဂါထာတို့၏အာနုဘော်ကြောင့် ဖြစ်တန်ရာ၏ဟု ကြံ၍၊ အဆွေသုတသောမ၊နောက်မှစားအံ့။ယခုမီးမျိုးနေသည့် အတွင်းသင်နာကြားခဲ့ရသော လေးဂါထာကို ငါ့အားဟောပါဦးလော့။ ငါ နာလို၏ဟု ဆိုလေ၏။

သုတသောမမင်းလည်း ဂှက်စေအံ့ဟုကြံ၍။ ။အဆွေပေါရိသာဒ၊ အသင်ကဲ့သို့ ယုတ်မာ ကြမ်းတမ်း သစ္စာမရှိလူသား စားသောသူသည်၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့ မွန်မြတ်သော-တရားတော်ကိုနာသဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ သင်နှင့်မတန်ဟုနှိပ်၍ ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ပေါရိသာဒက။ ငါ့ကိုအဘယ့်ကြောင့် တရား မစောင့်ဆိုသနည်း။ အခြားမင်းတို့လည်း အမဲလိုက်၍ စားကြ၏။ ငါသည်လည်း လူသားကိုရှာ၍စား၏။ သဘောအတူတူသာ တကားဟုဆို၏။

အဆွေပေါရိသာဒ၊ သင်သည် လူတကာ—မင်းတကာတို့မစားအပ် မစားထိုက်သော လူသားကိုစား၏။ ဤကားအလွန်စက်ဆုတ်ဖွယ်ဖြစ်ခြင်း၊ တရားမစောင့်ခြင်းတို့ဖြစ်၏။

အဆွေ သုတသောမမင်း၊ အသင်သည်အဘယ့်ကြောင့် သေဘေးကို မကြောက်သနည်းဟု မေးသော်။ ။ငါသည်

တိုင်းပြည်ကိုတရားသဖြင့်အုပ်ချုပ်အံ့ပြီ။ မိဘ-အဆွေခင်ပွန်းစသူတို့၏ ဝတ္တရားကိုလည်း ကြေပွန်စွာ ပြုအံ့ပြီ။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကိုလည်း ပြုအံ့ပြီ၊ ဤသို့ အားဖြင့် တပလွန်ဘဝ၌ငါစိုးရိမ်ရန်မရှိပြီ။ သို့ကြောင့် ငါမကြောက်သတည်းဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါပေါရိသာဒသည်ဤမင်းကား၊သူတော်ကောင်းတည်း။ထိုသို့သောသူကိုငါပြစ်မှားအံ့။ ငါ၏ ဦးခေါင်း ခုနစ်စိပ်ကွဲရာ၏ဟု ကြံ၍၊ အရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်မသတ်လိုတော့ပြီ၊ ထိုလေးဂါထာကိုလည်း နာပါရစေတော့ဟု အကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန်လေမှ၊နောက်ဆုံး၌ ယခင်လေးဂါထာကို ဟောပြလေ၏။

တရားအဆုံး၌ ပေါရိသာဒသည် အလွန် နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍။ ။အရှင်မင်းကြီး၊ ထိုလေးဂါထာ အတွက် လိုရာလေးပါးကို ယူပါလော့ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ သုတသောမ မင်းကြီးသည် အောက်ပါလေးချက်ကိုတောင်းလေ၏။

(၁) အဆွေ၊ သင်သည် အနာရောဂါမရှိ-အနှစ်တရာအသက်ရှည်သည်ကို မြင်လိုပါသည်၊ ။ဤဆုကိုဝမ်းသာစွာဖြင့်ပေး၏။

(၂) ထိုဖမ်းဆီးထားသောမင်းတို့ကိုမစားစေလို၊ ။ဤဆုကိုလည်းအလွယ်ဖြင့်ပေး၏။

(၃) ထိုမင်းတို့ကို တိုင်းပြည်အရောက် ပြန်ပို့စေ လို၏၊ ။ဤလည်း အလွယ်ဖြင့်ရ၏။

(၄) လူသားကို မစားရှောင်ကြဉ်စေလို၏။ ။ဤဆု ကိုကား၊မပေးဘဲခံ၍နေ၏။ ။အကြံမ်ကြမ်တိုက်တွန်းသော်၊ ကတိလည်းရှိသည်နှင့်မပေးဘဲနေရမည်မှာ အလွန်ခက်၍၊ ငိုယို ကောင်းပန်လေ၏။ ။သုတသောမမင်းလည်း မ ကျော့ဘဲအပြစ်အမျိုးမျိုးပြလျက်၊ နှိပ်လျက်၊ ရှက်စေလျက်၊ အကြံမ်ကြမ် တောင်းလေရကား။ နောက်ဆုံး၌ ထိုဆုကို လည်း ပေးရလေ၏။

ထိုသို့ပေါရိသာဒအား၊ ဆုံးမယဉ်ကျေးစေပြီးမှ၊ သုတ သောမမင်းသည် ပေါရိသာဒကို တိုင်းပြည်သို့ခေါ်၏။ ။ ပေါရိသာဒလည်းငိုကြွေးလျက်၊ ငါမလိုက်လိုတော့ပြီ၊ ငါ သည်တိုင်းပြည်၏ရန်သူဖြစ်၏။ ဤတောတွင်နေတော့အံ့ဟု ဆိုလေ၏။ ။

သုတသောမမင်းလည်းအဆွေ၊ မစိုးရိမ်လင့်၊ သင်ကဲ့ သို့သောကြမ်းတမ်းသောသူကိုပင်ဆုံးမနိုင်သေး၏၊ အဘဲ့ ကြောင့် သင်၏တိုင်းသူပြည်သားတို့အား မဆုံးမနိုင်ဘဲရှိအံ့ နည်း၊ ။အကယ်၍ အသင်၏ ဗာရာဏသီပြည်ကို မရအံ့၊ ငါ့ပြည်ကို တဝက်ခွဲ၍ပေးအံ့၊ လိုက်သာလိုက်ခဲ့လော့ဟု၊ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်၍ ခေါ်ခဲ့ချလေ၏။

လိုက်လာခဲ့သော်၊ ဗာရာဏသီပြည်၌ ထိုပေါရိသာဒ၏ သားအုပ်စိုးလျက်ရှိ၏။ ကာဠဟတ်စစ်သူကြီးလည်းရှိသေး ၏။ ။စစ်သူကြီးနှင့် တကွ မှူးမတ် တိုင်းသူ ပြည်သားတို့ သည် ယုတ်မာသောလူသားစားသောပေါရိသာဒကို မလို ဟု လက်မခံဘဲနေကြလေ၏။

ထိုအခါမှသုတသောမမင်းသည်၊ပေါရိသာဒနွားညှံ့ယဉ်ကျေးပြီဖြစ်ကြောင်း၊မိမိတို့မင်းဟောင်းကို ပြန်လည်လက်ခံသင့်ကြောင်း– တရားဟောပြော-ပြသ ဆုံးမလေမှ၊ စိတ်ကြည်လာကြ၍လက်ခံကြလေ၏။

သုတသောမမင်း, ပေါရိသာဒမင်းနှင့် တကွ အခြားသောမင်းတို့သည်၊မိမိတို့တိုင်းပြည်သို့အသီးသီးပြန်ရောက်၍တိုင်းပြည်ချမ်းသာအောင် တရားသဖြင့် အုပ်စိုး ကြလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်။

ပေါရိသာဒသည် …… …… …… အင်္ဂုလိမာလ
စစ်သူကြီးကာဠဟတ်သည် …… ရှင်သာရိပုတ္တရာ
နန္ဒပုဏ္ဏားသည် …… …… …… ရှင်အာနန္ဒာ
ညောင်ပင်စောင့်နတ်သည် …… ရှင်မဟာကဿပ
သိကြားသည် …… …… …… …… ရှင်အနုရုဒ္ဓါ
တရာ့တပါးသောမင်းသည် …… ဘုရားပရိသတ်
သုတသောမမင်း၏ မယ်တော် ခမည်းတော်……
တို့သည် …… မယ်တော်မာယာနှင့်သုဒ္ဓေါဒန
သုတသောမမင်းသည် …… …… …… ဘုရား
} ဖြစ်လာ၏။

မှတ်ချက်။ ။ဇာတ်ကြီးဆယ်ဖွဲ့ကား စာအုပ်သီးခြားရှိကြဖို့ဖြစ်၍ ဤတွင်မပြတော့ပါ။

ဒုတိယပိုင်းပြီး၏။

ငါးရာ့ငါးဆယ်ကောက်နုတ်ချက်များ

ဤတွင်ပြီး၏။